

Giới thiệu Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc

Truyện Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc của tác giả Chu Mẫn thuộc thể loại ngôn tình hiện đại. Khi anh hôn em, anh có cảm thấy trái tim mình đau nhói không? Hay anh chỉ quan tâm đến việc thỏa mãn cái bản ngã của mình?

Khi anh buông tay em giữa dòng người xô bồ, anh có biết em vẫn đứng yên ở đó chờ anh quay lại không?

Và anh có biết . . . khi anh không quay lại, em đã tuyệt vọng đến thế nào không? Tháng bốn, em lạc mất anh trong cơn mưa.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1: Chiều mưa nhạt nhòa.

Trời mưa như muốn bão. Từng hạt mưa nặng trĩu xối xả lao xuống mặt đất, trắng xóa che mờ tầm nhìn.

Trên tầng cao nhất của toà nhà C.est, người đàn ông sở hữu mọi chuẩn mực đẹp đẽ, từ ngoại hình đến sản nghiệp. Anh ngồi lặng lẽ uống rượu, loại rượu được ủ từ những năm 1962.

Khi đã chén choáng say, anh lại thấm thía nỗi đau của người thất tình.

Nói ra có thể không ai tin, bởi một người đàn ông như anh sao có thể bị thất tình được, anh không bỏ rơi người ta, có nào người ta bỏ rơi được anh?

Ai cũng không tin, duy chỉ có Trương Kiệt - trợ lý của anh - là tin. Giám đốc Lâm Hiên của anh vừa chia tay với mối tình bảy năm của mình.

Không ai có thể nhận ra sự thay đổi của Lâm Hiên nhưng Trương Kiệt có thể. Trong các cuộc họp anh thường ghi chép lại gì đó rồi đưa cho thư kí cuộc họp sắp xếp lại, mấy hôm nay anh lại không làm thế. Mọi ngày sau khi ăn uống xã giao xong, anh sẽ lật đật về nhà ngay, mấy hôm nay anh lại chần chừ không muốn về. Và còn nhiều chuyện nhỏ nhặt mà chỉ người thân cận mới có thể nhìn ra được sự thay đổi.

Đêm nay, Lâm Hiên đã kể cho anh nghe về cô gái đó, về mối tình bảy năm của anh ta.

Lâm Hiên không một câu oán trách người con gái đó, anh nhận hết lỗi lầm về mình. Anh nói, mấy ngày trước anh thực sự không chịu nổi khi cô cứ lái nhái không dứt, bây giờ không được nghe anh lại thấy trống rỗng.

Anh kể vô số điều về người con gái anh yêu cho Trương Kiệt nghe. Rất rất nhiều điều, cho đến khi anh gục xuống bàn vì quá say mới ngưng không kể nữa.

Lâm Hiên là chủ của tập đoàn C.est. Ai cũng biết đến anh như một ông trùm trong giới kinh doanh nhưng không ai biết hoàn cảnh lúc trước của anh ra sao. Không một ai biết.

Thực ra Lâm Hiên là đứa trẻ mồ côi cha. Cha anh tự sát sau khi giết người si nhục mẹ anh và vì ông không thể trả nổi khoản nợ cờ bạc. Lúc đó anh mới mười tuổi. Và mẹ anh, bà Ngô San, đã mang bầu đứa con của tên biến thái kia. Bà hơi mê tín, dù sao cũng là một sinh mạng nên không bỏ đứa bé.

Và hai năm sau, bằng một cách kì diệu nào đó, đứa trẻ kia vẫn lớn lên khoẻ mạnh, mẹ con anh mặc dù phải chuyển đi rất nhiều nơi nhưng họ không phiền lòng. Vì họ quen rồi, họ quen với những cái nhìn khinh thường rồi, họ quen với việc bị mắng nhiếc rồi.

Nhưng ông trời có mắt, đã đoái hoài đến gia đình khuyết cha của anh. Năm anh mười bốn tuổi, em trai Lâm Thụy của anh bốn tuổi, họ được một cặp vợ chồng người Úc nhận nuôi. Họ mang Lâm Hiên và em trai đi, với lời hứa sẽ nhờ người chăm sóc cho Ngô San.

Khoảng thời gian đầu qua Úc, Lâm Hiên mắc chứng rối loạn cảm xúc. Khi anh nổi giận sẽ lớn tiếng với tất cả mọi người, thậm chí với cả những người thân. Sau này bệnh tình có đỡ hơn, tính tình anh theo đó cũng trở nên lạnh lùng.

Tám năm Học tập rồi làm thuê cho công ty lớn. Anh quyết định trở về tự thân lập nghiệp. Cha mẹ nuôi cho anh một số tiền kha khá để về nước xoay xở làm ăn. Trương Kiệt đã theo anh từ những ngày đầu khởi nghiệp nên biết rõ thành công ngày hôm nay của Lâm Hiên là hoàn toàn xứng đáng.

Trong quá trình gian nan ban đầu đó, nhờ có mẹ anh, có cô, có Trương Kiệt anh mới vực dậy được cái công ty sắp bị biến mất vì không cạnh tranh nổi.

Sau khi sự nghiệp dần ổn định, anh đã quyết chọn cô là người phụ nữ của mình. Vậy là họ cứ thế bên nhau tận bảy năm ròng, cô không đòi hỏi, anh không thể thoát, họ vẫn duy trì mối quan hệ ở mức tình nhân không hơn không kém.

Trương Kiệt lái xe đưa Lâm Hiên về nhà. Bà Ngô San đã ngủ nên Trương Kiệt cố hết sức không tạo ra tiếng động lớn.

Sau khi đặt Lâm Hiên nằm ngay ngắn trên giường anh mới yên tâm ra về.

Lâm Hiên không ngủ được, có lẽ bởi tiếng mưa quá lớn, có lẽ bởi cơn nhức đầu, có lẽ. . . bởi thiếu vắng cô.

Anh đã từng muốn gọi điện chỉ để nghe giọng cô, đã từng mong cô quay lại với anh, nhưng anh lại không đủ can đảm để làm điều đó, đến trước mặt cô và nói lời xin lỗi. Phải chăng vì cái bản ngã của anh quá lớn, hay vì anh thực sự ngán ngẫm khi ở bên một người phụ nữ quá lâu? Anh không rõ, chẳng ai rõ.

Đêm nay cũng vậy, anh lại nhớ cô. Anh không kiềm lòng nổi, cầm điện thoại lên gọi cho cô. Lúc đó đã ba giờ sáng.

Đầu dây bên kia sau một hồi im lặng không nói gì, chợt phát ra giọng nói ảm áp, sười ảm trái tim nguội lạnh của anh.

“Lâm Hiên. Anh lại say nữa à?”

“ . . . ”

“Uống chút trà gừng rồi đi ngủ đi, cơn nhức đầu sẽ đỡ hơn. . .”

“ . . . ”

“ . . . ”

“Mẫn Nhu.”

“ . . . ”

“Em . . . còn để quên mấy cuốn sách ở chỗ anh.”

“Hôm nào rảnh em ghé lấy.”

Rồi cô dập máy. Cô giận rồi.

Thực ra anh muốn nói xin lỗi cô, nhưng lại nói lời tàn nhẫn đó, để cô nghĩ anh ghét khi nhìn thấy thứ liên quan đến cô. Nhưng như vậy cũng tốt, có thể nghe được tiếng cô là tốt lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 2: Sự cố ngoài ý muốn.

Hơn một tháng sau khi chia tay. Hà Mẫn Nhu không có hứng thú làm bất cứ việc gì. Cơ thể cô cứ mỗi một, bụng lâu lâu lại trướng lên như bị đầy hơi.

Đồng nghiệp của cô, Hạ Tuyết Duyên, không muốn thấy vẻ mặt thất thần của cô nên năm lần bảy lượt rủ cô đi mua sắm, kết quả lần nào cũng nhận được cái lắc đầu ngao ngán của cô. Lần này cô quyết không chịu thua.

“Em yêu. Đi ăn đồ nướng đi, hôm nay có đại gia bao.” Tuyết Duyên nháy mắt.

“Không đi đâu.” Cô cười trừ, phất tay từ chối.

“Ồ hay, giám đốc mời đi mà dám từ chối à?” Tuyết Duyên trừng mắt, nghiêm mặt.

“Thôi được rồi bà cô, tôi đi tôi đi, được chưa?” Cô đành xuống nước nhận lời.

Buổi chiều tan làm, Tổng giám đốc mời bộ phận Dịch thuật đi ăn. Họ kéo nhau đến quán bán đồ nướng có tiếng cách đó ba khu phố. Mẫn Nhu đi với Tuyết Duyên, vừa xuống xe cô đã cảm thấy bụng dạ khó chịu, cứ quặn lên hết đợt này đến đợt khác. Cô nghĩ chắc mấy hôm nay không ăn uống được gì nên nghe mùi dầu mỡ mới ợ chua như vậy.

Vào bên trong quán, thức ăn dọn ra chưa được bao lâu, cô ngửi thấy mùi hành lại quặn bụng lên muốn trào ra ngoài. Mẫn Nhu lập tức chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Chắc bệnh dạ dày tái phát. Cô lẩm bầm, lấy khăn giấy chùi miệng rồi ngồi yên trên bồn cầu.

Cô rút điện thoại trong túi xách ra, màn hình trống trơn không có cuộc gọi nhờ nào. Cô nhớ Lâm Hiên. Mấy tuần qua đêm nào cô cũng nằm khóc một mình, cuộc sống của cô quanh đi quẩn lại cũng chỉ có từng ấy việc, thức dậy, đi làm, ăn, tắm, khóc, ngủ. Cứ lặp lại ngày qua ngày như một thói quen cố định.

Ngày nào cô cũng cầm điện thoại kiểm tra, chờ cuộc gọi của Lâm Hiền, nhưng khi nó đến cô lại không đủ can đảm đón nhận. Như ngày hôm đó, khi cô vừa khóc xong một trận thì anh gọi đến. Cô vốn đang yếu lòng lại nhận được cuộc gọi từ anh nên cảm giác lúc trước quay lại, cô hỏi han anh một cách ân cần, anh lại bảo cô đến mang mấy cuốn sách của cô đi.

Thì ra bảy năm qua giữa họ cũng chỉ có thế, hết yêu rồi thì người kia dù có thờ thối cũng cảm thấy đáng ghét.

Quay trở lại bàn ăn, cô không tài nào nuốt nổi món gì, chỉ uống nước lọc cũng cảm thấy buồn nôn.

“Này thím, bộ có bầu hay sao mà kén ăn vậy hả?” Hạ Tuyết Duyên buông đũa nhìn cô, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Chắc không phải đâu.” Cô ngẩn ra.

“Chắc không phải. Là có ý gì? Trễ mấy ngày rồi?”

“Mới ba ngày thôi. Chắc không phải đâu, bệnh dạ dày tái phát.” Cô cười cười.

“Đi. Đi về thử ngay lập tức. Bỏ sớm còn hơn muộn!” Tuyết Duyên nắm tay cô kéo ra khỏi nơi đầy dầu mỡ kia.

Không phải tự nhiên Hạ Tuyết Duyên lại có ác cảm với đàn ông. Cô từng yêu một người sâu đậm. Hai người họ quen nhau khi còn nhỏ, trái tim trong sáng của cô hoàn toàn bị người đó chiếm đóng, suốt thời thanh xuân tươi đẹp đều dành hết cho người ta. Nhưng sau đó người ta lại bỏ rơi cô. Bỏ đi không một lời từ biệt.

Hạ Tuyết Duyên kéo Mẫn Nhu vào hiệu thuốc gần đó, mua que thử thai rồi bắt cô thử ngay lập tức.

Trái tim Mẫn Nhu đập chệch một nhịp. Cô không biết mình nên làm gì. Sau năm phút, hai vạch màu đỏ chói hiện lên, đập thẳng vào trái tim run rẩy của cô.

Tuyết Duyên cầm que thử thai ném vào thùng rác, tức giận không nói nên lời. “Tính thế nào? Tuỳ thôi. Muốn giữ thì giữ, muốn bỏ thì bỏ. Tôn trọng ý kiến của cô.”

“Ngày mai xin nghỉ giúp mình. Đến bệnh viện xem thế nào rồi tính tiếp. Giờ . . . mình rối quá!” Mẫn Nhu cắn cắn môi, tay trái bất giác áp lên bụng.

Đêm đó cô không thể ngủ được, lên mạng tra cứu những triệu chứng của người mang thai, cô có gần hết. Vậy mà bấy lâu nay cô cứ nghĩ là triệu chứng hậu chia tay.

Sáng hôm sau, cô dậy trễ, chần chừ mãi mới lấy đủ can đảm bước chân vào phòng khám. Trong khi mẹ cô là bác sĩ phụ khoa, mà cô lại phải đến nơi khác để khám thế này, vì cô sợ nếu để mẹ phát hiện cô mang thai, hoặc là mẹ cô sẽ làm ầm lên, hoặc là cô sẽ phải tự sinh đứa bé mà không có cha.

Sau khi xét nghiệm máu rồi siêu âm, bác sĩ kết luận cô đã có thai được năm tuần rồi, còn dặn dò cô ăn uống đầy đủ, lần sau đi khám phải đưa cha đứa nhỏ đi cùng.

Cô nắm chặt phiếu xét nghiệm cùng tấm ảnh chụp siêu âm trong tay. Quyết định dù có thế nào cũng phải nói cho anh biết. Nếu anh không chấp nhận cô vẫn sẽ sinh đứa trẻ này, nếu chấp nhận có lẽ hai người sẽ tổ chức một bữa tiệc nhỏ để ra mắt họ hàng rồi thôi. Nhưng theo tính cách của anh thì có lẽ anh sẽ chọn phương án thứ hai, vì anh biết một mình nuôi con cực khổ thế nào.

Cô thư ký thấy cô thì ngạc nhiên vạn phần, vì hơn cả tháng nay cô không xuất hiện. Cô gái trẻ trung xinh đẹp chắc cũng bằng tuổi cô chạy vào trong thông báo.

“Giám đốc bảo chị vào phòng nghỉ đợi anh ấy, mười phút nữa anh ấy qua.” Cô thư kí cười với cô. “Chị dùng cà phê nhé!”

Cô định gật đầu nhưng chợt nhớ ra cà phê không tốt cho cái thai nên lắc đầu, “Trà là tốt rồi, cảm ơn em!”

Mẫn Nhu vào phòng nghỉ đợi, đúng mười phút sau, anh đẩy cửa bước vào, vẫn với ánh mắt ấm áp dành riêng cho cô, vẫn với gương mặt thân quen đó, anh bước lại ngồi đối diện với cô.

Thư kí thông báo với anh rằng Mẫn Nhu đến tìm, anh lập tức phấn chấn lên, nhờ vậy mà cuộc họp kết thúc sớm hơn dự kiến. Sau đó anh đi thẳng đến phòng nghỉ ở bên cạnh, nhìn bóng lưng gầy gò của cô mà lòng vui mừng.

Cô không nhìn anh, cũng không nói gì, chỉ cắn môi như muốn nói lại thôi, nội tâm mâu thuẫn.

“Chào. Lâu rồi không gặp!” Lâm Hiền ngồi xuống trước mặt cô, ngón tay thon dài nhấc tách trà đưa lên miệng.

Vẫn là câu chào cũ rích ấy. Cô lẩm bẩm, không biết nên mở lời thế nào.

“Em có chuyện muốn nói. Chỉ là muốn thông báo cho anh thôi. . .”

Lâm Hiền nhìn cô chăm chú, anh đang dò đoán biểu cảm của cô nhưng không tài nào đoán được, có lẽ sau khi chia tay, cô đã trở nên khó đoán như vậy. “Chuyện gì em nói đi!”

“Thực ra. . .” Cô lại cắn môi, “. . . em có thai rồi.” Cô thở ra như trút được gánh nặng.

Anh im lặng không thốt nên lời, cô ngược lên nhìn anh, thấy anh có vẻ không tin nên cô lôi giấy xét nghiệm từ trong túi xách ra, trên hình chỉ là một chấm nhỏ sáng rực. “Em không bắt anh chịu trách nhiệm với đứa bé, em chỉ nghĩ anh cần biết sự tồn tại của nó. . .” Cô đẩy tấm ảnh sang cho anh.

Lâm Hiền vẫn giữ im lặng, ánh mắt anh di chuyển sang tấm ảnh siêu âm, hàng lông mày chau lại cau có.

“Dù sao cũng có duyên với nhau. Muốn nhận hay không là tùy anh, cho em biết kết quả sớm là được rồi!”

Cô thất vọng đứng dậy rời khỏi đó, anh không can cũng không nói năng gì.

Mặc dù trước khi đến đây, cô vẫn hi vọng anh còn chút tình nghĩa mà cuu mang mẹ con cô, thế nhưng sự việc lúc nãy lại dè bẹp niềm hi vọng nhỏ nhoi của cô.

Mẫn Nhu nuốt nước mắt đón xe về nhà. Cô nằm lì trong phòng không chịu ra, cứ nằm nhìn trần nhà như vậy suốt cả buổi chiều.

Bà Hà đi làm về thấy giày của con gái ở trước nhưng lại không thấy người đâu mới vào phòng tìm con.

“Bị ốm hả?” Bà bật điện phòng cô lên.

Đột nhiên có ánh sáng nên cô chói mắt, đưa tay lên che lại một lúc rồi mới quen được. “Không. Hơi khó chịu chút thôi.” Cô lồm cồm bò dậy.

Chuyện cô với Lâm Hiền chia tay ba mẹ cô không biết, cô nói dối là anh đi công tác nên không đến nhà chơi được.

“Hôm nay công ty ba con có liên hoan, hai mẹ con mình ra ngoài kiếm chút gì ăn vậy!” Bà Hà nói xong thì bỏ về phòng.

Mẫn Nhu vừa nghe đến chữ ‘ăn’ thì bụng lại quặn lên, cô chạy vào phòng tắm nôn khan, cơ thể mệt mỏi rã rời.

Đột nhiên điện thoại vang lên. Cô chậm chạp nghe máy.

“Anh nghĩ rồi, dù sao cũng là lỗi của anh, vài hôm nữa anh sẽ sang thưa chuyện với ba mẹ em, có lẽ tháng sau sẽ làm đám cưới, không thể để cái thai quá lớn.” Giọng Lâm Hiền vẫn dịu dàng như thế, nhưng cô vẫn nghe được chút mệt mỏi trong đó.

“Cảm ơn anh.” Cô nghẹn ngào.

“. . .”

“. . . vì đã chấp nhận đứa bé.”

Sau đó anh dặn dò cô vài câu rồi cúp máy.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 3: Phở không mùa.

Chuyện Mẫn Nhu mang thai không thể qua mắt mẹ cô được, vì dù sao bà cũng làm trong ngành phụ sản gần ba chục năm rồi. Thấy cô nôn khan mấy lần, bà mới hỏi, “Có thai à?”

Mẫn Nhu gật đầu, sau đó nghe tiếng thở dài đau khổ của bà. “Con với cái.” Bà ngưng lại một chút. “Bao giờ thì cha nó mới qua đây thưa chuyện?”

“Anh ấy bảo vài hôm nữa.” Cô đáp. “Mẹ đừng nói với ba, sức khỏe ba không tốt, con sợ ba. . .”

“Có phải của Lâm Hiền không?”

Cô gật đầu. Lúc này bà mới dịu xuống đôi chút. “Chiều nay ba mẹ sang nhà nó bàn chuyện, ba mày dù sao cũng thích thằng Hiền, với lại sức khỏe bà Ngõ không tốt, không thể bắt người ta qua nhà mình được.”

Cô trợn mắt lên vì không tin những lời mẹ vừa nói. Chưa hết kinh ngạc thì bà nói tiếp. “Thực ra hôm qua cha đứa nhỏ tới phòng khám gặp mẹ. Nói con

mang thai rồi, xin mẹ đừng mắng con, là lỗi của nó, lúc đó mẹ tức mà không biết nói thế nào, cũng may nó hiểu chuyện, nói có lý lẽ nên mẹ mới để yên cho con.”

Trái tim cô nhảy lên, thì ra anh đã tính toán hết rồi. Cũng có thể vì đứa con nên anh mới hạ mình làm thế. Cô cười tự giễu, cứ tưởng anh còn lưu luyến đoạn tình cảm kia. . .

Thực ra hai người họ chỉ mới yêu nhau gần hai năm trở lại đây, năm năm trước đó họ chỉ ở bên nhau như hai anh em. Vì cô là con một luôn ao ước có được người anh trai, còn anh thì mang ơn cô những năm qua đã luôn ở bên bầu bạn với mẹ anh. Mọi quan hệ giữa họ cứ mập mờ như vậy. Chỉ đến khi mẹ anh thúc giục, anh mới đề nghị cô làm bạn gái anh.

Thời tiết sang thu, cái lạnh se se bao trùm toàn thành phố. Cô lại không có thói quen mang khăn choàng, lại khá cầu thả trong việc chăm sóc bản thân.

Vừa tới công ty ngồi vào bàn làm việc thì nhận được tin nhắn của Lâm Hiên. "Trời lạnh, mang nhiều áo vào, không lại cảm lạnh ảnh hưởng đến đứa bé."

Cô cười nhạt, cũng chỉ vì đứa bé anh mới nhắn như vậy, phải rồi, hết yêu rồi mà!

Tình hình thai nghén của cô không khá hơn cho lắm, bà Hà đã nấu rất nhiều món bổ dưỡng nhưng cô không tài nào nuốt nổi, chỉ ngửi mùi thôi cũng không thể.

“Đứa bé này khó chịu nhì? Bà nấu bao nhiêu món cũng không thèm ăn. Nói xem con muốn ăn món nào?” Bà Hà nhìn chăm chăm vào bụng cô mà nói.

“Chẳng thèm gì cả!” Cô trả lời thay.

“Mấy tháng đầu hơi khó chịu. Con có thèm cái gì thì cứ nói mẹ làm cho ăn, không thể không ăn gì được.”

Cô im lặng không nói gì, cơ thể mệt mỏi rã rời. Buổi chiều cô cứ nôn mửa nên đành phải xin nghỉ, mẹ cô cũng vì lo lắng nên đóng cửa phòng khám luôn. Đến chiều tối cô mới nuốt được chút sữa, mà mùi vị lại cứ lợ lợ khó uống.

Cô tắm rửa đứa bé trong bụng, đã không xuất hiện đúng lúc lại còn hành hạ cô.

Bỗng cánh cửa nhà cô bật mở, theo sau đó là sự xuất hiện của ông Hà và Lâm Hiên.

Anh mặc áo sơ mi màu xanh nhạt, tay áo xắn lên một cách tùy tiện. Trên tay anh cầm một túi ni lông, nhìn qua có vẻ từ siêu thị mới về.

“Anh với nó tình cờ gặp nhau trên đường, thế là về chung.” Ông Hà nói, kéo Lâm Hiên vào trong nhà.

“Vào đi con.” Bà Hà đỡ lấy cái túi trên tay anh. “Con bé không ăn được gì cả, bụng dạ nó khó quá!” Bà lắc đầu, nhìn về hướng cô.

“Con có mua mấy thứ, khi nào cô ấy thèm phiền mẹ nấu giúp con nhé!” Anh lễ phép né người vào trong phòng khách, đi lại gần cái ghế sofa nơi cô đang nằm.

Mẫn Nhu biết anh đến nhưng không ra đón, cô nằm cuộn tròn trên ghế xem phim truyền hình. Anh đến ngồi vào chỗ trống cô chưa lại.

“Có muốn ăn gì không?” Lâm Hiên nhìn gương mặt nhợt nhạt gầy guộc của cô, cũng chỉ tại một phút sơ suất mà cô phải chịu đựng như vậy.

“Không, chỉ muốn nằm thôi.” Cô ngồi dậy, cách anh một khoảng.

“Anh nghỉ rồi. Không thể làm phiền mẹ em được, dù sao mẹ còn phải làm việc. Hai hôm nữa em dọn đến chỗ anh, tiện chăm sóc.” Lâm Hiên mân mê cái điều khiển ti vi.

“Không. Em muốn ở đây, sau này có chuyện đỡ phải dọn đi dọn lại. Mẹ” Cô thẳng thừng, không nhìn vào mắt anh.

Lâm Hiên cau mày. “Chuyện gì là chuyện gì?”

Mẫn Nhu im lặng, cô không muốn lại cãi nhau với anh, hôm nay cô hết sức rồi.

“Em nghĩ thế nào thì tùy. Con anh nhất định sẽ chăm sóc tốt.” Anh nói tiếp.

Cô cười nhạt, phải rồi, anh chỉ quan tâm đến con, có khi sau này cô sinh con ra, hết giá trị liền bị quăng đi không thương tiếc. Nghĩ thế nhưng cô không nói ra, chỉ lặng lẽ đi về phòng.

Anh đi theo sau cô. Ông bà Hà hiểu ý nên không đến làm phiền, chỉ dặn dò cô có muốn ăn gì thì nói bà làm cho ăn.

“Anh không về à?” Cô cau có nhìn anh.

“Không” Anh trả lời, sau đó lôi bộ quần áo ở nhà trong túi xách ra đem vào phòng tắm đóng cửa lại.

Vài giây sau tiếng nước chảy truyền đến. Cô nhìn bóng anh mờ mờ sau cánh cửa mà toàn thân nóng lên. Tay cô đặt lên bụng, cố gắng cảm nhận mỗi liên

kết với đứa bé. Nhiều lúc vật vờ bên bồn cầu cô chỉ muốn bỏ quắt nó đi cho xong, tại sao cô lại phải chịu đựng đứa bé này khi mà cha nó có còn tình cảm gì với cô nữa đâu.

Cô nằm nghĩ hoang quơ, đến khi Lâm Hiền từ phòng tắm bước ra mới hoàn hồn trở lại.

Lâm Hiền lau khô cơ thể rồi chui vào chăn nằm sát bên cạnh Mẫn Nhu.

“Anh làm gì vậy?” Cô hơi khó chịu khi anh ôm lấy mình.

“Ngủ.” Anh trả lời hờ hững, vòng tay càng siết cô chặt hơn.

“Khó chịu quá!” Cô vùng vẫy. Biết bản thân không thể thoát được nên cô lảng sang chuyện khác. “Em đói.”

Quả nhiên hiệu quả. Lâm Hiền nâng người dậy ngay lập tức. “Muốn ăn gì?”

“Anh đi mua à?” Cô liếc anh.

Lâm Hiền liếc nhìn đồng hồ điện tử trên bàn, “Trễ lắm rồi. Để anh nấu gì đó cho em.”

“Em muốn ăn bánh táo. Anh biết làm không?”

“Em nằm ngủ một lát đi, khi nào xong anh gọi em.”

Lâm Hiền đi ra khỏi phòng. Người đàn ông này mà biết nấu ăn à? Chuyện khó tin, nếu không nhờ mẹ cô làm thì cũng nhờ người chạy đi mua dùm, chứ anh đời nào biết làm mấy món cầu kỳ vậy được!

Cô nằm xuống nhưng không chợp mắt được, chắc có lẽ vì nửa đêm nửa hôm bắt anh vào bếp nên thấy hối hận.

Cô lồm cồm bò dậy xuống bếp xem thử. Thấy anh đang chăm chú làm cái gì đó thì chạnh lòng.

Phát hiện cô đứng ở cửa bếp, anh nói, “Anh không biết làm bánh táo, em ăn tạm bánh bao đi, ngày mai anh chạy đi mua cho em.” Lâm Hiền dúi vào tay cô cái bánh bao nóng hổi.

Cái bánh nóng đến rất cả tay, có lẽ anh mới lấy từ trong nồi ra. “Nóng vậy ai mà ăn được. Không muốn thì đừng làm, không ai bắt anh làm cả.” Cô đặt cái bánh xuống bàn, môi mím lại.

Lâm Hiền thở dài nín nhịn, anh đã cố làm thật nhanh vì lo cô đói, vậy mà cô lại cáu kỉnh với anh. “Dù gì cũng phải ăn. Một chút cũng được.” Anh xé một miếng đưa tới tận miệng cho cô.

Cô né sang một bên, nhưng anh cứ cô chấp nên cô đành ăn một miếng. Điều đáng nói là cô nuốt được món này, cảm giác buồn nôn hoàn toàn biến mất. “Cũng được.” Cô gật gù.

“Ăn nhiều một chút, nhìn em xanh xao quá!” Anh kéo ghế ngồi xuống cạnh cô.

Bị anh nhìn đến mất tự nhiên, cô hắng giọng quay mặt đi chỗ khác.

“Mai dọn về chỗ anh nhé!” Anh đề nghị.

“Được thôi. Với điều kiện anh phải mua tất cả đồ dùng cho em, sau này lỡ có bị đuổi em không phải mất công thu dọn, anh cũng không phải chường mất.” Cô trả lời một cách dửng dưng.

Lâm Hiền day day huyết thái dương. Anh mấp máy môi mấy lần rồi mới mở miệng nói được, “Anh không bỏ người đã sinh ra con anh.” Giọng anh trầm xuống nghe rất đáng sợ. “Sao em cứ nghĩ đến chuyện đó hoài vậy? Nếu muốn anh có thể gửi tiền phụ cấp hàng tháng cho em để nuôi đứa bé, nhưng bây giờ anh lại chấp nhận nó. Em còn muốn gì nữa?”

“Vậy tại sao anh chấp nhận đứa bé?” Cô nghiêng đầu nhìn anh, bỏ vào miệng một miếng bánh bao.

“Nuôi con một mình rất vất vả.” Anh trả lời, tránh ánh mắt của cô.

“Em không nghĩ vậy.”

“Chứ em muốn anh trả lời thế nào em mới vừa lòng?” Lâm Hiền quay ngoắt qua nhìn khiến cô hơi giật mình.

Muốn gì à? Chỉ muốn anh thừa nhận rằng anh còn yêu em. Cô muốn nói nhưng lại thôi.

Mẫn Nhu không muốn đôi co với anh nữa, cô bỏ dở cái bánh đang ăn, không nói không rằng quay về phòng ngủ.

Thật ra cô chỉ muốn biết cuối cùng anh có yêu mình không? Vốn dĩ anh chỉ đề nghị cô làm bạn gái anh chứ không hề tỏ tình với cô. Anh nói 'Có muốn

làm bạn gái anh không' chứ không hề nói 'Làm bạn gái anh nhé!'. Hai câu nghe có vẻ giống nhau nhưng cô lại cho rằng rất khác nhau. Hai năm yêu nhau anh cũng chẳng thề thốt hay hứa hẹn gì, những cuộc hẹn hò của hai người cũng chẳng lãng mạn gì. Có lúc cô nản lòng, muốn buông bỏ thì anh lại xuất hiện chiếm trọn trái tim cô. Chuyện hai người sẽ vẫn tiếp tục nhạt nhẽo như thế nếu hôm đó anh không lớn tiếng với cô.

Tình yêu của người đàn bà luôn lớn lao như thế, đôi khi chỉ cần một hành động quan tâm nhỏ cũng khiến trái tim họ ảm áp.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 4: Trở về.

Mẫn Nhu xin nghỉ làm vài hôm, đợi khi nào cơ thể ổn định cô lại đi làm. Cả đêm cô cứ thao thức không ngủ được sâu, đến gần sáng mới chợp mắt được.

Sáng nay cô dậy trễ, hơn chín giờ mới chịu rời khỏi giường. Cô xuống bếp tìm chút nước, bắt gặp bà Hà đang làm gì đó.

“Ăn sáng đi, Lâm Hiền nó dậy từ sớm làm cho con đó!” Bà Hà nói mà không nhìn cô, vẫn loay hoay chuẩn bị gì đó.

“Anh ấy đâu rồi ạ?” Cô ngồi vào bàn, nếm thử món mì hoành thánh vẫn còn nóng. Mùi vị không tệ lắm.

“Đến công ty rồi, điện thoại réo suốt mà nó nhất quyết nấu cho con xong mới chịu đi”.

Cô bĩu môi, thầm nghĩ anh cũng biết lấy lòng quá đấy chứ.

“Ăn xong thì uống sữa, có mấy viên sắt, kềm, ma-giê mẹ để đó nhớ uống! Ba tháng đầu rất quan trọng, phải bổ sung đầy đủ con mới khoẻ được. . .” Bà Hà tuôn một tràng kiến thức thai sản, dặn dò cô kĩ lưỡng nên uống thuốc lúc nào, nghỉ ngơi ra sao, nhưng cô chẳng nhớ nổi.

Ăn sáng xong chẳng bao lâu mẹ cô lại gọi vào ăn trưa.

“Mẹ làm bao nhiêu là món ngon, ráng mà ăn cho hết”. Bà Hà gấp cho cô một miếng thịt gà lớn.

Mẫn Nhu vừa ngửi thấy mùi hành tây liền chạy ngay vào nhà vệ sinh, nôn chổ sữa vừa uống ra.

“Lúc sáng còn ăn được mà!” Bà vuốt lưng giúp cô.

Cô lấy khăn chùi miệng, quay trở lại bàn ăn, chưa kịp ngồi xuống lại chạy ngay vào phòng vệ sinh.

Ba lần như thế, cô kiệt sức ngồi thừ ra, không cầm nổi đũa.

“Sao vậy con? Không muốn ăn gì à?” Bà Hà vuốt mấy sợi tóc loà xoà trước trán cho cô, nhìn gương mặt xơ xác của cô mà đau lòng.

“Đứa bé không chịu ăn, con cũng hết cách.” Cô nói một cách yếu ớt.

“Chắc nó chỉ chịu mỗi đồ ăn ba nó nấu”. Nghe thấy mẹ nói mà cô chột dạ, có khi đúng như vậy. Hôm qua rồi cả sáng nay, đồ ăn anh nấu ra cô đều nuốt xuống được hết.

“Mẹ nghĩ con nên dọn sang chỗ Lâm Hiền. Phòng khám dạo này đông bệnh nhân, mẹ không ở nhà mãi được. Sang bên đó có người chăm sóc, đừng bắt nó chạy qua chạy lại, mệt. Lễ cưới không cần gấp, cứ mời đại mấy người thân đến dự xong đi đăng kí kết hôn là được. Sinh con xong muốn làm gì thì làm” Bà đẩy ly nước lọc đến trước mặt cô.

Cô im lặng không nói lại gì, đang suy nghĩ vấn đề mẹ cô nói. Nếu vậy chỉ còn cách dọn sang nhà anh thôi.

Tối, Mẫn Nhu gọi cho Lâm Hiền.

“Anh có ghé nhà em không?”

Bên kia im lặng một lát rồi mới trả lời “Có. Nhưng hơi muộn.”

“Công ty có việc gấp thì không phải sang đây đâu”.

“Em đã ăn được gì chưa?”

“Một chút”.

“Mẹ nói sáng giờ em chẳng nuốt được gì! Em gắng ăn gì đi, lát về anh nấu cho em ăn!”

Cô bỗng ngưng ngừng, chẳng lẽ mẹ nói chuyện cô chỉ ăn được đồ anh nấu cho anh nghe, nếu vậy thì ngại chết mất. “Ai cần anh nấu!” Giọng cô hơi vấp.

Ở đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười thoải mái của anh. “Được rồi, là con anh cần, em không cần”.

“Làm việc đi, phiền phức!” Cô đập máy, mang theo niềm vui nho nhỏ chìm vào giấc ngủ mặc dù mới hơn bảy giờ.

Khi trời tờ mờ sáng, Mẫn Nhu bị đánh thức bởi chiếc nệm bị lún xuống một bên, sau đó có người chui trong chăn ôm lấy cô. Cô trở mình, theo quán tính rúc vào nơi ấm áp kia.

Khi làm xong công việc, anh nhìn đồng hồ đã hơn hai giờ sáng, nghĩ đến cô ở nhà không ăn uống được gì, anh liền ghé cửa hàng tiện lợi mua mấy thứ. Lúc sáng chuẩn bị rời khỏi nhà cô thì bà Hà đưa cho anh chìa khoá nhà, bảo anh giữ lấy, khi nào cần thì ghé khỏi phải mắc công đợi cửa. Anh cho xe đậu trước sân, nương theo ánh đèn pin của điện thoại mà vào trong nhà.

Vì thức suốt đêm nên anh mệt mỏi cả người, định bụng làm đại gì đó cho cô ăn nhưng nghĩ lại thấy trời cũng gần sáng rồi, để lát nữa dậy làm cũng không muộn. Thế là anh chui vào phòng ngủ nằm ôm cô đánh một giấc ngon lành.

Mẫn Nhu không thể ngủ thêm được nữa vì cô cảm thấy quá nóng, vừa nóng vừa ngộp. Cô choàng tỉnh, hơi giật mình khi thấy anh nằm cạnh. Giương mặt kiên nghị của anh đập thẳng vào mắt, cô tham lam ngấm anh thêm một lát nữa rồi mới đánh thức anh dậy.

Lâm Hiên chau mày vì bị đánh thức, giấc ngủ đối với anh mà nói rất quan trọng, nên khi bị đánh thức anh rất khó chịu, thậm chí còn mắng người nữa. Anh mở mắt nhìn cô rồi quay người sang hướng khác trùm chăn ngủ tiếp.

Cô lay anh, “Này, con anh đói rồi!”

Anh không nhúc nhích, một lúc sau mới bật dậy, cũng không thèm nhìn cô. “Để anh nấu gì đó, lát nữa em hãy xuống.”

Nhìn bóng lưng mệt mỏi của anh lết ra khỏi phòng mà cô hơi hối hận, lẽ ra phải để anh ngủ thêm chút nữa, dù sao sức khoẻ vẫn quan trọng hơn cả, có thể nuốt tạm gì đó cho đỡ đói thay vì phá giấc ngủ của anh như vậy.

Cô không đành lòng muốn xuống nhà xem anh làm gì. May mà có bà Hạ phụ, nếu không cảm giác tội lỗi lại tăng lên.

Vài chục phút sau, Lâm Hiên dọn ra bàn hai món ngon mắt, bò cuộn phô mai với khoai tây nghiền. Mùi thơm xộc vào mũi, cũng giống như mấy lần trước, nghĩ món anh nấu cô không cảm thấy buồn nôn, thay vào đó là cảm giác thèm ăn. Cô ăn rất nhiều, đến nỗi bà Hạ còn phải thốt lên, “Đúng là khó chiều, chỉ chịu mỗi chồng”.

Cô vặc lại, “Không phải chồng”.

Lâm Hiên nhìn cô chăm chú, hơi căng thẳng.

“Không phải chồng chẳng lẽ là bà mẹ?” Bà Hạ liếc cô.

“Chỉ là cha đứa nhỏ thôi. . .” Cô thì thầm nhưng đủ để Lâm Hiên nghe thấy.

Đợi sau khi bà Hạ đi làm, anh mới mở miệng. “Em cứ có thành kiến với anh thế nhỉ?”

Cô vết hết phần khoai tây nghiền cho vào miệng nuốt xong xuôi rồi mới trả lời. “Theo cách nhìn của em thì đúng là vậy.”

“Vậy thì nói thử xem anh đã làm gì? Và phải làm gì em mới thôi day nghiền anh như vậy?” Anh nhìn chằm chằm vào mắt cô.

“Em không bắt anh phải làm gì cả, chỉ muốn biết . . .”, cô khựng lại, muốn biết anh có yêu em hay không thôi. Tầm mắt cô dời sang chỗ khác, không nói thêm bất cứ điều gì nữa.

“Biết gì?” Anh hỏi lại.

Nhưng cô không trả lời.

Sau một khoảng khắc im lặng ngại ngại, anh vẫn là người lên tiếng trước. “Đợi sức khoẻ em tốt hơn một chút rồi chúng ta kết hôn, đừng để cái thai lớn quá, còn đăng kí kết hôn, nếu em không bận gì thì chiều nay chúng ta đi đăng kí.” Anh nói như thể nhìn thấu ruột gan cô. Đúng là cô mong đợi cái danh phận chính thức này từ lâu rồi, nhưng không muốn anh nghĩ cô lấy cái thai ra làm cái cớ bắt ép anh.

“Là anh tự nguyện nhé, sau này đừng có đổ thừa em lấy cái thai ra bắt ép.” Cô hồ hững nói, hai tay nghịch lấy nhau. “Nhưng mà chiều nay em phải đến công ty, giải quyết vài việc chưa xong. . .”

“Không được.”, anh bác bỏ ngay lập tức, giọng vẫn giữ được chất dịu dàng.

“Đừng quan em.” Cô liếc mắt nhìn anh, vẻ mặt khó chịu.

“Em đang mang con anh, lỡ có chuyện thì sao. Anh sẽ đồng ý cho em đi làm nếu em dọn về chỗ anh.” Anh nghiêm khắc nhìn cô, có vẻ như không thể không thoả thuận.

Hai người đầu mắt với nhau, rốt cuộc cô phải nhin, gật đầu đồng ý với anh. Trong một phút cô thấy ánh mắt anh trở nên vui tươi hơn hẳn, nhưng lý trí cô ngay lập tức phủ nhận, thầm nghĩ chắc anh chỉ đang bảo vệ đứa bé chứ không có ý gì khác.

Lâm Hiên chở cô từ công ty về thẳng nhà anh. Anh xách vali cỡ trung của cô vào phòng mình, căn phòng đã đổi cái giường rộng hơn.

“Sao lại đổi giường? Em tưởng mình ngủ riêng.” Cô nhăn mày nhìn anh.

“Như vậy tiện hơn, anh tưởng em không để ý chứ.” Lâm Hiên trả lời nhưng không nhìn cô, mở vali cất đồ của cô vào chung tủ với anh.

Cô đỏ mặt, cảm giác hai má nóng ran, chuyện chẳng có gì nếu anh không nói về sau.

Thấy cô đứng ngây ra đó, anh mới gọi cô lại, dặn dò đôi điều. “. . .Đừng làm việc quá sức, mệt thì xin nghỉ. Đi làm về sớm chút, anh ở nhà đợi em. . .” và tí ti thứ nhỏ nhất khác nữa những cô chỉ nhớ những điều này.

Cảm giác ấm áp len lỏi khắp cơ thể cô, cuộn cuộn dâng trào thành đại dương mênh mông. Cô chỉ ước mình mang thai mãi, để anh suốt ngày nói những lời quan tâm đến cô, chăm sóc cô từng chút một.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thương Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 5: Nếu số phận đã an bài như thế!

Thời gian sống chung lần này hai người không còn cãi cọ nhau nữa, mỗi người nhin một câu, đa phần đều là anh nhin. Cô mang thai, tính tình hơi kỳ quặc một chút, anh hiểu cô đang trong giai đoạn nhạy cảm nên nhẫn nhịn chấp thuận mọi yêu cầu dù có phần quá đáng của cô.

Giữa đêm giạt mình tỉnh giấc, cô muốn nghe đọc sách, anh phải đọc cho cô nghe. Vừa đặt lưng nằm xuống, cô muốn ăn mì cay, anh phải thay đồ đi mua. Đang nấu dở tay mấy món ăn, cô gọi, anh phải bỏ tất cả đến xem cô cần gì.

Tối đó, hai người đang dựa trên sofa ngồi xem phim truyền hình thì điện thoại Lâm Hiên đổ chuông. Anh cầm điện thoại lên xem, là Trương Kiệt, nếu gọi vào giờ này thì chắc chắn là có chuyện chẳng hay ho gì.

Lâm Hiên đứng dậy đi ra chỗ khác nhận điện thoại. Mặt anh có vẻ căng thẳng.

Khi anh quay trở lại, Mẫn Nhu cảm nhận được anh có chuyện gì đó không muốn cho cô biết.

“Ai gọi vậy?” Cô đánh liều hỏi anh.

“Trương Kiệt.”

“Có chuyện gì quan trọng sao?” Cô lại hỏi, lần này phải hỏi cho ra chuyện.

“Chi nhánh ở Úc gặp chuyện. Cần anh về giải quyết. . .” Lâm Hiên kéo cô vào lòng, hôn lên tóc cô. “Anh không yên tâm bỏ em lại đây.”

Cô vỗ vỗ lưng anh, dỗ dành như đứa con nít, “Không sao đâu, ở đây còn có mẹ em, mẹ anh, bao nhiêu là người. . . Anh đi giải quyết sớm rồi về với em!”

“Ngày mai anh kêu thư ký đến, em cần gì cứ báo cô ấy.”

“Thư ký thường có mối quan hệ mờ ám với giám đốc, lỡ cô ấy hạ độc vào thức ăn của em thì sao?” Cô cười, rúc vào ngực anh hít hà mùi hương nam tính.

Anh không trả lời, chỉ nghe thấy tiếng khúc khích phát ra từ lồng ngực. “Anh không nghĩ mình được ái mộ như vậy!”

Cô ngồi thẳng dậy, liếc anh một cái, “Đẹp trai này, nhiều tiền này, lại còn có quốc tịch Úc. Ai mà chả thích!”

“Thế em có thích không?” Anh nở nụ cười nghịch ngợm, cọ mũi vào mũi cô.

Mặt cô đỏ lựng, tránh né ánh mắt sắc bén của anh. “Có.” Cô trả lời không chút ngập ngừng.

“Thích cái gì ở anh?” Hình như anh phải là người trả lời chứ không phải người đặt câu hỏi.

“Mọi thứ.” Cô dè dặt, vò góc áo củ anh.

“Nêu vài thứ trong mọi thứ xem” Hơi thở của anh phả bên tai cô, khiến cô ngura ngúra rụt cổ lại.

“Đẹp trai.”

“Gì nữa?”

“... Giàu.”

“Trừ vật chất ra thì còn gì nữa?”

“Ồ.” Cô như choàng tỉnh. “Sao em phải nói?” Cô bặm môi, nghênh mặt lên với anh.

Anh cười, khoé mắt cong cong híp lại nhìn rất đáng yêu, “Đáng yêu, hay những nhẽo, hiểu thuận, dịu dàng, ấm áp, ... và là mẹ của con anh.” Sau mỗi từ anh lại hôn lên môi cô một cái và kết thúc bằng một nụ hôn sâu.

Cô đang nghĩ, nếu anh cứ tiếp tục quan tâm cô như vậy, ngày nào đó anh rời xa cô, chắc cô chết mất. Hơn ba tháng qua, cô được cung phụng như hoàng hậu, không phải động tay động chân làm bất cứ việc gì. Anh chiều theo cô mọi thứ. Bấy giờ cô còn cho rằng anh thật lòng quan tâm cô chứ không phải chỉ vì riêng sự an toàn của đứa bé trong bụng.

Trước giờ bay, Lâm Hiên gọi cho thư kí để kiểm tra tình hình, nghe cô báo Mẫn Nhu đang ngủ nên anh không làm phiền thêm, dặn dò đôi ba câu rồi cúp máy.

Thực ra công ty không có chuyện gì to tát lắm, chỉ là ba mẹ nuôi muốn gặp anh, rồi cả việc em trai anh cương quyết muốn gặp anh trước khi lên bàn phẫu thuật cấy ghép gan. Lúc biết tin anh khá tức giận, chuyện con con như vậy cũng kêu anh về, trong khi đó vợ anh đang mang thai một môi phải ở nhà một mình.

Ngày đầu tiên Lâm Hiên đi, cô ăn uống vẫn ổn, thư kí của anh cũng rất tốt với cô, có người ngồi bên trò chuyện nên cô không buồn mấy. Nhưng đến ngày thứ ba thì thực sự không ổn nữa.

Sau khi ăn xong bữa sáng thư kí mang lên tận giường cho, cô bắt đầu cảm thấy đau bụng. Cứ nghĩ do con phá nên cô để mặc, mả bụng nằm nghỉ một lát sẽ khỏi. Nhưng vài phút sau máu bắt đầu chảy ra, toàn thân thì nổi mẩn ngứa nóng rát. Cô hoảng sợ gọi cho bà Hà. Nghe tin, bà tức tốc báo cô đến bệnh viện ngay.

Bác sĩ siêu âm, rồi làm xét nghiệm, cuối cùng ném cho cô tờ giấy nhập viện. “Kêu người nhà mang tiền đến đóng phí nhập viện. Cái thai hỏng rồi, may mà cái thai chịu hết, không thì nguy hiểm đến tính mạng.”

“Sao ạ?” Cô trợn mắt như không tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

“Bị dị ứng với tôi phải không? Dị ứng nặng nên tự đào thải cái thai, đứa bé khoẻ mạnh như vậy mà lại mất. Người nhà chăm sóc kiểu gì không biết!” Nữ bác sĩ hừ lạnh, kêu cô đi theo y tá làm thủ tục nhập viện.

Cô bước đi như người vô hồn, cứ lững thững đi sau y tá rồi làm theo lời họ nói mà không mảy may suy nghĩ.

Bà Hà chạy vội đến bệnh viện, vào phòng 308, thấy con gái mặc bộ đồ đồng phục của bệnh viện mà không khỏi xót xa. Bà đến bên giường, nhìn cái bụng cô vẫn còn nhô lên thì hơi yên tâm. “Bác sĩ nói sao?”

“Chiều làm phẫu thuật.” Cô nhìn ra bên ngoài, giọng nghẹn lại.

“Phẫu thuật gì? Sao phải làm phẫu thuật?” Bà hốt hoảng nhìn cô.

Cô im lặng, không muốn nói thêm gì. Cô mệt rồi, thực sự mệt lắm rồi.

Bỗng ngoài cửa truyền đến giọng nói dịu dàng. “Chị, em vào được không?”

Mẫn Nhu quay ngoắt đầu lại, hai mắt cô mở to, “Bây giờ tôi không có tâm trạng nghe cô giải thích, đi đi, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!”

Cô thư kí nước mắt ngấn nước mắt dài ngập ngừng trước cửa. Thấy cô gái không chịu đi, Mẫn Nhu mới gào lên bảo cô cút đi. Bà Hà giữ cô lại, ngăn cho cô bớt kích động.

Vì vậy vùng nền cánh tay truyền nước của cô bị bung ra, máu tươi nhỏ xuống từng giọt từng giọt, lem luốc cả một khoảng dưới sàn.

Lâm Hiên nhận được cuộc gọi khẩn của thư kí, giọng cô ta nức nở nói không rõ ràng. Anh phải trấn an một lúc lâu cô ta mới bình tĩnh báo tin Mẫn Nhu bị hư thai do dị ứng thức ăn.

Lúc đó anh đang ở trước phòng cấp cứu đợi em trai phẫu thuật xong. Nghe tin mà anh không biết nên làm gì, em trai đang làm phẫu thuật không thể bỏ đi ngay lúc này được, Mẫn Nhu thì vừa sắp thai đợi phẫu thuật làm sạch dạ con.

Anh không hỏi nguyên nhân tại sao cô lại sắp thai, lúc đầu chỉ nghĩ cô những nhẽ đòi anh về sớm, nhưng nghe giọng nức nở của cô thư kí, anh mới tin đó là sự thật, thật đến nhức nhối trái tim.

Hai tiếng chờ Lâm Thụy ra khỏi phòng cấp cứu, anh đã đặt gấp một vé bay về nước, còn liên tục gọi điện cho Mẫn Nhu nhưng không ai nghe máy.

Anh quyết định gọi cho bà Hà.

“Mẹ ạ! Mẫn Nhu thế nào rồi?”

“... Con bé ... vẫn ổn, có điều ... nó buồn lắm, chẳng chịu cho ai vô thăm ...”

“Bác sĩ nói thế nào ạ? Có ảnh hưởng đến sau này không?”

“Thực ra ... Mẫn Nhu nó không muốn mẹ nói chuyện với con ... nó ...” Tiếng thở dài của bà truyền đến bên này.

Đầu mày anh nhíu chặt, cổ họng đắng chát và khô khốc. “Vâng, con hiểu rồi, chiều con về ngay, nhờ mẹ chăm sóc cô ấy giúp con.” Lâm Hiên cúp máy, anh day day trán, mối quan hệ của hai người trở nên thăm thiết hơn nhờ đứa bé kia, vậy mà bây giờ lại đánh mất nó.

Anh thậm chí còn nhờ kiến trúc sư thiết kế phòng cho đứa bé, dù không biết nó là trai hay gái. Ban đầu khi cô thông báo mình có thai, anh thực sự bị sốc. Lúc đó, chuyện phải gánh thêm một hai miệng ăn không phải là vấn đề chính, vấn đề là anh phải chịu trách nhiệm với nó, phải nuôi dạy và cho nó đầy đủ tình thương yêu. Anh chưa chuẩn bị gì để có thể trở thành người cha hoàn hảo.

Ba mẹ nuôi của anh ở bên cạnh thấy tâm trạng anh không ổn, mới hỏi. “Henry? Chuyện gì vậy con?”

“Không có gì!” Anh vuốt mặt.

“Con trai, nếu có chuyện con cứ quay về đi, ba mẹ thật sự xin lỗi đã gọi con về đây vào lúc này.” Ông Roberto nói, ánh mắt quan sát kĩ cậu con trai.

“Thực ra bạn gái con có thai, ...” Anh ngập ngừng.

“Ôn Chúa, con bé khỏe chứ? Mẹ rất mong được gặp cháu mình.” Bà Roberto vui sướng ôm chầm lấy anh thay cho lời chúc mừng.

“Nhưng cái thai mất rồi. Sáng nay. ...” gương mặt anh hằn lên vẻ đau khổ.

“Lạy Chúa tôi, sao chuyện đó lại xảy ra? Con mau quay về xem cô ấy thế nào đi, ở đây có chúng ta rồi. ...” Ba nuôi của anh đặt tay lên vai anh, kéo vợ vẫn đang hoảng hốt vào lòng.

“Lâm Thụy cũng sắp ra rồi, để con gặp nó một lát rồi đi ngay.” Lâm Hiên nhìn về phía cửa phòng cấp cứu, lòng quặn thắt lại khi nghĩ đến cô có thể cũng đang ở trong đó.

“Mẹ xin lỗi, đáng ra không nên gọi con về.!” Bà thút thít.

Anh không trả lời, vì thấy lúc này có nói cũng không ích gì.

Nửa tiếng sau. Lâm Thụy nửa tỉnh nửa mê được y tá đẩy ra, bác sĩ nói ca phẫu thuật của anh rất thành công, nhưng sau này cần chú ý ăn uống mới hi vọng bệnh không tái phát trở lại.

Lâm Hiên nhìn em trai, thằng nhóc này không biết ăn uống kiểu gì lại khiến gan bị tổn thương như vậy, mới có tí tuổi đầu học đòi người ta đi uống rượu, đợi nó khỏe lại, anh nhất định bắt nó về, để Ngô San dạy dỗ lại cho đàng hoàng.

Lâm Hiên chào tạm biệt mọi người rồi ra sân bay về nước. Lúc đến nơi thì đã là buổi chiều muộn hôm sau. Mặc dù rất mệt nhưng anh vẫn bảo tài xế đến thẳng bệnh viện nơi mà Mẫn Nhu nằm.

Anh tìm đến phòng 308 như lời bà Hạ nói, đến gần cửa phòng, anh bỗng nghe thấy tiếng khóc thê lương của cô. Những giọt nước mắt ấy như lưỡi dao đâm vào lòng anh, cửa thành từng mảng nhỏ. Mất đi đứa con, anh đau khổ đâu có kém cô, từng giây từng phút anh mong chờ được gặp con, được cùng cô ngắm nhìn nó lớn lên.

Anh nhìn qua khoảng trống ở cửa, thấy cô gái nào đó ôm cô đang khóc, vẻ mặt đau đớn tuyệt vọng. Tay anh đặt ở tay nắm cửa, muốn vào nhưng lại không cảm lòng nổi khi thấy nước mắt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 6: Biểu đồ ngầm.

Sau khi phẫu thuật làm sạch dạ con, Mẫn Nhu thấy trống rỗng trong người, cái bụng xẹp lép, cứ như thể họ hút luôn cả tâm hồn của cô ra vậy.

Họ nói cô chỉ cần nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa là có thể xuất viện, rồi y tá giúp cô về phòng nằm nghỉ.

Hạ Tuyết Duyên đến thăm cô. Nếu như mọi ngày cô ta sẽ làm âm lên, rồi loạn cả phòng bệnh để vực cô dậy, thì hôm nay cô ta chỉ yên lặng ngồi bên cạnh cô.

Mẫn Nhu bật khóc, cô tự đánh mình vì đã để mất đứa nhỏ. Đứa trẻ khỏe mạnh xinh xắn là sợi dây liên kết giữa Lâm Hiên và cô, đứa con mà cô mong ngóng từng giây để được gặp mặt lại bị mất đi vì một phút sơ sẩy.

Mất một lúc sau, cô mới bình tĩnh trở lại.

“Chuyện đâu còn có đó, mất một đứa thì sinh lại hai đứa. Không phải buồn.” Tuyết Duyên lau nước mắt trên mặt giúp cô.

“Nhưng đó là con của Lâm Hiên. . .” Cô lẩm bẩm.

“Thì bảo anh ta hợp tác sinh thêm”

“Anh ấy không yêu mình, sao có thể có con được nữa?” Mẫn Nhu lại bắt đầu khóc, lần này chỉ có nước mắt chảy ra mà không còn kêu gào nữa.

“Tôi thấy anh ta tốt với cô như vậy còn gì!” Cô nhét một miếng tào vào miệng Mẫn Nhu.

“Đó là vì con nên anh ấy mới làm vậy. . .” Cô nuốt xuống cổ, “. . . từ khi biết mình sảy thai, anh ấy có thêm đến đây nhìn mình lấy một cái đâu. Tình cảm cũng có phải sâu nặng gì đâu, giờ mất đứa con rồi, mình đâu là gì đối với người ta.”

Lâm Hiên ở bên ngoài nghe được gần hết cuộc trò chuyện, anh chán nản lên sân thượng hút thuốc. Thì ra cô nghĩ về anh như vậy, thảo nào cứ thích hành hạ anh, còn lấy lý do vì cái thai muốn như vậy. Anh không ngờ cô lại hiểu lầm anh sâu sắc đến vậy.

Đang mãi suy nghĩ băng quơ thì bà Hạ gọi cho anh.

“Con đã về chưa?”

“Rồi thưa mẹ!”

“Vậy giờ con đang ở . . . “

“Bệnh viện.”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc rồi mới nói tiếp. “Đã gặp Mẫn Nhu chưa?”

“Dạ chưa. Có bạn cô ấy đến thăm nên con chưa vào!”

“Con nghe mẹ nói đây. Tốt nhất là con không nên vào gặp nó. . .”

Không gian im lặng bao trùm tất cả, chỉ còn lại tiếng gió xào xạc bên ngoài. “Con biết rồi.”

Lâm Hiên không hỏi tại sao, chỉ cúp máy. Vì anh biết lý do.

Hút gần hết bao thuốc lá, Lâm Hiên mới quay vào trong. Anh đi ngang qua phòng cô nằm, đứng bên ngoài quan sát, chỉ muốn vào nhìn cô một cái rồi đi.

Trên đường về nhà, anh nhắn tin cho cô, bảo cô giữ gìn sức khỏe, đừng nghĩ lung tung. Nghĩ đi nghĩ lại, thấy nên gọi cho cô thì đúng hơn.

“Alo. . .” Giọng nữ dịu dàng vang lên nhưng không phải Mẫn Nhu.

“Chuyện máy cho tôi gặp Mẫn Nhu.” Anh nói.

“Mẫn Nhu ngủ rồi! Mà tôi nói này, anh làm chồng cũng lạ thật, vợ nằm viện mà không thêm đến thăm, dù sao cũng từng có con với nhau, ít nhiều cũng nên ghé qua nhìn mặt một cái chứ!”

“Phiền cô nói lại với cô ấy, tôi sẽ làm tròn trách nhiệm của người chồng, bảo cô ấy đừng nghĩ lung tung, mai tôi ghé đón cô ấy về!” Anh bóp trán, còi phăng cái áo sơ mi ném xuống sàn.

“Không cần 'chồng' như anh lo. Mấy hôm nữa Mẫn Nhu đến chỗ tôi, nếu không có chuyện gì quan trọng thì đừng gọi cho nó.”

Từng tiếng tút ngán vang vọng trong loa, anh bức bối quăng điện thoại lên giường, bước vào phòng tắm gội rửa mồ hôi.

Tuyết Duyên tường thuật lại những gì Lâm Hiên vừa nói cho Mẫn Nhu nghe. Nghe xong cô chỉ quay mặt đi, nhắm mắt làm ngơ.

“Mai chắc anh ta quay lại đây sớm, tranh thủ dọn đi trước khi bị anh ta bắt lại. Dọn qua chỗ tôi vài hôm, đợi suy nghĩ thông suốt rồi quyết định. Đi hay ở, tùy cô.” Hạ Tuyết Duyên vừa nói vừa thu dọn quần áo giúp cô.

Mẫn Nhu úp mặt vào gối lặng lẽ khóc, cô tự nhủ, hôm nay khóc lần cuối thôi, không thể rơi thêm nước mắt một lần nào nữa vì thứ tình cảm ngốc nghếch này.

Sáng hôm sau, họ dọn đi từ sớm. Lúc Lâm Hiên đến thì y tá đang thay tấm trải nệm và gối mới, anh hỏi mới biết cô đã đi rồi.

Anh gọi cho cô mấy cuộc nhưng cô nhất quyết không nhắc máy, anh buộc lòng phải gọi cho bà Hạ để hỏi thăm tình hình. Nhưng bà chỉ trả lời qua loa và cho biết cô muốn ở nhà một người bạn vài hôm, lại không rõ là người bạn nào, tên gì, địa chỉ ở đâu.

Trương Kiệt gọi anh, báo có cuộc họp gấp, cần anh đến công ty ngay, thế là anh đành tạm gác chuyện của cô sang một bên, đánh xe quay về công ty.

Mẫn Nhu vẫn đi làm như mọi ngày, chỉ có điều không còn bị cái thái độ hành hạ nữa. Đồng nghiệp hỏi thăm, cô chỉ lắc đầu cười trừ tỏ ý không muốn nhắc đến.

Sáng nay mở điện thoại, màn hình hiện chín cuộc gọi nhỡ của Lâm Hiên, sóng mũi cô bỗng cay cay, nhưng rồi cô lại nghĩ đến anh vì trách nhiệm mới phải làm vậy nên cô chặn luôn số của anh.

Cô báo với bà Hà mình ở nhà Hạ Tuyết Duyên, dặn bà không được nói cho Lâm Hiên biết.

Đó là cách cô chọn để trốn tránh Lâm Hiên, để giữ mối quan hệ vợ chồng trên danh nghĩa của hai người. Vì theo cô, tránh gặp mặt ngày nào thì càng tốt ngày ấy.

Ba hôm sau, Lâm Hiên đến tận chỗ làm tìm cô. Lúc đồng nghiệp báo tin, cô đã nhanh chóng chạy đi trốn và nhờ đồng nghiệp nhắn với anh rằng cô đi công tác mấy hôm nữa mới về. Lâm Hiên đành quay về. Nhưng không hẳn là về.

Anh ngồi ở quán cà phê đối diện công ty, đợi cô đến giờ tan làm. Chập tối, anh thấy cô từ cửa lớn bước ra, cô mặc áo khoác màu đen mỏng dù trời đang rất lạnh, tóc đen thả tự do, dáng vẻ có phần hốc hác hơn trước. Đi bên cạnh cô còn có mấy đồng nghiệp cười nói vui vẻ. Lâm Hiên đi ra khỏi quán cà phê, bước nhanh về phía mấy cô gái kia.

Không ai nhìn thấy cho đến khi Lâm Hiên xuất hiện trước mặt họ. Hai đồng nghiệp nữ kia lần đầu tiên thấy Lâm Hiên, chưa hết ngạc nhiên đã nghe anh nói, “Anh đợi em sáng giờ.”

Mẫn Nhu ngược mặt nhìn thấy anh, sau đó lập tức cúi gầm xuống né tránh, hai tay siết chặt dây túi xách.

“Đi với anh một lúc.” Lâm Hiên nói, vẫn chỉ nhìn chăm chăm vào cô.

“Em có hẹn với đồng nghiệp rồi!” Cô lên tiếng, không nhìn anh.

“Vậy được, khi nào về gọi cho anh.” Lâm Hiên tránh sang một bên, nhưng nghĩ gì đó, anh kéo cô lại, choàng áo vest của mình lên người cô. “Trời lạnh, mặc ấm một chút!”

“Không cần!” Cô từ chối.

“Anh cũng không cần!” Nói xong anh quay lưng bỏ đi, để lại mấy cô gái ngơ ngác nhìn theo bóng lưng anh.

Lâm Hiên đi rồi, hai đồng nghiệp kia mới xì xầm to nhỏ trầm trồ khen ngợi, còn bảo cô có chồng đẹp trai vậy mà không ra mắt mọi người. Cô chỉ biết cười trừ, duy chỉ có Tuyết Duyên biết, cô đang rất bối rối. Thế là họ huỷ buổi hẹn, về nhà sớm. Mẫn Nhu cầm điện thoại xoay xoay, muốn gọi cho anh nhưng sợ anh nói gì đó khiến mình thất vọng nên không dám gọi.

Hạ Tuyết Duyên nhìn bộ dạng thất thần của bạn, cô tiến tới gõ vào đầu Mẫn Nhu. “Này, đừng có mơ tưởng, có khi người ta gọi để hẹn cô ra toà đấy!”

Mẫn Nhu im lặng, quyết định không gọi cho anh, từ nay nhất định phải tránh anh càng xa càng tốt. Hạ Tuyết Duyên cảm khái quyết tâm của cô, gật gù khen ngợi có chí khí.

Vậy là mấy ngày sau đó, cho dù anh gọi điện hay tìm đến tận nơi làm việc cũng không gặp được cô.

Cho đến một ngày kia, bà Hà đòi đến nhà Hạ Tuyết Duyên thăm, cô mới cho bà địa chỉ. Không ngờ người đến lại không phải là bà.

Nghe tiếng chuông cửa, Hạ Tuyết Duyên ra mở. Nhưng vừa nhìn thấy hai người đàn ông kia, cô lại nhanh chóng đóng cửa lại, miệng hét lớn, “Mẫn Nhu, vào phòng ngay!”

Mẫn Nhu giật mình, chạy ra xem có chuyện gì thì thấy Trương Kiệt đang cố đẩy cửa vào. Biết chuyện chẳng lành, cô lập tức giữ cửa giúp Tuyết Duyên.

Ở bên ngoài, Lâm Hiên day day trán, dùng sức giúp Trương Kiệt đẩy cửa. Hai cô gái đương nhiên không bằng hai người đàn ông, thế là cánh cửa bị đẩy vào. Hạ Tuyết Duyên nhanh chóng đẩy Mẫn Nhu vào trong, kêu cô vào phòng khoá cửa lại.

Trương Kiệt vào trước, bị Hạ Tuyết Duyên đẩy ra, anh ta nhanh nhẹn túm lấy tay cô ta lôi ra ngoài, để Lâm Hiên một mình vào trong. Sau khi vào, anh còn khoá trái cửa lại.

Mẫn Nhu vào phòng nhưng không khoá được cửa lại, vì khoá bị hỏng mà chưa sửa. Lâm Hiên đi về phía cô đang trốn, dùng sức đẩy vào, cố không làm cô bị thương.

Cô chịu thua trước sức của anh, nhưng trong lòng rồi như tơ vò, bởi lẽ khi anh đã tìm đến đây, tức là anh đã có quyết định gì đó.

“Mẫn Nhu. . .” Lâm Hiên gọi cô.

Cô chỉ biết cúi mặt xuống nhìn sàn nhà, anh tiến một bước, cô lùi hai bước, cho đến khi lưng chạm vào bức tường mới hốt hoảng ngược nhìn anh một cái.

“Sao lại tránh anh?” Anh bước đến gần hơn, cúi đầu xuống nhìn vào mắt cô.

Mẫn Nhu cắn môi, quay đầu né ánh nhìn của anh. “Không có.”

“Có chuyện gì cứ nói với anh, sao lại trốn tránh?” Anh giữ cảm để cô không thể tránh né được thêm nữa.

Cô vùng vẫy đẩy anh ra, muốn thoát khỏi bầu không khí ngột ngạt này.

Lâm Hiên giữ cô lại, cảm thấy cô đang mất bình tĩnh, anh liền ôm chặt lấy cổ, đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu.

Mẫn Nhu nhận được nụ hôn của anh càng trở nên rối loạn, cô ra sức vùng vẫy như cá mắc cạn. Lâm Hiên không thể chịu đựng thêm một phút nào nữa, anh nắm hai bên mép áo sơ mi của cô rồi xé toạc nó ra, để lộ áo lót màu nâu nhạt ôm trọn bầu ngực đầy đặn của cô.

“Sao lại tránh anh?” Lâm Hiên gần từng tiếng một, như thể nếu cô không trả lời anh sẽ xé nát cô ra vậy.

“Không. . .” Mẫn Nhu thốt lên yếu ớt, hai tay giữ mép áo để nó khỏi bung ra.

Ánh mắt Lâm Hiên dừng lại trước ngực cô, dường như không thể kiềm chế thêm được nữa, anh đẩy cô xuống giường rồi nằm đè lên trên. “Sao lại tránh anh?” Lâm Hiên lặp lại câu hỏi.

“Đừng như vậy, buông em ra.” Giọng cô khản thiết van nài, kiên quyết không trả lời câu hỏi của anh.

“Không trả lời chứ gì. Được thôi!” Quần áo cô bị lột sạch trơn, run rẩy dưới sức nặng của cơ thể anh.

Động tác của anh có phần thô bạo, anh cứ định hành hạ cô thêm một lúc nữa nhưng thấy giọt nước chảy ra từ khoeo mắt cô, anh lại mềm lòng, từ từ dịu dàng lại. Anh hôn lên mắt cô, gặm nhấm đôi môi mím chặt của cô, cảm nhận cơ thể co thắt từng đợt của cô. . . Từng thứ nhỏ nhất của cô anh đều tìm lại được, sau bao ngày xa cách, cuối cùng anh cũng tìm lại được.

Sáng nay anh phải năn nỉ hết mức mẹ vợ mới chịu cho anh biết nơi cô đang ở, định sẽ tới đó một chuyến lời cô về bằng mọi cách, nhưng nghĩ tới cô bạn đồng nghiệp kia, anh lại phải kéo Trương Kiệt theo để xử lý cô ả, tránh để cô ta xen vào chuyện vợ chồng anh.

Lẽ ra chuyện không đến mức này, anh chỉ muốn nói chuyện nghiêm túc với cô, khiến cô nói rõ nỗi lòng mình với anh. Ai ngờ đâu, khi bắt gặp bộ dạng sợ sệt của cô, anh lại muốn làm tình với cô.

Sau cuộc tình, Mẫn Nhu núp trong chăn, Lâm Hiên làm cách nào cũng không kéo ra được, anh đành chui vào trong chăn cùng cô.

“Giờ thì nói xem, sao lại trốn anh? Em mà không nói thì đừng hòng bước xuống giường!” Tay anh nắm lấy eo cô như lời khẳng định, trừng mắt nhìn cô.

“Em sợ. . .” Cô vùi mặt vào gối.

“Sợ gì?” Anh hỏi.

“Sợ anh đòi ly hôn với em. . .”

Lâm Hiên ôm chặt lấy cô, rất chặt, “Có vẻ như sau khi làm tình, em. . . thành thật hơn nhỉ!”

Cô then thùng rúc sâu vào lòng anh, “Tại anh hết, anh làm gì cũng là vì con, lúc nào cũng vì con, phải chỉ anh nói một câu quan tâm em thì em đâu có nghĩ vớ vẩn.”

Lâm Hiên im lặng, phải rồi, chỉ tại mấy lời nói vô tình của anh mà đoạn tình cảm dây dưa của hai người trở nên căng thẳng. Nếu thật lòng hơn thì cô sẽ không trốn tránh anh, họ cũng không mất thời gian dày vò nhau.

~Hết chương 6. Gửi thanks tới đi các cậu. Cô đơn quá!

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 7: Cánh hoa mỏng.

Ở bên ngoài, Hạ Tuyết Duyên đang vô cùng tức giận, ra sức giằng co với Trương Kiệt.

Khi đã thấm mệt, cô mới dịu xuống, chỉ biết trừng mắt nhìn người đàn ông đang siết cổ tay mình một cách thô bạo.

“Buông ra!” Cô nói với giọng mệt mỏi.

Trương Kiệt vẫn không buông tay. Anh kéo cô sang một bên rồi đứng chắn trước cửa. “Đừng có phá! Anh Lâm mất nhiều thời gian cho chuyện này lắm rồi đấy!”

Hạ Tuyết Duyên nhìn người đàn ông kia, chính là cái nhìn khinh bỉ. Cô khịt mũi một cái, nói, “Thời gian của anh Lâm nhà cậu thì quý báu, còn của Mẫn Nhu nhà chúng tôi là gì rách à?”

Trương Kiệt nhướng mày khó hiểu. “Cô điên đấy à? Mà coi như ý tôi là vậy đi, chẳng lẽ không đúng? Có biết mỗi giây anh ấy kiếm được bao nhiêu không? Đúng là phí phạm.”

“Xem đi xem đi. Nhìn anh chẳng khác nào cô bỏ nhí ngàn năm không đến được với Lâm Hiên, đang ra sức bảo vệ tình yêu của mình vậy!” Tuyết Duyên khoanh tay trước ngực, vừa nói vừa lắc đầu bĩu môi.

“Người ngoài cuộc như cô thì biết gì? Chỉ giỏi làm càn!”

“Chứ anh là người trong cuộc à?” Cô nhìn anh ta, ánh mắt đầy nghi ngờ. “Chẳng lẽ anh thực sự . . . “

“Nói năng xằng bậy.” Trương Kiệt không thêm cái với cô, khoanh tay đứng tựa vào tường.

Hạ Tuyết Duyên như nghĩ đến chuyện gì đó, tặc lưỡi rồi quay sang hỏi Trương Kiệt: “Anh nói Lâm Hiên tốn nhiều thời gian cho chuyện này? Tôi không hiểu!”

“Nói cô biết để làm gì?”

“Cho anh hay, Mẫn Nhu có đi hay không là do tôi quyết định đấy, biết điều thì thành thật khai báo, chệch đây nghe thuận tai sẽ cho mấy người rước cô ấy về!”

Trương Kiệt bật cười thành tiếng, ôm bụng cười vật vã. “Cô mắc bệnh hoang tưởng đấy à?”

“Anh. . .” Tuyết Duyên chỉ tay thẳng vào mặt anh, môi mím chặt không thốt nên lời.

Hai người không nói thêm gì, chỉ đứng dựa vào tường mặc cho người qua kẻ lại nhìn ngó.

Một lúc lâu sau, Lâm Hiên bế Mẫn Nhu ra ngoài. Cánh cửa vừa bật mở Trương Kiệt đã nhanh chóng bước đến.

“Chú lấy xe đi!” Lâm Hiên lạnh nhạt nói nhưng Trương Kiệt nghe ra ý vui vẻ trong đó. Anh gật đầu rồi nhanh chân đi chuẩn bị xe.

Hạ Tuyết Duyên nhìn Hà Mẫn Nhu ngủ say trong lòng Lâm Hiên, cảm giác bức tức vui đi phần nào. “Nó mà còn đến tìm tôi một lần nữa thì anh đừng hòng mang về như ngày hôm nay. Nhớ đấy!”

“Thờ gian qua phiên cô rồi!” Anh lịch sự cúi đầu, nói chuyện vài ba câu rồi chào từ biệt.

Dưới cái lạnh của mùa đông, lòng anh bỗng ấm áp lạ thường. Trời đêm không còn lạnh như trước nữa, cảnh vật cũng đẹp đến nao lòng. Có lẽ vì có cô, nên mọi thứ mới kì diệu như vậy.

Mẫn Nhu không biết mình về nhà bằng cách nào, cô chỉ nhớ bản thân bị anh lật đi lật lại hết lần này đến lần khác, cạn kiệt sức lực mà ngủ thiếp đi. Đến khi tỉnh lại thấy mình đang nằm trong phòng anh, xung quanh bốn bề yên tĩnh tối mịch.

Cô đưa mắt nhìn ra cửa sổ, tấm rèm cửa tung bay, cơn gió lạnh lẽo tràn vào phòng, cô bất giác rung mình vài cái, cảm thấy đối kính khủng.

Bước vào bếp, cô thấy trên bàn có mẩu giấy nhàu. Trên mảnh giấy có ghi mấy chữ 'Đồ ăn trong lò vi sóng, em hâm lại rồi ăn'. Mặc dù trên mức độ nào đó mà xét thì họ xem như đã làm lành với nhau, nhưng cô vẫn chưa hoàn toàn tha thứ cho anh. Bởi con người cô rất yếu đuối, lại hay đa sầu đa cảm, bị tổn thương một lần thì chắc chắn sẽ phòng thủ dày hơn thay vì cố gắng hàn vết thương đó lại.

Cô vứt mẩu giấy vào thùng rác, mở lò vi sóng lấy thức ăn đem lại bàn ngồi ăn mà không hâm lại.

Sau khi ăn xong, cô nhìn đồng hồ thấy đã gần chín giờ mà Lâm Hiên vẫn chưa về, muốn gọi cho anh nhưng sợ phiền nên thôi.

Cầm điện thoại trên tay, cô xoay xoay mấy vòng, nội tâm mâu thuẫn giữa việc có nên gọi hay không. Cuối cùng vẫn bấm gọi.

"Bao giờ anh mới về?" Cô hỏi ngay khi đầu bên kia nhận cuộc gọi.

"Chị Lâm. Giám đốc uống say quá, chị đưa địa chỉ em đỡ anh ấy về được không?" Có mất trí đi nữa cô cũng không thể quên được giọng nói này.

"Không phiền cô. Tôi đến đó đưa anh ấy về! Gửi địa chỉ đi. Tôi đến liền!" Cô dập máy, tức tốc đi thay đồ.

Theo địa chỉ thư ký gửi qua, Mẫn Nhu vừa đến nơi liền thấy cô thư ký đang đỡ Lâm Hiên đứng cho vững. Anh có vẻ say thật, cả người cứ dựa vào cô ta.

Mẫn Nhu bước tới, chau mày nhìn Lâm Hiên, gọi anh mấy lần không được rồi mới đỡ anh.

"Chị cẩn thận, hay để em giúp chị đỡ anh ấy lên xe." Cô ta giương đôi mắt ngây thơ nhìn cô.

"Không cần!" Mẫn Nhu gạt phăng tay cô ta ra khỏi người Lâm Hiên. Mặc dù một mình cô hơi chật vật khi đỡ anh ra xe, nhưng cô thà như vậy còn hơn phải đối mặt với người đàn bà kia.

Lâm Hiên hé mắt, nhận ra người bên cạnh là Mẫn Nhu nên anh càng dựa sát vào cô hơn. Đến khi về đến nhà, anh mới tỉnh táo lại một chút, nhờ vậy mà cô đỡ một phần nào.

Cô đỡ anh nằm xuống, thay cho anh bộ quần áo thoải mái mà đồ hết cả mồ hôi hột. Sau đó cô ngồi bên cạnh ngắm anh, lắng nghe tiếng thở đều đều của anh mà lòng nặng trĩu. Tại sao anh vẫn giữ cô gái kia bên cạnh, anh không biết chính cô ả là người hại chết đứa con bé nhỏ của mình sao? Hay anh thực sự không quan tâm?

Sáng hôm sau, Lâm Hiên thức dậy với cái đầu choáng váng. Anh đưa mắt nhìn quanh tìm Mẫn Nhu nhưng không thấy cô, chỉ thấy mảnh giấy nhớ màu vàng dán ở gối bên cạnh. 'Đồ ăn trong lò vi sóng, trà trên bàn, ăn uống rồi hẳn đi làm.'

Nhìn nét chữ và cách hành văn, anh biết cô đang giận nhưng lại chẳng thể nhớ nổi cô giận cái gì. Anh mặc kệ, thay quần áo xong xuôi sau đó ăn chút đồ ăn rồi đi làm, định tối về sẽ tìm hiểu sau.

Ở công ty, Mẫn Nhu tập trung dịch bản hợp đồng với đối tác, cố không nghĩ đến cô thư ký đang ở bên cạnh anh. Thế nhưng chẳng được bao lâu, Hạ Tuyết Duyên lại đã động đến.

"Vợ chồng dạo này thế nào rồi? Có bị bắt nạt không?"

Cô nhăn mặt, ngón tay dừng trên bàn phím. "Chả sao cả. Muốn lạnh có lạnh, muốn nhạt có nhạt." Cô hờ hững, cho in bản hợp đồng đã dịch xong.

"Người ta nói vợ chồng đầu giường cãi cuối giường lại làm hòa. Gớm. Mới có mấy hôm lại giận nhau tiếp. Bộ không muốn có con với người ta nữa à?"

"Bận lắm! Không có thời gian làm mấy chuyện đó!" Mẫn Nhu giờ bản hợp đồng lên, đứng dậy khỏi ghế, cố tình kiêu có bỏ đi. Vì nếu Hạ Tuyết Duyên còn hỏi thêm dăm ba câu nữa, chắc chắn cái ý nghĩ muốn li hôn với Lâm Hiên sẽ trỗi dậy.

Hôm nay tan làm sớm, trưởng phòng mời mọi người đi ăn. Mẫn Nhu không muốn về nhà sớm nên theo mọi người đến chỗ tiệc tùng. Nhưng không ngờ lại bắt gặp Lâm Hiên ở đó.

Cô ăn được mấy miếng, thấy chẳng có gì hay ho nên mượn cớ đi vệ sinh để trốn ra ngoài. Vừa từ cửa nhà vệ sinh đi ra, cô đã chạm mặt cô thư ký của Lâm Hiên.

"Chị Lâm! Trùng hợp thật!" Cô ta mỉm cười thân thiện với cô.

Mẫn Nhu không đáp lại, cô lướt qua người cô ta ra khỏi nhà vệ sinh. Nhưng cô thư ký lại đuổi theo, níu tay cô lại. "Chị vẫn còn giận em à? Chuyện hôm đó em thực sự không cố ý mà! Chị tha thứ cho em được không?"

Mẫn Nhu đẩy cô ta, lực không mạnh nhưng vì cô ta mang giày cao gót nên loạng choạng ngã về phía sau. "Đừng có vờ vịt với tôi. Cô lớn hơn tôi mà, việc gì phải hạ thấp bản thân gọi tôi bằng chị? Còn chuyện đó, muốn đòi tôi cũng không tha thứ cho cô. Nên đừng có làm phiền tôi nữa. Nhìn thấy cô tôi chỉ muốn cào nát bản mặt đó ra thôi." Cô quay lưng bước đi.

Cô thư ký không bỏ cuộc, bò đến ôm lấy chân Mẫn Nhu. "Chị, em thật sự sai rồi, nếu như em chết có thể khiến chị tha thứ cho em thì để em chết. Em chết là được phải không?"

Cô ta ôm chặt cứng lấy chân cô, cô vùng vằng mãi mà không thoát ra được nên dùng sức đẩy cô ta ra. Nhìn như hai người đang làm loạn ngay trước cửa nhà vệ sinh nam, cô dùng nhiều sức hơn, cố gỡ tay cô ta ra khỏi người mình nhưng bị trượt chân ngã ngửa ra sau đập vào người nào đó.

Người đàn ông kia đưa tay đỡ lấy cô, hàng lông mày chau lại nhìn cô thư kí ngồi bệt dưới sàn, nước mắt đầm đìa.

Lâm Hiên thờ dài. Anh hết nhìn thư kí lại nhìn sang Mẫn Nhu. Cô cũng ngược nhìn lại anh.

“Bạch Nhan. Cô về đi, đừng nói thêm gì nữa!” Lâm Hiên nói với thư kí, sau đó kéo Mẫn Nhu đi vào thang máy.

Mẫn Nhu quệt vài giọt nước mắt trên mặt, không nói gì với anh. Anh bấm thang máy lên tầng ba mươi một, cửa vừa mở anh liền kéo cô vào một căn phòng.

“Anh muốn làm gì đây?” Cô nhăn mặt hỏi anh.

“Nói chuyện với em” Lâm Hiên đứng khoanh tay, nhìn chăm chăm cô.

“Muốn nói chuyện gì?” Trong phòng không bật điện nên cô đành ngồi bệt xuống sàn.

“Muốn biết em đang nghĩ cái gì trong đầu?” Anh cời giầy ra, bỏ vào một góc.

Mẫn Nhu im lặng. Cô cố kìm chế nước mắt, không để nó rơi ra.

Lâm Hiên không nghe cô trả lời, mới bước lại chỗ cô, nâng cằm cô lên, nương theo ánh trăng ít ỏi mà dò đoán biểu cảm trên gương mặt cô. “Em đang nghĩ gì?” Anh hỏi lại.

Cô quay mặt tránh né, vẫn giữ sự im lặng.

“Anh hỏi em đang nghĩ gì?” Lâm Hiên gần từng chữ, mặt sát lại gần cô hơn.

“Không gì cả!” Cô đáp.

“Đến nước này mà còn không chịu nói à? Em không tin anh sao? Hả?” Giọng anh khá dịu dàng nhưng cô nghe ra sự tức giận trong đó.

Cô kiên quyết không hé môi nói lấy một chữ.

Anh tức giận bế bổng cô lên, xuyên qua màn đêm đến bên cái giường mềm mại, thả cô xuống rồi mình nằm đè lên trên. Mặc cho cô vùng vẫy, anh vẫn cố cời phẳng đồng quần áo trên người cô ra. Anh cố tình khiêu khích cơ thể cô bằng miệng lưỡi của mình, lúc cô gần lên đỉnh thì dừng lại.

Anh cứ lặp lại mấy lần như vậy, “Có chịu nói chuyện với anh không?”, anh nằm trên người cô, hỏi.

Lúc này cô mới gật đầu, cả cơ thể đang kêu gào khao khát được anh lấp đầy, nếu không nói chắc sẽ bị anh giày vò chết mất.

Bấy giờ anh không giày vò cô nữa, vì với anh cũng chẳng sung sướng gì. Anh vào trong cô, cường độ và nhịp điệu thay đổi liên tục khiến cô gào lên, một lúc sau cả hai đều thỏa mãn, anh mới chịu buông cô ra.

“Giờ thì nói xem, em đã nghĩ gì?” Lâm Hiên ôm cô vào lòng.

“Em đã giận anh, trách anh tại sao còn giữ cô ta lại bên mình khi biết cô ta đã hại chết đứa con chưa chào đời của chúng ta?” Cô thành thật.

Lâm Hiên vuốt ve gương mặt cô. Anh nói: “Gia cảnh Bạch Nhan khó khăn, lại không có bằng cấp gì, với lại chuyện đó cũng không hoàn toàn lỗi của cô ấy, do anh không dặn dò cẩn thận. Anh biết em khó chịu, anh đang sắp xếp một công việc tốt cho cô ấy, vài hôm nữa sẽ chuyển đi.”

“Anh có nghĩ em trẻ con quá không? Ai cũng kêu em bỏ qua cho cô ấy, nhưng em không làm được, vì họ đâu phải em, họ đâu có bị mất con. . .”

“Em giận cũng là điều đương nhiên, tính em giận dai nên anh quen rồi, anh chả thấy sao cả.” Anh cười, hôn lên tóc cô.

“Em giận dai lúc nào? Đừng có vu khống!” Cô nhéo vào hông anh.

“Anh có cách đối phó rồi, không lo em giận nữa. Bởi vì cứ mỗi lần làm tình xong, em lại trở nên thành thật, anh thích điều đó.” Tiếng cười phát ra một cách rõ ràng từ lồng ngực anh.

“Đáng ghét!” Cô mắng, quay mặt sang chỗ khác.

“Này, nó lại lên rồi, em giận anh tiếp đi!” Lâm Hiên lay lay người cô, gác chân đè lên đùi cô để cô cảm nhận rằng mình không hề nói dối.

“Buông em ra. Đang nói chuyện mà!” Cô đẩy tay anh ra khỏi người mình. “Mà căn phòng này là sao? Anh là khách quen ở đây à?”

“Lúc này thấy em với Bạch Nhan cãi nhau, anh đã gọi Trương Kiệt đặt cho một phòng. . .” Anh âm ỉ một lúc lâu, nghĩ gì đó rồi lại nói tiếp, “. . . với cả anh nghĩ, thay đổi địa điểm sẽ tìm được cảm hứng mới.” Anh cười giòn giã.

“Em không biết anh lại biến thái vậy đây!” Cô cắn vào cánh tay anh, rồi lại rúc sâu vào lòng ngực ấm áp.

Cuộc sống luôn dẫn ta vào những ngõ cụt, có lúc sẽ mở ra lối đi khác, có lúc lại dẫn ta đến khoảng bất định. Mỗi ngã rẽ đó đều do cách ta nhìn nhận mà trở thành một lối đi hay một lỗ hổng của vũ trụ.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Có những miền đau.

Mấy ngày trước khi Mẫn Nhu sinh con, Hạ Tuyết Duyên luôn túc trực bên cạnh. Nhìn người chồng hết mực chăm sóc cho cô bạn mà cô cảm thấy ghen tị.

“Đặt tên gì cho con chưa?” Cô hỏi Lâm Hiên.

“Tên gì cũng được, miễn là đừng lấy tính giận dai của mẹ nó là tốt rồi!” Lâm Hiên đáp, vẫn chăm chỉ bóc vỏ cam cho vợ.

“Mình cũng hi vọng con mình sau này không học tính vô tâm của ba nó.” Hai vợ chồng lườm nguyệt nhau.

Tuyết Duyên thờ dãi, “Hay là lấy tên Mẫn. Họ Lâm. Gọi là Lâm Tư Mẫn. Quá tuyệt rồi còn gì!”

“Lỡ may mà con gái thì sao?” Mẫn Nhu hỏi.

“Con gì cũng lấy tên đó. Mẹ đỡ đầu đã quyết định rồi, không thay đổi được đâu! Phải không Lâm Hiên?” Cô đá sang Lâm Hiên.

“Tùy mấy người!” Anh vừa nói vừa nhét vào miệng Mẫn Nhu một miếng cam lớn.

“Không có chính kiến.” Mẫn Nhu lăm bằm.

Hạ Tuyết Duyên lớn hơn Mẫn Nhu một tuổi, nhưng trên giấy tờ thì hai người họ bằng nhau. Cô cũng như bao người khác, có ba mẹ và một người em trai thua cô bốn tuổi. Đó là một gia đình hoàn hảo, cho đến một ngày năm cô mười tuổi, trời mưa rả rích, bố mẹ cô đột ngột thông báo li hôn. Cái tin đó khiến cô ghét cay ghét đắng những ngày mưa, đặc biệt ghét những cơn mưa bất chợt.

Sau chuyện đó, em trai cô ở với ba, còn cô ở với mẹ. Một thời gian sau, mẹ cô đi bước nữa, mặc dù cha dượng rất tốt nhưng cô không thể thoải mái sống ở đó nên quyết định dọn về ở với ba. Dù sao mẹ cô còn trẻ, sau này sinh thêm đứa nữa, cô lại không thể mặt dày sống dựa vào người ta được.

Em trai cô, Hạ Đông Vũ, rất nghe lời chị. Vì chỉ có mình Hạ Tuyết Duyên quan tâm mình. Đối với người ngoài, Đông Vũ là đứa ngỗ nghịch, có thể nói là thành phần bất hảo, chỉ có cái tốt là hiếu thuận với người lớn tuổi.

Quay lại khoảng thời gian khi Hạ Tuyết Duyên dọn về ở cùng ba. Lúc đó cô đã gặp được Trần Trình. Anh hơn cô tám tuổi, bấy giờ chỉ là chàng thiếu niên gầy gò ốm yếu trong một gia đình toàn thành phần ưu tú.

Đó là một chiều tháng sáu, cô cùng em trai đi mua rượu cho ba, Hạ Đông Vũ cầm cành cây quơ quơ trong không trung rồi chạy nhảy lung tung, chẳng may vấp chân ngã xuống cống không lên được, mà đường lại vắng vẻ không biết kêu cứu ai. Thấy em trai như vậy, Hạ Tuyết Duyên thấp thòm không yên, tìm đủ mọi cách vẫn không kéo lên nổi, vì Đông Vũ nặng hơn cô những mười kí. Thằng nhóc mập cứ khóc thút thít mãi, đúng lúc Trần Trình đi học về, cô mới vội vàng chạy đến, bám lấy cánh tay gầy gò của anh mà cầu cứu.

Trần Trình nhìn gương mặt sợ hãi của cô, rồi lại nhìn dáng vẻ ngây thơ của Hạ Đông Vũ dưới cống mà bật cười. Sau đó cả hai dùng sức kéo Đông Vũ lên.

“Nhà hai đứa ở đâu? Để anh đưa về!” Trần Trình lấy khăn tay ra lau vết bẩn trên người Hạ Đông Vũ.

Hai chị em gật đầu đồng ý, đi trước vài bước dẫn đường. Lúc đó, Hạ Tuyết Duyên đã thăm ngưỡng mộ Trần Trình. Cô cho rằng anh thật tuyệt vời, không những đẹp trai mà còn tốt bụng, lại hết sức dịu dàng ấm áp.

Đến nhà cô, Trần Trình đột nhiên nói. “Trùng hợp thật, đi hết con đường này là đến nhà anh rồi. Sao trước giờ anh chưa gặp qua hai em nhỉ? Mới chuyển đến à?”

Tuyết Duyên nhìn anh, ngại ngùng trả lời. “Dạ, em vừa chuyển đến ở với ba và em trai.”

“Thế à!” Anh cười, nụ cười ấm áp sưởi ấm lòng cô. “Vậy hôm nào gặp lại nhé! À, có thứ này cho em. . .” Trần Trình thò tay vào cặp xách lôi ra mấy viên kẹo thả vào lòng bàn tay nhỏ nhắn của Hạ Tuyết Duyên, sau đó quay người bỏ đi, để lại sự thần thờ cho cô gái.

Khi đó cô còn nhỏ, không nhận ra đó chính là tình yêu. Mỗi ngày trôi qua đều đứng trước cửa để được gặp anh. Lâu dần thành thói quen. Hôm nào đi học về cô cũng ngồi trước cổng, nghe tiếng xe đạp phía xa xa lại chạy ra ngừng.

Phản Trần Trình. Vì gia đình có ba anh em trai, mà anh lại còn là con út, nên có đứa em gái như Hạ Tuyết Duyên thì rất vui. Anh quen với việc mỗi ngày nhìn thấy cô đứng trước cổng chờ mình, quen với việc lúc nào cũng có những viên kẹo đủ màu sắc trong cặp, và quen với sự ngây ngô của cô bé đó. . .

“Hôm qua ba anh được người ta tặng cho một giỏ hoa quả, anh để dành một ít cho em này!” Trần Trình lấy một túi hoa quả từ trong cặp ra, tuy chỉ có hai trái táo với ba trái kiwi nhưng cũng khiến cô hạnh phúc.

“Anh không cần phải ngày nào cũng cho em đồ ăn như vậy đâu!” Cô ngượng ngùng đáp.

“Em cũng không cần ngày nào cũng ra đây đứng chờ anh như vậy đâu!” Anh cười.

“Em không có . . .” Cô cúi mặt, giọng lí nhí.

Trần Trình cười rạng rỡ, anh thích những lúc cô thế này, vừa buồn cười vừa đáng yêu. “Ngày mai anh về trễ, em đừng chờ.” Nói xong anh đạp xe chạy đi.

Hạ Tuyết Duyên mang túi trái cây vào nhà, miệng vẫn chưa khép lại, em trai thấy thế liền trêu chị. “Anh Trình lại cho nữa hả? Chị cho em ăn với!”

“Đợi ba về rồi ăn cùng, anh Trình nói trái cây này ngon lắm, nên phải đợi ba về ăn cùng.” Cô nói, cẩn thận rửa sạch trái cây.

Hơn một năm gần bó nhưng Trần Trình chưa một lần dẫn chị em Hạ Tuyết Duyên về nhà chơi, cùng lắm chỉ dẫn họ đến khoảng đất trống bên cạnh nhà, nơi có cái cầu trượt, xích đu, đu quay . . . được thiết kế riêng cho con cháu nhà họ Trần chơi.

Rồi một chiều cuối tuần nọ, Trần Trình lững thững chạy xe đạp qua nhà Hạ Tuyết Duyên. Anh vào nhà, trò chuyện đôi ba câu với ông Hạ rồi xin phép ông cho Hạ Tuyết Duyên đi với anh một lúc. Ông Hạ đồng ý, cô cười toe leo lên yên sau xe đạp của anh.

Trần Trình đạp xe đưa cô đến cánh đồng lúa cách nhà khá xa. Mùi lúa mới tỏa hương ngọt ngào, đúng kiểu vùng thôn quê.

Trần Trình đột nhiên hỏi cô, “Em có thấy anh vô dụng không?”

Nhóc con như cô đâu hiểu được câu hỏi của anh, chỉ biết anh rất tốt, rất đẹp trai nữa. “Vô dụng là tốt hay xấu ạ?” Cô hỏi lại.

Anh bật cười thoải mái. “Là xấu.”

Nghe thế, cô liền trả lời ngay. “Nếu thế thì anh không vô dụng ạ. Đối với em anh là tuyệt vời nhất, không ai tốt với em như anh cả.”

Trần Trình cười lớn hơn, đưa tay xoa đầu cô. “May mà còn có em. . .” Ánh mắt anh nhìn cô lấp lánh, ẩn chứa nhiều điều mà ở tuổi của cô vẫn chưa hiểu được.

Hai người họ ngồi đó thêm một lúc rồi mới về nhà. Vì ngày mai cô phải về thăm mẹ nên không thể đi chơi với anh lâu được. Nhưng cô không biết, hôm đó, bởi vì cô có bên cạnh, bởi vì những câu nói ngây thơ của cô, đã làm thay đổi cuộc đời anh, thay đổi cả con người anh.

Trẻ con có một đặc điểm rất hay. Cho dù có nhớ cách mấy cũng có cách quên đi được. Ví như chuyện Hạ Tuyết Duyên không còn mong nhớ mẹ như trước nữa, ví như chuyện . . . Trần Trình bỏ đi mà không chào tạm biệt vậy.

Phải rồi, cô thực sự quên gương mặt của anh ra sao rồi, điều duy nhất còn sót lại là nụ cười ấm áp sưởi ấm lòng cô. Cho dù có muốn nhớ đi chăng nữa thì qua mười năm, kí ức cũng chẳng thể nào nguyên vẹn được, khi mà ngày nào cũng phải nạp thêm bao nhiêu điều lo toan vào đầu.

Năm cuối trung học, cô đầu tắt mặt tối ôm bộ đề luyện thi, cả trong mơ còn lầm nhảm công thức môn Vật lý. Ông Hạ thấy con gái học điên cuồng như vậy thì xót, bảo với con rằng: “Con không cần phải vào trường tốt nhất đâu, kiếm trường nào gần nhà mà học là được rồi. . .”.

Hạ Đông Vũ thấy chị gái học đến chấy cả máu mũi thì sợ hãi, quỳ bên chân chị thề sống thề chết: “Chị đừng học nữa, mặc dù em không giỏi giang gì nhưng sau này nhất định sẽ nuôi chị. Chị phải nghĩ đến sức khỏe của mình trước chứ. . .”

Hạ Tuyết Duyên cười trù, gõ đầu em trai, “Mày nuôi chị thì ai nuôi vợ mày. Ngốc. Học hành không bằng ai mà đòi nuôi chị đây.”

“ . . . “Thằng nhóc hừ lạnh, quay mặt sang chỗ khác, tò vò về giận dỗi.

“Sao thế? Chạm đến tự tôn đàn ông nên giận à?” Cô đánh bốp vào vai em trai.

Hạ Đông Vũ im lặng một lúc lâu rồi mới nói, giọng vừa dứt khoát vừa thành thật. “Chị mong đậu vào trường tốt để bỏ nơi này mà đi chứ gì? Em không muốn. Trên đời này chỉ có chị thương em, em cũng thương chị. Chị đi học xa, em không quen, lỡ chị bị người ta bắt nạt thì phải làm sao. Em sợ đủ thứ chuyện xảy ra với chị. Ba cũng thế, ngày nào ba cũng gọi điện cho mấy người quen trên thành phố, nhờ họ kiếm nhà dùm chị, nhờ họ đủ điều. Chị đi rồi

không biết bao giờ mới lại về. Như con cô Lý bên cạnh nhà mình, con gái cô ấy lên tỉnh học, một năm về có mấy ngày, về rồi còn chê cô Lý nhà quê, không thêm nói chuyện với cô ấy. Chị . . .”, giọng nó nghẹn lại, “. . . nếu ghét em thì cứ nói ra, chứ đừng bỏ đi học xa như vậy, em nhớ chị lắm!” Vừa dứt lời, nó chạy ù đi.

Cô giật mình, ngồi thần thờ một lúc lâu. Không ngờ thẳng nhóc lại nghĩ nhiều như vậy.

Đêm đó cô không ngủ được, vì nghĩ đến nhưng gì Đông Vũ nói, vì nghĩ đến sức khỏe ngày một yếu của ba, và vì thẳng nhóc chết tiệt đi đâu giờ này chưa chịu về.

Mãi đến gần hai giờ sáng, Hạ Đông Vũ mới mò về nhà. Hạ Tuyết Duyên ngồi co ro trước cửa chờ, thoáng thấy bóng dáng em trai đã vội vàng chạy lại.

“Đi đâu giờ mới chịu về?” Giọng cô run lên vì lạnh.

Hạ Đông Vũ cúi xuống nhìn chị gái, cô chỉ cao hơn vai anh một chút. “Kệ em, chị đừng quan tâm nữa.”

Hai bàn tay cứng đờ của cô túm lấy cánh tay săn chắc của Hạ Đông Vũ, giọng thều thào, “Này, ý gì đây hả? Chị đã nộp đơn . . . nguyện vọng lên . . . cho giáo . . . viên đâu, có thể . . . sửa . . . lại . . .”. Cô cảm thấy bức mình với chính những gì mình nói ra, bởi cô luôn thích mọi thứ rõ ràng.

“Vào nhà rồi hãy nói!” Hạ Đông Vũ kéo chị gái vào nhà, đặt cạnh lò sưởi.

Cậu quay qua quay lại bỏ thêm củi vào lò. Động tác có phần mất tự nhiên. “Chị muốn nói gì thì nói tiếp đi!”

“Chị không đi nữa!” Hạ Tuyết Duyên nói, nhìn chằm chằm từng biểu cảm trên gương mặt em trai.

Trước khi Đông Vũ quay mặt đi, cô đã thoáng thấy nụ cười trên môi nó.

“Có thật không?” Nó hỏi.

“Thật.”

“Là chị tự nguyện chứ em không ép nhé!” Giọng nó tươi vui hơn hẳn.

“Nhóc con. Đi ngủ sớm đi! Em phải nhớ lời hứa nuôi chị đấy! Đừng hòng nuốt lời!” Cô khịt mũi, cảm giác như sắp cảm lạnh tới nơi rồi.

“Nếu không ai thêm cưới chị thì em nuôi chị.” Hạ Đông Vũ quay người lại, bắt đầu trêu chọc cô.

Thực ra cô muốn thi đậu vào một trường có tiếng trong thành phố, hi vọng sau này kiếm được một khoản kha khá để phụng dưỡng ba mẹ. Thế mà hôm nay nghe em trai nói, cô lại lung lay. Cô nghĩ, tiền bạc không quan trọng bằng tình thân. Có tiền nhưng mọi người xa cách cũng tốt đẹp gì cho kham, nên cô từ bỏ hi vọng giàu sang đó.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thừng Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Quay đầu nhìn quá khứ

Sáng hôm sau, Hạ Tuyết Duyên dậy trễ, cô vội vàng chuẩn bị qua loa. May mà hôm nay ông Hạ làm bữa sáng, nên cô đỡ một phần việc.

Hạ Đông Vũ lúc nào cũng ra khỏi nhà sớm hơn cô, nhưng lại đến trường muộn hơn. Nhiều lần bị cô mắng nhưng cậu ta vẫn chứng nào tật nấy, không bỏ thói đi học trễ.

Hạ Tuyết Duyên xách cặp, gặm miếng sandwich trong miệng, ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh đến trường. Đi đến đầu ngõ quẹo phải, vì chạy nhanh không kịp dừng nên cô đâm sầm vào người nào đó đi ngược đường. Miếng sandwich ngon lành rớt xuống đất, sách vở thì văng tứ tung, may mà người ta không bị hư hại đồ vật gì nhiều.

“Con xin lỗi, con vội quá nên không kịp nhìn đường, con xin lỗi.” Cô riu rít nhặt balo lên giúp người ta, mới để ý người này là quân nhân, chắc vừa xuất ngũ nên về thăm gia đình.

“Không sao. Em sắp trễ học rồi nhì? Để tôi giúp em!” Giọng anh chàng quân nhân đó rất dễ nghe, Hạ Tuyết Duyên nhìn nhanh lên gương mặt anh ta rồi lại liếc nhìn miếng sandwich nằm cách đó không xa mà tặc lưỡi tiếc nuối.

Hạ Tuyết Duyên không nghĩ ngợi nhiều, lùa đại sách vở vào cặp rồi chạy ù đi.

Chàng quân nhân cầm bài kiểm tra thường xuyên mà cô gái làm rơi, trên đó đề tên 'Hạ Tuyết Duyên' khiến anh giật mình, quay người nhìn theo bóng

dáng vội vã của cô gái. Đã tám năm rồi còn gì, bây giờ người ta cũng trưởng thành rồi, lại còn xinh xắn như thế. Kì niệm năm nào lại ủa về trong anh như một thước phim cũ kĩ, cứ lặp đi lặp lại.

Trần Trình xách balo lên vai, sải từng bước dài về nhà.

Tám năm trước, khi phải lựa chọn hoặc là ra nước ngoài sống cùng mẹ, hoặc là ở lại đây chịu sự quản giáo hà khắc của ba. Anh đã chọn ở lại, chỉ vì cô gái bé nhỏ kia. Ấy vậy mà hôm nay gặp lại, anh đã chẳng thể nào nhận ra cô.

Năm năm đầu, anh hoàn tất việc học ở trường Đại học chuyên ngành Kinh tế, sau đó đăng kí nhập ngũ để rèn luyện thân thể. Trần Trình không giống như hai anh trai của anh, cả Trần Tông và Trần Trạch đều hoàn hảo về mọi mặt, còn anh lại ốm yếu thấp kém từ nhỏ. Hai anh trai sau vài năm đã có thể tự lập công ty riêng, trong giới kinh doanh không ai là không biết đến.

Lần này Trần Trình trở về là để tiếp quản sự nghiệp của ba. Ông Trần không tin tưởng vào năng lực của anh, ông cho rằng anh quá yếu đuối để có thể đứng vững trên thị trường khắc nghiệt này. Nên đã gửi anh vào quân đội, rèn luyện cả thể chất lẫn tinh thần, để anh rắn chắc và quyết đoán hơn. Quả là quyết định đúng đắn. Ông đã gạt gù cảm thán như thế khi gặp lại thằng con trai út của mình.

“Về rồi đấy à?” Ông Trần chống gậy, tháo mắt kiếng xuống nhìn anh.

“Vâng, con mới về!” Trần Trình nhìn ông Trần, sau đó quay sang gật đầu với người phụ nữ trẻ đẹp bên cạnh ông ta.

Ông Trần là người đàn ông đào hoa. Ba anh em anh đều cùng cha nhưng khác mẹ. Theo như lời kể thì mẹ của họ đều là những người phụ nữ tham gia cuộc thi tuyển hoa hậu, ông nhìn vừa mắt nên đã ăn ngủ với họ, sau khi chơi chán thì cấp tiền cho họ ra nước ngoài, tránh xa tầm mắt của ông. Không những thế, người đàn bà nào sinh được con trai thì ông cướp quyền nuôi con, sau vài năm thì đuổi họ ra nước ngoài, còn sinh con gái thì đừng mong mồi gì ở ông ta.

Đương nhiên, hai người anh của Trần Trình biết rất rõ điều này, duy chỉ có anh là không hay biết gì. Mặc dù thế anh vẫn yêu quý ông, vì dù sao ông ta cũng là người tạo ra anh.

Hạ Tuyết Duyên lần đầu tiên trong đời đi học trễ. May mà vì cô là học sinh ưu tú nên được giáo viên bỏ qua. Ngày hôm đó được tan học sớm, không hiểu sao cô lại chạy vội về nhà, có gì đó sâu thẳm trong tâm can thôi thúc cô làm việc đó.

Vừa đóng cổng lại, Hạ Đông Vũ đã hét lên với cô. “Chị đã làm gì vậy hả?”

Cô ngăn người ra, nhìn chằm chằm em trai.

“Về rồi đấy à? Mau vào đây, có người tìm con này!” Ông Hạ ló đầu ra, ngoắc ngoắc cô vào nhà.

“Mẹ đến à?” Cô hỏi em trai.

“Không. Chị sẽ phát hoảng khi gặp người này cho mà xem!” Hạ Đông Vũ cười ma mẫn.

Tìm cô đập chệch một nhịp, rồi sau đó đập dồn dập.

Hạ Tuyết Duyên bước vào nhà, cô nhìn người đàn ông ngồi đối diện với ba, anh ta mặc áo sơ mi nhạt màu cùng quần tây được cắt may cẩn thận. Gương mặt anh ta nhìn rất quen nhưng cô không thể nhớ nổi là ai.

“Chào chú!” Cô mở miệng, vì nghĩ là bạn của ba nên mới gọi là chú.

“Chào!” Anh ta cười, nụ cười ấm áp khiến trái tim cô run rẩy.

Trong lòng cô dấy lên một cảm xúc gì đó, như kiểu tìm lại được báu vật ngỡ đã đánh mất.

“Ngạc nhiên chưa?” Hạ Đông Vũ khoác tay lên vai cô, cười hóm hỉnh.

Cô chỉ bậm môi dăm chiêu, không có tí manh mối chắc chắn nào. “Em điên đấy à? Ngạc nhiên cái gì?” Cô thì thầm với em trai.

“Tiểu Duyên, con không nhớ đây là ai à?” Ông Hạ hỏi, ba người đều đang nhìn cô chăm chú.

Cô lục lại trí nhớ, chợt thoáng qua hình ảnh lúc sáng. Bây giờ cô mới 'A' lên một tiếng. “Có phải chú lúc sáng con đụng trúng không? Chú nói không sao rồi mà, sao bây giờ lại đến tìm con? Con không dễ bị bắt nạt đâu!” Cô nói.

Cả ba người còn lại cùng bật cười, cô ngây ngốc ở đó như trời trồng, nhận ra mình nói sai nhưng không biết sai chỗ nào. “Sao lại cười? Người ta đến làm khó nhà mình đó, ba còn cười nữa?”

Sau khi cười no nê, ông Hạ mới nói, “Con gái, con nhìn cho kĩ đi. . .”, ông chỉ vào người thanh niên, “. . . không nhận ra anh Trình của con à?”

“Phải đó, em vừa nhìn đã nhận ra, chị thương anh ấy như vậy mà không nhận ra. Đúng là ngốc mà!” Hạ Đông Vũ phụ thêm.

Dưới mái nhà nhỏ bé, mọi thứ đều nhỏ bé, khoảng cách giữa cô và anh cũng dần trở nên gần hơn, duy chỉ có tấm lòng yêu anh là rộng lớn.

“Anh Trinh. . .!” Giọng cô nghẹn lại, đôi môi mấp máy không nói nên câu.

“Lâu ngày không gặp, chào em, Hạ Tuyết Duyên.” Cái chất giọng ấy, tuy có phần rần rỏ hơn nhưng vẫn rất ấm áp. Có vẻ như mọi thứ thuộc về anh đều rất ấm áp.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, không biết là bao lâu. Dưới bầu không khí kì quặc đó, Hạ Đông Vũ đành lên tiếng. “Chị, con gái phải biết kiềm chế một chút, nhất là trước mặt người mình thích, chị không thể cứ nhìn chăm chăm người ta như vậy được.”

“Thằng nhóc nói bậy bạ gì vậy hả?” Ông Hạ trách con trai. “Thôi thôi, tháng ngày còn dài, còn gặp nhau lâu, không phải nhìn nhau sống chết như vậy đâu!”

Bấy giờ Hạ Tuyết Duyên mới hạ mắt xuống, cảm thấy tay chân lúc này thật dư thừa.

Trần Trinh nhìn ra sự bối rối của cô, anh mở lời, “Có muốn ra bờ sông chơi một lát không?”

Hạ Tuyết Duyên hết nhìn anh rồi lại nhìn ông Hạ, ánh mắt khẩn thiết.

“Đi đi, nhớ cẩn thận!” Ông nói, xua tay bảo cô đi.

Trần Trinh nhét hai tay vào túi quần, Hạ Tuyết Duyên lững thững đi phía sau anh. Cái niềm vui nho nhỏ nhen nhóm trong trái tim cô, được đi bên cạnh anh, được trò chuyện cùng anh, được nhìn anh cười, có lẽ là quá đủ.

“Này!” Trần Trinh đột nhiên dừng lại, anh cúi nhìn cô gái sau lưng mình. Cô ngược lên nhìn anh, ánh mắt chờ đợi khiến anh quên mất mình muốn nói gì. “À . . . Cái đó, . . . anh muốn hỏi là . . . à đúng rồi! Em có nhớ anh không?” Anh gật gù.

Cô ngẩn ra một lúc, rồi sực tỉnh, “Lúc đó em không nhớ ra.” Tuyết Duyên nghiêng đầu, cười khẽ.

“Không. Ý anh là suốt mười năm qua, em có nhớ đến anh không?” Trần Trinh nghiêm túc.

“ . . . Dạ có.” Sau một lúc im lặng, cuối cùng cô cũng nói ra.

“Thật không?” Anh nhếch một bên chân mày lên, hỏi đầy nghi ngờ.

“Em . . . thật mà!” Cô chu môi, liếc anh một cái.

“Thế sao lại nhớ?” Câu hỏi của anh khiến cô bối rối.

“Thế sao không được nhớ?” Cô hỏi ngược lại.

“Anh không cho nhớ!” Anh cốc đầu cô.

“Đáng ghét. Bây giờ i mình cao lớn nên bắt nạt em chứ gì?” Cô khịt mũi, đưa tay lên xoa đầu, vờ giận anh.

“Lúc nào anh chẳng lớn hơn em. Chẳng qua bây giờ em lớn rồi, tiện bắt nạt hơn thôi!” Trần Trinh đưa tay捏 má cô, không kiềm được ý nghĩ muốn ôm cô vào lòng. “Cho ôm một cái nào!” Anh dang hai tay ra, chờ cô nhào vào lòng.

“Luuu mạnh!” Cô rủa, bước nhanh về phía trước.

Những cơn gió tháng hai mang theo hơi nước từ con sông kéo đến tạt vào người họ. Hạ Tuyết Duyên lạnh đến run người nhưng không đòi về. Trần Trinh ngồi bên cạnh, thấy bờ vai cô khẽ run liền ôm lấy vai cô kéo sát vào người mình. “Lạnh quá nhỉ?” Anh nói.

Cô tròn tròn mắt nhìn anh, đầy kinh ngạc, vì lần đầu tiên họ đụng chạm nhiều như thế. Trước đây cũng chỉ là những cái nắm tay hờ, bây giờ thì cả phần cánh tay và phần vai bên phải đều dựa cả vào người anh. Mặt cô đỏ lên, cơ thể không còn cảm thấy lạnh nữa.

“Nhìn gì, em gái?” Anh lừ mắt nhìn cô.

Cảm xúc cao trào lại bị anh phá vỡ bởi hai từ 'em gái'. Hạ Tuyết Duyên muốn nhiều hơn một người em gái. Tuy chỉ mới mười tám tuổi nhưng cô lại có suy nghĩ muốn được gả cho anh, muốn được ở bên anh, muốn được . . . làm tình với anh. Cô phát điên lên mỗi khi anh chạm vào người cô, hay mỗi lần anh nhìn chăm chăm vào cô, cô lại tưởng tượng ra đủ thứ. Cô không phải là đứa trẻ ngây thơ, chỉ có trước mặt anh cô mới tỏ ra nhõng nhẽo như vậy. Bạn học của cô từng tâm sự chuyện tình cảm của họ cho cô nghe, chuyện họ yêu nhau hay nhiều hơn thế nữa. Nên cô ít nhiều cũng tò mò đến chuyện trai gái ở cạnh nhau sẽ xảy ra những gì.

Hạ Tuyết Duyên đứng phắt dậy bỏ đi. Trần Trinh không biết mình làm sai chuyện gì, anh gọi cô nhưng cô không đứng lại, nên anh đuổi theo, kéo tay cô lại.

“Này, em sao vậy?” Trần Trinh hỏi, nhìn sâu vào mắt cô tìm kiếm câu trả lời.

Hạ Tuyết Duyên cố ra vẻ bình thản, hỏi lại anh. “Vậy em hỏi anh, anh xem em là gì của em?”

“Em gái?” Anh lên giọng cuối câu, chẳng khác nào trả lời để thăm dò cô.

Cô gật gù, gương mặt hoàn toàn thay đổi. Ánh mắt sắc bén, nụ cười tắt ngóm, chỉ còn lại gương mặt lạnh lùng. Đây là gương mặt mà mọi người hay nhìn thấy, bởi cô không muốn làm những điều vô nghĩa với người không xem mình là người phụ nữ của họ. Mặc dù biết mình hơi vô lý, nhưng cô chẳng thèm giải thích với anh.

“Em bị sao vậy?” Trần Trình lo lắng, anh không tài nào hiểu nổi cô đang nghĩ gì.

“Chả sao cả, anh trai, em vốn dĩ là vậy mà!” Cô thờ ơ trả lời.

Trần Trình không hỏi thêm gì nữa. Bởi anh biết có hỏi cô cũng chẳng nói.

Thế là buổi gặp mặt đầu tiên sau nhiều năm xa cách đã khép lại như vậy. Một ngày sau, Trần Trình đến tìm Hạ Tuyết Duyên nhưng cô lại cứ viện lý do ôn thi mà trốn tránh.

Sau nhiều lần như thế, Trần Trình không đến tìm cô nữa. Nhưng quả thực là cô bận ôn thi, chỉ có đôi lần là cố tình tránh thôi.

Năm tháng sau, khi có kết quả thi tốt nghiệp, đồng thời nhận được giấy báo trúng tuyển của đại học K, người đầu tiên cô muốn khoe chính là Trần Trình. Bao tháng ngày mong nhớ, cuối cùng cô cũng tìm được lý do để đến gặp anh, cũng xem như dịp làm hòa, vì dù sao mình cũng là người gây chuyện trước.

Trần Trình chưa bao giờ dẫn cô về nhà anh chơi, cô cũng chẳng bao giờ đòi. Duy chỉ có một nơi mà cô biết rằng anh thường hay tới, đó chính là khoảng đất nhỏ bên cạnh khu biệt thự, có thể xem như công viên trò chơi cho trẻ em.

Dưới ánh nắng chói chang của mùa hè, cô đứng dưới bóng của cây tùng, ôm chặt tờ giấy báo trúng tuyển trong lòng, cười ngây ngốc chờ anh đi ngang qua nơi này.

Nhưng cô chờ mãi, đến tận lúc mồ hôi tay thấm ướt tờ giấy báo trúng tuyển, mà Trần Trình vẫn chưa xuất hiện. Trong đầu cô nảy ra đủ thứ ý nghĩ. Cô lo rằng anh không còn giữ thói quen đến nơi này nữa. Cô lo rằng anh không còn quan tâm đến cô nữa. Cô lo rằng anh không còn ở nơi này nữa. . . Những suy nghĩ lo lắng đó như giết chết cô. Giết cô lần thứ hai. Nghĩ thế nhưng cô vẫn ôm hi vọng, vẫn đứng đó chờ anh.

Khi trời đã tối mịt, không rõ thời gian là bao nhiêu, cô mới thấy bóng Trần Trình hiện ra, đứng dưới bóng đèn đường. Hạ Tuyết Duyên mừng rỡ chạy đến bên cạnh anh, nhưng càng đến gần cô lại càng cảm thấy bất an, dường như quanh anh tồn tại một bầu không khí nặng trĩu đến khó thở.

Trần Trình đứng đó, ánh đèn hắt trên đầu khiến cô không nhìn rõ gương mặt sáng ngời ấm áp của anh. Mỗi bước chân đến gần anh càng trở nên nặng nhọc hơn bao giờ hết.

Đột nhiên Trần Trình quay người lại, ánh mắt hung ác nhìn thẳng vào người cô. Nhưng chỉ một giây sau, khi nhận ra người đến gần mình là Hạ Tuyết Duyên, anh liền dịu xuống, mỉm cười ấm áp với cô.

“Sao em lại ở đây? Muộn lắm rồi đấy! Đã ăn uống gì chưa? Ngồi đây một mình mà không sợ ma bắt à?” Anh hỏi một tràng, không để cô trả lời.

Cô bối rối trước một loạt câu hỏi của anh, gương mặt nhăn nhó không biết phải làm sao. “Em chờ anh.”

Anh bật cười giòn giã, phá tan màn đêm tĩnh lặng. “Hôm nay em gặp may đấy!”

Cả hai im lặng. Cô không biết nên nói gì, chợt nhớ ra lý do vì sao đến tìm anh, cô chìa tờ giấy nhún nhúm trong tay đưa cho anh, cười tủm tỉm.

“Cho anh à?”

Cô gật đầu.

“Mở ra được không?”

Cô lại gật đầu.

Khoảnh khắc chờ anh mở tờ giấy ra, hai chân cô mềm nhũn không còn chút sức lực. Cô muốn nghe anh khen mình.

“Đại học rồi nhỉ? Nhưng điểm cao thế sao lại chỉ đăng ký vào đại học K thôi?” Trần Trình cúi xuống nhìn cô.

“Hạ Đông Vũ và ba không muốn em đi học xa nhà!” Cô thật thà.

“Hạ Tuyết Duyên của chúng ta giỏi lắm, lại còn đáng yêu như vậy nữa. Đi ra ngoài lại gây phiền toái cho mấy cậu nhóc nam sinh nhà người ta nữa!” Anh lại cười.

“Thế đã ăn gì chưa?” Anh gấp tờ giấy lại, nhét vào túi áo khoác của cô.

“Vẫn chưa!” Cô nói.

“Anh dẫn đi ăn!” Trần Trình túm lấy phần vạt áo phía trước của cô, lôi đi.

“Không, em không muốn ăn.” Bởi vì lúc ăn sẽ không được nói chuyện với anh. Cô nghĩ thầm.

“Không thể để bụng đói được.” Anh vẫn cứ lôi cô đi.

Đến một quán vỉa hè gần đó, anh kêu một phần há cảo cho cô. Đĩa bánh bốc khói nghi ngút được đặt trước mặt cô. Cô nuốt nước miếng thêm thừng, bốc một miếng bỏ vào miệng.

“Từ từ, còn nóng.” Trần Trình đưa li nước cho cô.

Hạ Tuyết Duyên đón lấy li nước, vừa thổi vừa ăn.

Lúc cô ăn, anh chỉ ngồi im lặng như có tâm sự.

“Sao nhìn anh buồn vậy?” Cô buông đũa, uống miếng nước, đưa mắt nhìn anh.

“Không có gì!” Anh cười, “chỉ là thấy em lớn nhanh quá, anh sắp già rồi mà vẫn chưa cưới được vợ!”

“Đẹp trai như anh mà không có người yêu á? Em không tin!” Cô bĩu môi.

“Anh đẹp trai hả?”

“Dạ.”

“Nhiều người thích anh hả?”

“Dạ.”

“Em nghĩ anh có sức hút vậy hả?”

“Dạ.”

“Vậy em làm bạn gái anh nha!”

“Dạ. . .” Cô trả lời theo quán tính, chợt nhận ra có gì đó không ổn nên ngẩng đầu nhìn anh, tròn xoe hai mắt.

“Anh vừa hỏi em cái gì?”

“Làm bạn gái anh nha!? Và em vừa đồng ý.” Anh cười thành tiếng, lộ cả hàm trắng trắng xóa. “Anh đùa thôi!” Nụ cười trên môi anh tắt dần, ánh mắt bỗng nhìn xa xăm.

Hạ Tuyết Duyên cup mắt xuống, vừa mới vui chưa được bao lâu lại đột ngột thất vọng. Đã thế trời còn bắt ngờ đổ mưa. Cô đưa mắt ra nhìn khung cảnh bên ngoài, cúi mặt xuống thấp hết mức nhằm lấy tóc che đi gương mặt với những giọt nước mắt chỉ trực rơi xuống bất cứ lúc nào.

“Trời mưa rồi!” Cô nói, cố không để lộ vẻ yếu đuối của mình.

Trần Trình nhìn ra ngoài qua khung cửa sổ, anh nhớ cô từng nói ghét mưa, đặc biệt những cơn mưa bất chợt thế này. Anh thấy thái độ bất thường của cô, cứ nghĩ là do cô ghét mưa, nên tìm cách an ủi.

“Em biết không, hồi bé anh thường hay tắm mưa, mà phải tắm từ đầu con đến cuối con, mưa không đáng ghét như em nghĩ đâu. Đi dưới mưa cũng thích lắm. . .” Gương mặt anh sáng rỡ, mắt lấp lánh hồi tưởng lại khoảng kí ức đó.

Đột nhiên Hạ Tuyết Duyên ngẩng đầu lên, mắt chứa đầy nước. “Rốt cuộc anh xem em là gì?” Cô nhìn sâu vào mắt anh, chờ đợi câu trả lời.

Bốn mắt nhìn nhau, chưa bao giờ anh thấy cô nghiêm túc như vậy, bởi thế anh không biết nên trả lời thế nào để cô không tổn thương như lần trước. “Vậy em muốn trở thành gì của anh?” Trần Trình lại cười, lúc nào anh cũng cười được.

Hạ Tuyết Duyên đưa tay lên xóa đi giọt nước mắt vừa trào ra. “Bỏ đi!”

Vừa dứt câu, cô liền đứng bật dậy khỏi ghế, quay người bỏ ra ngoài. Trần Trình đứng dậy theo, vội vàng lấy tiền ra trả rồi đuổi theo cô. Anh cảm thấy phụ nữ thật rắc rối, muốn gì thì cứ nói ra, đàn ông có phải là thần thánh đâu mà đọc được suy nghĩ của họ.

“Tuyết Duyên!” Anh gọi với theo, chớp lấy khuỷu tay cô kéo lại. “Anh đưa em về!”

Cô quay phắt lại trừng trừng nhìn anh, ánh mắt căm phẫn. “Không cần. Con tự bảo vệ được mình, không cần người khác quan tâm, cảm ơn chứ!” Cô thay đổi cách xưng hô, đưa con người sắc lẹm nhìn anh, giằng cánh tay ra khỏi tay anh, rồi cứ thế bước đi thật nhanh trong mưa.

Những tưởng ở bên anh thì không còn ghét những cơn mưa nữa. Ấy vậy mà cô lại càng ghét thêm. Đồ ác độc. Cô rửa. Nếu không thích người ta thì đừng làm mấy trò như vậy. Lúc cô định từ bỏ thì lại gieo hi vọng, lúc cô mang đầy hi vọng thì lại rút cạn nó đi. Cho dù có là người lạnh lùng cỡ nào cũng không thể chịu nổi cú sốc đó. Huống chi cô chỉ là đứa con gái mới lớn, ôm đầy hi vọng về một mối tình nồng nhiệt.

* * *

Hạ Tuyết Duyên cả người ướt sũng bước vào nhà. Hạ Đông Vũ nhìn bộ dạng thê thảm của chị thì bật cười trừu ghẹo. “Đồ ngốc, thấy mưa không chịu núp cô lại để ướt. Hahaha!”

Cô chẳng còn tâm trạng trêu đùa với em trai, chỉ liếc nó một cái rồi về phòng, đóng sầm cửa lại.

Trong phòng tắm, Hạ Tuyết Duyên mở vòi nước lớn hết cỡ rồi từ từ ngồi bệt xuống sàn, để mặc nước chảy từ trên đầu xuống. Cô ôm ngực khóc nức nở, tiếng khóc lớn đến nỗi Hạ Đông Vũ đứng bên ngoài còn nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Cuộc sống đầu lường trước điều gì.

Hạ Tuyết Duyên rất ít khi bị bệnh, nhưng một khi bị bệnh thì hai tuần cũng chưa khỏi.

Và đây là lần bệnh dai dẳng đó. Hôm qua dầm mưa chưa đủ, cô còn ngâm nước gần một tiếng đồng hồ. Sáng nay đã nằm bẹp dí trên giường.

Hạ Đông Vũ gõ cửa mấy lần mà cô không ra mở, nên đành tự ý xông vào. “Chị! Dậy đi, mai sinh nhật mẹ, hai chị em mình cùng mua món quà đi!” Đông Vũ lay nhưng Hạ Tuyết Duyên không phản ứng lại. Bình thường cô chẳng bao giờ ngủ nướng, vậy mà hôm nay lại nằm lì ở đó, đúng là chuyện khó tin.

Hạ Đông Vũ lay thêm mấy lần nữa, thấy cô không nhúc nhích, mới chậm rãi kéo mền ra khỏi mặt chị gái. Cậu nhóc run rẩy đưa tay lên mũi chị, cảm nhận còn hơi ẩm ướt ra mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ngay lập tức phát hiện tình trạng chẳng mấy khả quan của chị, bèn gọi hàng xóm tới giúp.

Cô Lý bắt taxi, ôm Hạ Tuyết Duyên đến bệnh viện. “Cháu ở nhà coi khóa cửa cẩn thận, gom cho chị mấy bộ quần áo, rồi cố liên lạc với người lớn. Tình hình thế nào cô gọi báo cháu sau. Chắc không sao đâu!” Cô Lý dặn dò tỉ mỉ đủ thứ, bảo Hạ Đông Vũ đừng quá lo lắng, phải bình tĩnh sắp xếp mọi chuyện, xong xuôi rồi hẵng vào viện. Hạ Đông Vũ chẳng nghe lời ai, vậy mà lần này lại làm theo lời cô Lý dặn.

Bác sĩ khám cho cô chẩn đoán rằng cô chỉ bị sốt, kèm theo biểu hiện của suy nhược thần kinh, sau đó kêu cô Lý làm giấy tờ nhập viện.

Vì phải điền một số thông tin cần thiết để làm xác nhận bảo hiểm, mà cô Lý lại không rõ, nên phải gọi điện cho Hạ Đông Vũ.

“Có một số thông tin cô không biết rõ, cháu xem có ai quen kêu họ đến bệnh viện ngay nhé! Trên này người ta hỏi dữ lắm!”

“Cháu vẫn chưa liên lạc được với ba cháu, không biết phải làm sao nữa! Cô bảo người ta cho chị cháu nhập viện trước, rồi cháu chạy lên liền!” Hạ Đông Vũ lo lắng, ngắt máy gọi cho ba. Cậu nhóc gọi suốt từ nãy đến giờ mà vẫn không liên lạc được, mẹ cậu thì ở quá xa, có gọi cũng chỉ khiến bà thêm hoảng loạn.

Đúng lúc cứu tinh xuất hiện. Hạ Đông Vũ trông thấy Trần Trình đứng trước cổng thì mừng khôn xiết.

“Chúa phù hộ! May quá! Anh mau đến bệnh viện huyện liền đi, giúp chị em với!” Giọng Hạ Đông Vũ gấp gáp.

Trần Trình không hiểu có chuyện gì đang xảy ra. Anh trấn an Hạ Đông Vũ rồi hỏi sự tình thế nào. Sau khi nghe xong, anh lập tức xách theo túi đồ Hạ Đông Vũ chuẩn bị sẵn, leo lên xe chạy vội đến bệnh viện.

Theo lời của Hạ Đông Vũ, anh tìm đến chỗ bàn thủ tục, tìm người tên là Lý Thuần. Gặp được Lý Thuần, anh chào hỏi qua loa, kể đó làm thủ tục nhập viện cho Hạ Tuyết Duyên.

Cô Lý dẫn anh đến chỗ giường bệnh của Hạ Tuyết Duyên. Thấy cô nằm chung giường với một người phụ nữ khác, bất tỉnh không biết gì, dây dợ thì cắm tùm lùm trên người. Anh cảm thấy xót nên nhờ y tá chuyển cô sang nằm phòng đặc biệt, dù chi phí có hơi đắt một tí, nhưng người bệnh cần sự thoải mái.

“Cậu là gì của con bé?” Cô Lý hỏi.

“Cháu là . . . anh họ của em ấy!” Trần Trình đáp ứng.

“Thế ở lại chăm sóc nó nhé, cô còn có việc, phải về trước. Có cần giúp gì thì cứ gọi cô, đừng sợ phiền!” Trần Trình gật đầu với cô Lý.

Sau khi tiễn cô Lý về, Trần Trình quay trở lại phòng bệnh của Hạ Tuyết Duyên, anh kéo ghế ngồi bên cạnh giường cô.

Chỉ sau một đêm, gương mặt cô tiều tụy, nhợt nhạt hẳn. Anh tự trách bản thân, lẽ ra không nên để cô dầm mưa về một mình như thế. Bây giờ anh chẳng biết làm gì ngoài việc túc trực bên cạnh cô.

Hạ Tuyết Duyên mở đôi mắt nặng trĩu ra, nhưng cổ hết sức cứng chỉ hé được nửa mắt. Cô không nhận ra mình đang ở đâu, chỉ cảm thấy rất rất lạnh, cả cơ thể như bị đông cứng, muốn nhúc nhích một ngón tay cũng không được. Chẳng bao lâu sau cô đã bị con mọt mõi đánh gục trở lại.

Khoảng nửa tiếng sau, Hạ Đông Vũ hốt hải chạy đến, theo sau là ông Hạ.

“Chị!” Hạ Đông Vũ vừa đến đã gọi chị, đến bên giường nắm lấy bàn tay nóng hổi của cô.

“Bác sĩ nói con bé bị làm sao?” Ông Hạ nhìn Trần Trình, hàng lông mày chau lại, hình thành vết nhăn ở trán.

“Sốt cao, suy nhược thần kinh!” Trần Trình trả lời, mắt anh vẫn không rời khỏi cô.

“Hôm qua con thấy chị lạ lắm, đội mưa về, xong lại còn khóc trong phòng tắm nữa, khóc rõ lâu! . . . Có khi nào chị ấy thi trượt nên hành hạ bản thân không?” Hạ Đông Vũ nhìn ông Hạ, nhướn một bên mày lên. Ngay cả bản thân cậu còn không tin suy luận của mình, nói gì đến người khác.

“Thằng điên!” Ông Hạ cốc đầu Hạ Đông Vũ, “Có mày rớt thì đúng, chị mày học giỏi như thế mà rớt được à! Con với cái. Chỉ giỏi múa miệng!” Ông Hạ đẩy con trai ra chỗ khác, ngồi vào vị trí đó, đưa tay lên trán con gái kiểm tra nhiệt độ. “Sao lại sốt cao thế này!”

“Bác đừng lo quá, bác sĩ nói may mà đưa vào kịp, nằm viện vài hôm là về được thôi!” Trần Trình an ủi. Xách túi đồ của Hạ Tuyết Duyên bỏ vào tủ, rồi đóng lại.

“Cháu không biết đấy thôi. Con bé mà đã bệnh là nằm nửa tháng cũng chưa chắc khỏi. Làm sao mà không lo được?” Ông tắc lưỡi, xót xa vuốt tóc con gái.

Đến gần tối, con sốt của Hạ Tuyết Duyên giảm xuống đôi chút, cô đã có thể mở mắt nhìn xung quanh, nhưng chỉ vài giây, rồi lại nhắm tịt mắt hôn mê.

Ông Hạ và Hạ Đông Vũ muốn ở lại, thay phiên nhau chăm sóc Hạ Tuyết Duyên vì không muốn làm phiền Trần Trình.

“Không sao đâu, bác còn phải đi làm, Đông Vũ còn đi học, cháu lại không phải làm gì. Dù sao cũng chỗ thân thiết, bác cứ yên tâm về nhà nghỉ ngơi đi, cháu chăm Tuyết Duyên được mà!” Trần Trình đẩy ông Hạ về, còn dúi cho Hạ Đông Vũ ít tiền để về xe. “Mọi chuyện ở nhà em cố thu xếp nhé!”

“Dạ, làm phiền anh quá!” Hạ Đông Vũ cúi đầu chào.

Quay lại ngồi cạnh giường bệnh, Trần Trình nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Hạ Tuyết Duyên. Cô từ từ mở mắt ra, ánh điện quá chói khiến cô nheo mắt lại, đưa cánh tay đang được Trần Trình nắm che lại.

Trần Trình tinh ý liền chạy đi tắt đèn lớn, chỉ để lại cây đèn mờ bên cạnh giường.

“Đờ hơn chút nào không? Anh đi mua cho em ít cháo nhé!” Trần Trình cúi mặt sát mặt cô.

Hạ Tuyết Duyên không trả lời, môi cô khô cứng đến nỗi sức lực yếu ớt của cô không thể tách chúng ra được.

Vừa mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt là Trần Trình khiến cô muốn nổi tung. Anh phải biết rằng mình không nên ở đây, càng không nên nhìn thấy bộ dạng chết dờ này của cô. Cô quay mặt đi, chả còn hơi sức đâu mà cầu xin lòng thương xót của anh.

“Vay em ngủ đi, khi nào đói cho anh biết!” Trần Trình đáp lại mền cho cô, lấy chén nước bên cạnh, dùng bông thấm nước chấm lên môi cô.

Đôi môi khô khốc được thêm nước thì mở ra, nhưng cô chẳng muốn nói. Cho dù là một chữ cũng không muốn.

Hai hôm sau, nhiệt độ của cô giảm dần, sức lực cũng lấy lại đôi chút nên tỏ ra cáu gắt với Trần Trình.

Khi ba và em trai vào thăm, cô vẫn là đứa con gái ngoan, là người chị trưởng thành. Chỉ khi có mặt Trần Trình, cô mới trở nên cộc cằn. Mọi thứ anh mang đến cô đều hoặc là ném đi hoặc là không đụng tới.

Ông Hạ và Hạ Đông Vũ thấy lạ, nhưng nghĩ vì cô đang bệnh nên không hỏi lí do. Chỉ có Trần Trình hiểu rõ và âm thầm chịu đựng.

“Lần này đỡ hơn lần trước đấy! Bác sĩ nói hai hôm nữa là chị được xuất viện rồi! Anh Trình chăm giỏi quá mà!” Hạ Đông Vũ cười lớn, nhưng ngay khi bị chị gái nhìn một cái liền im bặt.

Hạ Tuyết Duyên nhìn ông Hạ, hé mở đôi môi nhợt nhạt. “Ba, con nhận được giấy báo trúng tuyển của Đại học K rồi. Người ta bảo cuối tháng lên làm thủ tục đăng kí!” Cô cố nở một nụ cười.

Cả ông Hạ và cậu Hạ đều tỏ ra mừng rỡ khôn xiết, nhưng vừa nghĩ tới khoản tiền tiết kiệm không đủ cho con gái đi học, ông Hạ lại thấy nặng lòng.

Hạ Tuyết Duyên nhìn ra tâm sự của ba, cô thủ thỉ: “Ba đừng lo quá, mẹ bảo sẽ gửi học phí cho con, với lại con học giỏi như vậy, chắc sẽ kiếm được học bổng thôi!”

Trong đôi mắt hần hờ dấu vết của thời gian, những vết nhăn lo lắng trên gương mặt ông Hạ dần giãn ra. Ông quay mặt sang chỗ khác, nén dòng nước mắt.

Trần Trình đột nhiên lên tiếng, “Công ty của ba anh có nhận thực tập sinh, lương cũng khá, nếu muốn em có thể đăng kí thử!”

Ông Hạ nghe thế thì mừng rỡ, hỏi anh đủ thứ, từ quy trình đăng kí cho đến phúc lợi cơ bản. Hạ Tuyết Duyên cảm thấy chán ghét nên lấy cớ muốn nằm nghỉ để đuổi mọi người ra ngoài.

Đến tối, Trần Trình túc trực bên cạnh Tuyết Duyên, vì cô không chịu ăn nên anh phải xúc từng muỗng ép cô ăn cho bằng được.

Hai người không ai nói gì với ai. Cho đến tận khuya, Trần Trình ngồi bên cạnh giường, anh không biết cô đã ngủ hay chưa, vì anh gọi cô mấy lần mà cô không trả lời, hoặc là cô cố tình không muốn trả lời.

“Hạ Tuyết Duyên. Nếu em còn thức, làm ơn ngồi dậy nghe anh nói được không?” Trần Trình nói, giọng anh khản thiết, nhưng cô vẫn nằm im không nhúc nhích.

Trần Trình kiên nhẫn đợi thêm nửa tiếng, thấy cô vẫn cố chấp như vậy, anh lại không muốn cô ghét mình thêm, nên để lá thư lên bàn, rồi lặng lẽ bước đi.

Nhưng Trần Trình không biết, cô thực sự đã ngủ rồi.

Sáng hôm sau, sau khi đưa mắt xung quanh tìm không thấy Trần Trình, Hạ Tuyết Duyên mới bật dậy. Phát hiện có lá thư đặt trên bàn, ngoài bì đề tên cô, nên cô mở ra xem.

'Hạ Tuyết Duyên!

Chào buổi sáng, cô gái bướng bỉnh của anh. Thực ra anh có rất nhiều chuyện muốn nói cùng em, muốn ôn lại chút kỉ niệm xưa với em, nhưng xem ra em không muốn.

Hôm nay nhớ ăn nhiều một chút, anh nhờ y tá mang cháo vào cho em rồi, ráng ăn đi nhé!

Và còn tí ti thứ anh muốn dặn dò nhắc nhở em, nhưng thời gian hạn hẹp, anh không thể nói ra hết được!

Vớ vẩn vậy đủ rồi, anh vào vấn đề chính đây!

Hạ Tuyết Duyên của anh thân mến! Em hỏi anh xem em là gì của anh? Anh trả lời 'em gái', em giận, và anh nghĩ anh biết lý do tại sao. Nhưng anh xin lỗi, anh không thể tiến xa hơn.

Em có giận anh cũng chịu, vì em chưa hiểu rõ tình cảm của mình đây thôi! Sau này em lớn lên, em sẽ nhận ra yêu anh là quyết định sai lầm, và ở bên cạnh anh là điều em hối hận nhất.

Em còn nhỏ, sẽ còn gặp nhiều người tốt hơn anh, đừng vì được người khác đối xử tốt mà ngộ nhận đó là tình yêu, điều đó không tốt cho em.

Anh thừa nhận, bản thân có thích em, nhưng nó chỉ dừng lại ở đó, không hơn không kém, ở bên anh, em sẽ không cảm nhận được hạnh phúc, anh không thể mang lại điều đó cho em. Không thể. Bây giờ em giận anh, em trách anh, không sao cả, rồi sau này em sẽ nhận ra, lí do tại sao anh từ chối em.

Và khi em đọc lá thư này, anh đã đi rất xa rồi, không còn lảng vảng trước mặt em nữa, em sẽ lại yêu đời ngay thôi! Rồi khi vào Đại học, em sẽ yêu một chàng trai trong đội bóng rổ mà quên mất anh cho xem.

Điều cuối cùng, Hạ Tuyết Duyên. Hãy đẩy anh hoàn toàn ra khỏi cuộc đời em!!

Tạm biệt cô gái, anh biết em luôn mạnh mẽ, hãy luôn như thế!

Ngày 12 tháng 6

Trần Trình.'

Cô ôm lá thư vào ngực, bật khóc nức nở như đứa trẻ.

Gặp lại nhau sau mười năm, anh đến rồi đi đều bất chợt như thế, hết như cơn mưa chia ly năm đó. . .

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Dành cả thanh xuân để yêu ai đó.

Nhiều năm sau đó, quả thực Hạ Tuyết Duyên vẫn sống tốt, những kí ức về Trần Trình chẳng còn lại bao nhiêu. Sáu năm, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Bằng một sự may mắn nào đó, cô đã được nhận vào đây, vào bộ phận dịch thuật của công ty lớn.

“Này! Nghe nói hôm nay sếp mới đến thăm phòng chúng ta đây!”

“Nghe nói đây là công ty thứ mười ba mà tập đoàn GEMMA thuê tóm.”

“Các bộ phận kia nói vị giám đốc này đẹp trai lắm!”

“...“

Đồng nghiệp đua nhau bàn tán chuyện Tổng giám đốc mới ghé thăm phòng của bọn họ. Hạ Tuyết Duyên nghĩ thầm, mới hay cũ cũng vậy thôi, mấy người khen người ta thì cũng làm nhiều đó việc, nếu khen mà bớt được việc thì chị đây sẽ khen đến rụng lưỡi luôn.

Hà Mẫn Nhu sau khi sinh con đã đi làm trở lại, tình cảm vợ chồng vẫn nặng mưa thất thường. Dù vậy vẫn khiến khối người ghen tị, trong đó có Hạ Tuyết Duyên.

“Này, Lâm Hiên có em trai không? Bảo cậu ta mai mới cho tôi đi!” Cô nói, dùng ánh mắt quyến rũ dụ hoặc.

“Người ta còn chưa đủ tuổi thành niên đâu đấy! Cậu muốn thành yêu râu xanh à?” Hà Mẫn Nhu tặc lưỡi, liếc nhìn khinh bỉ. “Có thèm muốn thì nhảy vào lòng ông sếp mới đi kìa, biết đâu lại giúp được bạn bè đỡ khổ!”

Lời vừa nói xong. Thì bốn bề im ắng. Tất cả đồng loạt chạy ra cửa xếp hai hàng dọc lối đi. Cả Mẫn Nhu và Tuyết Duyên cũng phải làm theo.

“Giám đốc sắp tới, mọi người biểu hiện cho tốt, nếu tốt chúng ta sẽ được dọn sang phòng rộng hơn, mát mẻ sạch sẽ hơn nữa. Cố lên!” Chị Thanh, người có thâm niên lâu nhất, lên tiếng.

Tất cả cùng đồng thanh đáp lại lời chị ấy.

Và giây phút mong đợi cũng đến. Từ đằng xa, mọi người đã trông thấy vị Giám đốc mới, oai phong ngút trời, khi thể hùng hực, bước chân vững vàng, dáng dấp vững chãi. . . Và còn gương mặt điển trai với nụ cười ấm áp. . . rất ấm áp.

Hạ Tuyết Duyên bị gương mặt kia làm cho kinh hãi. Bao nhiêu năm trời, cuối cùng lại gặp lại nhau như thế này. Cô không đủ can đảm để đối diện với anh, với người đàn ông cô đã cố quên. Nghĩ vậy, cô viện cớ đau bụng chạy vào nhà vệ sinh, ở lì trong đó gần hai tiếng đồng hồ.

Khi thấy mấy đồng nghiệp nữ vào nhà vệ sinh, xi xầm to nhỏ về Trần Trình, cô mới ló mặt ra. Vừa thấy cô, họ liền nói. “Chị Tuyết Duyên, lúc này Giám đốc mới tặng quà cho mọi người, thuốc bổ loại nhất luôn đó nha, tiếc là chị không có mặt!”

Cô xua tay, “Không sao, tôi còn khỏe!”

Trong phòng làm việc, có thể nói Hạ Tuyết Duyên là người phụ nữ gần ba mươi mà còn độc thân. Nhiều anh chàng có ý làm quen nhưng cô thẳng tính, từ chối ngay, thế là một mình tới giờ. Quay lại bàn làm việc, cô thấy ai cũng cầm trên tay bịch thuốc bổ, họ khen lấy khen để vị Tổng Giám đốc mới, cô chỉ chề môi.

“Uống đi này!” Hà Mẫn Nhu đưa cho cô một túi, nói thêm. “Nhà mình nhiều lắm, Lâm Hiên bắt uống suốt, ngán lắm rồi!”

“Cô đang khoe chồng hay khoe gia sản đây?” Hạ Tuyết Duyên lườm Mẫn Nhu.

“Lúc này sao lại trợn?”

Câu hỏi của Hà Mẫn Nhu khiến cô giật mình. Phải rồi, họ thân nhau như thế, sao cô ấy có thể không nhận ra nỗi niềm của cô được.

“Nếu tôi nói vị Tổng Giám đốc mới của chúng ta và tôi. Có quen biết nhau. Cô tin không?” Hạ Tuyết Duyên nhìn Mẫn Nhu, gõ gõ tay xuống bàn.

“Kể mình nghe đi!” Hà Mẫn Nhu kéo ghế lại gần Tuyết Duyên, vẻ mặt nghiêm túc.

Vậy là Hạ Tuyết Duyên kể toàn bộ cho Mẫn Nhu nghe.

“Phức tạp quá! Nếu anh ta không thích cậu, thì sao lại mua công ty chúng ta? Không phải vì muốn thuê tóm cậu sao?” Mẫn Nhu hỏi.

“Không biết, nhưng tôi không muốn gặp anh ấy, mà khoảng thời gian này lại được chị Thanh trọng dụng, kiểu gì cũng phải đi họp rồi chạm mặt anh ấy. Tôi không muốn. Thà cứ làm một nhân viên bình thường, đi sớm về sớm, ít ra không cần gặp anh ấy!”

“Không phải cậu giữ trinh tiết đến giờ là vì anh ấy hả? Sao lại muốn trốn?”

“Chưa đủ can đảm để gặp lại. . .”

“Đừng như thế. Làm vậy cả hai đều đau khổ. Như mình với Lâm Hiên, cái gì mình cũng giữ trong lòng, anh ấy không biết, mình không nói, rất dễ tạo khoảng cách. Thà dứt khoát một lần cho xong.”

Hạ Tuyết Duyên im lặng, cô không nghĩ được gì đứng đắn. Mẫn Nhu nói phải, nhưng cô không làm được. Bởi vì khi đứng trước mặt Trần Trình, cô lại trở nên yếu đuối.

Mấy ngày sau đó, cô luôn đến công ty từ sớm, tan làm không về ngay mà ở lại công ty làm hết công việc trong ngày, hôm nào làm xong hết việc cô còn lấy việc của người khác làm không công. Cô còn bỏ qua cơ hội thăng chức mà chị Thanh đề lên, bỏ qua cả lời khuyên của Hà Mẫn Nhu.

Nhưng chuyện gì nên đến cũng xảy đến.

Gần bảy giờ tối, Hạ Tuyết Duyên thu dọn đồ đạc bỏ vào túi xách, đứng đợi thang máy từ tầng trên xuống. Cửa thang máy mở ra, nhưng thay vì đi vào, cô lại quay người bỏ đi. Khoảnh khắc bốn mắt bắt gặp nhau, cô cảm thấy tim mình như ngừng đập. Phải chăng anh là thần chết, hút cạn hơi thở của cô?

Cô lững thững bước vào nhà. mấy năm gần đây cô không còn ở với ba nữa mà dọn hẳn sang chung cư ở. Dù vậy nhưng cuối tuần nào cô cũng chạy xe về thăm ba và em trai.

Vừa đặt lưng xuống giường, cô ngay lập tức kéo tủ, lôi từ đáy lên một lá thư được ép nhựa, dòng chữ cứng cáp ghim vào tim cô.

“Sao lại xuất hiện trước mặt em? Sao không biến mất luôn đi? Sao lại quyến rũ đến như vậy? . . .” Cô nói với lá thư, rồi bật khóc, rồi oán trách, rồi mang nước mắt chìm vào giấc ngủ.

Suốt sáu năm qua, đêm nào cô cũng ôm khung ảnh chứa lá thư của Trần Trình mà ngủ, cứ như nó là lá bùa hộ mệnh của mình. Nhiều đêm yếu lòng, cô vừa uống rượu vừa khóc, trong vô thức lại nói chuyện với Trần Trình. Có một thời gian cô gần như nghiện rượu, đêm nào cũng uống chỉ vì mong được trò chuyện với anh. Sau đó, khi cơn đau dạ dày hành hạ, cô mới chịu bỏ rượu, cũng từ bỏ luôn Trần Trình. Bức thư của anh bị nhét dưới đáy tủ, có lẽ không nhìn thấy sẽ tốt hơn.

Ngày hôm sau, Hạ Tuyết Duyên đi làm rất sớm, và . . . lại chạm mặt Trần Trình.

Từ tối hôm qua, sau khi gặp lại Hạ Tuyết Duyên, anh có hơi giật mình. Cuối cùng cũng gặp được cô. Sau từng đó năm, cuối cùng anh đã có thể gặp lại cô, có thể yêu và đón nhận tình cảm của cô.

Tại sao năm đó anh bỏ đi và không đón nhận tình cảm của cô? Vì rất nhiều lý do. Năm đó, anh vừa về nhà đã bị ba anh đuổi sang Pháp làm việc, mẹ anh lại đang chữa trị ung thư, mọi việc cứ dồn dập. Nếu lúc đó anh đồng ý yêu cô, họ chắc chắn sẽ yêu xa, mà yêu xa thì rất khó bền; cho nên anh lựa chọn từ chối. Mặc dù biết làm như vậy có thể sẽ mất cô mãi mãi, nhưng anh vẫn làm, vì thấy cô hạnh phúc, anh cũng hạnh phúc.

Sáng nay anh dậy từ sớm, sửa soạn chỉnh chu rồi đến công ty ngay. Anh đoán cô sẽ đi làm sớm nên đợi sẵn ở cửa thang máy.

Hạ Tuyết Duyên nhìn anh, cô gái của anh trưởng thành rồi, xinh đẹp và khôn ngoan hơn rồi, nhưng cái sự rụt rè mỗi khi gặp anh vẫn còn lại đó.

“Chào em!” Trần Trình mở lời, mỉm cười với cô.

Thay vì chào lại, cô chỉ gật đầu rồi bước vào thang máy. Trần Trình cùng anh chàng trợ lý cũng vào theo.

Cô ôm chặt xấp tài liệu trước ngực, mắt nhìn chăm chăm vào con số đang tăng dần trên bảng điều khiển, cảm giác này không dễ chịu chút nào.

“Tối nay em có hẹn không?” Anh lại bắt chuyện.

“Không. Nhưng con chó của em ở nhà không ai chăm, nên em phải về chăm nó.” Cô nhếch môi, cảm thấy hài lòng với câu trả lời của mình.

“Vậy tối nay đi ăn cơm cùng anh nhé!” Anh lơ đãng câu trả lời xác xược của cô.

“Vợ con anh ở nhà lo lắng đấy! Không cần cảm thấy có lỗi với em đâu. Em quen rồi! Tổng Giám đốc!” Cô cố tình nhấn mạnh ba chữ cuối cùng, đúng lúc cửa thang máy mở ra, cô liền bước nhanh ra ngoài mà không nhìn lại.

Ở trong thang máy, trợ lý An ngạc nhiên với thái độ của Hạ Tuyết Duyên. Anh biết Trần Trình trước giờ đối xử rất tốt với mọi người, nhưng cô gái vừa rồi lại tỏ thái độ quá đáng với Giám đốc của anh, điều mà trước giờ chưa ai dám làm.

“Anh không sao chứ Giám đốc?” Lục An hỏi.

Trần Trình thở dài, “Có hơi đau lòng!”

Câu trả lời của Trần Trình khiến Lục An càng thất kinh hơn. Làm việc cho Trần Trình bao nhiêu năm, người đàn ông này chưa một lần làm gì sai trái hay có ý trêu hoa ghẹo nguyệt. Anh luôn cảm thấy khó hiểu, rằng tại sao một người đàn ông đang trong độ tuổi sung sức như vậy lại không tìm đến phụ nữ. Và hôm nay anh đã biết lí do tại sao? Vì người con gái kia, người khiến Trần Trình đau lòng.

“Có cần tôi gọi cô ấy cho anh không?” Lục An hỏi.

“Không cần. Hôm nay cậu cứ về trước đi, tôi phải nói chuyện với cô ấy!” Trần Trình sờ khuy bấm màu vàng óng ở cổ tay, hành động này cho thấy anh đang quyết tâm làm việc gì đó.

Cả ngày làm việc mà đầu óc Hạ Tuyết Duyên cứ đề đầu đầu. Cô muốn hỏi đồng nghiệp khác xem thử Trần Trình đã có vợ con gì chưa, nhưng đột nhiên hỏi thì kì quá, thế là cô cứ bồn chồn cả ngày không yên. Đến khi tan làm mà một bản hợp đồng cũng chưa dịch xong.

Hơn bảy giờ, cô lê thân ra khỏi công ty, theo hướng trạm xe bus mà đi. Bỗng nhiên Trần Trình xuất hiện, hệt như bóng ma, chớp mắt một cái liền thấy đứng trước mặt.

“Chào em!” Anh nói.

Cô cúi đầu tránh ánh mắt của anh, né sang một bên để đi tiếp.

“Hạ Tuyết Duyên.” Anh gọi tên cô.

Bước chân cô khựng lại, cảm thấy bản thân thật yếu đuối. Chỉ một câu nói của anh đã khiến cô rung động, một ánh mắt của anh đã khiến cô ngừng thở.

“Đi với anh!” Đó rõ ràng là một mệnh lệnh, nhưng anh nói ra rất nhẹ nhàng, hệt như cách đối xử dịu dàng anh dành cho cô.

Trần Trình nắm tay cô, anh thấy cô đang mang đôi giày cao gót khá vất vả nên chọn đại một chỗ gần đó rồi ấn cô ngồi xuống.

“Ba em vẫn khỏe chứ?” Anh hỏi.

“Vẫn khỏe.” Cô trả lời theo thông lệ. Có chút khó chịu với sự dịu dàng của anh.

“Em trai em thì sao?”

“Vẫn vậy!”

“Nó có việc làm ổn định rồi chứ hả?”

“Uhm . . .”

“Em thì sao?”

Cô đưa mắt nhìn anh, khó hiểu. “Anh có ý gì? Muốn gì thì cứ nói, em không thích mập mờ.” Cô chau mày, gương mặt lạnh tanh không chút cảm xúc.

“Em còn yêu anh không?” Trần Trình cúi mặt sát mặt cô, hơi nâng cằm cô lên để anh có thể nhìn sâu vào mắt cô.

Cô cụp mắt, tránh né. “Không phải anh từng nói đó là cảm xúc nhất thời sao? Giờ lại hỏi là có ý gì? Anh bị vợ bỏ nên đến tìm tôi đây à?”

“Anh không có vợ.” Mặc dù bị cô đẩy nghiêng nhưng anh vẫn kiên nhẫn, từ tốn với cô.

“Vậy bây giờ anh hỏi câu đó để làm gì?” Cô nhìn anh chằm chằm, ánh mắt đầy giận dữ.

“Anh muốn biết.” Anh vuốt ve gương mặt cô.

“Em dành cả thanh xuân chỉ để yêu một mình anh. Anh biết nhưng vẫn làm ngơ. Bây giờ lại hỏi câu đó, có thấy vô nghĩa không?” Cô gạt tay anh ra khỏi mặt mình, đứng dậy bỏ đi, miệng còn lầm bầm mấy câu chửi.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thương Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Mặt trời ở trên cao, mây mù ở giữa, chỉ anh ở cạnh

em.

Ngày hôm sau.

Hạ Tuyết Duyên không đi làm. Hà Mẫn Nhu gọi điện, cô lười nhác nghe máy.

“Cậu bệnh hả?” Giọng cô đầy quan tâm.

“Không. Chỉ là không muốn đi làm nữa!” Cô hồ hững trả lời, đứng bên cửa sổ ngắm thành phố rộng lớn.

“Nghỉ luôn hả? Có chuyện gì vậy?” Mẫn Nhu hốt hoảng.

“Đừng lo quá. Ba tôi già rồi, tôi muốn ở gần ông hơn, chẳng có chuyện gì to tát đâu!”

“Có phải Trần Trình. . .” Mẫn Nhu ngập ngừng. “Nếu vì anh ta thì thôi đi. Mình bảo chồng mình giới thiệu chỗ khác cho cậu.”

Hạ Tuyết Duyên gượng cười. “Cảm ơn đã quan tâm, nhưng tôi quyết rồi! Đừng nói với ai, tôi không muốn Trần Trình biết, có lẽ chiều nay tôi sẽ đến công ty, nộp đơn thôi việc!”

“Hạ Tuyết Duyên. . .” Giọng Hà Mẫn Nhu nhí dãn.

“Lâu rồi chúng ta không đi chơi cùng nhau, hẹn tối nay nhé! Tôi bao!”

Họ tán gẫu thêm vài câu rồi cúp máy. Cô tranh thủ thu dọn đồ đạc, quần o cũng chẳng bao nhiêu, nhét vừa đầy một túi lớn. Máy thử khác cô bán lại cho cửa hàng bán đồ cũ.

Đến chiều, cô sửa soạn đến công ty. Chị Thanh vừa thấy cô thì mừng rỡ khôn xiết. Nhưng ngay khi cô đặt đơn xin thôi việc lên bàn, chị Thanh liền sa sầm mặt mày.

Thời gian qua cảm ơn chị rất nhiều!” Cô gập người cúi sâu.

“Em chê công ty trả lương ít à?” Chị Thanh bực bội.

“Không. Em muốn về chăm sóc ba nên. . .” Cô siết chặt dây túi xách.

Chị Thanh im lặng rất lâu, sau đó mới mở miệng. “Để chị viết cái đơn giới thiệu cho em. Về đó nếu thấy khó khăn quá thì quay lại đây!”

Hạ Tuyết Duyên rung rung nước mắt, cô không ngờ rằng quyết định của mình lại khiến chị Thanh đau lòng đến vậy. Nhưng thà như vậy còn hơn việc cô phải ngày ngày lo sợ Trần Trình đến tìm mình bất cứ lúc nào.

Tan làm, cô hẹn Hà Mẫn Nhu ở quán bar gần công ty. Khi Mẫn Nhu đến thì Hạ Tuyết Duyên đã say mèm, miệng thì cứ lảm bảm gọi tên Trần Trình. Cô gọi cho Lâm Hiền, hỏi anh có quen biết Trần Trình không. May mà có làm ăn qua nên quen biết, thế là cô gọi cho Trần Trình.

Trần Trình từ công ty chạy sang, anh chau mày nhìn Hạ Tuyết Duyên nằm bẹp dí trên ghế sofa.

“Lê ra tôi không nên gọi anh, nhưng. . .” cô nhìn Hạ Tuyết Duyên. “. . .tôi nghĩ hai người có uẩn khúc gì đó, nhân dịp này giải quyết luôn đi. Cậu ấy nói ngày mai sẽ chuyển đi. Đây là cơ hội cuối của anh rồi đó!”

Trần Trình bước đến đỡ Hạ Tuyết Duyên ngồi thẳng lên, để cô dựa vào người mình. “Cô có địa chỉ nhà Tuyết Duyên không?”

“Có, đợi chút tôi ghi cho anh!” Mẫn Nhu lấy ra một tờ giấy nhớ, ghi rõ địa chỉ cùng mật khẩu nhà Hạ Tuyết Duyên rồi đưa cho Trần Trình.

“Cảm ơn. Để tôi kêu tài xế đưa cô về!” Trần Trình nói.

“Không cần đâu, lát nữa chồng tôi đến đón tôi rồi!” Cô từ chối.

Trần Trình theo địa chỉ Hà Mẫn Nhu đưa mà tìm nhà Hạ Tuyết Duyên. Cô vẫn ngủ say trong lòng anh. Trợ lí An mở cửa giúp anh, sau đó đóng cửa ra về.

Anh đặt cô lên giường, đắp mền giúp cô rồi đi rửa mặt.

Nửa đêm cô đột nhiên tỉnh giấc, vùng vằng khó chịu, cứ đưa tay cố mở khóa áo ngực ra. Trần Trình thấy cô chập vạt liền muốn giúp. Anh giữ tay hai tay cô lại bằng một tay, tay kia luồn vào trong áo gỡ khóa áo ngực giúp cô. Lần thứ hai tỉnh giấc trong đêm, cô vừa khóc vừa gọi tên anh. Bàn tay anh khẽ lau từng giọt nước mắt chảy ra, môi anh lần đến môi cô, hôn rất lâu và rất sâu.

Người đàn ông gần bốn mươi, vẫn giữ lấy sự trong trắng của mình, nghe có vẻ buồn cười nhưng lại là sự thật, chỉ hiếm hoi vài lần nhớ cô, anh không cưỡng lại được lượng hormone chạy khắp cơ thể mới tự giải quyết vấn đề, ngoài ra anh chưa từng quan hệ với bất cứ người phụ nữ nào.

Bốn năm trước, mẹ anh mất, sức khỏe của ba anh không còn tốt như trước nữa, thế là anh quyết định đi tìm Hạ Tuyết Duyên. Anh hỏi thăm khắp khu phố cũ nhưng chẳng ai biết chính xác cô ở đâu, có người nói cô lên thành phố làm việc cho công ty lớn, ông Hạ suốt ngày khoe con gái thế này con gái thế kia. Với chút ít thông tin đó, anh đã lên thành phố, thu mua rất nhiều công ty chuyên về Dịch thuật, rồi tìm kiếm trong danh sách nhân viên của công ty cái tên Hạ Tuyết Duyên. Suốt bốn năm ròng như thế, anh chẳng may may để ý đến số lượng công ty mình mua ngày một tăng lên, anh chỉ mong tìm ra cái tên anh hằng mong nhớ. Và . . . Cuối cùng cũng tìm thấy. Không phải tự nhiên mà anh chọn phòng của cô để thăm, anh đến là vì cô.

Anh biết mình quá đáng, từ chối tình cảm của một cô gái tuổi mới lớn một cách tuyệt tình như thế là quá đáng, hơn nữa còn là cô gái đã mang lại động lực sống cho anh.

Trần Trình nhắm nhìn gương mặt say ngủ của Hạ Tuyết Duyên. Bàn tay anh luồn vào tóc cô, không kiềm lòng nổi lại cúi xuống nhắm nháp bờ môi mềm mại ẩm ướt.

Hạ Tuyết Duyên giật mình tỉnh dậy. Đầu cô hơi choáng váng, cô cảm thấy môi mình hơi đau nhức. Cái áo ngực bị đẩy lên trên, cô mơ màng thò tay vào trong áo, kéo hai dây áo ra khỏi tay rồi rút áo ngực ném xuống cuối giường. Cô chẳng nhớ nổi chuyện gì xảy ra ngày hôm qua, không biết mình về bằng cách nào.

Nằm lẫn qua lẫn lại trên giường hai lần rồi mới chịu rời bỏ tấm chăn ấm áp. Cô theo quán tính rút đại một bộ đồ trong vali, kèm theo quần lót vắt trên vai, bước vào phòng tắm.

Một lúc sau, cô mở cửa phòng tắm bước ra, cầm cái khăn lau tóc. Định bụng sẽ gọi điện thoại cho ba, báo lát nữa cô về. Đang loay hoay tìm điện thoại thì cô phát hiện có áo khoác của đàn ông nằm trên cái ghế cô thường ngồi đọc sách. Cô giật mình nhìn khắp phòng, cố tìm kiếm bóng hình đó, và cô đã tìm thấy.

Trần Trình ngồi bên ngoài ban công, trên tay cầm tách cà phê còn bốc khói. Lúc này nghe thấy tiếng động, anh quay đầu nhìn thì thấy cô đã dậy. Mọi chuyện cô làm đều bị anh thu hết vào tầm mắt. Cuộc sống thường ngày của cô mới đáng yêu làm sao. Anh nghĩ thầm.

Hạ Tuyết Duyên nhìn anh chằm chằm, còn anh vừa mỉm cười vừa bước vào trong, tiến lại gần cô. Chân cô như bị đóng chặt vào sàn nhà, nhìn thấy anh ngày càng gần mình nhưng không thể chạy đi được.

“Chào buổi sáng!” Anh hôn lên trán cô. “Anh có pha cà phê cho em, cùng uống nhé!”

Trần Trình một tay cầm tách cà phê của mình, tay kia nắm tay cô dẫn ra ngoài phòng khách. Anh ấn cô ngồi xuống ghế, rót cho cô một tách rồi ngồi xuống đối diện với cô.

Hạ Tuyết Duyên không dám nhìn anh, cô cảm thấy xấu hổ với loạt hành động ngớ ngẩn của mình lúc mới ngủ dậy.

Đột nhiên Trần Trình hỏi, “Em còn yêu anh không?”

Cô đỏ mặt, vỏ bọc lạnh lùng đã biến mất tự bao giờ. “Còn.” Cô thủ thỉ, nước mắt lưng tròng.

“Có nhớ anh không?” Anh lại hỏi.

“Có.” Đầu cô cúi xuống thấp hơn, cả cơ thể co rúm lại.

“Có yêu anh không?” Anh lặp lại câu hỏi.

“Có.” Cô trả lời.

Anh hỏi cô mấy lần như vậy khiến tâm trạng cô tốt hơn hẳn. Rồi bất ngờ anh hỏi. “Có kết hôn với anh không?”

Cô không ngờ anh đổi câu hỏi, nhưng vì theo quán tính nên cô trả lời chữ “Có” rất to và rõ ràng. Khi định thần lại, cô mới phát hiện mình bị sập bẫy. Ngay lúc đó anh đã chìa ra chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh, không nói không rằng đeo vào ngón áp út bên tay trái cho cô.

Mọi chuyện xảy đến quá nhanh, cô thấy hoang mang với lời cầu hôn của anh. Cô nhìn gương mặt rạng ngời hạnh phúc của Trần Trình mà lòng càng thêm rối bời. Thế là cô rút tay lại, ngón tay lướt trên viên kim cương.

“Trần Trình, em xin lỗi.” Cô ngược nhìn anh. “Anh không nghĩ là mình vội vàng quá sao? Chúng ta vừa gặp lại nhau được hai ngày, và bây giờ anh muốn cưới em?”

“Phải!” Anh nghiêm túc, có phần lo lắng khi cô xin lỗi mình.

“Có chuyện gì xảy ra với anh vậy? Nếu anh thực sự yêu em, tại sao không chấp nhận tình cảm của em? Tại sao bỏ đi mà không chào tạm biệt?” Cô chồm người tới trước.

Anh cúi nhìn cái nhẫn trên ngón tay cô. Muốn nói nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Hạ Tuyết Duyên tháo cái nhẫn ra, trả lại cho Trần Trình. “Có phải vợ anh vừa li hôn với anh không? Cho nên anh mới tìm đến em để lấp đầy nỗi nhớ?”

Anh không nhận ra à? Em đã hai mươi tư tuổi rồi, không còn là cô bé mười tám tuổi bị anh làm tổn thương nữa, em trưởng thành rồi!”

Cô đẩy ghế đứng dậy, khoanh tay đứng trước bệ cửa sổ.

“Em đang trả thù anh đấy à?” Trần Trình đứng sau lưng cô, thì thầm vào tai cô.

Cô quay lại, gương mặt họ cách nhau chỉ vài xen-ti-mét.

“Còn nữa. Anh chưa từng kết hôn!” Trần Trình nhấn mạnh từng chữ, quai hàm anh đánh lại như đang kiểm chế con giận.

“Anh đi đi, em không muốn gặp anh nữa!” Cô đẩy anh ra, né sang một bên để vào phòng ngủ.

Trần Trình đi theo cô, anh kéo cô lại, bắt cô đối diện với anh. “Hạ Tuyết Duyên!” Anh gần từng chữ. “Em trở nên bướng bỉnh như vậy từ bao giờ vậy hả? Anh đang nói chuyện nghiêm túc với em mà em lại tỏ thái độ quái quỷ gì đây?”

“Anh Trần. À không, Giám đốc Trần. Bây giờ tôi không còn là nhân viên của anh nữa. Xin anh tự trọng cho!” Cô cố thoát khỏi tay anh, vùng vằng mãi anh mới chịu buông.

“Nghe này, anh xin lỗi, chuyện năm đó hoàn toàn là lỗi của anh, nhưng em phải biết mấy năm qua anh sống rất khổ sở. . . Hạ Tuyết Duyên. . . Anh xin lỗi!”

Vừa nói anh vừa quỳ xuống dưới chân cô, cúi đầu nhận lỗi như một đứa trẻ đang chịu phạt. Cô lập tức quỳ xuống với anh, nâng mặt anh lên. “Anh làm gì vậy hả?”

“Anh sai rồi, anh xin lỗi, anh thực sự xin lỗi. Xin em, xin em đừng đối xử như vậy với anh! Xin em. . .” Trần Trình gần như bật khóc, giọng anh nghẹn ngào đến tội lỗi.

Bàn tay nhỏ bé của cô áp lên gương mặt anh. Cô không ngờ anh lại yếu đuối đến thế. “Anh đừng như vậy, đứng lên đi!” Cô kéo anh đứng dậy.

Trần Trình không chịu đứng dậy, anh cứ quỳ ở đó, đầu cúi thấp, không nói không rằng.

“Trần Trình!” Cô lo lắng gọi anh mấy lần. “Anh. . . đừng như vậy. . .” Cô thở dài, không biết nên nói gì.

Sau một vài nỗ lực lôi kéo anh đứng lên nhưng bất thành, cuối cùng cô đành thủ thi với anh.

Hạ Tuyết Duyên nắm lấy tay Trần Trình, vuốt ve từng ngón tay thon dài của anh. “Anh Trình, anh ngồi lên nghe em nói được không?”

Trần Trình lắc đầu, mặt vẫn cúi gằm xuống. “Đừng từ chối anh, xin em. . .”

“Nhưng. . .” Hàng lông mày của cô nhíu lại, không biết nên dùng từ ngữ gì để nói ra tâm trạng lúc này của mình.

“Em muốn anh làm thế nào em mới tha thứ cho anh? Em nói đi, anh sẽ làm, anh sẽ làm mọi thứ để em ở bên cạnh anh.” Anh nói mà không nhìn cô.

Từ muôn thuở đã thế, người phụ nữ luôn vị tha cho người đàn ông, họ cam chịu mọi thứ, họ chấp nhận để người đàn ông lăng nhăng bên ngoài, miễn sao đến cuối cùng anh ta về với vợ con. Lúc đó Hạ Tuyết Duyên nghĩ rằng, Trần Trình đã bỏ rơi mình tận hai lần, ít nhất cô cũng một lần để anh cảm nhận cảm giác bị bỏ rơi là thế nào. Nhưng với những gì đang diễn ra trước mắt, với cái tình cảm cô dành cho anh không hề thay đổi suốt sáu năm qua, cô đã bị lung lay.

“Được rồi, anh đứng lên đi. Em cần thời gian suy nghĩ về vấn đề này.”

“Không, đừng suy nghĩ gì cả, hãy tin anh, anh không chịu nổi khi em rời xa.”

“Em hứa, em không đi đâu cả, em vẫn sẽ ở đây. Được chứ?” Cô chạm vào cánh tay anh, bóp nhẹ.

“Thật không?” Anh ngược lên nhìn cô, ánh mắt anh như xoáy sâu vào tâm hồn cô.

Cô gật đầu thay cho câu đồng ý. Trần Trình ôm chầm lấy cô, siết chặt trong vòng tay mình.

Họ ôm nhau rất lâu, đến khi bụng cô sôi lên vì đói anh mới chịu buông ra.

“Kiếm gì ăn thôi!” Anh áp tay mình lên má cô, ngắm nghía gương mặt mà mỗi đêm anh đều mong nằm mơ gặp được. “Đến chỗ anh nhé!”

Cô cười dịu dàng. “Anh đang kêu em dọn đến ở với anh đấy à?”

“Có lẽ vậy.” Anh chồm tới hôn cô, nụ hôn rất nhẹ nhưng lại rất lâu.

“Em không muốn. Em muốn mọi thứ diễn ra từ từ!” Cô nhìn môi anh đầy thèm khát.

“VẬY thì anh dọn đến chỗ em.” Trần Trình bật cười khúc khích. Đây mới chính là Trần Trình mà cô biết, không phải là chàng trai đa sầu đa cảm lúc này.

Sau khi ăn sáng, Trần Trình bảo về nhà thay đồ, kêu cô ở nhà đợi anh. Cô hỏi đợi làm gì. Anh chỉ cười mà không tiết lộ.

Gần trưa, Hạ Đông Vũ gọi điện cho cô.

“Chị. Lúc nãy dượng gọi cho em, bảo là mẹ bị tai nạn, mà bệnh viện lại hết máu, dượng kêu chị em mình ghé sang xem thế nào.”

“Mẹ đang ở đâu?” Đầu óc cô muốn nổ tung. Mẹ cô đâu biết chạy xe, sao lại bất cẩn để bị tai nạn như vậy.

“Ở bệnh viện tỉnh. Họ đang tìm nguồn máu từ các bệnh viện lân cận, nhưng không mấy khả thi. Chị đến liền nhé!” Hạ Đông Vũ nói rất nhanh, thẳng bẻ có vẻ hơi hoảng loạn.

“Được rồi, chị đến ngay đây!”

Cô cúp máy, xỏ đại đôi giày rồi xuống nhà bắt taxi đến thẳng bệnh viện tỉnh K. Đi gần một tiếng mới tới nơi. Cô trả tiền xong xuôi rồi chạy vào phòng cấp cứu. Y tá lấy mẫu máu của hai chị em cô mang đi xét nghiệm. Một lúc sau, y tá thông báo máu của cô có thể truyền cho mẹ cô, bảo cô đi theo họ khử trùng rồi vào phòng phẫu thuật. Cô chẳng nghĩ nhiều, cứ làm theo những gì họ yêu cầu để cứu mẹ cô.

Khi cô tỉnh dậy, thấy mình nằm trong phòng bệnh, cánh tay đang truyền dịch.

“Chị tỉnh rồi à?” Hạ Đông Vũ chạy đến bên cạnh chị gái, đỡ cô ngồi tựa vào thành giường.

“Mẹ sao rồi?” Cô hỏi, đầu hơi choáng váng.

“Mẹ ổn rồi, may mà có chị.” Hạ Đông Vũ rót nước cho cô. “Dượng đi mua ít đồ bỏ cho chị rồi!”

Từ đằng sau Hạ Đông Vũ, một cô gái tuổi mới lớn rụt rè xuất hiện.

“Em chào chị!” Cô gái nhỏ lễ phép chào Hạ Tuyết Duyên. Cô ta là em cùng mẹ khác cha của cô. Là đứa con gái được mẹ cô và dượng hết mực cưng chiều. Nó vừa mến vừa sợ cô. Cô chẳng biết tại sao nó sợ mình, càng chẳng hiểu nổi mình có gì để nó mến. Mỗi lần về thăm mẹ, Chiêu Dương đều lẻo đẻo đi theo cô, chỉ cần cô quay lại nhìn là con bé liền trốn đi. Năm nay nó mới mười bảy tuổi. Cô nhìn thấy nó lại nhớ tới mình năm xưa, yêu thầm một người đến đáng thương.

“Chiêu Dương!” Cô gọi tên đứa em gái nửa thân.

Chiêu Dương nghe chị gọi, có hơi hơi hộp. Vì trước giờ chị rất ít khi gọi tên cô, chỉ kêu này nọ rồi thôi.

“Dạ?” Con bé lại đứng lại Hạ Đông Vũ.

“Năm nay thi Đại học phải không?” Cô hỏi.

Chiêu Dương gật đầu.

“Có gì cần tư vấn thì gọi cho chị, đừng ngại!”

Cô vừa nói xong con bé đã nhảy cẫng lên vui sướng. “Chị cho phép em gọi cho chị à?”

“Ừ!” Cô gật đầu.

Hạ Đông Vũ thấy khó hiểu. “Chị lên con gì đây? Đột nhiên trở nên dịu dàng, có phải lúc truyền máu bị mẹ truyền cái tính này lại không?”

“Dở người à? Chị còn chưa tính chuyện với em. Tuần trước chị nghe ba nói em lại đánh nhau với người ta phải không?” Cô quát em trai.

Cậu nhóc giật mình, rụt cổ lại, ngập ngừng không thốt ra được lời nào.

“Cẩn thận chị đánh gãy chân em. Chị giỏi phá làng phá xóm! Học xong không lo đi kiếm việc, suốt ngày lêu lổng. Vậy mà ngày xưa hứa hẹn nuôi chị!” Cô liếc Hạ Đông Vũ.

Chiêu Dương đứng bên cạnh cười khúc khích. Hạ Đông Vũ bị la, biết mình không thể cãi lại chị nên la lại Chiêu Dương. “Cười gì mà cười. Mày cẩn thận đấy. Chị ấy vờ làm thân với mày thôi, sau này chị ấy cũng đối xử với mày như với tao vậy thôi! Hứ!”

Hai đứa cãi qua cãi lại. Tranh giành vị trí số một trong lòng Hạ Tuyết Duyên. Đang lúc mệt mỏi vì hai đứa thì cứu tinh xuất hiện. Ông Võ, ba của Chiêu Dương, cha dượng của cô xuất hiện. “Này, không thấy chị con đang nghỉ ngơi hay sao mà om sòm thế hả? Có muốn ba đuổi về không?”

Ông Võ rất tốt, lúc còn ở chung, ông luôn biết cách cư xử để cô luôn cảm thấy thoải mái. Và bây giờ cũng thế. “Con ăn đi cho lại sức, mẹ con ở phòng bên cạnh, bác sĩ nói bốn tiếng nữa bà ấy mới tỉnh lại.” Ông đẩy tô cháo thịt bò đến trước mặt cô. “Dượng qua xem mẹ con thế nào, con ăn nhanh không thôi nguội.”

Chiều Dương theo ba qua phòng bên cạnh, để lại cô cùng Hạ Đông Vũ.

“Em báo cho ba chưa?” Hạ Tuyết Duyên múc một muỗng cháo cho vào miệng, mùi vị không tệ lắm.

“Lúc nãy em báo rồi! Ba đang họp, không thể đến được.” Cậu trả lời, múc muỗng cháo của chị ăn. “Chị đã xin nghỉ phép chưa? Nghỉ ngang vậy bị trừ lương uống lắm!”

Bấy giờ cô mới nhớ ra Trần Trình kêu cô đợi anh. Cô hốt hải mượn điện thoại em trai gọi cho anh, nhưng nhận ra mình không nhớ số của anh là bao nhiêu, phải gọi hỏi Hà Mẫn Nhu.

Hạ Tuyết Duyên bấm gọi Trần Trình. Sau nhiều tiếng bíp dài, cuối cùng anh cũng nghe máy.

“Alo.” Cô nghe ra anh đang rất bức.

“Anh Trình. . .” Cô khẽ gọi.

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng thảng gập. Còn bên này, Hạ Đông Vũ há hốc mồm ngạc nhiên vì cái tên cô vừa thốt ra.

“Tuyết Duyên? Hạ Tuyết Duyên?” Dường như anh không tin vào những gì mình vừa nghe được.

“Là em.” Cô nói chắc chắn.

“Em đang ở đâu?”

“Bệnh viện tỉnh K.”

Vừa nghe xong anh đã dập máy, khiến cô ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Chị vừa nói chuyện với anh Trình hả? Có thật không? Không thể tin được là hai người còn giữ liên lạc với nhau.” Hạ Đông Vũ tự hỏi tự trả lời, tự nói tự ngạc nhiên.

Cô chẳng nói gì, im lặng ăn hết chỗ cháo trong tô. Ăn xong, cô mới nói. “Hai hôm trước mới gặp lại, anh ấy hỏi thăm ba với em.” Còn hẹn sẽ đến xin ba cho phép anh ấy cưới chị nữa. Nghĩ thế nhưng cô không nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Năm tháng bị lãng quên.

Lúc Trần Trình đến bệnh viện thì Hạ Tuyết Duyên đang ở trong phòng vệ sinh. Anh hỏi người trực bệnh viện cô ở đâu nhưng họ không biết, còn nói là không có tên này. Anh tìm từng phòng một, gần như lật tung cả cái bệnh viện lên chỉ để tìm cái bóng của cô.

Đến khi tình cờ gặp ông Hạ, anh mới bình tĩnh lại được chút. “Chú! Tuyết Duyên đâu rồi? Cô ấy đâu rồi?”

Ông Hạ bị anh làm cho giật mình. “Trần Trình đấy à? Lâu lắm rồi mới gặp lại con. Mấy năm nay con ở đâu?”

“Con sẽ chào hỏi chú sau. Chú mau nói cho con biết Tuyết Duyên đang ở đâu được không?” Anh sốt ruột, bây giờ ngoài cô ra, anh chẳng màng tới chuyện gì cả.

“À, nó ở phòng 601, mẹ nó vừa tỉnh. . .” Ông chưa nói xong thì anh đã chạy đi mất.

Mỗi giây trôi qua lòng anh lại nặng thêm, bây giờ thì anh đã hiểu cảm giác bị bỏ rơi là thế nào. Không thấy cô ở nhà, anh gần như sụp đổ. Không liên lạc được với cô, anh gần như tắt thở.

Cửa thang máy chưa mở ra hết, anh đã lao ra ngoài, tìm phòng 601 rồi mở cửa xông vào. Cuối cùng cũng tìm thấy cô rồi.

Hạ Tuyết Duyên quay đầu nhìn người xông cửa bước vào. Cô hơi ngạc nhiên vì sự xuất hiện của anh, và càng ngạc nhiên hơn khi anh bước đến ôm chầm lấy cô, dụi mặt vào cổ cô, thân hình cao lớn của anh hơi run rẩy.

“Trần Trình. . .” Cô khẽ gọi, đưa tay lên vuốt ve tấm lưng rộng lớn của anh.

“E hèm.” Mẹ cô hắng giọng. “Trong này có trẻ nhỏ và người già.”

Hạ Tuyết Duyên đẩy anh ra, biết anh đang lo lắng nên cô nắm lấy tay anh. “Mẹ, đây là Trần Trình, anh ấy ở gần nhà ba, rất thân với con và Đông Vũ.” Cô giới thiệu.

Trần Trình chỉnh sửa lại trang phục, cúi đầu chào bà Lưu Thành Ngọc. “Chào bác, cháu nghe bác bị tai nạn nên ghé thăm. Mà ngại quá, cháu đi vội nên không kịp chuẩn bị gì.”

“Hai đứa thân nhau nh?” Bà Lưu quan sát từng cử chỉ của Trần Trình. Người lớn tuổi nhìn người rất đúng. Bà nhìn ra Trần Trình có ý với con gái, lại còn ngang nhiên ôm con gái trước mặt phụ huynh, chứng tỏ trong mắt anh chỉ có mỗi con gái bà.

“Em chào anh!” Chiêu Dương đứng ở xa xa lên tiếng chào. Mặt con bé đỏ hết cả lên. Cô biết tính nó nhút nhát, rất ít khi tiếp xúc với người lạ, nên khi thấy Trần Trình liền tỏ ra ngại ngùng không quen. Với cả vì gương mặt khá đẹp trai của anh nên con bé mới như thế.

“Lúc nhỏ, ngày nào anh Trình cũng cho chị em con quà bánh, mà toàn đồ ngon. Nhưng chị chẳng bao giờ cho con ăn cả, toàn cất đi. Đúng là xấu tính!” Hạ Đông Vũ đi đến bên cạnh Trần Trình, câu nói của cậu khiến mọi người bật cười, chỉ có Hạ Tuyết Duyên là muốn đánh chết cậu em trai.

Trần Trình nắm tay Hạ Tuyết Duyên suốt từ lúc gặp cho đến khi bà Lưu đuổi về.

“Mấy đứa về đi, có dưỡng ở đây chăm sóc mẹ rồi. Hôm nào rảnh thì vô thăm mẹ. . .” Bà Lưu ngưng lại một lúc, chợt nhớ ra gì đó, bà nói tiếp, “À đúng rồi. Tuyết Duyên, con nhớ nghỉ ngơi, ăn uống nhiều nhiều cho lại sức. Cảm ơn con nhiều lắm!” Bà mỉm cười với con gái, mặc dù gương mặt nhợt nhạt rất nhiều nhưng cô vẫn nhìn thấy tia hạnh phúc trên đôi mắt đã hằn dấu thời gian của bà.

“Vây thôi tôi về, anh Võ cứ ở lại chăm bà ấy đi, để tôi với thằng Vũ đưa Chiêu Dương về cho.” Ông Hạ đề nghị.

Ông Võ gật đầu, chạy đến bắt tay tỏ lòng biết ơn với ông Hạ. Có nhiều lần cô hỏi ông Hạ, ba không ghét dưỡng sao; ông chỉ trả lời, có người bên cạnh chăm sóc mẹ con là ba vui rồi, ba với mẹ không hợp, đành phải vậy thôi. Bởi vì từ trước đến nay cô chưa từng thấy ba cô với dưỡng lớn tiếng hay thù ghét nhau, kể cũng lạ, sao ba có thể làm được như vậy khi mà ba cũng từng yêu mẹ sâu đậm?

Cả cơ thể cô mệt rã rời, hai mắt nặng trĩu không mở nổi. May mà có Trần Trình dìu, nếu không chắc cô cũng kiếm một phòng nằm giống mẹ cô.

Trần Trình đỡ cô ngồi vào ghế lái phụ, mở cốp kiểm cho cô cái chăn mỏng rồi mới ngồi vào ghế lái. Hạ Tuyết Duyên ngủ say không biết gì, ngay cả khi anh bế cô vào nhà, vô tình để đầu cô đập vào mép cửa, cô cũng không tỉnh dậy.

Tuy mới quan sát có một lần, nhưng anh rất tinh ý, biết cô sẽ khó chịu khi ngủ mà mặc áo ngực, nên anh đã lục trong rương hành lý, kiểm bộ đồ thoải mái thay giúp cô. Quả nhiên nửa đêm cô không giật mình thức giấc nữa.

Trần Trình không thể ngủ ngon được. Bởi chỉ cần nhúc nhích là anh lại chạm vào làn da mềm mại của cô, mà một khi đã chạm vào lại không muốn dứt ra. Thế là anh lục lọi kiểm khóa phòng ngủ của cô, mình ôm gối ra ngoài phòng khách, sau đó khóa cửa rồi ném chìa khóa vào trong phòng ngủ. Làm như vậy anh cảm thấy yên tâm hơn hẳn, dù phải nằm trên ghế sofa nhưng tâm trạng anh khá thoải mái.

Cái nóng oi bức của buổi sáng đầu hè đánh thức Hạ Tuyết Duyên. Hai mắt cô sưng lên, đầu óc mụ mẫm hẳn đi. Cô theo thói quen, vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, sau đó ra phòng bếp pha trà. Cái thói quen uống trà vào buổi sáng là do ba cô ảnh hưởng đến cô. Khi còn ở với ba, sáng nào cô cũng pha trà cho ba uống, lâu dần thành quen với mùi trà thoang thoảng ngọt ngào hơi sương.

Cô cầm ly trà, đưa lên mũi ngửi mùi thơm, cảm thấy tâm hồn thoải mái hẳn. Đang lúc say sưa thưởng thức trà ngon thì Trần Trình không rõ từ đâu bỗng xuất hiện. Anh bước đến, cướp lấy ly trà của cô, uống một ngụm, sau đó đặt trả lại vào tay cô, kèm theo một nụ hôn sâu. Niềm hạnh phúc trào dâng trong người cô.

“Chào buổi sáng!” Trần Trình ép cô vào thành bếp, hai tay để hai bên khoá cô ở giữa.

“Chào!” Cô cọ mũi mình vào mũi anh, cười tình nghịch.

“Hôm nay có dự định gì không?” Anh thì thầm bên tai cô.

“Dạ có, em muốn đến thăm mẹ. . . Còn cả Hạ Đông. . .”

“Kết hôn với anh nhé!” Anh bất ngờ lên tiếng chặn lại câu nói của cô, nghiêm túc nhìn vào mắt cô.

Hạ Tuyết Duyên đơ ra vào giây, cô chớp mấy môi không thốt nên lời. Sau khi định thần, cô đặt ly trà ra sau lưng, nhìn gương mặt chờ đợi của Trần Trình, suy nghĩ không biết nên trả lời thế nào để anh không bị tổn thương.

“Trần Trình, em. . .” Cô cắn môi, cúi đầu né tránh.

“Hạ Tuyết Duyên. Mấy năm qua lúc nào anh cũng nghĩ đến cảnh gặp lại em, lúc đó anh chắc chắn mình sẽ cầu hôn em, sẽ quỳ trước mặt em và đeo chiếc nhẫn này vào tay em.” Anh lôi chiếc nhẫn kim cương ngày hôm qua từ trong túi quần ra. “Anh không biết mình còn sống được bao lâu, nhưng anh biết cả quãng đời còn lại anh muốn được sống cùng em. Hạ Tuyết Duyên. Người đàn ông gần bốn mươi là anh đây, xin được kết hôn cùng em.” Trần Trình quý gỏi phải xuống, dùng tay trái đưa chiếc nhẫn lên cao.

Chiếc nhẫn tỏa sáng lấp lánh, thực sự rất bắt mắt. Trong lòng cô rối như tơ vò, rõ ràng rất thích anh, nhưng lại không thể đồng ý lời cầu hôn này. Bởi cô sợ trái tim mình lại bị tổn thương. “Em . .”

“Đừng, xin em” Lần này anh đã quỳ hẳn bằng hai chân, đầu cúi thấp nhưng tay giữ chiếc nhẫn vẫn đưa cao, nắm rất chặt.

Hạ Tuyết Duyên quỳ xuống với anh, bàn tay cô áp lên má anh. “Trần Trình, em chưa sẵn sàng cho chuyện này. Chúng ta chỉ biết đối phương của sáu năm về trước, có thể em không còn là em của ngày xưa, không còn là cô gái trong trí nhớ của anh nữa. Lỡ như em là đứa xấu tính, chỉ muốn tài sản của anh thì sao?”

“Chả sao cả. Anh cho em hết, chỉ cần kết hôn với anh thôi!” Anh ngược nhìn cô, nắm chặt chiếc nhẫn trong tay.

Hơi thở của anh phả lên mặt cô, nhìn sự đau khổ hẳn rõ trên mặt anh khiến cô khó chịu. Sao lại làm anh đau khổ như vậy? Cô thầm nghĩ. Cứ đồng ý là được, sao còn phải đắn đo suy nghĩ? Trái tim cô nặng trĩu, nhìn anh thế này cô cũng chẳng vui sướng gì.

“Em nói gì đi!” Trần Trình lên tiếng khi thấy cô im lặng trầm ngâm. Anh đang sâu sắc nhìn cô.

Trong trí nhớ của anh, cô luôn luôn nghe lời, lại còn nhút nhát và hay bẽn lèn bên cạnh anh. Còn trong trí nhớ của cô, anh không yếu đuối như thế này. Nhưng có những chuyện cô chẳng hề biết, rằng tâm lý con người ta rất dễ bị tác động bởi môi trường và hoàn cảnh.

Từ sau cái chết của mẹ, anh trở nên trầm lặng hơn lúc trước. Mặc dù trước đó anh cũng không nói nhiều, nhưng đó là kiểu ít nói, còn bây giờ là kiểu không quan tâm. Tâm trạng của anh rất dễ bị tổn thương bởi môi trường xung quanh. Cộng thêm chuyện cô gái mà anh yêu thời trung học lại đột nhiên trở thành mẹ kế của anh, đoạn tình cảm dở dang bấy lâu bỗng dừng lại trôi dạt khiến tính cách anh trở nên khó hiểu. Mất đi người mẹ thương yêu, người con gái anh từng yêu rất nhiều lại cưới ba anh. Từ đó, anh luôn sợ cảm giác mất mát, anh luôn sợ mình bị bỏ rơi, sợ bản thân bị lãng quên. . .

Đôi lần anh tìm đến bác sĩ tâm lý, họ nói anh cần phải bình tĩnh, phải khống chế được cảm xúc đau đớn và cố quên đi quá khứ làm tổn thương mình. Bao năm qua anh vẫn làm tốt, thế nhưng khi gặp lại cô, anh trở nên yếu đuối hơn bao giờ hết. Bác sĩ nói, có lẽ cô là người sẽ gây tổn thương cho anh, hoặc là dùng thuốc ổn định cảm xúc nếu muốn bên cạnh cô, hoặc là lia xa cô mãi mãi để không phải chịu tổn thương. Vì nếu dễ bị tổn thương thì khả năng bùng phát các triệu chứng tâm thần là rất cao. Suốt bốn năm tìm kiếm, mặc dù đã tưởng tượng rất nhiều về hoàn cảnh gặp nhau, nhưng khi gặp trực diện, anh mới biết mình không thể kiềm chế được cảm xúc chết tiệt kia. Cho nên bằng mọi giá anh phải có được cô bên cạnh, vì khi gặp lại, anh không muốn rời xa nữa. . .

Hạ Tuyết Duyên như nín thở, cô cắn môi, cố gắng điều chỉnh hơi thở, cuối cùng cũng nói. “Em yêu anh.” Cô nói ba chữ một cách rõ ràng.

Trần Trình mừng rỡ ôm chầm lấy cô, siết rất chặt, những giọt nước mắt lăn xuống gò má anh. Anh liên tục cảm ơn và nói lời yêu cô.

“Đeo nhẫn cho em đi.” Cô mỉm cười dịu dàng.

Trần Trình chợt bừng tỉnh, anh buông cô ra, tay run rẩy khi luồn chiếc nhẫn vào tay cô. Sau đó, anh đặt một nụ hôn lên mặt nhẫn, ngắm nghía nó rất lâu vì không thể tin nổi. Anh hôn cô, nụ hôn chất chứa bao nhiêu cảm xúc không nói hết được.

“Dừng lại đi, anh còn phải đi làm nữa mà!” Cô đẩy anh ra.

Trần Trình cứ dầy dụa với cánh môi cô mãi không chịu buông tha, gương mặt anh ngập tràn hạnh phúc.

“Anh có thể dời buổi họp lại!” Anh nói.

“Không được, anh phải đi làm kiếm tiền nuôi em chứ!” Cô cười, lần này dứt khoát đẩy anh ra.

Đột nhiên có người gọi cửa. Hạ Tuyết Duyên nhanh chân ra mở cửa, là cô gái mua nhà.

“Chào chị!” Cô gái trẻ mỉm cười với cô. “Em đến nhận nhà!”

Hạ Tuyết Duyên nhẩm tính rồi thét lên trong đầu, đúng rồi, hôm nay cô phải giao nhà cho người ta, vậy mà lại quên mất.

Cô mời cô gái trẻ vào nhà, bắt gặp Trần Trình đang không mặc áo, cô thấy hơi xấu hổ.

“Chuyện gì thế?” Anh hỏi.

“Người ta đến nhận nhà!” Cô nói, hàng lông mày nhíu lại. “Nhân tiện, anh mặc áo vào được không?”

Trần Trình nhún vai, bỏ vào phòng ngủ, cô thoáng thấy nụ cười trên gương mặt anh.

“Chị xin lỗi, quên mất mình có hẹn với em.” Cô rót nước mời cô gái trẻ.

“Không sao đâu ạ! Nếu chị chưa tìm được chỗ ở mới thì cứ ở lại, em chưa cần gấp đâu!” Cô nàng mỉm cười, rõ là đang cần gấp mới vội vàng đến ký hợp đồng, vậy mà còn nói không sao.

“Ngày mai em dọn vào được rồi, chị dọn đi ngay thôi!” Cô đặt bút ký vào bản hợp đồng mua bán nhà, đưa lại cho cô gái trẻ xác nhận. “Chìa khóa chị

gửi ở chỗ bảo vệ. Mai em đến chỗ chú ấy nhận lại nhé!”

Cô gái trẻ bỏ bản hợp đồng vào túi xách, cúi đầu chào ra về.

Hạ Tuyết Duyên tiễn cô gái trẻ đi, sau đó quay lại thì thấy Trần Trình đứng ngay cửa phòng ngủ nhìn mình.

“Dù sao cũng không có chỗ ở, hay đến chỗ anh. Nhà anh vẫn còn dư một phòng.” Trần Trình cười ma mãnh.

“Em nói với ba sẽ về ở với ông rồi!” Cô nhún vai, đi lướt qua người anh để vào phòng ngủ.

Vốn định thu dọn lại đồ đạc lần cuối cùng, nhưng Trần Trình lại nhanh hơn cô một bước. Anh sắp xếp sẵn đồ rồi đặt trên giường, mọi thứ gọn gàng đầu vào đó.

Cô quay lại nhìn anh, nén cười, cố làm mặt giận dữ nhưng bất thành.

“Lấy chồng thì phải theo chồng!” Trần Trình đi tới, xách hai cái vali của cô một cách nhẹ nhàng, còn ra lệnh cho cô đi theo anh.

Căn nhà của anh nằm ở trong khu dân cư, yên tĩnh và trong lành. Ngôi nhà tương đối lớn, với hàng rào màu trắng như các ngôi nhà lân cận. Anh đậu xe vào hầm nằm dưới mặt đất rồi dẫn cô vào trong. Anh đưa cô lên tầng trên, mở cửa phòng, đặt vali của cô cạnh giường, sau đó kéo cô vào lòng và bắt đầu hôn.

Không rõ sau bao lâu, nhưng phải rất lâu anh mới chịu rời khỏi môi cô. Đôi mắt anh như có một lớp sương mù mỏng màu hồng nhạt che phủ, ánh lên tia hạnh phúc.

“Em đến bệnh viện đây, anh đi làm đi. Tối gặp lại!” Cô sửa lại vạt áo cho ngay thẳng giúp anh, tiện tay phui phui lớp bụi trên vai anh. Trông cô lúc này chẳng khác nào cô vợ trẻ chăm lo cho chồng từng chút một.

“Ngày mai anh ký xong cái hợp đồng rồi nghỉ hai ngày. Anh đưa em về nhà, sẵn tiện xin phép ba mẹ.” Anh vuốt sợi tóc lòa xòa trước trán ra sau gáy giúp cô.

Cô không nói gì, chỉ gật đầu rồi cười bên lên. Bây giờ cô mới đúng là cô gái mà anh biết.

Trần Trình kêu tài xế đưa cô đến bệnh viện tỉnh K, còn anh tự đi đến chỗ làm.

“Con không đi làm à?” Bà Lưu Thành Ngọc hỏi khi thấy con gái xuất hiện.

“Con xin nghỉ vài hôm.” Cô nói dối vì không muốn bà lo lắng.

“Dượng có việc ở xưởng nên về rồi, lát dượng lại lên. Con không cần phải vất vả công chạy lại đây? Tốn bao nhiêu là tiền!” Bà quở. Miệng thì trách nhưng trong lòng lại rất vui.

Hạ Tuyết Duyên không nói gì, đến ngồi bên cạnh mẹ, trò chuyện rất lâu. Tính ra thì đây là lần trò chuyện lâu nhất trong suốt mấy năm qua của hai mẹ con. Trước đây bà Lưu chỉ gọi điện hỏi thăm vài ba câu, mấy lần cô về thăm, bà vì bận bịu với Chiêu Dương nên hai mẹ con cũng không có thời gian nói nhiều với nhau. Mặc dù thế thì tình cảm giữa hai mẹ con họ vẫn tốt. Có đôi lần cô trách vì suốt quá trình dậy thì bà Lưu không ở bên cạnh mình, nhưng sau này lớn lên, cô đã nhìn nhận vấn đề một cách thoáng hơn, không oán trách gì bà nữa. Đó cũng là lý do tại sao cô luôn lạnh nhạt với Chiêu Dương, vì cô ghen tị với con bé khi mà lúc nào nó cũng có mẹ ở bên cạnh.

Sau khi thăm khám cho bà Lưu xong, bác sĩ nói chừng năm ngày nữa là bà có thể xuất viện. Cô xuống dưới mua ít đồ tắm bỏ cho bà Lưu, đúng lúc gặp ông Võ và Chiêu Dương đi vào, trên tay ông Võ còn xách theo một giỏ đồ ăn.

“Tuyết Duyên!” Ông Võ gọi.

“Chị!” Chiêu Dương rụt rè kêu cô.

Hạ Tuyết Duyên gật đầu chào hai người họ, thái độ không lạnh không nhạt xưa nay vẫn vậy.

“Con đến thăm mẹ à? Sao về nhanh thế?” Ông Võ hỏi.

“Con xuống mua ít thức ăn.” Cô trả lời.

“Không cần mua đâu! Dượng mang theo rất nhiều đồ, con lên ăn cùng cho vui!” Ông đưa giỏ đồ ăn lên cho cô xem.

Hạ Tuyết Duyên miễn cưỡng gật đầu, đi cùng hai người họ lên lại phòng bệnh.

Nhìn thấy ông Võ chăm sóc cho mẹ, cô không khỏi cảm thán. Phải chi ngày xưa ba cô quan tâm mẹ cô như vậy thì gia đình họ đã chẳng li tán, cô sẽ chẳng phải đi gánh tị với đứa trẻ vô tội kia. Cô thở dài, đưa mắt nhìn Chiêu Dương đang loay hoay với đồng bài tập mà lòng nặng trĩu.

Đến chập tối. Ông Hạ cùng Hạ Đông Vũ mới xuất hiện. Vừa thấy chị gái, Hạ Đông Vũ bày ra biểu cảm kinh ngạc tột độ, thậm chí còn tự tát mình hai cái

để trấn tĩnh.

“Bà chị già của tôi sao lại ở đây?” Hạ Đông Vũ nói rất nhỏ, mắt không dám nhìn thẳng vào mắt chị gái.

“Hạ Đông Vũ!” Hạ Tuyết Duyên gọi em trai, giọng rất nhẹ.

Hạ Đông Vũ nghe chị gái gọi tên mình thì thất kinh, tay chân luống cuống chạy đến quỳ xuống ôm chân chị gái đang ngồi trên sofa. “Chị. Tại nó đánh em trước, nó chọc giận em nên mới đánh lại nó. Nhưng em không ngờ nó yếu vậy, mới đâm có một cái mà lại phải đi nhổ hai cái răng. Chị, em thực sự không biết nó lại yếu đuối đến vậy! Chị tha cho em lần này nha, nha, nha!”

Hạ Đông Vũ luyên thuyên một hồi, không đánh đã tự khai.

“Người ta có bị làm sao không?” Cô hỏi.

“Cũng không nặng lắm, mặt chỉ hơi sưng một chút và bị gãy hai cái răng thôi!” Hạ Đông Vũ lí nhí.

Trên đời này cậu chỉ sợ mỗi bà chị này, một phần vì kính trọng, một phần vì cô thực sự rất dữ dằn; chỉ cần nhìn vào mắt cô thôi cũng khiến Hạ Đông Vũ cúp đuôi ngoan ngoãn.

Hạ Tuyết Duyên thở dài. “Lớn rồi. Cưng xử cho đàng hoàng, đừng có động tí là đánh đấm. . . Vậy đã xin lỗi người ta chưa?”

“Dạ chưa. Nhưng mà em thực sự không có lỗi mà. . .” Hạ Đông Vũ ngược nhìn chị gái, sau đó lập tức cúi đầu, giọng nhỏ dần.

“Xin lỗi không phải vì mình làm sai, mà là thể hiện sự trưởng thành của bản thân. Hiểu không?”

Hạ Đông Vũ gật đầu.

Chiều Dương nhìn thấy cảnh này thì nén cười trong bụng. Hạ Đông Vũ thường ngày hống hách, ai ngờ lại có ngày khuaát phục trước chị gái chứ? Đúng là hiếm hoi.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Phía bên kia ngọn núi.

“Miễn cưỡng không hạnh phúc.”

Khi mặt trời vừa tắt nắng, Trần Trình đã gọi điện hỏi thăm Hạ Tuyết Duyên. Hai người trò chuyện vài ba câu nông nhảm rồi cúp máy.

“Chị.” Hạ Đông Vũ gọi. “Em nghe ba nói chị sắp dọn về nhà hả?”

Cô ậm ừ.

Hạ Đông Vũ liền nhảy đànhạch như cá mắc cạn. Sau một hồi loay hoay kiềm chế cảm xúc thì cuối cùng cậu cũng nói. “Chị không về được đâu. Em biến phòng chị thành cái nhà kho rồi, dọn không nổi!”

Cô nhìn em trai với ánh mắt lạnh lùng, ý bảo không dọn nổi cũng phải dọn.

“Thực sự không dọn nổi đâu. Tường thì mốc meo, đồ đạc vứt bừa bãi khắp nơi, chẳng khác nào bãi rác cả!” Ông Hạ lên tiếng. “Cho nên con cứ ở phòng của nó, để nó vào cái bãi rác đó ở.”

“Baaaaa. . .” Hạ Đông Vũ kéo dài tiếng gọi ba, vẻ mặt thảm thương.

Đúng lúc bác sĩ vào thăm khám, cả nhà cách xa giường bệnh để tiện cho bác sĩ. Chiều Dương rụt rè ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Hạ Tuyết Duyên, mắt con bé cứ lén lút nhìn cô.

“Này nhóc!” Tiếng gọi của Hạ Đông Vũ khiến Chiều Dương giật nảy mình.

Con bé đưa đôi mắt trong veo nhìn cậu.

“Thằng nhóc hôm qua làm phiền em à?” Cậu hỏi.

“Dạ? Ai ạ?” Chiều Dương mím môi suy nghĩ.

“Cái thằng chặn xe em.” Hạ Đông Vũ bực bội, anh vốn không ưa gì loại con gái chậm tiêu như Chiêu Dương.

“Đạ không. Cậu ấy. . . cậu ấy chỉ đùa thôi!” Con bé ngập ngừng.

Hạ Tuyết Duyên ngồi bên cạnh nhìn biểu cảm của con bé, đoán chắc con bé có ý với cậu nhóc kia, nên đợi đến khi Hạ Đông Vũ đi xa, cô mới hỏi. “Em thích ai ở trường hả?”

Mặt Chiêu Dương đỏ lên, tay nó hươ hươ trước mặt lia lịa, miệng luôn nói ra hai chữ 'Không có.'. Nhưng làm sao mà cô không nhìn ra được, bởi vì Chiêu Dương rất dễ đoán, và cũng vì cô từng trải qua cảm giác đó.

“Có phải cậu nhóc chặn xe em không?” Cô hỏi.

Bị chị gái nhìn ra, Chiêu Dương cúi gằm mặt xuống, giọng lí nhí. “Cậu ấy tỏ tình với em, em cũng có chút tình cảm với cậu ấy. Nhưng sắp phải thi Đại học rồi, em sợ chuyện yêu đương sẽ ảnh hưởng đến việc học.”

Hạ Tuyết Duyên nhích lại gần con bé. “Em nghĩ được như vậy là tốt. Đừng sợ gì cả. Nếu cậu ấy thực sự thích em thì sẽ chờ được em.”

“Cậu ấy nói cậu ấy sắp đi nước ngoài, nên muốn xác định quan hệ với em.”

“Vậy thì em càng không nên đồng ý. Cậu ta muốn xác định quan hệ với em, nhưng cậu ta còn quá nhỏ để hiểu được tầm quan trọng của lời hứa. Em còn nhỏ, còn cả cuộc đời sau này, không thể để lỡ thanh xuân vì cậu ta được.”

Chiêu Dương im lặng, con bé ngẫm nghĩ gì đó rồi lên tiếng. “Ngày xưa chị có thích ai không ạ?”

Cô cười khẽ, nụ cười ngọt ngào có phần hạnh phúc. “Yêu một cách ngu ngốc.”

Dành cả thanh xuân để yêu một người, dành cả cuộc đời để chờ chỉ vì một lời thề. Như vậy không ngốc cũng đàn.

Hôm đó Chiêu Dương kể cho cô nghe rất nhiều chuyện, đến cả Ông Võ và bà Lư Thành Ngọc còn ngạc nhiên khi thấy hai chị em lại thân đến vậy. Khoảng cách giữa cô và con bé cũng được rút ngắn, con bé không còn ngại ngần mỗi khi trò chuyện với chị gái nữa.

Tối, cô ở lại bệnh viện cùng bà Lư Thành Ngọc. Cô đã nhờ người ta kê cho một cái giường nhỏ đặt bên cạnh giường bệnh, hai mẹ con nằm nói chuyện đến gần sáng mới chịu nhắm mắt ngủ.

Hạ Tuyết Duyên mơ màng tỉnh giấc, cô đưa mắt nhìn xung quanh, bất gặp bóng lưng rộng lớn vững chãi cùng cái gáy quyến rũ và mái tóc không thể gọn gàng hơn, cô giật mình dụi mắt, cố nhìn lại cho rõ ràng hơn.

Ông Võ, ông Hạ ngồi uống trà đàm đạo sự đời với Trần Trình, thấy cô tròn mắt nhìn mấy người bọn họ, ông Hạ mới lên tiếng. “Biết mấy giờ rồi không hả con?”

Cô lắc đầu, ánh mắt lại dán vào phần gáy của anh.

Động tác của anh rất chậm rãi. Anh không vội quay đầu nhìn cô, mà sau khi đặt tách trà xuống bàn một cách tao nhã, anh mới xoay người lại.

Bốn mắt nhìn nhau, cô chìm đắm trong nụ cười buổi sáng của anh, nét cười tươi tắn, để lộ ra hàm răng trắng quá mức. Hạ Tuyết Duyên có phần gượng gạo do bộ dạng lồi thối lúc này của cô không xứng với sự chín chu của anh.

“Mẹ đâu rồi ạ?” Cô nhìn ông Hạ, cố lơ anh đi vì sự xấu hổ kia.

“Mẹ đi làm xét nghiệm lại rồi, bác sĩ muốn chắc chắn không có vấn đề gì.” Ông Hạ trả lời, lại nhấp một ngụm trà.

“Tôi đi xem bà ấy thế nào. Ông đi cùng không?” Ông Võ hỏi, hai người đàn ông muốn chừa không gian này lại cho hai đứa trẻ.

Hai người ba đi rồi, Trần Trình vội vàng bật dậy khỏi ghế, bước hai bước đã đến được cạnh cô. Anh ngồi xuống cái nệm được kê tạm, áp tay lên má, kéo cô lại gần rồi hôn thật sâu.

Chuỗi hành động của anh khiến cô hơi bất ngờ, cô không nghĩ anh lại làm mấy hành động thân mật này ở nơi đông người.

“Chào em!” Anh nói, môi vẫn không chịu rời khỏi gương mặt cô.

“Em chưa đánh răng.” Cô nói, quay mặt sang chỗ khác.

Anh bật cười, tiếng cười giòn giã.

“Không phải anh nói hai hôm nữa mới đến tìm em sao?” Cô vuốt ve khuôn cằm của anh, nhẹ véo một cái.

“Anh đến sớm em không vui à?” Anh làm điệu bộ giận dỗi với cô.

Tay cô chạm vào tóc anh, vô tình phát hiện một sợi tóc bạc. Lòng cô chùng xuống, chàng thiếu niên cô thầm yêu đã già rồi.

“Em nhỏ tóc bạc cho anh nhé!” Cô nhìn anh.

Trần Trình đưa tay lên cản. “Đừng!”

“Sao thế?” Cô ngạc nhiên, chỉ là một sợi tóc thôi mà, sao anh lại không muốn nhỏ nó đi?

“Em mà nhỏ thì anh hối mất!”

“Chỉ một sợi thôi mà, không hối được đâu!” Cô ngang bướng đưa tay lên tóc anh.

“Ý anh là anh già rồi. Bao giờ em mới chịu kết hôn với anh?” Anh giữ chặt hai tay cô, ánh mắt sắc bén xoáy vào gương mặt cô.

“Chẳng phải em đồng ý rồi sao? Chuyện kết hôn với anh đó. Tại anh lè mề, không chịu cướp vợ, mắt ráng chịu nhé!” Cô lè lưỡi, nở nụ cười tinh nghịch.

Anh ngất mũi cô, sau đó không đành lòng nên lại xuyt xoa dỗ dành.

Tối đó Hạ Tuyết Duyên không về nhà ông Hạ, cô nói dối mình phải về nhà trọ sắp xếp thu dọn đồ đạc, nhưng thật ra lại theo Trần Trình về nhà anh.

Thờ gian đầu sống chung, hai người họ ở hai phòng khác nhau.

“Em muốn đám cưới thế nào?” Trần Trình hỏi khi họ đang xem ti vi.

Hạ Tuyết Duyên ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói. “Có hoa màu trắng, ghế màu trắng, áo cưới màu trắng, và . . . anh. Thế là đủ rồi!” Cô cười tít mắt.

“Đúng là dễ dãi!” Anh cảm thán, cốc nhẹ vào trán cô.

Cô bấu môi, không chịu thua anh. Cô giữ lấy cánh tay anh, cắn một cái, nhìn dấu răng mình in trên cánh tay anh, cô mới thốt ra một tiếng thỏa mãn.

Trần Trình xoa xoa chỗ bị cắn, anh đột nhiên kéo cô vào lòng, đè cô ra cắn vào cô mấy phát.

Bị anh làm cho buồn cười, Hạ Tuyết Duyên cào cào vào ngực anh.

Cảm giác tê rần chạy dọc khắp cơ thể anh, khiến một vào chỗ nóng lên.

Nhận thấy sự khác thường trên người anh, cô đỏ mặt vội vàng nhảy dựng lên. “Em đi . . . đi ngủ trước đây. . .”

Trần Trình không dám nhìn theo bóng cô, anh sợ mình không kiềm chế được ý nghĩ tùm tùm cô lại rồi ném cô lên giường mình. Quả thực rất khó cho anh, vì miếng cơm ngon treo trước mũi lại không thể cho vào miệng được.

Một tuần sau bà Lưu xuất viện, Trần Trình lái xe chở mấy người bọn họ về nhà. Hạ Tuyết Duyên ngồi ở ghế lái phụ, còn ba người kia ngồi ở hàng ghế sau.

Về đến nhà ông Võ, Hạ Tuyết Duyên vào bếp chuẩn bị nước, ở bên ngoài bàn chuyện sôi nổi. Lúc cô bung nước ra, mọi người chợt im bật, đột nhiên Trần Trình lên tiếng.

“Con có chuyện muốn thưa với cô và hai chú!” Gương mặt anh trở nên nghiêm túc.

“Ừ, có chuyện gì con cứ nói đi!” Bà Lưu nói.

“Con muốn xin cô chú gả Hạ Tuyết Duyên cho con ạ!”

Câu nói của anh khiến cả bốn người đứng hình vài giây. Hạ Tuyết Duyên quay sang nhìn anh, hàng lông mày cô hơi nhướng lên. Ông Hạ sau đó lại gật gù như kiểu đồng ý. Chỉ có bà Lưu là lo lắng.

“Sao lại vội vàng thế? Hai đứa còn trẻ, phải tìm hiểu nhau một thời gian đã chứ!” Bà Lưu nhìn Trần Trình, rồi quay sang chau mày với con gái.

Ông Hạ phản kháng. “Ai chà. Bà không phải lo về thằng nhóc này đâu. Nó cái gì cũng tốt. Con nhà gia giáo, còn ở cùng khu nhà với tôi, quen biết từ nhỏ, tính nó thế nào tôi hiểu mà!”

“Con biết cô lo cho Tuyết Duyên. Đáng lẽ chuyện trọng đại như vậy phải do ba mẹ con đứng ra nói chuyện. Nhưng mẹ con mất rồi, ba con lại không ở đây, nên con . . . đành tự thân vận động vậy!” Anh cười, nụ cười miễn cưỡng. Cô thoáng thấy nét buồn trên gương mặt anh khi anh nhắc đến mẹ mình.

Cả nhà im lặng một lúc, sau đó bà Lưu lên tiếng. “Cô không trách chuyện ba mẹ con không ra mặt. Cô chỉ lo Tuyết Duyên chịu thiệt thòi. Cô không ở bên cạnh nó nhiều, nên mấy chuyện xử sự nó không giỏi lắm. Sau này nó có mắc lỗi, con đừng khắt khe quá!”

Hạ Tuyết Duyên nhìn mẹ, môi cô mấp máy gọi bà. Bà Lưu nhìn cô với vẻ áy náy. “Con gái lớn phải lấy chồng. Mẹ chỉ . . .” Bà bật khóc. “Mẹ không nỡ để con đi.”

Ông Võ ngồi bên cạnh vỗ lưng bà. “Bà này vớ vẩn. Con nó lấy được người tốt thì phải vui, sao lại khóc? Nín đi!”

“Bác cứ yên tâm giao Hạ Tuyết Duyên cho con. Con tuyệt đối không để cô ấy chịu thiệt thòi đâu!” Trần Trình chồm người lên phía trước, chỉ thiếu đưa ba ngón tay lên trời để thề thoi.

“Đàn ông mấy người ban đầu ai cũng nói thế. Nhưng có ai giữ được lời hứa? Toàn lừa đảo!” Bà Lưu lấy khăn giấy thấm nước mắt.

“Mẹ. . .” Hạ. Tuyết Duyên khẽ gọi, giọng tha thiết.

“Mẹ tôn trọng quyết định của con. Nhưng nếu ở ngoài đó có một môi quá thì quay về đây, có mẹ chờ!” Câu nói của bà khiến cô thực sự xúc động. Hạ Tuyết Duyên sờ hờ gương mặt của mẹ, chỉ có bờ môi đầy đặn là giống ba.

Hạ Tuyết Duyên cảm thấy cay cay nơi khóe mắt, cảm giác xúc động mà trước giờ cô chưa từng có khi đối diện với mẹ. Cô cúi mặt xuống, đưa tay lên len lau đi giọt nước mắt vừa chảy ra.

Không gian chợt lắng lại vài giây, không ai nói lời nào, chỉ có tiếng chim ngoài cửa sổ vang vọng.

Trần Trình đưa ông Hạ cùng Hạ Tuyết Duyên về. Lúc tiễn Trần Trình, cô bị anh kéo lại, dây dưa mãi mới chịu buông.

“Tối nay nhà anh có tổ chức tiệc, em đến nhé?” Anh nói, nhìn cô chăm chú.

“Có tiện không?” Cô lưỡng lự.

“Yên tâm, chỉ là một buổi tiệc của thương nhân thôi, không ai để ý đến em đâu mà sợ!” Anh vuốt tóc cô, ra vẻ cưng chiều.

“Nhưng. . .” Cô muốn từ chối, vì rõ ràng bữa tiệc kiểu này không hợp với cô lắm.

“Em chuẩn bị đi, khoảng sáu giờ có người đến đón. À mà quên. Hôm nay ba anh về, ông không khó lắm đâu!” Anh nháy mắt với cô, hôn một cái lên trán cô rồi chui vào xe lái đi.

Hạ Tuyết Duyên đứng đó một lúc, rõ ràng anh ép người quá đáng.

Chập tối, quả thực có người đến đón cô đi. Đó là một chú trung niên, mặc vest đen rất lịch sự. Thực ra cô không sợ người lạ, chỉ không thích trò chuyện với người không thân. Cô rất dễ hòa nhập vào đám đông, là kiểu người nói nhiều, bắt chuyện ngay khi vừa gặp mặt, nhưng không dễ thân thiết ngay được.

Hôm nay cô mặc bộ váy trang trọng nhất. Chiếc váy ôm sát cơ thể, màu đen, với phần lưng được khoét sâu đến tận eo, có thể xem như là lộ hết lưng. Phần dây vắt trên vai thì mỏng đến đáng thương, như thể chỉ cần cô cử động một chút nó sẽ đứt ngay. Tóc cô được búi gọn ra sau gáy, chỉ chừa lại vài sợi lòa xòa trước mặt.

Nhà anh cách nhà cô chừng mười phút đi xe. Vừa lên xe, cô đã vội vàng bắt chuyện với chú tài xế.

“Chú. Con nghe nói hôm nay ba của Trần Trình về phải không ạ?”

Ông chú trung niên liếc nhìn cô qua gương chiếu hậu, sau đó từ tốn trả lời. “Theo dự định là vậy. Nhưng vì thời tiết nên chuyến bay bị hoãn lại, phải sáng mai ông chủ mới về được!”

Hạ Tuyết Duyên thầm thở phào, còn đang suy tính nên cư xử thế nào khi gặp ông Trần, nhưng giờ thì đỡ rồi.

“Bữa tiệc lần này là bà chủ đứng ra tổ chức, ăn mừng vì phi vụ lớn nhất từ trước đến giờ của cậu Trần Trình.” Ông chú lái xe tự nhiên nói ra.

“Bà chủ?” Cô kinh ngạc. Không phải mẹ anh mất rồi sao?

“Lát nữa cô sẽ gặp bà ấy thôi! Nhân tiện tôi là quản gia của nhà họ Trần, cô cứ gọi tôi là chú Nhân.”

“Chú là quản gia mà lại đi đón cháu ạ? Việc ở nhà ai quản?”

“Tụi nhóc bây giờ lạnh lẽo lắm, nói sơ thôi tụi nó cũng hiểu được, tôi không phải lo nhiều.” Chú Nhân mỉm cười hiền hậu.

Đây là lần đầu tiên cô đến nhà anh, mấy lần trước cô chỉ được đến sân chơi cạnh nhà, còn lần này là được vào chính điện.

Nó thực sự rất lớn, có cả một khu đất vườn rộng ở lối vào, rồi cả một đài phun nước lớn ở trước cửa chính. Cả căn nhà màu trắng ngụy nga đập vào tầm mắt cô.

Chú Nhân dừng xe, lập tức có người mở cửa đỡ cô xuống. Xung quanh toàn là người thuộc tầng lớp thượng lưu, ai ai cũng trang điểm lộng lẫy cùng

trang phục lấp lánh. Cô cảm thấy hối hận khi đến đây, và càng hối hận hơn khi bắt chuyện với cô gái mặc lễ phục màu đỏ.

Cô gái ấy tên Băng Di. Cái tên cũng đẹp như cô ấy vậy. Hạ Tuyết Duyên nhìn thấy cô ta vừa mắt, lại không quá cao ngạo nên bắt chuyện với cô ấy. Lúc đầu họ nói chuyện rất hợp, cô còn đang loay hoay đưa mắt tìm Trần Trình thì bị Băng Di nhìn ra.

“Cô tìm ai? Trần Tông? Trần Trạch? Hay Trần Trình?”

Nghe đến tên Trần Trình, Hạ Tuyết Duyên quay sang nhìn Băng Di, mở to hai mắt.

“Trần Trạch có vợ rồi, Trần Tông thì bị tai nạn xe mất tích đâu không biết. Chỉ còn mỗi Trần Trình. Tôi nói cô đang ngắm Trần Trình đúng không?”

Cô kinh ngạc bởi sự mềm mại của Băng Di, chưa kịp ái mộ thì cô ta lại nói tiếp. “Cô ngắm anh ấy thì được, chứ mơ tưởng quen được anh ấy thì không có cửa đâu. Thân lắm tôi mới kể cô nghe đấy nhé!” Băng Di ghé sát lại gần cô, giọng thấp xuống. “Bà chủ của nhà này, à không, phải nói là người vợ hiện tại của ông chủ nhà này, chính là bạn gái cũ của Trần Trình. Cô tin nổi không?”

Băng Di dừng lại, uống một ngụm nước rồi nói tiếp. “Chỉ họ tôi ngày xưa học chung với hai người họ, nói rằng tình cảm của họ rất đáng ngưỡng mộ. Phải gọi là tiên đồng ngọc nữ. Rồi dùng một cái cô ta thành mẹ kế của Trần Trình. Mặc dù vậy anh ấy vẫn rất yêu cô ta, nghe nói anh ấy đang đợi ba mình chết để có thể cưới cô ta làm vợ. Người ta nói tình đầu là tình sâu đậm nhất, quả thực không sai mà.” Băng Di lắc lắc đầu, màu son của cô ta đỏ đến mức chói mắt, đỏ đến mức đâm thẳng vào tim Hạ Tuyết Duyên.

Cô ngồi bần thần ra đó. Cô nên tin ai đây? Tin người đã từng từ chối tình cảm của cô, hay tin vào những lời đồn đại có căn cứ? Đầu óc cô quay vòng vòng, chưa bao giờ cô cảm thấy lạc lõng như lúc này.

Một lúc sau đó, cô vẫn không thấy Trần Trình. Đến khi nữ chủ nhân của ngôi nhà này đứng trên sân khấu tuyên bố lý do của buổi tiệc, cô mới tìm thấy anh, đang đứng bên cạnh nữ chủ nhân của căn nhà. Cô ta tên Lương Phi Yến, trẻ trung xinh đẹp, cái đẹp của những người giàu, vừa quý phái vừa bí ẩn, rất thu hút.

Tiếp đó là tiết mục diễn xiếc, mấy người biểu diễn với lửa lần lượt chạy ra sân khấu. Họ đu người trên cao kèm theo một rổ than hồng. Bụi than bay theo từng động tác đánh đu của họ, nhìn rất đẹp mắt, hệt như ánh sáng tàn của pháo hoa.

Lương Phi Yến cùng Trần Trình vừa bước xuống sân khấu đã vội chào mấy vị khách, hai người họ đứng khá sát nhau, thỉnh thoảng khi di chuyển cô còn thấy anh đỡ cô ta, nhìn rất chú ý.

Đột nhiên cô nghe thấy tiếng thét, sau đó một đóm lửa bay từ đâu đó hướng đến phía Lương Phi Yến. Vài vệ sĩ gần đó chạy đến đỡ cho cô ta nhưng không kịp, đóm lửa rơi trên vai cô ta. Kế đó là khung đỡ đồng than bị đổ, một thanh sắt nóng rơi xuống chỗ Hạ Tuyết Duyên, cô theo phản xạ đưa tay lên đỡ. Thanh sắt nóng rực rớt trúng tay cô rồi rơi xuống đất, tạo thành âm thanh đinh tai. Vài người xung quanh có người bị phỏng nhẹ, có người thì bị cháy quần áo, khung cảnh ồn ào rối loạn.

Mọi người làm trong nhà họ Trần chạy ra giúp đỡ, không ai bị thương nặng, chỉ có Lương Phi Yến bị phỏng từ vai xuống đến thắt lưng, lớp da ở lưng của cô ta đỏ tím bong tróc trông rất đáng sợ. Cô ta bật khóc nức nở nép vào lòng Trần Trình. Anh nhanh chóng đưa cô ta đi, lúc họ đi ngang qua người cô, cô khẽ gọi anh. Tiếng gọi của cô không lớn lắm, nhưng hình như anh nghe thấy.

Trần Trình quay đầu liền bắt gặp được cô, gương mặt anh đầy nỗi lo lắng, và cô biết nỗi lo ấy không dành cho cô.

“Em có sao không?” Anh hỏi.

Cô lắc đầu, môi mấp máy không nói nên lời.

“Vậy thì tốt. Giờ em về trước đi, ở đây nguy hiểm lắm!” Anh nói rồi lại đi tiếp.

Cô nhìn theo bóng hai người chui vào trong xe rồi biến mất sau hàng rào cao lớn, khi ấy cô mới nhấc chân bước đi.

Chú Nhân chạy đến cạnh cô, phát hiện vết phỏng dài từ cổ tay đến khuỷu tay cô thì bắt cô lên xe để đưa đến bệnh viện khám. Cô không từ chối.

Trên gương mặt cô lúc này chỉ toàn nỗi chua xót và cay đắng. Trái tim cô đau đến nỗi vết thương ở tay không là nghĩa lý gì.

Sau khi khám xong vết thương, bác sĩ kê cho cô vài liều giảm đau kèm thuốc bôi ngứa se. Cô cầm gói thuốc cùng bông băng, thuốc đỏ, gạc y tế, ...

Chú Nhân đưa cô về nhà, cô ngồi thừ một lúc trên xe rồi mới mở cửa. Trước khi đi, cô nói. “Chú Nhân, xin chú giữ bí mật chuyện cháu bị thương. Cháu không muốn anh ấy lo.”

“Được. Tôi biết rồi!”

“À, còn nữa, phiền chú nhắn lại với anh ấy, mấy ngày nữa cháu cùng em trai đi thực tập, không có ở nhà, nói anh ấy đừng tìm cháu. Chỉ vậy thôi. Cháu chào chú!” Cô xuống xe, đóng sầm cửa lại rồi vào nhà.

Lúc đó là mười hai giờ mười sáu phút. Ông Hạ và Hạ Đông Vũ đã đi ngủ. Cô thay bộ quần áo rộng rãi, nằm uòn trên giường. Bấy giờ cơn đau nhức ở tay mới truyền đến não bộ. Cô bật khóc đau đớn, không rõ là vì con tim hay là vì vết thương?

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Lối mòn

“Chuyện gì rồi cũng qua đi, chỉ có ký ức là tồn tại mãi mãi. . .”

Bây giờ bốn phút sáng, Hạ Tuyết Duyên không thể ngủ thêm được nữa. Cô trèo xuống giường, bước đến cạnh rương quần áo, chọn cái áo dài tay mặc vào, rồi gom vài bộ quần áo cho vào ba lô.

Ông Hạ đã ra ngoài đánh cờ cùng mấy các bác lớn tuổi trong khu phố. Hạ Đông Vũ thì đang nằm vắt vẻo trên ghế sofa xem phim truyền hình.

“Chị đi đâu vậy?” Cậu hỏi, ngồi thẳng dậy.

Cô không trả lời, đi ngang qua sofa để đến tủ đựng giày.

“Chị!” Hạ Đông Vũ lại gọi cô, giọng có phần gấp gáp.

“Nói với ba chị qua nhà bạn chơi. Vài hôm nữa về!” Cô nói bằng giọng lạnh nhạt.

Cậu biết, mỗi lần cô nói bằng cái giọng điệu ấy là khi cô đang có chuyện buồn phiền. “Bạn nào? Chị làm gì có bạn nào để chơi chứ?” Cậu nói với theo nhưng cô đã đi mất rồi.

Hạ Tuyết Duyên bắt chuyến xe đầu tiên cô nhìn thấy, leo lên ngồi mà không biết điểm dừng của nó ở đâu. Đến khi xe vào bến, cô mới ngơ ngác nhìn cảnh vật lạ hoắc xung quanh. Ra khỏi bến, cô vào một nhà nghỉ nhìn sạch sẽ, thuê một phòng với giá hơi mắc vì đang mùa du lịch. Nhận chìa khóa phòng, cô lên tầng ba theo sự chỉ dẫn của nhân viên. Đặt lưng nằm xuống tấm nệm trắng, cô rút điện thoại ra xem, màn hình trống trơn không một thông báo.

Cô biết trốn tránh không giải quyết được vấn đề, nhưng ít ra điều này khiến tâm trạng cô bình tĩnh lại.

Cứ nghĩ bản thân mình đủ mạnh mẽ để vượt qua những chuyện thế này, hóa ra khi bản thân ở trong cuộc lại khó kiểm soát đến vậy.

Ông Hạ gọi cho cô vài lần, hỏi cô đi đâu, chắc chắn Hạ Đông Vũ đã mách lẻo.

“Con đi loanh quanh vài hôm. Vài hôm nữa con về!” Cô trả lời lầy lẹ.

Ông Hạ dặn dò vài câu rồi bảo cô về nhà sớm. Cô ậm ừ rồi cúp máy.

Chiều hôm ấy, Trần Trình có gọi điện cho cô nhưng cô nhất quyết không nghe máy. Và anh cũng chỉ gọi có một cuộc gọi đó.

Trần Trình ở bệnh viện chăm sóc cho Lương Phi Yến. Cô ta bị sốt, bác sĩ đã truyền dịch và làm mọi cách hạ sốt mà không dùng kháng sinh vì cô ta đang mang thai.

Anh tiễn bác sĩ ra khỏi phòng bệnh, bắt gặp chú Nhân đang đợi ở bên ngoài.

Chú Nhân cúi đầu chào anh, tiến hai bước đến gần. “Cậu chú!”

“Chào chú! Có chuyện gì à?” Đôi mắt anh hần hờ những tia máu nhỏ li ti vì mệt mỏi.

Sau một lúc chần chừ, chú Nhân mới nói. “Sáng nay tôi thấy cô Hạ lên một chuyến xe đi tỉnh Q.”

Chân mày Trần Trình nhú lại, anh dứt một tay vào túi. “Sao cô ấy lại đến đó?”

“Tôi không rõ. . .” Chú Nhân dừng lại một lúc. “Còn một chuyện nữa. . .”

“Chú nói đi!” Anh ra lệnh, giọng đầy bức tức.

“. . . chuyện là hôm qua, cô Hạ cũng bị thương. Vết thương tương đối lớn, ở cánh tay. . . Tôi đã đưa cô ấy đến bệnh viện kiểm tra rồi. Sắc mặt cô ấy không được tốt cho lắm!”

Anh ra hiệu cho chú Nhân đi về, bắt đầu roi vào khoảng không bắt tận bản thân tự tạo nên.

* * * * *

Quả thật là cô chả có người bạn nào thân đến độ có thể ở chơi vài ngày, chỉ có Hà Mẫn Nhu. Nhưng cô ấy có gia đình rồi, muốn ở chơi cũng bất tiện. Nghĩ vậy nhưng cô vẫn gọi cho Hà Mẫn Nhu.

“Minh đây!” Ở đầu dây bên kia truyền đến giọng nữ ngọt ngào.

“Tôi ở nhà cô vài ngày được không? Chỉ một ngày thôi!” Cô nói, đầu cúi xuống, day day đám cát dưới chân.

Thế là Hạ Tuyết Duyên đến nhà Hà Mẫn Nhu. Cả căn nhà rộng chỉ có vợ chồng Lâm Hiên, Hà Mẫn Nhu, đứa bé gần một tuổi cùng bà vú ở.

Chồng của Mẫn Nhu, Lâm Hiên, cô đã từng gặp qua vài lần. Thấy cô xuất hiện trong nhà mình, anh khó chịu ra mặt.

“Nhà cô không ở lại đến đây làm gì?” Anh cần nhân, liếc cô một cái.

“Tôi bị người yêu phản bội, anh không thương xót được sao?” Cô ủ rũ bước vào nhà. “Tối nay mượn vợ anh một đêm nhé!” Cô bắn cho anh một nụ cười tinh nghịch, rồi chạy đi chơi với đứa bé.

Lâm Tư Mẫn nắm món đồ chơi lắc qua lắc lại, con bé có đôi mắt tròn nhìn giống hệt Hà Mẫn Nhu, nhưng phần mũi và miệng lại y hệt Lâm Hiên.

“Hai người khéo sinh thật đấy, con bé nửa giống ba, nửa giống mẹ, nhìn đáng yêu thật! Sau này hai người sinh con trai nhớ chữa cho tôi đấy!” Hạ Tuyết Duyên bế con bé lên, hôn nhiều cái vào đôi má bụ bẫm của nó.

“Không tới lượt cô!” Lâm Hiên cười khẩy.

Hạ Tuyết Duyên liếc Lâm Hiên một cái thật sắc.

Buổi tối, sau khi ru Lâm Tư Mẫn ngủ, Hà Mẫn Nhu rón rén bước ra khỏi phòng. Trước đó Hạ Tuyết Duyên đã năn nỉ đêm nay cô phải thức tâm sự cùng cô ấy. Chỗ bạn bè thân thiết, cô không thể từ chối được.

Hai người họ nằm dài trên ghế sofa, Hạ Tuyết Duyên bắt đầu kể lể.

“... Tôi còn nghe nói anh ấy đang chờ ba chết để được cưới cô ta. Hôm đó anh ấy cũng mặc kệ tôi, đến tận bây giờ vẫn không gọi điện hay nhắn tin hỏi thăm. Tôi mệt mỏi quá! Bây giờ chỉ muốn kết hôn bừa với một người, sinh một đứa cháu khinh như Tư Mẫn, thật tốt biết mấy. . .”

Hà Mẫn Nhu im lặng lắng nghe, sau khi Hạ Tuyết Duyên trút hết bầu tâm sự, cô mới nói. “Nghe thì có vẻ như anh ấy sai thật đấy. Nhưng mà. . . Minh chỉ giả sử thôi nhé!” Cô liếc Hạ Tuyết Duyên. “Giả sử anh ấy không yêu cô ta như mọi người nghĩ thì sao? Sao cậu không thử nói chuyện với anh ấy?”

Cô nhìn chăm chăm vào một khoảng không trên trần nhà, toàn thân chợt lạnh toát. “Thôi, thà thất vọng trước còn hơn đột ngột thất vọng.” Cô cười khổ.

Nói chuyện thêm được một lúc nữa thì Hạ Tuyết Duyên kêu Mẫn Nhu đi ngủ trước. Hà Mẫn Nhu biết người thất tình lúc này chỉ muốn ở một mình, suy nghĩ vẩn vơ về đối phương. Hệt như cô ngày trước, khi Lâm Hiên nói lời chia tay với cô.

Thực ra Hạ Tuyết Duyên chẳng nghĩ ngợi gì nhiều cả, vì đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, mắt cứ trần trần nhìn trần nhà.

Ngày kế tiếp. Cô bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Trần Trình gọi. Vừa trông thấy màn hình hiển thị số của anh, cô liền quăng đi.

Trần Trình gọi một lần duy nhất, sau đó anh không gọi thêm nữa. Thấy điện thoại im ắng lại, cô nằm xuống ngủ tiếp. Nhưng chưa được hai mươi phút sau điện thoại cô lại reo. Lần này là Hạ Đông Vũ.

Cô nhận cuộc gọi.

Đầu bên kia vừa bắt được tín hiệu đã nói liền thoáng. “Chị đi đâu vậy? Chị bảo đi một lát rồi về mà! Chị đang ở nhà ai? Chị nhanh trả lời đi, có biết em lo lắng không? Rốt cuộc là chị đang ở đâu hả?”

“Này!” Cô lên tiếng. “Em học cái tật nói nhiều của ai vậy?”

“Chị đang ở đâu?” Cậu hỏi lại, giọng gấp gáp.

“Nhà bạn. Hà Mẫn Nhu.”

“Sao chị lại đến đó?”

“Trần Trình kêu em hỏi phải không?”

Đầu bên kia ấp úng vài giây, sau đó im lặng một lúc, cuối cùng là một giọng nam trầm ấm vang lên.

“Hạ Tuyết Duyên!” Trần Trình nhấn mạnh từng chữ.

Cô im lặng, ngón tay giữ điện thoại hơi run rẩy.

“Bao giờ em về?” Giọng anh dịu xuống, đầy sự đòi ân cần.

“Đừng đợi em! Em không muốn gặp anh nữa!” Mấy chữ cuối cô gần như hét lên, rồi cúp máy, vùi mặt vào gối mà khóc nức nở.

Những tiếng tút tút vội vã phát ra từ cái điện thoại. Trần Trình ngắt máy, trả lại cho Hạ Đông Vũ.

“Sao rồi? Khi nào chị ấy về?” Cậu hỏi.

“Nhà Hà Mẫn Nhu ở đâu?” Thay vì trả lời câu hỏi của cậu, anh lại hỏi ngược lại.

“Làm sao em biết được?” Cậu nhún vai.

Trần Trình suy nghĩ gì đó, rồi rút điện thoại từ trong túi quần ra. Ngón tay thon dài của anh lướt trên màn hình điện thoại, sau đó dừng lại, bấm gọi cho ai đó.

“Anh gọi ai vậy?” Hạ Đông Vũ nhìn anh.

“Bạn.” Trần Trình trả lời cộc lốc.

Hạ Đông Vũ hết hứng nói chuyện, cậu dựa vào lưng ghế, tay xoay xoay cái điều khiển ti vi.

“Người của tôi ở nhà chứ phải không?” Trần Trình nói, giọng có vẻ bực tức.

“...”

“Nhà chú ở đâu?” Anh gần như hét kiên nhẫn.

“...”

“Lát nữa tôi đến!” Anh cúp máy, bật dậy khỏi ghế, sải từng bước dài ra cửa.

Trước khi đi, anh còn dặn Hạ Đông Vũ đừng quá lo, cũng đừng cho ông Hạ biết hai người đang giận nhau. Anh chỉ không muốn họ phải lo lắng thêm.

Anh lái xe nhanh nhất có thể đến nhà Lâm Hiên. Phải, người lúc nãy anh gọi là Lâm Hiên. Ngày trước họ từng hợp tác với nhau trong một dự án xây dựng trung tâm mua sắm. Qua vài lần xã giao đã trở nên thân thiết. Ngay khi biết Hạ Tuyết Duyên ở nhà anh ta, anh có hơi an tâm. Vì nếu cô ở nhà người đàn ông độc thân nào đó, anh sẽ phát điên lên mất.

Anh nghĩ cô giận mình vì mấy hôm trước không thèm đoái hoài đến cô, nhưng trong tình huống đó, anh không thể bỏ rơi Lương Phi Yến được, vì dù sao cô ta cũng là người nhà của anh, cô ta còn đang mang thai em trai của anh. Nhưng hai hôm trước gặp cô, thái độ của cô không tệ lắm, vậy mà hôm nay lại giận như vậy. Anh còn tự hỏi, chẳng lẽ khi yêu đều vô lý và ích kỷ như vậy?

Hạ Tuyết Duyên bò xuống bếp uống chút nước. Bà vú đã đưa Lâm Tư Mẫn sang nhà bà ngoại chơi. Cả căn nhà im ắng đến đáng sợ.

Lúc đi ngang qua phòng vợ chồng Lâm Hiên, cô nghe hai người họ cãi nhau. Vì đang ăn nhờ ở đậu nhà người ta nên cô không muốn xen vào chuyện của họ, với lại cô thừa biết hai người bọn họ chẳng giận nhau được lâu, bởi Lâm Hiên luôn tìm được cách dỗ dành vợ.

Vài phút sau, Lâm Hiên cùng Hà Mẫn Nhu bước xuống. Gương mặt Hà Mẫn Nhu có vẻ u ám, còn Lâm Hiên thì lại hơn hớn.

Hà Mẫn Nhu đến bên cạnh cô, giọng có vẻ e dè. “Tuyết Duyên, mình xin lỗi.”

“Xin lỗi chuyện gì?” Cô ngơ ngác, đặt li nước xuống bàn. “Chẳng lẽ cô muốn đuổi tôi đi sao? Cô nghe Lâm Hiên xúi bậy đúng không?” Cô liếc Lâm Hiên đứng phía sau.

“Không phải.” Mẫn Nhu lắc tay như đang cố bảo vệ chồng. “Lát nữa. . .”

Đột nhiên có ai đó đẩy mạnh cửa để vào, ngắt ngang câu nói của Mẫn Nhu.

“Mình thực sự xin lỗi.” Nói xong, Hà Mẫn Nhu cùng chồng bỏ đi. Lâm Hiên không quên ném cho cô ánh nhìn đắc thắng.

Cô còn đang ngơ ngác bởi lời xin lỗi vô cớ của Hà Mẫn Nhu, rồi cả cái người đột nhiên xông vào nhà. Thì sau đó cô đã hiểu ra.

Hai người họ vừa bước ra khỏi cửa thì một người có vóc dáng cao lớn bước vào. Ánh nhìn của người đó nhìn cô hệt như một con thú săn mồi.

Nào cô không kịp hoạt động để ra lệnh cho các cơ phải bỏ chạy, nên cô cứ đứng đực ra đó. Mắt nhìn anh vài giây rồi lại chuyển qua nơi khác.

“Hạ Tuyết Duyên!” Trần Trình gọi tên cô. Từng chữ từng chữ rất rõ ràng và ảm áp.

Nghe thấy tên mình được phát ra một cách trân trọng như vậy, cô hơi nhói trong tim. Nhưng ngay sau đó lý trí đã vội vàng bác bỏ rằng, người đàn ông này chỉ đang đùa giỡn với mình thôi, không được tin anh ta.

Anh lại gọi tên cô lần thứ hai. Khoảng cách giữa họ mỗi lúc một gần và cô vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Trong khi lý trí đang mãi phân tích thì anh đã đến trước mặt cô.

Khi định thân lại, cô bước lùi ra sau vài bước.

Trần Trình đưa tay giữ cô lại. “Em đang nghĩ gì vậy hả?”

Cô không trả lời, vẫn cứ cúi đầu tránh ánh mắt của anh.

Bàn tay anh giữ chặt eo cô, tay kia đưa lên nâng mặt, bắt cô nhìn vào mắt anh. “Trả lời anh! Em đang nghĩ gì?”

Lần này cô không tránh né nữa. Cô trả lời anh bằng cái giọng khinh khỉnh. “Em đang nghĩ, phải chăng khi anh có được cơ thể này, anh sẽ buông em ra không?” Cơ thể cô tự động dính sát vào người anh, ánh nhìn đưa tình.

Anh bị giật mình bởi câu nói và hành động của cô. Toàn thân anh chột cứng lại. Anh buông người cô ra, bước lùi về sau một bước, gương mặt hiện rõ nét đau khổ. “Sao em không tin anh?”

Cô cười khẩy, dựa vào bàn. “Em nên tin gì đây? Tin vào tình cảm anh dành cho cô gái tên Lương Phi Yến, hay tin rằng anh đến với em chỉ vì sự hứng thú bất chợt?” Cô nghiêng rằng nói ra từng chữ một.

“Ai nói với em chuyện đó?” Trần Trình chau mày, anh không ngờ cô lại suy nghĩ phức tạp như vậy.

Cô lại cười nhạt, nụ cười chứa toàn nỗi chua xót. “Sao hả? Bị em phát hiện nên chột dạ, muốn tìm người ta để gây sự chứ gì?”

Biểu cảm trên gương mặt cô lúc này thực sự rất đáng ghét, anh không biết ai lại đi nói mấy cái lời đồn nhảm nhí đó với cô. Đúng là anh định tìm người tung tin đó để trừng trị, vì cái tội dám phá hỏng tình cảm tốt đẹp của cô với anh.

Anh tiến lên một bước, siết chặt cánh tay cô. “Ai nói?”

Đầu mày cô khẽ nhíu lại, cô rút cánh tay ra khỏi tay anh nhưng không thành. “Buông em ra!”

“Anh đang hỏi em!” Giọng anh đầy sự tức giận.

“Bỏ tay em ra!” Cô gỡ từng ngón tay anh.

Hai người giằng qua giằng lại, anh kéo tới, cô kéo lui, cuối cùng khiến cổ áo sơ mi của cô bị bung hai nút đầu, để lộ một phần bầu ngực trắng nõn.

Anh buông tay, bất gập cảnh đẹp trước mắt không thể không ngắm nhìn lâu một chút.

Hạ Tuyết Duyên nhìn theo ánh mắt anh rơi xuống ngực mình, cô vội vàng đưa tay giữ áo nhưng bị anh cản. Ngón tay anh mơ hồ cảm nhận được sự săn chắc của ngực cô qua lớp vải mỏng.

“Đồ đồi bại!” Cô mắng, cắn chặt cánh môi dưới, mắt rung rung lệ.

“Em nói gì?” Anh trừng mắt nhìn cô, muốn xác nhận lại lời cô vừa nói.

Lần này cô không thể tỏ ra mạnh mẽ được nữa. Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt cô. Cô vừa khóc vừa đánh vào ngực anh. “Rõ ràng không yêu em, tại sao còn cầu hôn? Rõ ràng biết em yêu anh, tại sao còn bắt em đến xem anh lo lắng cho người phụ nữ khác? . . .”

Trần Trình để mặc cô gục vào ngực mình oán trách, nhờ vậy mà anh biết được nhiều hơn lí do tại sao cô giận mình.

“Hạ Tuyết Duyên!” Anh gọi cô bằng tất cả sự chân thành.

Tiếng nấc của cô nhỏ dần, cô đứng thẳng dậy, đưa tay lên quệt nước mắt.

“Lương Phi Yến đang mang thai con của ba anh, là em trai của anh. Em nghĩ anh và cô ta có cơ hội không? Hử?” Anh cúi sát mặt mình vào mặt cô.

Hạ Tuyết Duyên chớp chớp đôi mắt sưng đỏ của mình nhìn anh.

“Có . . . thật không?” Cô sụt sùi, dần cảm thấy xấu hổ khi nghi ngờ anh.

“Hôm đó đúng là anh đã sai khi không quan tâm em hơn, nhưng mạng người quan trọng, lúc đó ba anh không có ở đó, nên anh phải bảo vệ cô ta thay ba.” Mắt anh chuyển xuống cánh tay cô. Anh nâng tay cô lên, chạm vào lớp băng một cách cẩn thận. “Còn đau nhiều không?”

Cô mím môi, gật đầu.

“Còn nghi ngờ anh nữa không?” Anh cúi xuống nhìn vào mắt cô.

Cô lắc đầu, vùi mặt vào người anh. Nếu cô chịu nghe lời Hà Mẫn Như, nói hết mọi nghi ngờ rồi giải quyết với anh thì đã không tự làm mình tổn thương như mấy ngày qua.

Trần Trình thuê một phòng ở khách sạn có tiếng trong thành phố, vì cô không muốn về nhà. Sau khi tắm rửa, anh đề nghị thay băng vết thương giúp cô. Cô không từ chối.

Băng lại vết thương xong, cô rúc vào lòng anh. Lớp áo ngủ lướt qua da anh khiến cổ họng anh nóng rát, mắt anh dán vào ngực cô, rồi di chuyển tới cặp chân thon dài dưới cái váy.

Ngồi bên cạnh cô xem phim truyền hình mà anh không thể tập trung nổi, đầu óc cứ tưởng tượng ra đủ thứ. Đến khi trên ti vi chiếu cảnh hai người hôn nhau, anh thực sự không kiềm chế nổi nữa.

Anh giữ mặt cô, bắt đầu bằng nụ hôn phớt, rồi cuồng nhiệt dần dần. Môi lưỡi họ quấn lấy nhau như hai con người vừa tìm thấy suối nguồn tươi mát. Bàn tay anh không yên phận, trượt xuống bộ ngực phập phồng của cô.

Bỗng nhiên cô dừng lại, giữ chặt tay anh. “Nếu đã làm chuyện này thì anh phải chịu trách nhiệm với em suốt đời! Làm được không?”

Trong mắt anh lúc này chỉ có dục vọng nóng bỏng. “Em không nghĩ mấy lời này hơi thừa trong hoàn cảnh này sao?” Bàn tay anh lại di chuyển.

“Hứa với em đi!” Cô cương quyết.

Anh dừng lại, nghiêm túc nhìn vào mắt cô, nói. “Anh sẽ chịu trách nhiệm cả cuộc đời em!”

Hạ Tuyết Duyên mỉm cười hạnh phúc, chủ động tiếp tục dục vọng đang dâng trào.

Anh bế ngang cô vào phòng ngủ, đặt lên chiếc giường mềm mại. Ngón tay anh lướt từ đùi lên trên, kéo cái váy ngủ mỗi lúc một cao hơn. Anh nhìn thấy sự căng thẳng trong mắt cô khi tay anh chạm vào quần lót của cô. Mắt anh ghim chặt vào mắt cô, rồi anh cúi đầu, ngậm lấy cánh môi run rẩy của cô. Hơi thở của cô hơi dồn dập, làm lồng ngực phập phồng lên xuống càng kích thích anh hơn. Anh cời hân cái váy ngủ ra. Cô khẽ rùng mình vì hơi lạnh ủa vào.

Anh kéo cánh tay bị thương của cô đặt lên trên đầu, đôi môi bắt đầu hôn khắp cơ thể cô. Hơi thở của anh càng xuống dần phía dưới, tiếng thở của cô càng dồn dập. Đến khi môi anh chạm đến chỗ nhạy cảm, cô bật ra một tiếng rên, hai đùi khép chặt lại. Nhìn cô quẫn quai, anh cũng không dễ chịu mấy, bộ phận đàn ông đã rất lớn rồi.

Anh lột trần cô ra, mạnh mẽ tách hai chân cô sang hai bên rồi từ từ hạ thân dưới xuống, từng chút một, chậm rãi mà chính xác.

Bị vật lạ xâm nhập, cô cảm thấy đau nhói, ngực bị anh vò nát cũng không khá hơn bao nhiêu. Mỗi lúc anh nhích vào một chút, cô lại bật ra tiếng rên rỉ đầy ướt át. Anh cứ nhích vào mãi khiến cô thoáng sợ hãi không biết nó dài đến cỡ nào mà anh đưa vào mãi không chịu rút ra.

“Em chặt quá!” Anh thì thầm, giọng nói đầy ma mị.

“Không phải, vì anh lớn quá!” Vừa nói xong, cô liền xấu hổ úp mặt vào vai anh.

Anh bật cười sáng khoái, dừng lại động tác tiến vào khiến cô hụt hẫng.

“Anh . . . mau vào đi . . .” Cô nài nỉ yếu ớt.

Giọng nói dụ hoặc của cô kích thích anh hơn, anh còn đang lo cô không chịu nổi, vậy mà bây giờ cô lại cổ vũ anh nhanh hơn. Cô gái này thật biết quyến rũ người khác.

“Sẽ đau một chút.” Anh nói, nhưng cô chẳng để tâm, chỉ “ừm” một tiếng lấy lệ.

Đến khi anh vào thật sâu, thật mạnh mẽ, cô mới hồi hận khóc xin anh đi ra. Nhưng một người đàn ông thủ tiết mấy năm qua vì cô đâu thể dễ dàng bỏ qua cơ hội này được.

Khi cô khóc, anh làm chậm lại. Khi cô rên rỉ, anh tăng tốc. Hai người phối hợp khá ăn ý, cho nên cuộc chơi cứ tiếp diễn thêm vài lần nữa.

Đến lần thứ tư, cô thực sự cạn kiệt sức lực, phải cầu xin tha, anh mới chịu rút ra.

Bởi vậy, chọc gì thì chọc, đừng chọc đến người đàn ông giữ thân vì bạn.

Hai cơ thể ướt đầm mồ hôi và mùi hóoc-môn, anh vùi mặt vào ngực cô, hít hà.

“Em phải đi tắm!” Cô vuốt tóc anh, giọng lạc đi vì hết này giờ.

“Một lúc nữa thôi!” Anh giữ chặt cô, nài nỉ như một đứa trẻ.

Cô bật cười, lồng ngực run lên. Có thể lúc này cô quá dễ dãi với anh, khi tha thứ cho anh quá nhanh, nhưng trong tình yêu họ luôn mù quáng như vậy, anh chỉ cần dỗ ngọt vài câu, cô đã tin ngay.

Họ ôm nhau, chìm ngập trong niềm hạnh phúc.

Cả đêm cô ngủ rất ngon và rất ngoan, không đá chăn hay lăn lộn khắp nơi. Trời vừa hừng nắng anh đã tỉnh giấc, quay sang nhìn chăm chăm cô gái bên cạnh, một cảm giác bình yên lạ thường tràn đầy trái tim anh. Anh vuốt ve gương mặt cô thật nhẹ nhàng, rồi lại trượt xuống cánh tay bị thương. Hôm đó anh đã chẳng nhận ra vết thương này, anh để cô một mình chịu đựng.

Nhớ lại hình ảnh quyến rũ ngày đó của cô, anh lại bị dục vọng thiêu đốt, cảm giác ngứa ngáy khó chịu len lỏi khắp người anh. Định bụng sẽ làm thêm một cái nữa, nhưng khi lật tấm chăn ra, nhìn thấy mấy vết bầm tím khắp cơ thể cô, anh không nhẫn tâm làm gì nữa.

Cô trở mình, quay sang rúc vào người anh, vì lớp chăn bị kéo xuống nên cô co người lại bởi lạnh. Anh trượt xuống, vòng tay bao trọn lấy cô gái bé nhỏ của mình.

Một ngày tháng mười một, tuyết bắt đầu rơi. Cô đã tỉnh nhưng không mở mắt vì muốn chắc chắn có Trần Trình bên cạnh. Sau khi xác nhận vòng tay anh đang quấn lấy mình, cô mới yên tâm mở mắt.

“Chào buổi sáng!” Anh nói, tặng cô một nụ hôn lên môi.

Cô mỉm cười ngốc nghếch, đưa tay lên chạm vào khuôn mặt anh. Một cơn đau nhức truyền đến, cô nhắm mắt nhìn xuống cánh tay mình. Từng vết tím tím vàng vàng rải đầy cánh tay cô, rồi cô lật chăn lên, chỗ nào trên cơ thể cô cũng có vết bầm, đặc biệt dày đặc ở ngực, hai bên eo và phía trong đùi. Cô nhìn thủ phạm gây ra những thương tích đó.

Anh làm ra vẻ vô tội, tròn mắt nhìn cô. “Hôm qua anh có hơi phấn khích.”

Cô nhướn mày đầy nghi ngờ. “Hơi?” Cô giận dỗi.

Anh gật đầu.

“Anh lừa em.” Cô buộc tội anh, bắt đầu kể lể. “Anh nói sẽ đau một chút nhưng lại đau đến thấu xương, anh bảo sẽ nhẹ nhàng nhưng lại khiến em bầm tím khắp người, anh nói thêm một lần nhưng lại thêm đến ba lần. Em không tin anh nữa đâu!” Cô liếc anh, đẩy anh ra xa.

“Em không biết là không nên tin lời đàn ông khi ở trên giường sao?” Anh chồm qua người cô, nằm đè lên trên.

“Anh xuống mau!” Cô hoảng sợ đưa tay lên chống đỡ ngực anh, ngăn không cho anh ép sát vào người mình.

Chỉ bằng một động tác không mấy khó khăn, anh đã kéo hai tay cô lên đỉnh đầu, nở một nụ cười ma mẫn.

Cô bắt đầu van xin. “Đừng mà! Em đau!”

“Anh hứa lần này sẽ không đau!” Nụ cười trên môi anh càng trở nên xấu xa hơn.

“Tay em đau!” Giọng nói mềm mỏng phát ra từ cánh môi ẩm ướt khiến anh không thể cưỡng lại được.

Bộ phận đàn ông của anh đã căng cứng đau nhức, cô có thể cảm nhận được rõ ràng ham muốn của anh, dù giữa họ còn có lớp chăn dày.

“Không kịp nữa rồi!” Lời vừa nói ra, anh đã vội vàng chui vào trong chăn. Không có khúc dạo đầu, anh cứ thế tiến vào.

Lời nói “không đau” của anh lại trở nên vô nghĩa. Sau cuộc mây mưa, mặt cô xụ ra một đống. Trần Trình cố dỗ dành cô nhưng không thành.

“Đừng chạm vào em!” Cô quay lưng lại với anh.

“Này, mấy ngày tới anh phải đi công tác khá lâu nên mới cuồng nhiệt như vậy! Đừng giận mà!”

“Cũng có phải không gặp lại nữa đâu! Anh làm như vậy sao em dám về nhà?”

“Ở nhà anh!” Trần Trình chạm vào vai cô, giọng đầy cung chiêu.

Hạ Tuyết Duyên im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng chịu nhìn anh. “Anh đi công tác bao lâu?”

“Ba tuần.” Anh vuốt tóc cô, khẽ hôn lên trán cô một cái.

“Đến nơi nhớ gọi cho em” Ngón tay cô vuốt ve cái cằm lún phún râu của anh, cảm giác ngứa ngáy trên đầu ngón tay mới dễ chịu làm sao.

Ba tuần xa nhau, ngày nào anh cũng gọi điện cho cô. Để trả thù anh vì tội dám khiến cơ thể cô bầm tím, cô đã gửi tin nhắn cho anh. Những tin nhắn của cô toàn được gửi đi vào giờ làm việc của anh, nội dung đại loại như “Mấy vết bầm tan gần hết rồi, em cảm thấy nhớ chúng” hoặc là “hôm nay em mới mua bộ đồ lót màu đen, nhìn xinh lắm” và đỉnh điểm là khi cô gửi cho anh tấm ảnh chụp mình trong bộ đồ ngủ gợi cảm, kèm dòng chữ “nhớ anh rồi”.

Mảm tính còn hơn bốn ngày nữa anh mới về, nên khi anh gọi cho cô, giọng cô trở nên lảng lơ hẳn.

“Đẹp không hả?” Cô hỏi, cười thâm trong bụng.

“Em vui lắm à? Anh đang khó chịu lắm đây!” Cô nghe thấy hơi thở ngắt quãng của anh.

Đáng đời anh, cho chừa cái tội làm em bị thương. Cô nghĩ thầm. “Vui chứ! Cho anh chừa. Lần sau còn làm em bầm tím như vậy nữa không?”

“Em nên biết là tháng ngày chúng ta ở bên nhau còn rất dài, em nghĩ em trả thù anh được bao nhiêu lần?”

“Mỗi lần anh đi công tác. Tính ra khoảng chừng mỗi tháng một lần.” Lần này cô bật cười thành tiếng, không hề che giấu cảm xúc chiến thắng của mình.

Trần Trình đột ngột ngắt máy khiến cô càng khoái chí hơn. Cô vẫn mặc bộ áo ngủ gợi cảm kia, nằm ngả ngón trên cái ghế dài trong phòng sách đọc sách.

Một lúc lâu sau, cô gấp cuốn sách lại, đứng dậy vươn vai, xoay người trở về phòng ngủ thì phát hiện có người đứng ở cửa nhìn cô nãy giờ.

Hạ Tuyết Duyên mừng rỡ, chạy đến đu lên người Trần Trình.

“Không phải bốn ngày nữa anh mới về sao?” Cô đứng xuống nhưng cơ thể vẫn dựa vào người anh.

“Nếu em không gửi mấy cái tin nhắn chết tiệt đó thì giờ này anh đã không ở đây rồi!” Anh nghiêng răng, đổ lỗi cho cô làm ảnh hưởng đến công việc của anh.

“Anh đã ăn gì chưa?” Cô hỏi, cổ lúi sang chủ đề khác.

“Anh đã nhịn mười lăm ngày nay rồi, không thể nhịn thêm được nữa!” Anh nắm tay cô kéo ra khỏi phòng sách.

“Sao lại không ăn? Em làm chút gì cho anh nhé?” Cô nắm tay anh, giữ lại.

“Ăn em là quá đủ rồi!” Lời anh vừa dứt, cô mới hiểu ra mấy ngày qua anh nhịn ăn là nhịn cái gì. Đúng là xấu xa!

Thú tính của đàn ông ba mươi quả thực rất đáng sợ!

Tối đó, anh đè cô trên chiếc ghế dài dùng để nằm đọc sách. Lần này cô đã quen với kích thích của anh, không còn khó chịu như lần đầu nữa, nhưng cũng không mấy dễ chịu khi anh mới vào.

Không chỉ dừng lại ở đó. Lúc cô nấu ăn, đưa tay quạt thử miếng nước sốt cho vào miệng nếm thử, Trần Trình ở bên cạnh nhìn cô, mắt tối sầm lại. Anh tắt bếp, không để tâm đến tiếng kêu than của cô, nâng cô đặt trên bàn ăn.

“Này, em đang nấu ăn mà!” Cô bật dậy, đẩy anh ra.

“Vậy thì đừng có làm mấy cái động tác kích thích tình đó!” Tay anh luồn vào trong áo, kéo quần lót của cô xuống.

“Em . . . làm gì . . . không . . . dừng lại.” Cô giữ tay anh, ngăn không tay anh chạm vào chỗ nhạy cảm của mình. Thế nhưng cô không thể, vì khi anh chạm vào, người cô mềm oặt ra.

Anh nhanh chóng cời bỏ lớp quần áo vướng víu giữa hai người, ấn cô vài lần rồi nhấc bổng cô lên. Vẫn giữ nguyên tư thế ở trong cô, anh đưa cô về giường.

“Anh học cái trò này ở đâu vậy hả?” Cô nắc lên theo mỗi bước chân của anh.

“Là bản năng thôi, cần gì học.” Anh ngấu nghiêng cánh môi cô, thả cô nằm xuống giường.

Sau nhiều lần, cuối cùng anh cũng biết cách dạo đầu để cô ít đau đớn nhất. Lưỡi anh quét quanh cô, mon trón khiến cô tê dại. Nhìn thấy cô căng phồng mới gọi, anh không nhẫn tâm giây vò thêm nữa. Anh mạnh mẽ tiến vào, lấp đầy mọi khoảng trống trong cơ thể cô.

Một lần khác, cô vô thức liếm môi khi đang ăn, bị anh bắt gặp, thế là anh lại lột cô ra, làm tình ngay trên bàn ăn.

Một lần khác nữa, cô vừa tắm xong, đầu tóc ướt nhẹp. Anh nhìn thấy liền lôi cô vào phòng tắm rồi làm tình trong đó.

“Anh không thấy ngứa à?” Cô nằm trần trụi bên cạnh anh, khẽ hỏi.

“Không.” Tay anh lại mân mê cơ thể cô.

“Mai em về nhà đây, không thể ở cạnh anh thêm được nữa!”

“... “Anh nhìn cô khó hiểu.

“Tháng sau đám cưới rồi! Em không thể mặc váy cưới với mấy vết bầm này được. Nên anh ráng nhịn một tháng đi nhé!” Nụ cười trên môi cô nở rộ.

“Vậy thì đêm nay phải tranh thủ mới được!”

Nụ cười chợt thoáng vụt tắt trên môi cô.

Có những con đường thân thuộc đến nỗi chỉ cần bước đi, trái tim sẽ dẫn lối về đúng nơi.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bình minh khuất lối sau màn đêm.

Trước hôn lễ, Hạ Tuyết Duyên có một buổi gặp mặt với nhà Trần Trình. Ông Trần có mặt, bên cạnh là Lương Phi Yến. Và lần đầu tiên cô được gặp hai người anh trai lừng lẫy của Trần Trình, Trần Trạch và Trần Tông.

Hai người họ bằng tuổi nhau, Trần Trạch ra đời trước Trần Tông bốn tháng nên được làm anh.

Ấn tượng đầu tiên khi cô nhìn thấy Trần Trạch là anh quá đẹp trai, còn với Trần Tông là một đứa trẻ to xác. Đúng vậy, Trần Tông là đứa trẻ to xác.

“Anh ấy bị sao thế?” Cô hỏi Trần Trình khi thấy Trần Tông đi sau một cô gái, thái độ có vẻ rụt rè, nói chính xác là hơi ngốc.

“Bị tai nạn giao thông, não bị ảnh hưởng, nó có tên là gì đó khá khó nhớ, còn cô gái đi cùng anh ấy là bạn gái anh ấy. Vốn dĩ ba anh định đưa anh ấy sang Úc, nhưng anh ấy chỉ theo mỗi cô gái kia nên ba đã sắp xếp cho họ một chỗ tốt ở vùng quê, tránh sự dòm ngó của đám đông.” Anh nắm tay cô, bước đến chào hỏi Trần Tông cùng cô gái.

“Chúc mừng hai người kết hôn nhé!” Cô gái với mái tóc dài được thả tự do mỉm cười với Hạ Tuyết Duyên.

Hạ Tuyết Duyên gật đầu cảm ơn. Cô gái ấy khá ít cười, có phần lạnh lùng với mọi người. Cô không có nhiều cơ hội trò chuyện lâu với hai người họ, vì ông Trần không muốn để Trần Tông tiếp xúc nhiều với người lạ, nên sau khi chụp tấm ảnh gia đình, hai người họ được tài xế chở đi.

* * *

Điểm đến của chuyến bay là Kyoto. Ở khoang thương gia, Trần Tông cứ chăm chăm vào cái máy tính bảng đang phát phim hoạt hình “The amazing world of Gumball”.

“Mẹ, mẹ. Lát nữa mẹ mua cho con con Gumball này nhé!” Trần Tông nhõng nhẽo, anh kéo kéo cánh tay Nguyễn Ân bằng sức của người đàn ông gần bốn mươi.

Nguyễn Ân đã quen với cách hành xử này, cô luôn phải tìm cách dỗ anh vì khi anh mất kiểm soát hậu quả rất khó lường. “Nếu anh ngoan em sẽ mua, được không?”

“Con ngoan mà, lúc nào con cũng ngoan mà!” Anh giãy giụa, bắt đầu đập đồ xung quanh. “Mẹ không mua con sẽ gọi điện cho chú Nhiều Tiền, chú ấy chắc chắn sẽ mua cho con!”

Nguyễn Ân quay sang nhìn Trần Tông, người đàn ông từng một thời bắt ép cô, bây giờ lại thành ra nông nổi này. Nếu không phải cô nợ anh, thì chẳng đủ kiên nhẫn để phí hoài tuổi thanh xuân bên cạnh một người có bệnh như anh.

* * *

Chuyện xảy ra khoảng ba năm trước. Khi ấy Nguyễn Ân vừa tốt nghiệp Đại học và đang loay hoay kiếm việc.

Gia đình cô không khá giả cho lắm, lại vì sức khỏe bà Nguyễn không còn tốt như trước nữa nên cô quyết định về quê kiếm việc, ở gần mẹ cho tiện chăm sóc. Gia đình họ bình dị như bao gia đình khác, có ba mẹ, có hai đứa con, một căn nhà gỗ với cấu trúc cổ trên mảnh vườn trồng đầy hoa sim tím. Ở vùng quê nghèo này cái gì cũng thiếu, chỉ có tình người là dư dả.

Nguyễn Đại Vỹ hơn cô chín tuổi. Khi anh lên thành phố học Đại học, ba mẹ đã rất lo. Đến lượt Nguyễn Ân cũng theo anh lên thành phố học, ba mẹ cô bản thân rõ lâu.

Hai ông bà lùi thui quanh quẩn có nhau, họ thường xuyên đi thăm hàng xóm để vui nỗi nhớ con.

Vài năm sau, Nguyễn Đại Vỹ tốt nghiệp, anh kiếm được một công việc tốt ở thành phố và thông báo với ba mẹ rằng mình sẽ ở đây luôn. Mỗi lần về quê thăm ba mẹ, Nguyễn Ân nhận ra ông bà rất nhớ con trai, nhưng cô năm lần bảy lượt kêu anh trai về mà không thành.

Đến khi cô tốt nghiệp, vì muốn phụng dưỡng ba mẹ nên cô về lại quê, xin vào làm ở một công ty may mặc cách nhà gần một tiếng chạy xe. Mức lương của cô cũng đủ để chi trả các khoản chi tiêu trong nhà, nhưng nếu so với bằng cấp của cô thì mức lương đó không tương xứng.

Cô yêu cuộc sống này, không ồn ào xô bồ như ở thành phố, cô thích được nằm cuộn tròn bên cạnh mẹ vào mỗi cuối tuần, cô thích nghe những mẩu chuyện vặt của ba, và cô yêu mùi hương của hoa sim quanh quần khắp vườn.

Cuộc đời của cô sẽ chẳng có gì đặc biệt cho đến một ngày mùa hè nắng nóng bức, Nguyễn Đại Vỹ gọi điện cho cô, nói rằng anh đang ở trong tù. . .

Vừa nhận được tin, cô vội vàng gom ít quần áo, nói dối ba mẹ phải lên thành phố làm chút chuyện, rồi bắt chuyến xe sớm nhất lên thành phố.

Ở trong tù, Nguyễn Đại Vỹ mặc bộ quần áo màu trắng kẻ sọc đen, râu ria lún phún quanh cằm. Cô ngồi bên ngoài, hoảng loạn nhìn anh trai ở bên kia, giữa họ là tấm kiếng dày.

Hai tay anh bị còng, đặt lên bàn.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Mặt mày Nguyễn Ân trắng bệch ra, môi cô bỗng trở nên khô khốc.

Nguyễn Đại Vỹ cười khổ, anh tránh ánh mắt của em gái. “Đừng để ba mẹ biết!”

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Anh đã làm gì vậy hả?” Giọng cô run run, nước mắt chỉ trực chảy ra.

“Anh cưỡng hiếp con gái người ta.” Đại Vỹ nói rành mạch, ngược lên nhìn cô, ánh mắt đầy kiên định.

Nguyễn Ân bật khóc, nước mắt nóng hổi lăn mãi trên gương mặt cô.

“Nguyễn Ân. Nghe anh nói đây! Nghe cho rõ đây!” Anh áp tay lên kính, chồm người về phía trước.

Sau vài phút sụi sụi, Nguyễn Ân đau khổ ngược nhìn anh trai, hốc mắt cô đỏ hoe.

“Chuyện này anh có lỗi. Cô gái đó uống thuốc ngủ tự tử, bây giờ vẫn chưa tỉnh lại.”

Cô nhăn mày, không hiểu anh trai đang muốn nói gì!

“Nếu có thể, em hãy đến đó, nhận lỗi rồi chăm sóc cô ấy được không?”

Cô cố tìm trong đáy mắt Nguyễn Đại Vỹ một chút bông đùa hoặc một ít dối trá nhưng vô vọng, anh trai đang nói nghiêm túc.

“Tại sao em phải làm vậy?” Cô trừng mắt nhìn anh, đưa tay lên lau nước mắt trên mặt.

“Có thể họ sẽ rút đơn kiện, bản án của anh cũng được giảm xuống chút ít.” Càng nói giọng anh càng nhỏ.

“Bao lâu?” Nguyễn Ân nghiêng răng, giọng cô trở nên lạnh lẽo.

“Hừ?” Nguyễn Đại Vỹ ghé sát tai vào tấm kính.

“Em hỏi anh ở trong này bao lâu?” Cô hét lên, hai tay cuộn thành nắm.

“Năm năm.” Anh cười tự giễu, dựa lưng vào ghế, ánh mắt hướng về một nơi xa xăm và đen tối nào đó.

Nguyễn Ân nhìn chăm chăm xuống mũi giày, cô không biết mình nên làm gì. Để anh trai cô ở trong này chịu những lỗi lầm đã gây ra, hay để ba mẹ cô sức tàn lực kiệt nhìn con trai họ khốn khổ trong chốn ngục tù? Cô thực sự rất rối trí.

Sau vài phút im lặng, cuối cùng cô cũng lên tiếng. “Nếu có thể ra tù sớm, anh phải sẽ chăm sóc ba mẹ thật tốt, phải đưa họ đến sống cùng anh, phải đối xử với ba mẹ thật thật tốt. Được không?”

Nguyễn Đại Vỹ nhìn cô, nét ngạc nhiên hiện rõ trên gương mặt anh. “Em định làm gì?”

“Em cần anh ở trước đã.” Cô nghiêm túc.

“Anh hỏi em định làm gì?”

“Cứ thế đi, xin anh!” Cô lại bật khóc. “Anh có biết mấy năm anh không về nhà, ba mẹ trông thế nào không? Cho dù . . . cho dù em có ngoan thế nào . . . thì . . . thì họ vẫn buồn. . .” Cô quay mặt đi, lấy tóc che nửa gương mặt lại.

“Anh . . . được rồi anh thế. Nhưng em phải hứa không làm chuyện ngu ngốc gì, nhé?”

“Không cần lo cho em, chỉ cần giữ lời hứa là được rồi!”

Nguyễn Ân theo địa chỉ mà Nguyễn Đại Vỹ cung cấp, lần tìm đến được một căn nhà khá lớn với khuôn viên tương đối rộng rãi so với mấy căn nhà khác.

Cô nhấn chuông hai lần, sau đó có giọng nói phát ra từ cái loa nhỏ kế bên.

“Cô tìm ai?”

“À, xin lỗi có phải nhà của cô Đinh Hương không?”

“Phải.” Giọng nam cộc lốc trả lời lại.

“Tôi có thể vào trong nói chuyện một lát không?”

“Cô là ai?” Người đó tỏ vẻ khó chịu.

“Tôi là Nguyễn Ân, là . . . là . . . bạn của Đinh Hương.” Cô nói dối.

Sau một tiếng bíp, cánh cổng sắt nặng nề mở ra từ. Cô theo lối đi thẳng về phía trước để vào cửa chính.

Một người đàn ông trung niên mở cửa cho cô.

“Xin hỏi có người thân của cô Đinh Hương ở nhà không ạ?” Cô hỏi.

“Cậu chủ đang ở trong phòng cô chủ.” Ông chủ trả lời lạnh nhạt.

“Vậy còn ba mẹ cô ấy?”

“Họ không ở đây!”

“Phòng cô ấy ở đâu vậy ạ?”

“Lên cầu thang, phòng thứ hai bên tay phải.” Ông ta chỉ tay về phía cầu thang.

Nguyễn Ân cúi đầu cảm ơn ông ta rồi đi lên cầu thang. Thực ra trước khi đến đây cô đã gọi điện cho vài người bạn làm ở tòa án, nhưng ngay khi nghe cô kể sự tình của anh trai, có người từ tể thì từ chối lịch sự, có người lại chửi anh trai cô khốn nạn còn cô là đứa vô liêm sỉ. Cho đến khi không còn ai để nhờ vả được nữa, cô mới đến đây.

Bàn tay cô đặt trên tay nắm cửa hơi run rẩy, cô chỉ mong cô gái kia không bị gì nguy hiểm.

Cánh cửa mở ra, cô rụt rè bước vào trong. Cô gái nằm trên giường nhắm nghiền hai mắt, xung quanh là các thiết bị máy móc gì đó được cắm đầy người cô gái. Và bên cạnh giường có một người đàn ông túc trực.

Nghe tiếng bước chân, anh ta quay đầu lại. Đó là một gương mặt khá đẹp trai, ánh mắt anh ta thật sự rất thu hút, có chút gì đó thuộc về sự đào hoa tỏa ra từ cơ thể anh ta.

“Cô là ai?” Giọng nói của anh ta cũng rất nam tính, trầm và lạnh.

“Tôi là bạn của Đinh Hương.” Cô cười nhạt.

“Nói dối. Bạn của Đinh Hương sao tôi chưa gặp bao giờ?” Anh ta đứng dậy khỏi ghế, dáng người cao lớn dần tiến lại gần cô. “Nói, cô là ai?”

“Tôi . . . tôi là Nguyễn Ân.”

“Nguyễn Ân?” Anh ta lên giọng khi nói tên cô.

“Là em gái của Nguyễn Đại Vỹ.” Cô giải thích.

Ngay khi cô vừa xưng danh, cổ liền bị người ta siết lại, đẩy lưng cô đập vào tường.

“Đồ khốn nạn. Anh trai cô là loại súc vật, còn cô lại vác mặt đến đây làm gì hả? Đến xem em gái tôi thế nào? Phải không?” Bàn tay anh ta càng siết chặt hơn.

Cô vùng vẫy kéo bàn tay đỏ ra nhưng vô ích. Đến khi mặt cô đỏ bừng lên, anh ta mới buông ra.

Nguyễn Ân ngã sụp xuống sàn, ho sặc sụa.

“Biến đi!” Anh ta gằn từng chữ, quay lưng lại với cô.

Cô nắm lấy ống quần anh ta, cố gắng phát ra mấy chữ. “Làm ơn, xin anh rút đơn kiện anh tôi được không? Tôi biết anh tôi có lỗi . . .”

“Câm ngay!” Anh ta ngắt lời cô, đột ngột quay lại. “Đừng có mà làm điều bộ tội nghiệp với tôi. Cút ngay, trước khi tôi gọi cảnh sát.”

“Làm ơn nghe tôi nói. . .” Cô bám lấy chân anh ta, bò dưới sàn nhà.

Anh ta rút điện thoại ra gọi ai đó, xong lại đá cô ra. “Bỏ tay ra. Đồ đàn bà vô liêm sỉ!”

Sau đó có vài người đàn ông xông vào túm cô lôi ra ngoài.

Lần đầu tiên trong đời cô bị người ta chửi, lần đầu tiên trong đời cô bị người ta đuổi ra khỏi nhà. Mọi sự nhục nhã đầu tiên trong đời đến cùng một lúc, nhưng cô không bỏ cuộc.

Sáng hôm sau, cô đến thăm Nguyễn Đại Vỹ, hỏi xem anh có biết ba mẹ của Đinh Hương ở đâu không. Anh trả lời không biết, thế là cô lại mất đi một tia hi vọng. Nếu có thể, cô muốn đến van xin sự thương xót của họ, vì người làm cha mẹ luôn bao dung với người khác hơn.

Nguyễn Ân không bỏ cuộc. Cô lại đến căn nhà đó, đứng rình ở hàng rào vì không thể vào bên trong.

Hơn tám giờ tối, cuối cùng người đàn ông kia cũng xuất hiện. Anh ta mặc vest, ngồi vào trong chiếc xe màu đen sang trọng. Cô vội vàng đón xe, sẵn sàng bám theo anh ta.

Xe của họ rẽ vào một quán bar nổi tiếng, cô không quen những nơi ồn ào như vậy nhưng vẫn cắn răng chịu đựng bước vào trong.

Anh ta cùng hai vệ sĩ vào một phòng trên tầng hai, ở trong đó rất lâu. Gần hai tiếng sau, có vài người rời khỏi phòng. Sau khi lên nhìn vào bên trong và chắc chắn chỉ còn lại mình anh ta, cô mới bước vào.

Anh ta không để ý đến sự xuất hiện của Nguyễn Ân, cứ nghĩ là nhân viên phục vụ vào dọn dẹp.

Nguyễn Ân quỳ xuống bên cạnh anh ta, giọng cô không có chút gì là sợ sệt. “Xin anh rút đơn kiện anh trai tôi được không?”

Anh ta mở mắt, nhìn thấy cô quỳ ở đó liền ném ly rượu vào người cô, rồi vội lấy chai rượu tu ừng ực. Màu đỏ của rượu vang thấm nhanh trên cái áo màu vàng chanh của cô, tạo thành một dải màu chói mắt.

“Cút đi!” anh ta lười nhác dựa người vào ghế, không thèm nhìn cô.

“Trần Tông!” Bỗng có người xông vào với gương mặt hồ hởi. Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong, anh ta liền lặng lẽ rút lui.

Thì ra anh ta tên Trần Tông, nhưng cô gái mà anh ta làm tổn thương là họ Đinh, chả lẽ họ là anh em cùng mẹ khác cha? Nguyễn Ân tự hỏi.

“Cô không cút đi đúng không? Được. Để tôi xem cô còn dám bén mảng tới gần tôi lần nữa không?” Anh ta ngã đầu ra sau. “Khiêm, Thành, xử cô ta!”

Nguyễn Ân giật mình nhìn hai người đàn ông đi ra từ trong góc tối. “Anh nghe tôi nói được không? Nếu anh rút đơn kiện, tôi thề sẽ làm bất cứ chuyện gì anh yêu cầu. Tôi sẽ làm mọi . . .”

Hai người đàn ông kia giữ tay cô, họ dùng chân đá mọi thứ trên cái bàn thấp trước mặt Trần Tông xuống đất, rồi đè cô nằm xuống. Nguyễn Ân giãy giụa, miệng kêu lên cầu cứu. Một người giữ tay, một người giữ chân, họ bắt đầu cởi cúc áo sơ mi của cô ra.

Tay chân cô đã loạn xạ, nước mắt trào ra. Người đàn ông phía dưới đã lột xong áo sơ mi của cô, tay hắn chạm vào lưng quần cô chuẩn bị kéo xuống.

“Dừng lại đi!” Trần Tông ra lệnh, chân mày anh nhíu lại gần nhau. Anh không rõ mình bị gì, chỉ cảm thấy chóng mặt khi cô bị hai người đàn ông kim xuống bàn.

Trần Tông duỗi chân, kêu hai người đàn ông thả cô ra. Anh đứng trước mặt cô, mắt vô tình lướt qua ngực cô, dừng lại một lúc. “Giờ thì cô đã biết cảm giác khi bị cưỡng bức chưa? Còn dám xin tôi rút đơn kiện lại không? Đồ đàn bà vô liêm sỉ!”

Nguyễn Ân lăn xuống sàn, hai tay cô giữ chặt vạt áo sơ mi, khóc không thành tiếng, thờ không ra hơi.

Trần Tông nói tiếp. “Lần sau mà còn xuất hiện trước mặt tôi thì tôi không đảm bảo cô còn nguyên vẹn đâu.”

Anh ta đi rồi, cô vẫn ngồi ở đó nuốt nước mắt. Không được, cô tự nhủ, nếu lúc này cô bỏ cuộc thì hi vọng cứu anh trai ra sẽ càng hiếm hoi hơn nữa, ba mẹ cô sẽ phải đau lòng thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thương Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Quá tam ba bận

Ngày thứ hai, Nguyễn Ân lại đến thăm Nguyễn Đại Vỹ, lúc cô cúi xuống nhặt đồ bị rơi, anh vô tình thấy vết bầm tím trên cổ cô.

“Cổ em . . . bị làm sao vậy?”

Cô đưa tay kéo cổ áo cao hơn. “Hôm qua cảm thấy hơi mệt nên đi giấc hơi.” cô trả lời vội về mặt hết sức tự nhiên khiến Nguyễn Đại Vỹ không nghi ngờ thêm.

Lần này cô quyết tâm phải cầu xin Trần Tông cho bằng được. Người ta nói “quá tam ba bận”, đây là lần cuối cô cầu xin anh, nếu không được, cô sẽ nghĩ cách khác.

Trước khi đến chỗ Trần Tông rình mò, cô nhận được điện thoại của mẹ. Bà Nguyễn hỏi cô bao giờ về, cô chỉ trả lời ước chừng; bà hỏi cô có gặp Đại Vỹ không, cô hứa vài hôm nữa sẽ kêu anh trai gọi về cho bà. Lúc đó cô đã hạ quyết tâm, bằng mọi giá phải xin Trần Tông rút đơn kiện lại. Phải, bằng mọi giá.

Thế nhưng phải bốn ngày sau cô mới gặp lại Trần Tông. Khoảng chín giờ, anh ta lại đến câu lạc bộ hôm đó. Khi bước chân vào trong, cô cảm thấy hơi lạnh, cái lạnh chạy rần rần dọc sống lưng cô.

Trần Tông ở trong căn phòng đó một mình. Thấy cô bước vào, hai vệ sĩ tiến đến chặn lại.

“Đồ đàn bà vô liêm sỉ!” Trần Tông buông lời chế nhạo, anh ta ra hiệu cho hai vệ sĩ ra ngoài.

Cô nghĩ anh ta đã xiêu lòng mới để hai người đàn ông kia ra ngoài, vì nếu muốn cô chịu nhục nhã, anh ta đã không làm vậy.

Cả căn phòng đầy mùi rượu, bên góc trái có mấy chai rượu bị ném bể. Đây có được xem là điềm xui xẻo không? Cô nghĩ là có.

“Xin anh rút lại đơn kiện.” Cô quỳ trước mặt anh.

Trần Tông gác tay lên trán, cười nhạt. “Bây giờ tôi cường hiếp cô, cô có bỏ qua cho tôi không?”

Nguyễn Ân đông cứng, mồ hôi bắt đầu rịn ra trán. Cô mấp máy môi. “Nếu . . . nếu anh rút đơn kiện, tôi sẽ không kiện anh.”

Anh chồm người tới trước, nâng cằm cô lên. “Phải xem thái độ của cô thế nào đã!”

“Anh muốn tôi làm gì thì anh mới chịu rút đơn?” Cô nhích lại gần anh hơn.

“Tôi không những rút lại đơn mà còn thả anh cô ra được nữa kia! Với điều kiện. . .” Anh nhìn cô, bàn tay bóp chặt gương mặt cô.

“Anh nói đi.” Cô nhìn thẳng vào mắt anh, không hề né tránh.

“Cô phải làm con búp bê của tôi.” Trần Tông cười xấu xa.

“Được.” Câu trả lời chắc nịch của cô khiến anh hơi giật mình.

“Cô có biết làm búp bê sẽ trở thành gì không?” Anh nhướn mày, hỏi cô.

“Không biết.”

“Không biết mà dám đồng ý?”

“Nghe không đáng sợ lắm!” Cô trả lời thật thà.

“Đó là từ mỹ miều để gọi lũ gái điếm. Nói lịch sự hơn thì là tình nhân, hay là công cụ để thỏa mãn dục vọng.”

Một đứa nhà quê như cô thì làm gì hiểu được mấy cái từ đó, cô còn chẳng biết bộ dạng của đàn ông ra sao chứ đừng nói đến việc thỏa mãn dục vọng cho họ.

“Tôi . . .” “Cô ngập ngừng, không muốn thảo hiệp với anh.

“Không thể thì đừng có đến tìm tôi nữa. Đó là yêu cầu của tôi để anh cô được thả.” Anh lại uống một ngụm rượu, chất lỏng ấm nóng chảy xuống, lan tỏa khắp cơ thể anh.

“Được. Hi vọng anh giữ lời hứa. Nhưng tôi phải làm búp bê của anh trong bao lâu?”

“Đến khi tôi cảm thấy không xài được nữa!” Ánh mắt mơ màng nhìn chăm chú vào cơ thể cô.

“Ban ngày tôi phải đi làm, anh có thể gọi tôi vào buổi tối.” Cô rút trong túi xách ra một mẫu giấy và cây bút, rồi cẩn thận ghi lại số điện thoại cùng tên của mình lên đó, đặt lên bàn cho anh.

Trần Tông bật cười thành tiếng. “Đúng là đồ nhà quê! Cô phải ở nhà để tôi có thể dùng bất cứ khi nào tôi muốn. Cô nghĩ chuyện này đơn giản quá rồi đấy!”

“Vậy anh trả tôi bao nhiêu? Tinh nhân hay búp bê gì đó cũng được trả tiền mà!” Cô giương mắt nhìn anh.

“Cô nên nhớ là cô đang cầu xin tôi, đừng có đòi hỏi trả treo làm tôi đổi ý.”

“Không, không. Tôi nghe anh, tôi sẽ làm bất cứ điều gì anh muốn.” Cô cúi đầu xuống, hai tay bấu vào đùi.

Mười hai giờ mười chín phút, Nguyễn Ân theo Trần Trình đến một ngôi nhà kiểu cổ nằm gần sông. Căn nhà được dựng lên chủ yếu bởi gỗ và bốn bức tường được ốp bằng kính.

Vừa vào bên trong, anh đã ra lệnh cho cô vào phòng ngủ, tắm rửa rồi ngồi trên giường đợi anh.

Cô không phản đối, vì anh đã hứa nếu cô ngoan anh sẽ để Nguyễn Đại Vỹ được ra ngoài.

Đối với cô, trinh tiết không phải là thứ quan trọng. Ngày trước, cô sẽ rất xem trọng nó, nhưng bây giờ thì không còn nữa. Lúc này cô rất muốn khóc, cô muốn oán trách Nguyễn Đại Vỹ, cô còn cầu xin lòng thương xót của Chúa, xin Ngài rủ lòng thương khiến Trần Tông để cô yên.

Và Chúa đã thương xót cô, ít nhất là đêm nay.

Trần Tông không đến tìm cô. Buổi sáng hôm sau, cô tìm thấy chìa khóa nhà trên tủ gỗ đựng giày gần cửa ra vào. Cô mặc lại bộ đồ hôm qua, lại đến thăm Nguyễn Đại Vỹ.

“Nói chuyện với mẹ đi, hôm qua em hứa với mẹ sẽ kêu anh gọi về cho bà.” Cô mở điện thoại, bấm số gọi bà Nguyễn. Sau đó bật loa ngoài để Đại Vỹ có thể nghe được.

“Tiểu Ân à con? Con gặp anh trai chưa?” Giọng bà đầy lo lắng.

Nguyễn Đại Vỹ nuốt khan, giọng anh lạc hẳn đi. “Con đây mẹ!”

Vừa nghe được tiếng con trai, bà mừng rỡ khôn xiết, bà hỏi anh tí tí thứ, phải gần nữa tiếng sau, anh mới khiến bà ngưng hỏi được.

“Con hứa làm xong dự án này con sẽ đón ba mẹ lên đây, ba mẹ đừng lo quá! Nhé!” Anh nói.

Bà Nguyễn sụt sùi, dặn anh ăn uống đầy đủ, dặn cô đi đường cẩn thận.

“Có tiến triển gì không? Em gặp được anh trai Đình Hương chưa?” Nguyễn Đại Vỹ đột nhiên hỏi khiến cô hơi bất an.

“À, em đang nhờ bạn, cậu ta nói sẽ tìm cách giúp.” Cô không nhìn thẳng vào mắt anh.

Hai người nói qua nói lại đôi ba câu rồi cô ra về. Cả ngày cô bận rộn chạy tới chạy lui mấy văn phòng luật sư nhờ tư vấn, hoặc là họ ra giá rất cao, hoặc là họ không nhận xin giảm hạn tù cho Nguyễn Đại Vỹ. Nghe vậy, cô chẳng còn tâm trí bỏ gì đó vào bụng, cứ nghĩ đến việc Nguyễn Đại Vỹ còn trong tù và mẹ cô đang hao gầy vì trông ngóng đứa con trai, cô lại ngồi không yên.

Đến chập tối, trên đường quay về nhà trọ, cô nhận được tin nhắn từ số máy lạ. Nhưng cô lập tức đoán ra được chủ nhân của số máy đó thông qua nội dung của nó. “Cô không muốn cứu anh trai nữa à?”. Thế là cô lật đật kêu xe chạy về hướng ven sông.

Để nhớ được địa chỉ của căn nhà này quả thực là một kì tích đối với cô. Xưa nay cô vốn được mệnh danh là nãi cá vàng, không thể nhớ được địa chỉ nhà hay đường đi. Đến nơi, cô thở phào nhẹ nhõm vì không bị lạc, thay vào đó là sự lo lắng.

Cô nhẹ nhàng mở cửa, Trần Trình đứng cạnh sô pha, quay lưng lại với cô. Trong nhà chỉ bật mỗi chùm đèn pha lê trên đầu, còn lại chìm trong bóng tối.

“Tôi... về rồi!” Nguyễn Ân lên tiếng, rụt rè bước từng bước chậm rãi về phía Trần Tông.

Nghe thấy tiếng cô, anh quay ngoắt lại, nhìn cô đầy giận dữ. Anh chẳng nói chẳng rằng, lôi cô lên tầng trên, đi xuyên qua bóng tối tiến về phía phòng ngủ.

Cô nhận ra điều chẳng lành, mặt trắng bệch ra, đầu óc bắt đầu vận động để tìm cách tri hoãn chuyện này lại.

“Khoan đã, tôi . . . tôi . . . chưa tắm”

Trần Tông chợt dừng bước, anh quay đầu nhìn cô, nhưng vì đứng trong tối nên cô không rõ biểu cảm lúc này của anh là gì.

Bỗng nhiên anh bật cười, tiếng cười nghe hơi đáng sợ. “Được thôi, muốn tắm chứ gì?” Anh nghiêng rặng, phát ra từng chữ một.

Anh lại lôi cô vào phòng ngủ, lần này thì đèn được bật lên sáng trưng. Cánh tay bị anh nắm vô thức giăng lại. Nhưng anh không chần chừ lâu, ngay lập tức túm tay cô, đẩy vào phòng tắm.

Bàn tay anh lướt trên hàng cúc áo một cách vội vã, anh ném đồ của mình bừa ra sàn phòng tắm. Cô nhìn anh coi đồ, hơi hoảng sợ, bước lùi về phía sau cho đến khi không lùi được nữa.

“Cởi ra.” Giọng anh hơi gắt lên, đưa tay mở vòi nước hoa sen.

Nguyễn Ân hít một hơi sâu, đã đến nước này thì chẳng có gì phải sợ nữa. Chịu đựng một lần thôi, cô tự nhủ. Hai tay bắt đầu chạm lên cúc áo thứ nhất, mở bung nó ra.

Nhìn hành động chậm chạp của cô, Trần Tông càng bức bối hơn. Anh thẳng tay kéo toẹt một cái, áo sơ mi của cô mở tung ra, sau đó anh lột trần cô ra một cách thô lỗ.

Anh đẩy cô vào tường, đứng dưới vòi nước ầm ập. Ngực cô bị đè sát vào tường, hơi đau nhức, cảm giác tủi nhục khi bị anh nhìn thấy cơ thể chưa tan đi thì cảm giác nhục nhã khi bị người ta xâm chiếm tràn tới. Cô cắn môi chịu đau, thực sự rất đau, đau đến nỗi nước mắt cô trào ra, đau đến nỗi cô muốn chửi thề.

Dưới dòng nước ầm ập, hai cơ thể hòa vào nhau, sự mạnh mẽ của người đàn ông khiến cô gáicắn chặt môi, không dám mở miệng kêu đau vì sợ. Trần Tông vào trong cô có hơi khó khăn, anh nghĩ anh làm cô chảy máu rồi, không biết dòng máu đó là của màng trinh hay là do anh vào làm cô đau. Khi thấy dòng máu đỏ hòa cùng làn nước chảy xuống đùi cô, tâm trạng bức bối của anh mới dịu xuống đôi chút, nhưng động tác thì vẫn thô lỗ như vậy.

Sau cái rùng mình, anh đẩy cô ra, mặt không cảm xúc với lấy cái khăn tắm quấn quanh người, bỏ đi mà không nói lời nào.

Nguyễn Ân ngã quỵ xuống sàn, cô chẳng cảm thấy thích thú gì với chuyện này, sau cuộc mây mưa, cô chỉ cảm thấy đau rát và . . . nhục nhã. Có phải cô gái kia cũng có cảm giác như vậy không? Cô nghĩ là không, cô ấy nhất định cảm thấy nhục nhã hơn, vì ít ra việc này là do cô tự nguyện, còn cô ấy thì không. Bấy giờ Nguyễn Ân mới bật khóc. Cô ngồi co ro trong góc, khóc đến khi hai mắt sưng lên không mở ra nổi mới chịu ngừng. Cô tắt vòi nước, cố gắng đứng trên đôi chân của mình, khoác tạm cái áo choàng tắm rồi leo lên giường với đầu tóc ướt nhẹp. Bầu trời đầy sao, phải chi bây giờ đang ở nhà, lúc đó cô có thể nằm ngắm sao mà không nghĩ ngợi hay lo sợ điều gì.

Có chú chim nhỏ đậu bên cửa sổ, nó gọi thêm vài người bạn tới, chúng hót lên vài tiếng rồi bay vụt đi. Cùng lúc Nguyễn Ân tỉnh dậy, cô nhìn đồng hồ điện tử đặt trên bàn, chỉ mới hơn năm giờ sáng. Cô chuyển mình, cảm giác đau rất giữa hai chân nhắc nhở bản thân cô vẫn còn chuyện phải làm.

Thế là cô lục tìm trong tủ đồ, thấy có vài bộ quần áo của nữ nên cô mượn trông vào người. Sáu giờ hơn, cô đứng ở chân cầu thang đợi Trần Tông xuất hiện. Chờ mãi chờ mãi, rốt cuộc Trần Tông cũng xuất hiện, anh vừa nhìn thấy cô đã tỏ ra khó chịu.

“Anh trai tôi . . .” Cô nhìn anh, bắt gặp ánh mắt như muốn giết người của anh, cô không dám nói thêm gì nữa.

“Ai cho phép cô mặc đồ này? Há?” Anh ta hằn học với cô, đưa tay lên chỉnh lại cổ áo sơ mi.

Nguyễn Ân không dám trả lời, cô biết mình không nên xuất hiện như thế này.

“Cởi ra ngay, cô không đủ tư cách chạm vào đồ này!” Anh nghiêng rặng, đẩy cô ngã xuống đất.

“Tôi xin lỗi.” Nguyễn Ân cúi đầu, cô biết mình sai khi chạm vào đồ của người khác, nhưng không mượn đồ này thì cô chẳng biết ra ngoài với bộ dạng thế nào nữa.

“Chuyện anh cô, tôi hứa thì sẽ làm. Còn cô cũng nên biết mình phải làm gì. Khôn hồn thì ngoan ngoãn ở yên đây cho tôi. Đồ nhà quê!” Nói xong, Trần Tông bỏ đi, trước khi đi anh còn đóng sầm cửa lại như báo cho cô biết anh đang cực kì cực kì tức giận.

Quả thực Trần Tông đã giữ lời hứa. Lúc quá trưa, Nguyễn Đại Vỹ gọi điện cho cô, báo rằng anh được thả, còn hỏi cô làm cách nào hay đến vậy. Cô bảo rằng nhờ một người bạn có ba làm thẩm phán, họ phải tốn nhiều công sức giúp đỡ nên cô phải giúp lại họ. Cô nói dối rằng mình phải ra nước ngoài giúp cho chi nhánh bên đó phát triển ổn định. Ban đầu Đại Vỹ không tin, anh nghĩ với bằng cấp trung bình của cô sao lại được đưa ra nước ngoài làm, cô nói việc này không khó lắm nên người bạn kia mới nhờ cô. Anh tin ngay, không hỏi thêm gì, trước khi cúp máy còn lặp lại lời thề chăm sóc ba mẹ thật tốt để cô yên tâm.

Nguyễn Ân ngồi thừ ra một lúc, cô phải đến chỗ trợ thanh toán rồi thu dọn quần áo, không thể cứ mặc đồ của người khác như vậy được.

Thu dọn đồ đạc xong xuôi, cô ngồi xe bus về lại căn nhà gỗ kia. Trong căn nhà lúc này đã có thêm một người phụ nữ trung tuổi. Bà ta nhìn cô, cười hiền hậu.

“Chào cô gái!”

Cô gật đầu chào lại, không biết xưng hô thế nào nên cứ ấp úng.

“Gọi là dì Phuong nhé! Cô gái tên gì?” Dì Phuong lại gần vỗ vai cô.

“Con tên Nguyễn Ân, ba mẹ hay gọi con là tiểu Ân.” Cô cười, vì khi nhìn vào mắt dì Phuong, cô cảm thấy bình yên.

“Cậu Trần kêu đi tới đây, con có cần gì thì nói đi biết nhé, đừng ngại!” Dì Phuong nắm tay cô, vỗ về đầy quan tâm.

Vài ngày kể đó, ngày nào cô cũng gọi điện về cho mẹ bằng thuê bao quốc tế. Nghe trong điện thoại thì giọng mẹ cô vui hơn hẳn, nhờ vậy mà cô yên tâm hơn một chút.

Mười ngày trôi qua, Trần Tông không hề xuất hiện. Ngày qua ngày cô cứ nơm nớp lo sợ anh sẽ quay về, lúc đó chắc cô chẳng còn thành thói quen trò chuyện cùng dì Phuong.

Đến ngày thứ mười một, theo lời giới thiệu của dì Phuong thì người này là bác sĩ. Cô ấy lớn hơn Nguyễn Ân vài tuổi, hôm nay cô ta đến để khám phụ sản cho cô.

Mặc dù là phụ nữ với nhau nhưng cô vẫn rất ngại khi bị người lạ nhìn chăm chăm vào chỗ riêng tư.

Cô hỏi bác sĩ Đào tại sao lại khám cho cô. Cô ấy chỉ trả lời qua loa là có người nhờ.

Làm một loạt các khám nghiệm, cô ấy nói rằng cô không bị gì cả, rồi cô ấy ra về.

Buổi tối ngày thứ mười hai, dì Phuong đã đi ngủ, phòng của dì ấy nằm gần bếp, cách xa so với phòng cô. Cô đang nằm trên sofa xem ti vi thì nghe tiếng chìa khóa tra vào ổ, dây thần kinh cô căng lên ngay lập tức.

Nguyễn Ân quay đầu, bắt gặp gương mặt đã nhiều ngày không thấy và cũng không mong nhìn thấy. Trần Tông ném chìa khóa lên tủ đựng giày, tháo cà vạt, ném áo khoác xuống sàn. Anh lại cười điệu cười đáng sợ, môi hơi nhếch lên, ánh mắt như thiêu cháy cô.

Hôm nay cô mặc cái áo ngủ rộng thùng thình khiến chân cô đặc biệt nhỏ. Anh đến gần cô, cơ thể anh tỏa ra mùi khói thuốc lá. Cô không thích mùi này nên quay mặt đi.

“Đồ nhà quê!” Anh gọi. “Búp bê à!”

Cô phát hiện, anh rất hay mắng cô, câu nào phát ra cũng gọi cô là 'Đồ nhà quê' hoặc là 'Đồ đàn bà vô liêm sỉ'. Cô không thích những vẫn chịu đựng để yên cho anh nói.

“Cảm ơn anh!” Giọng cô lí nhí.

Âm thanh đó như ngàn mũi dao đâm chích vào lòng ngực anh, rất êm tai.

“Nói em không bao giờ rời xa tôi.” Trần Tông bóp mặt cô. “Nói mau!” anh quát, cô giật nảy cả người.

“Tôi không bao giờ rời xa anh!” Cô nói theo lời anh yêu cầu.

Chỉ cần có vậy, Trần Tông thả cô ra anh lê từng bước nặng nề về phòng mình.

Sáng sớm, Nguyễn Ân lại bị đánh thức bởi vài chú chim bên ngoài khung cửa sổ. Cô phát hiện có ai đó đang sờ soạng cơ thể cô.

Bàn tay kia luồn vào trong áo ngủ của cô, vuốt ve tấm lưng trần, dường như chưa thấy đủ, bàn tay di chuyển ra phía trước, xoa bóp chỗ mềm mại.

Không rõ anh ta vào đây từ lúc nào, nhưng bây giờ cô sắp phải chịu đựng sự đau đớn do anh ta gây ra thêm một lần nữa. Chưa chịu dừng lại, bàn tay đó lại men theo đường cong bí ẩn, đến nơi rậm rạp hơn. Ngón tay anh di chuyển, cơ thể cô run lên. Môi anh hôn nhẹ vào cổ cô, cùng lúc một ngón tay tràn vào bên trong cô. Nguyễn Ân thở hắt ra, hai mắt mờ to, cơ thể quặn quai vì cảm giác mới lạ.

Lần đầu tiên Trần Tông không làm như vậy, anh trực tiếp vào trong cô, không có khúc dạo đầu. Ngón tay anh khuấy động bên trong, xoay từng vòng rồi tăng tốc một cách thô lỗ. Nguyễn Ân búng nỏ, bụng dưới cô co thắt lại từng đợt. Một giọt nước mắt rơi ra khỏi khóe mắt cô.

“Thích không?” Trần Tông hỏi, anh lấy khăn giấy lau chất dịch trên tay.

Nguyễn Ân đỏ mặt, cô thừa nhận mình thích cảm giác đó nhưng không nói ra.

“Cô nghĩ tôi làm vậy vì khoái cảm của cô à?” Gương mặt anh trở nên xấu xa, lúc này lại nói mấy lời cay nghiệt như vậy. “Tĩnh lại đi, tôi đang muốn cô cảm thấy xấu hổ khi bị người khác chạm vào mình, khi bị người khác nhìn thấy bộ dạng quặn quai của mình. Cô không nhận ra sao?”

Nguyễn Ân ngồi dậy, cô hiểu những gì anh nói và cô cảm thấy nhục nhã kinh khủng. Khóe mắt cô đỏ hoe, cô bước xuống giường tỉnh bơ đi thì bị vâu nói của anh kéo giật lại. “Muốn đi thì cứ đi đi, tôi không cản đâu, chỉ không biết anh trai cô sẽ thế nào thôi!”

Câu nói như nhắc nhở cô, điều kiện để anh trai cô được ra tù sớm, để cô nhịn nhục chịu đựng mọi điều từ anh.

“Tôi xin lỗi!” Cô nói khẽ, cổ nuốt nước mắt vào trong.

Trần Tông lại nhả ra mấy câu sỉ nhục cô trước khi rời khỏi phòng.

Chiều hôm đó, dì Phương và cô vẫn ngồi ở ngoài sân, dưới tán che lớn, uống trà hàn huyên. Kì lạ là dì Phương không hỏi lý do tại sao cô ở đây. Nhưng cô lại tò mò trước đây có cô gái nào từng ở đây không?

“Dì Phương, trước đây từng có người phụ nữ nào ở đây không?” Cô hỏi.

“Hả?” Dì cô tỉnh không nghe câu hỏi của cô.

Cô lặp lại câu hỏi, lúc này dì Phương không né tránh nữa. “Có một cô gái từng sống ở đây cùng cậu Trần. Khoảng bốn năm trước.” Dì bắt đầu kể. “Hai người họ rất yêu thương nhau, suốt ngày cười cười nói nói rất ghen tị. Nhưng không hiểu tại sao cô gái đó lại bỏ đi. Hôm đó hai người họ cãi nhau rất lớn, giằng co qua lại rồi cô gái nói 'Em yêu Nguyễn Đại Vỹ mất rồi! Buông tha cho em đi.' Từ đó cậu Trần trở nên lạnh lùng, tôi cũng được điều về biệt thự chính, không gặp cậu ấy một thời gian dài.”

Nghe thấy tên anh trai trong câu chuyện, cô hơi giật mình. “Nguyễn . . . Nguyễn Đại Vỹ là ai ạ?”

“Là bạn thân của cậu Trần. Cậu ta thường đến đây chơi lắm!” Dì Phương nhìn xa xăm. “Cậu ta nhìn cũng đẹp trai lắm, khí chất cũng phong độ.” Dì ấy cười.

Nụ cười gượng gạo nở trên môi cô.

“Dì phát hiện giọng nói của con khá giống Cao Thanh Nhã, bạn gái cũ của Trần Tông. Thật sự rất giống!” Câu nói của dì Phương khiến cả hai trở nên gượng gạo.

Cô như hiểu ra gì đó, suy nghĩ ấy khiến cô hơi đau lòng.

Dưới ánh nắng rắng chiều, Nguyễn Ân dựa đầu vào vai dì Phương, muốn khóc nhưng lại nhịn, và mãi nghĩ về chuỗi ngày dài đau khổ phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hạnh phúc bé nhỏ

Suốt hai tuần, đêm nào Trần Tông cũng đến phòng cô, anh ta lại dùng tay để vào trong cô. Một ngón rồi lại hai ngón, hai ngón rồi lại ba ngón, cho đến khi ba ngón ra vào một cách thuận lợi, anh bắt đầu hôn lên vai cô.

Những ngày sau đó, anh không còn đến phòng cô mỗi tối nữa, mà đến cả vào ban ngày. Trần Tông tăng số lần quan hệ bằng tay với cô lên, cô không hiểu nổi anh làm vậy để làm gì? Phải chăng tâm lý có vấn đề, nên anh mới không dùng vật đàn ông của mình để làm chuyện này, thay vì dùng tay chỉ thỏa mãn được mình có?

Nhưng cô đã sai rồi. Anh nói. “Có biết tại sao tôi lại dùng tay không?” Cô lắc đầu, anh nói tiếp. “Vì cô nhỏ quá, tôi mà vào thật chỉ sợ cô ngắt đi thôi. Lần đầu tiên là ở dưới nước mà cô còn không chịu nổi, huống gì bây giờ không có chất bôi trơn, cô nghĩ xem, chịu nổi không?” Anh nhìn cô đầy khinh bỉ. “Đồ đàn bà vô liêm sỉ!”

Cô không quen bị người ta chửi, mà những câu chửi của anh lại rất thâm độc, cứ xoáy sâu vào vết thương lở loét của cô hết lần này đến lần khác, không cho cô thời gian hồi phục.

Ba tháng sau đó, ngày nào Trần Tông cũng làm tình với cô. Lần này không dùng tay nữa, mà dùng hàng thật. Quả thực nó rất lớn, nếu không có màn dạo đầu, cô chắc chắn sẽ bị đau. Kì lạ là mỗi lần làm tình, anh đều kêu cô nói không rời xa anh, kêu cô nói yêu anh, cô đều ngoan ngoãn làm theo.

Dần dần, anh không còn nói những câu nhục mạ cô nữa, thái độ của anh cũng tốt hơn hẳn, không còn hằn học với cô.

Có vài lần, anh ôm cô đi ngủ.

Có vài lần, anh cúi thức ăn bị dính trên mặt cô.

Có vài lần, anh ngồi trò chuyện cùng cô, mặc dù chỉ nói đôi ba câu nhưng rất dịu dàng.

Có vài lần, anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

Có vài lần, anh hứa sẽ không làm cô đau.

Có vài lần, trong con mê, cô nghe thấy anh xin lỗi mình.

Có vài lần, cô mơ thấy anh hôn mình, cảm giác ấy rất thật.

Có vài lần, anh ngồi trên ghế, để cô dựa vào lòng mình, đọc sách.

Tình cảm giữa họ tốt hơn, nhưng anh không dám thừa nhận, còn cô lại không dám mơ tưởng.

Một lần cô vô tình nhắc đến Nguyễn Đại Vỹ, thái độ của anh không tệ lắm, chỉ kêu cô đừng nhắc đến anh ấy nữa. Cô ngoan ngoãn ghi nhớ lời anh.

Mọi chuyện sẽ tốt đẹp như thế cho đến một ngày, dì Phương nói với cô rằng, 'Cao Thanh Nhã đến biệt thự chính tìm cậu Trần Tông.'

Cô chẳng nghĩ nhiều, vì cho rằng tình cảm giữa mình và anh đang tốt đẹp, cô gái kia chỉ là quá khứ, không thể ảnh hưởng đến hiện tại được. Và cô đã sai.

Từ khi nghe được tin Cao Thanh Nhã tìm anh, thái độ của anh không còn như trước nữa, anh thậm chí không đụng vào cô, không muốn nghe cô nói hay nhìn cô. Nguyễn Ân nghĩ đến một câu nói, 'Tình đầu là nỗi tình khó quên nhất.'. Cô gật đầu đồng ý.

Buổi tối ngày thứ sáu, Nguyễn Ân lại dùng thuê bao quốc tế gọi về cho mẹ, nói chuyện một lúc với bà, tâm trạng cô đỡ hơn hẳn. Đến khi bà hỏi bao giờ về, cô đã bật miệng lại đề tiếng nấc không truyền đến. Cúp máy, cô bật khóc nức nở, dì Phương chạy đến hỏi làm sao, cô chỉ dựa vào lòng dì mà khóc. Bàn tay dì vuốt tóc cô, rồi chuyển xuống vỗ nhẹ lên lưng. Phải chỉ lúc này có thể rúc vào lòng mẹ thì tốt biết mấy.

Sáng sớm ngày thứ Bảy, Trần Tông lục đục trở về. Anh xông vào phòng cô, thô bạo lật chăn cô lên, kéo mạnh quần lót của cô ra rồi cứ thế thẳng thừng tiến vào.

Bị đánh thức đột ngột, rồi bị vật lạ xâm chiếm, chỗ ấy chưa kịp giãn ra Trần Tông đã đi vào. Cô đau đớn kêu lên một tiếng, cơ thể run rẩy chịu đựng cơn đau nhưng vì đau quá nên cô ngất đi.

Trong con mê man, cô nghe thấy tiếng trò chuyện của hai người.

“Tôi nói với cậu đừng có thô lỗ như vậy nữa, sao cậu không chịu nghe? Bây giờ con người ta bị rách ra rồi đấy, cậu vừa lòng chưa?” Cô nhận ra đó là giọng của vị nữ bác sĩ lần trước đã thăm khám cho cô.

“Tôi không biết lại nghiêm trọng đến vậy!”

“Cậu . . . quá đáng vừa thôi. Người ta gây thù oán gì với cậu mà cậu làm như vậy?”

“Cô ta là em gái của Nguyễn Đại Vỹ, tôi muốn cô ta phải chịu những gì Đinh Hương đã chịu.”

“Sao cậu cố chấp như vậy chứ? Tôi nói với cậu rồi, là Đinh Hương tình nguyện, có trách thì trách con bé quá ngốc. Cô gái này không có lỗi!”

“ . . . ”

Nguyễn Ân không nghe thấy câu trả lời của anh.

“Cậu buông tha cho người ta đi. Có yêu thì nói là yêu, không yêu thì buông ra, đừng cứ dây dưa như vậy!”

“Yêu? Yêu à?” Tiếng cười ngày hôm đó của Trần Tông, cô nhớ mãi. Tiếng cười khinh bỉ đã quay trở lại, báo hiệu chuỗi ngày u ám.

Gần trưa, dì Phương đánh thức cô dậy. Chỗ giữa hai chân đau đến nỗi cô không muốn cử động.

“Con ăn chút đồ rồi uống thuốc nhé! Bác sĩ nói con sẽ còn đau vài hôm nữa, nên cho thuốc bôi, trước khi đi ngủ con nhớ bôi, cho mau lành!” Càng nói, giọng dì Phương càng nghẹn ngào.

Mặt Nguyễn Ân trắng bệnh, tay chân cô rã rời không muốn nhúc nhích. Đến tối thì cô bị sốt. Cơ thể cô vốn dĩ rất yếu, mỗi tháng phải bị dính cảm một lần. Lần này có bị sốt cô cũng chẳng ngạc nhiên, vết thương nằm ở chỗ dễ bị nhiễm trùng như vậy, không nổi sốt thì đúng là kì tích.

Vậy là cô nằm bẹp dí trên giường mấy ngày liền, vị nữ bác sĩ kia đến thăm bệnh cô nhiều lần, nhưng lại chẳng mở miệng nói chuyện với cô. Đôi lần cô bắt chuyện, cô ấy còn chẳng thèm quay lại nhìn cô. Thấy người ta không có hứng thú nên cô cũng thôi.

Mười hai ngày sau, vết thương của cô lành hẳn cũng là lúc Trần Tông quay lại. Anh ném cho cô bộ lễ phục dự tiệc, kêu cô thay nó rồi đi với anh. Cô ngoan ngoãn làm theo lời anh, tắm rửa, thay đồ, trang điểm kỹ càng, còn làm tóc cho phù hợp với bộ váy.

Bây giờ hơn, tài xế lái xe đưa anh và cô đến một khách sạn lớn. Trần Tông dẫn cô ngồi yên trong xe đợi đến khi anh quay lại. Lẽ ra cô nên nghe lời anh, ngồi trong xe đợi, nhưng bụng dạ cô cứ khó chịu, không biết ăn nhằm thứ gì lại đau bụng đến vậy.

Thế là cô buộc phải xuống xe đi tìm nhà vệ sinh. Vừa giải quyết nỗi buồn từ nhà vệ sinh đi ra, cô không thể xác định phương hướng để quay về nơi xe đậu. Rồi cô bị lạc, bị cuốn vào căn phòng đang có một buổi tiệc đứng.

Nguyễn Ân cảm thấy lạc lõng giữa dòng người xa lạ, cô không dám đi lung tung, sợ bản thân càng đi càng lạc. Đột nhiên có người đến gần cô, một cô gái xinh đẹp trong bộ lễ phục màu đỏ rượu. Cô ta quan sát cô từ trên xuống dưới, đưa ly rượu trong tay.

“Cô không đi cùng Trần Tông à?” Cô gái kia hỏi.

“Ai cơ? Trần Tông là ai?” Cô phải giữ bí mật chuyện hai người đi cùng nhau.

“Tôi thấy cô bước ra từ xe của anh ấy.” Cô ta bắt thóp được cô rồi. “Tự giới thiệu, tôi là Cao Thanh Nhã. Bạn gái cũ và có lẽ sẽ là bạn gái hiện tại của Trần Trình. Tôi nói để cô bỏ cuộc. Hiểu không hả?” Cô ta nói với biểu cảm hết sức thân thiện, không có chút gì gọi là đe dọa.

Nguyễn Ân không biết nói gì, cô muốn biện minh, nhưng biện minh cho chuyện gì? Chuyện cô ở chung với anh, hay là chuyện cô là búp bê của anh? Chuyện nào thì cũng quá nhục nhã!

Đôi mắt quyền rũ của Cao Thanh Nhã nhìn cô, như đang chờ đợi câu nói bỏ cuộc của cô vậy. Thấy cô vẫn đứng yên ở đó, cô ta nói tiếp. “Có muốn xem vị trí của tôi trong lòng Trần Tông là gì không? Lát nữa chồng mất lên mà coi cho kỹ!”

Thân hình dụ hoặc của Cao Thanh Nhã lướt qua lại trên đôi gót cao chót vót. Cô ta đặt ly rượu xuống cái bàn gần đó, đi xuyên qua đám đông rồi biến mất. Một lúc sau, cô nghe thấy tiếng người xôn xao. Vì tò mò, cô chen vào xem có chuyện gì. Và cô thấy Trần Tông ôm Cao Thanh Nhã đang nằm dưới sàn. Cô nhìn thấy sự lo lắng trong đôi mắt anh, mà sự lo lắng ấy anh chưa bao giờ dành cho cô. Trần Tông đẩy đám đông đi lướt qua người cô, anh không hề hay biết sự tồn tại của cô. Họ cứ thế rời đi, bỏ cô lại một mình.

Nguyễn Ân đứng đó nhìn như một trò lô bịch. Buổi tiệc tàn, cô đứng ngây ngốc bên đường, dưới ánh đèn mờ, thực sự trông rất nực cười. Chờ mãi không thấy chiếc xe kia quay lại, cô đành phải đi bộ về. Nhưng trở về là cô không nhớ đường, chỉ có thể đi bộ theo quán tính. Đến một cửa hàng bán đồ cũ, cô vào trong, kì kèo với bà chủ mới đổi cái váy trên người được một cái áo phông và quần bò kèm một đôi giày bệt.

Sau đó tiếp tục cuộc hành trình tìm đường dựa vào may mắn. Đến khi không thể đi nổi nữa, cô mới ngồi trên một cái ghế dài bên đường, bên cạnh một cửa hàng tiện lợi. Cô nhìn vào trong cửa hàng, bụng đói meo nhưng trên người không có lấy một đồng xu lẻ.

Nhìn lướt người đi ra đi vào cửa hàng thưa thớt dần, cô thấy túi thân ghê gớm. Lúc này cô chẳng khác nào người vô gia cư vừa nghèo vừa đói vừa lạnh.

Cho đến khi có một chiếc xe đậu trước mặt cô, cô mới có lại chút hi vọng. Di Phương xuống xe, cầm theo áo khoác dày trùm lên người cô.

Nguyễn Ân cố nặn ra một nụ cười, cô nói mình vẫn ổn mà cơ thể lại run liên hồi.

“Trần Tông đâu rồi ạ?” Về đến nhà không thấy Trần Tông, cô vội hỏi.

Sau vài giây ngập ngừng, Di Phương nói. “Cậu ấy đang ở bệnh viện với cô Thanh Nhã. Không hiểu sao cô ấy đột nhiên ngất xỉu, giờ vẫn chưa tỉnh lại. Cậu Trần nhờ đi đón con.”

“Anh ấy biết con không ở trên xe mà vẫn bỏ đi? Anh ấy yêu cô ấy nhiều đến vậy sao?” Nguyễn Ân nhìn Di Phương.

Đêm đó cô suy nghĩ rất nhiều. Cô nghĩ về mấy tháng qua, về khoảng thời gian vui vẻ của họ, về lý do tại sao anh còn bắt cô ở lại bên cạnh mình khi Cao Thanh Nhã đã quay lại? Và câu trả lời chỉ có một. Anh muốn trả thù cho em gái anh.

Sáng hôm sau, lần đầu tiên cô chủ động gọi cho anh. Anh không nghe máy. Đến chiều tối, cô hỏi xin Di Phương ít thuốc ngủ, Di Phương chỉ cho cô chỗ đựng thuốc, cô đã lấy cả lọ mang lên phòng, khóa trái cửa lại.

Khuya, Nguyễn Ân lại gọi cho Trần Tông. Đến lần thứ tư, anh mới chịu nghe máy.

“Chuyện gì?” Giọng anh tỏ ra bức bối.

“Anh có từng yêu em không? Hoặc là trong một khoảnh khắc nào đó, anh có rung động với em không?”

“Em đang làm nhầm cái gì vậy? Cúp máy đi, anh bận lắm!” nói xong anh dập máy liền.

Cô không chịu yên, tiếp tục gọi cho Trần Tông.

“Giờ đây?” Anh gắt lên với cô.

“Về với em đi!” Cô nài nỉ.

Anh chẳng thèm nghe, liền dập máy ngay sau đó.

Nguyễn Ân cố chấp, cô lại gọi cho anh thêm một lần nữa.

“Em mà còn làm phiền tôi nữa. . .”

“Nghe em nói thêm một câu nữa thôi.” Cô lên tiếng cắt đứt câu nói của anh. Sau khi đã hạ quyết tâm, cô mới đưa ra quyết định táo tợn này. “Có phải nếu em cũng chịu những gì đã xảy ra mới Đình Hương, anh sẽ để em đi không?”

Trần Tông nghĩ cô đang kiểm chuyện, nên ừ đại. Lần này cô dập máy trước anh.

Cô đổ hết đồng thuốc ngủ trong lọ ra lòng bàn tay, nhét hết chúng vào miệng rồi nuốt từng viên một.

Vài phút sau, cô uống hết chỗ thuốc đó vào bụng, bắt đầu cảm thấy buồn ngủ. Cô nằm xuống giường, co người lại. Trước khi chìm vào giấc ngủ sâu, cô đã mong mình có thể sống để gặp lại mẹ. Giờ thì tâm trí cô không phải bận tâm chuyện gì nữa, không có Trần Tông, không có Cao Thanh Nhã, không có Nguyễn Đại Vỹ hay Đình Hương, thế giới của cô mới tươi sáng làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Con tim lạc lối.

Trần Tông nhận ra điều khác thường trong câu nói cuối cùng của Nguyễn Ân. Trong lòng ngực anh dấy lên cảm giác bất an lo lắng. Anh gọi điện thoại về cho Di Phương nhưng di chẳng nghe máy, lúc đó đã hơn mười hai giờ đêm.

“Có chuyện gì hả anh?” Cao Thanh Nhã nằm trên giường bệnh, giọng rất khẽ.

“Không có gì, em nghỉ ngơi đi, anh về nhà một chuyến.” Trần Tông đứng dậy, kéo chăn lại cho ngay ngắn giúp cô.

“Ở nhà có chuyện hả?” Cô kéo tay anh lại, không muốn anh về với cô gái kia.

Trần Tông gỡ tay cô ra, rất gấp gáp. “Anh đi một lát thôi!”

Cao Thanh Nhã tức giận nhìn theo bóng anh khuất dần, cô hậm hực nhìn trần nhà. Hai ngày nay anh ở bên cạnh cô chẳng còn giống như trước nữa, chỉ nói mấy câu khách sáo đầy xa cách. Cô hỏi anh không còn yêu cô nữa sao, anh nói rằng không còn bận tâm nữa. Điều đó càng khiến cô thất vọng, vì trong trái tim anh đã chẳng còn chỗ để nhớ cô nữa rồi.

Trên đường về nhà, anh liên tục gọi cho Di Phương. Sau nhiều lần lỡ máy, cuối cùng Di Phương cũng nhận cuộc gọi.

“Cậu Trần, có chuyện gì thế?” Giọng ngái ngủ trả lời anh.

“Nguyễn Ân đâu rồi?” Anh ghé qua một khúc cua, đạp chân ga tăng tốc.

“Cô ấy đi ngủ từ sớm rồi!” Di Phương ngáp một cái.

“Lên phòng cô ấy kiểm tra, rồi báo lại với tôi, nhanh lên.” Giọng anh rất gấp.

“Đã được!” Di Phương vâng vâng dạ dạ rồi ngắt máy.

Trên con đường vắng, xe của anh lao nhanh về phía ven sông, tâm trạng của anh không tốt lắm. Chẳng hiểu tại sao anh lại lo lắng bồn chồn như vậy.

Một lúc sau, Di Phương gọi lại cho anh. “Tiểu Ân khóa trái cửa rồi!”

Giờ thì anh hoàn toàn chắc chắn cô đã làm chuyện ngu ngốc gì rồi. “Chìa khóa dự phòng. Không có nhiều thời gian đâu, nhanh mở cửa vào trong xem cô ấy thế nào!” Giọng anh cực kì gấp gáp.

Di Phương vội vã tìm chìa khóa dự phòng mở cửa phòng Nguyễn Ân ra. Thấy cô nằm co ro một góc giường, cửa sổ thì mở tung, Di Phương bước đến gần, nhìn gương mặt trắng bệch của cô rồi liếc nhìn lọ thuốc ngủ trống trơn.

Di báo với Trần Tông rằng Nguyễn Ân uống thuốc ngủ rồi.

Chiếc xe thắng lại cái kít, tạo thành một vệt đen trượt dài trên đường. Trong đầu Trần Tông thoáng hiện lên hình ảnh yếu ớt của Đình Hương, anh không khỏi tức giận. Vài phút sau, anh về đến nhà, vội vàng chạy lên phòng bé Nguyễn Ân đến bệnh viện. Sắc mặt cô cực kì xấu. Khi bế cô ra khỏi giường,

một giọt nước từ khóe mắt cô rơi ra. Anh chặn chừ vài giây rồi lại nhanh chóng mang cô đi.

Đến bệnh viện, họ đặt cô nằm trên cáng, đẩy vào phòng cấp cứu.

Di Phương còn mặc bộ đồ ngủ, khóc thút thít. “Tại dì, tại dì chỉ chỗ cắt thuốc ngủ cho con bé. Lỗi tại dì.”

“Không phải lỗi của dì.” Trần Tông muốn an ủi nhưng không biết phải nói hay làm thế nào. “Dì về nghỉ trước đi, có tin gì cháu báo sau.”

“Lỗi tại dì, tại dì . . .” Di Phương nức nện từng tiếng.

“Dì khóc cũng có giải quyết được gì đâu. Tôi bảo dì về trước đi.” Anh quát, đuổi Di Phương về nhà. “Dì về lấy cho Nguyễn Ân mấy bộ quần áo, nghỉ ngơi một lát rồi vào.”

Di Phương nghe lời anh, về nhà chuẩn bị vài bộ quần áo cho Nguyễn Ân.

Bốn giờ sau, bác sĩ báo với anh họ đã cố gắng hết sức, nếu đến chín giờ tối mà cô không tỉnh lại thì hết hi vọng rồi. Trần Tông nghe một tiếng thịch trong tim mình. Anh ngồi xuống cái ghế chờ gần đó, vùi mặt vào tay, gương mặt điển trai của anh trở nên tiêu tụy hẳn.

Nguyễn Ân được đưa đến phòng hồi sức đặc biệt. Anh ngồi bên cạnh chờ cô tỉnh lại. Bỗng điện thoại đổ chuông. Cao Thanh Nhã gọi.

Anh nghe máy, giọng uể oải.

“Anh đang ở đâu?” Ngược lại, giọng cô ta lại rất ngọt ngào. Nghe chất giọng ấy, anh còn tưởng cô gái đang nằm trên giường bệnh nói với mình.

Anh đưa mắt nhìn Nguyễn Ân.

“Có chuyện gì không?” Anh hơi chau mày.

“Em muốn gặp anh.”

“Tôi không rảnh. Em về trước đi, hôm khác tôi tìm em.”

Đang định cúp máy thì cô ta lại nói. “Lúc này . . . em thấy ai đó giống anh ở bệnh viện, không biết có phải là anh không?”

Trần Tông chợt nhận ra bản thân đã đưa Nguyễn Ân đến cùng bệnh viện với Cao Thanh Nhã. Anh tự hỏi, không biết cô có giận khi biết mình nằm chung bệnh viện với Cao Thanh Nhã không, anh hi vọng là có, lúc đó cô sẽ nổi điên với anh, mắng anh thế này thế kia. Nhưng hình như đó không phải tính cách của cô, cô chẳng bao giờ quở trách hay cảm râm gì anh.

Anh cười một cách đau khổ.

Nguyễn Ân tỉnh lại vào lúc tám giờ bốn mươi bốn phút. Trong phòng chỉ có hai người, Di Phương bị anh đuổi về từ lúc bảy giờ.

Nhìn thấy cô mở mắt, anh thở phào nhẹ nhõm, chồm lên trước nhìn gương mặt nhợt nhạt của cô.

“Em tỉnh rồi à? Có thấy khó chịu ở đâu không?”

Cô chỉ giương mắt nhìn anh.

“Em hù anh sợ chết mất. Thấy em nằm im anh thực sự rất lo.”

“Anh xin lỗi, hôm đó đáng lẽ nên đi cùng em, không nên bỏ mặc em lang thang một mình như vậy!”

“Em đừng lo, anh không đi nữa đâu, anh ở cạnh em.”

“Di Phương cũng lo cho em lắm. Lần sau đừng làm chuyện dại dột như vậy?”

Anh tự độc thoại một mình, còn cô chỉ mãi nhìn anh. Cô mở to mắt nhìn, hết như xác chết.

“Trần Tông . . .” Cô khẽ gọi.

“Ừ, anh đây!” Thái độ của anh dịu dàng, nâng bàn tay cô lên áp vào mặt mình.

“Tại sao lại chọn Cao Thanh Nhã mà không chọn em?”

“Anh đi gọi bác sĩ.” Giọng cô nhỏ quá, anh không nghe rõ.

“Tại sao giọng cô ấy nghe giống em đến vậy?” Cô tiếp tục chất vấn anh. “Tại sao khi cô ấy trở về anh lại hằn học với em? Tại sao anh lại tàn nhẫn với em như vậy?”

Trần Tông nghe hết mọi câu hỏi của cô, anh chọn cách lảng tránh. “Bác sĩ nói khi nào em tỉnh lại phải báo họ ngay. Anh đi gọi bác sĩ!”

Anh ra khỏi phòng, bước chân khựng lại sau khi đóng cửa. Anh có như những gì cô nói không? Có hẳn học với cô không? Có bỏ rơi cô mà chọn Cao Thanh Nhã không? Có tàn nhẫn với cô không?

Câu trả lời anh không dám thừa nhận là có. Khi Cao Thanh Nhã quay về, anh có chút bối rối. Thú thật, anh có chút vui mừng khi cô ta đến tìm anh thay vì tìm Nguyễn Đại Vỹ.

Đôi lần ở bên cạnh Cao Thanh Nhã, anh lại so sánh cô ta với Nguyễn Ân. Cao Thanh Nhã dường như là bóng ma trong tim anh, cô gái đó là nỗi ám ảnh về một đoạn tình cảm tươi đẹp của anh. Muốn thoát khỏi cô ta, phải nói là rất khó. Cho đến hôm nay, khi còn đang trong vòng lẩn quẩn giữa Cao Thanh Nhã và Nguyễn Ân, anh đã biết trái tim mình hướng về ai. Anh phát hiện, mình khó chịu với Nguyễn Ân vì cô đã chiếm một phần rất lớn trong trái tim anh, phần còn lại là vì anh ham muốn thân xác cô.

Nguyễn Ân không phải là kiểu con gái ốm yếu mảnh khảnh, nhìn là muốn che chở giống như Cao Thanh Nhã. Cô là người con gái đầy đặn, nói theo cảm nhận của Trần Tông thì là cô gái rất “vừa tay”.

Nói ra thì chính cô là người đã đánh thức Đinh Hương, cứu cô ấy khỏi lưỡi hái tử thần. Hôm đó, sau khi làm loạn trong phòng của Đinh Hương, cô gái kia đã tỉnh lại. Trần Tông an ủi em gái bằng cách báo cho cô biết Nguyễn Đại Vỹ đã bị tống vào tù. Cứ nghĩ cô em gái sẽ hào hứng với tin tức này, nhưng Đinh Hương lại cầu xin Trần Tông cứu anh ta ra. Vì Đinh Hương yêu Nguyễn Đại Vỹ, vì anh ta bị bỏ thuốc mới làm chuyện đồi bại kia với cô.

Nguyễn Đại Vỹ cướp bạn gái Trần Tông, Nguyễn Đại Vỹ giờ còn cướp luôn em gái anh. Không tức giận được sao?

Đồng ý với Nguyễn Ân cứu anh trai cô ra không phải vì anh thương hại gia đình họ, hay vì lòng thương người. Mà vì để trả thù. Bởi nếu cô không xuất hiện, anh cũng sẽ cứu Nguyễn Đại Vỹ ra vì cô em gái bú dưỡng binh của mình.

Lẽ ra anh không định giam giữ cô, anh chỉ định hù cho cô sợ, để Nguyễn Đại Vỹ biết rằng anh đã cưỡng bức em gái hắn. Thế nhưng sự việc lại vượt quá tầm kiểm soát của anh. Nguyễn Ân là đồ nhà quê. Cô cố tỏ ra mình mạnh mẽ để không bị bắt nạt, thực chất lại yếu đuối đến đáng thương. Và cả giọng nói nghe rất giống Cao Thanh Nhã đã khiến anh nảy sinh ý muốn giữ cô lại bên mình. Và, lâu dần, anh đã phải lòng cô như một trò đùa của thần Tình yêu, mũi tên ghim vào người anh rồi.

Mười tám tiếng sau đó. Nguyễn Ân nằm yên trên giường, sau một loạt các xét nghiệm, họ vẫn giữ cô lại bệnh viện để theo dõi. Suốt khoảng thời gian đó, Trần Tông vẫn ở bên cạnh cô.

Ánh nắng chiều len lỏi qua khung cửa sổ rọi vào phòng. Bên ngoài, mây đen đã bắt đầu giăng kín bầu trời. Những cơn mưa bất chợt vẫn đến đột ngột như vậy. Cuối tháng chín, số ngày mưa tăng lên.

Trần Tông đứng dậy đóng cửa sổ. Sau khi chốt cửa, anh dựa vào bệ cửa sổ, nhìn Nguyễn Ân.

“Nguyễn Ân. . .” Từng hạt mưa đầu tiên rơi xuống, nặng nề như giọng nói của anh. “Em còn định im lặng đến bao giờ?”

Cô trượt xuống, lấy chân trùm cả người lại.

“Em muốn anh phải làm thế nào em mới chịu nói chuyện với anh?” Anh vẫn nói, tiến lại gần giường cô. “Nói chuyện với anh đi!”

Bên dưới lớp chăn, Nguyễn Ân lắng nghe từng câu nói của anh nhưng không đáp lại câu nào.

“Có phải em ghét anh lắm không?” Nguyễn Ân nghe thấy tiếng ngăn kéo mở ra, rồi cả tiếng kim loại va chạm vào nhau. “Em xem đi, anh cũng bị thương rồi này!”

Lần này cô kéo tấm chăn xuống, nghiêng đầu nhìn Trần Tông. Con dao trong tay anh dính chút máu, còn trên cổ tay anh có một dòng máu đỏ thẩm chảy ra, nhỏ từng giọt từng giọt xuống sàn. Hình ảnh máu me ấy khiến cô bật ra hai tiếng “Trần Tông. . .”

Nụ cười hé trên môi Trần Tông, anh thả con dao xuống sàn, đưa bàn tay phải lên chạm vào người cô.

“Anh. . .” Nguyễn Ân nhắm mắt, cô bấm nút khẩn cấp ở đầu giường rồi dùng tay bịt vết thương lại giúp anh.

“Anh bị thương rồi!” Trần Tông nói, như báo cáo lại với cô.

“Có đáng không?” Cô hỏi, liên tục bấm nút khẩn cấp.

Vài phút sau, một cô y tá vào phòng, nhìn thấy máu rơi đầy sàn, cô ta vội vàng chạy đi tìm bác sĩ.

Bác sĩ khâu vết thương cho anh, mười hai mũi. Trước khi đi, vị bác sĩ đó còn nói. “Có muốn chết thì ra ngoài mà chết, ở bệnh viện chết đủ rồi. Đây là bệnh viện, là chỗ cứu người chứ không phải là nơi để tự tử. Hai người còn trẻ mà nông cạn quá vậy!”

Vị bác sĩ đi ra, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ. Trần Tông ngồi ở ghế sofa, cách cô một khoảng xa, anh sờ dải băng màu trắng trên tay, mắt phóng ra ngoài khung cửa sổ.

Trong không gian tĩnh mịch nghe rõ cả tiếng nước nhỏ giọt bên ngoài. Trời đang mưa, mưa xối xả như muốn gội sạch mọi phiền nhiễu của thế giới này.

Nguyễn Ân khẽ gọi tên anh. “Trần Tông. . .” Đến lúc này cô không thể giữ im lặng được nữa.

“Ừ”. Trần Tông trả lời, anh đưa mắt sang nhìn cô.

Hai người họ lại im lặng, anh nhìn cô, còn cô nhìn dải băng trắng trên tay anh. Mất một khoảng thời gian rất lâu, anh mới quyết định đứng dậy đi về phía cô.

Mí mắt cô khép lại, lông mi đen dày hơi rung. Cánh môi mọng nước bị cô cắn đến nhợt nhạt. Trần Tông kéo cô dựa vào lòng ngực anh, bàn tay anh vuốt ve tóc cô.

“Đừng khóc! Em khóc anh xót!”

Nghe được giọng anh, nước mắt cô trào ra, lăn dài trên má. Cô nắm chặt một góc áo sơ mi của anh, vùi mặt vào hõm vai anh, tiếng nấc càng lúc càng lớn.

“Đừng khóc!” Anh dỗ dành cô, sóng mũi anh cũng chột cay cay.

“Anh có yêu em không?” Cô hỏi trong tiếng khóc nghẹn ngào, ngược mặt lên nhìn anh.

“Có, anh yêu em. Anh yêu em, Nguyễn Ân!” Bàn tay anh vụng về lau nước mắt trên gương mặt nhợt nhạt của cô.

Cô vòng tay ôm quanh thắt lưng anh, có thể câu trả lời của anh là giả dối nhưng lúc này cô không muốn nghĩ ngợi nhiều. Trái tim cô chỉ chứa mỗi Trần Tông, cô cũng yêu anh. Thích một người mới cần thời gian lâu, mà yêu thì lại chỉ cần trong chớp mắt. Bốn tháng. Để có một tình yêu sâu nặng chết đi sống lại thì chưa đến mức, nhưng là khoảng thời gian không thể rời xa đối phương.

Nhìn ánh mắt quan tâm của Nguyễn Ân khi cô chạm vào vết cắt ở cổ tay, anh tự trách bản thân mình rất nhiều. Lúc này anh chỉ muốn ôm chặt lấy cô, siết cô trong vòng tay mình, để cơ thể anh sưởi ấm trái tim nứt nẻ của cô. Trong một giây không kìm lòng nổi, anh cúi xuống cắn môi dưới của cô.

Nguyễn Ân có ý phản kháng, nhưng bản thân cô cũng rất muốn anh. Muốn anh ôm cô, vỗ về cô, cưng chiều cô như lúc trước anh từng làm. Trần Tông luồn tay vào trong áo cô, ngón tay di chuyển trên cơ thể cô một cách quen thuộc.

Bên ngoài trời đổ mưa, ẩm ướt và lạnh lẽo. Không khí trong phòng lại khá nóng, ngọt ngào và có chút hạnh phúc.

Sáng hôm sau, khó khăn lắm Nguyễn Ân mới đứng vững trên đôi chân như muốn gãy của mình để vào phòng vệ sinh. Cô đánh răng rửa mặt xong xuôi, lại thấy vết hôn dài trên cổ, cả vết cắn trên ngực thì càng bức bối hơn. Tội qua anh chẳng khác nào hổ đói vô được mồi, ngấu nghiến không chịu thả con mồi ra. Đến sáng anh còn thò tay vào trong chăn, quấy phá cô lần nữa.

Cô gái trong gương sắc mặt đã ổn hơn, có chút hồng hào, chỉ là gương mặt hơi nhỏ hơn so với trước.

Trần Tông nói phải về công ty một chuyến, anh có cuộc họp quan trọng, bảo rằng gần trưa sẽ quay lại. Cô ngồi trong phòng, hết đứng lại ngồi, hết ngồi lại nằm. Đứng cạnh cửa sổ ngắm trời xanh mây trắng rồi lại lăm nhăm nói chuyện với con mèo hoang phía dưới sân cỏ tím xà. Cô thực sự cảm thấy buồn chán, mà hôm nay đi Phương chẳng vào bệnh viện thăm cô. Mấy cuốn tạp chí y khoa cô cũng đọc hết, buồn chán đến nỗi sinh bệnh tự kỉ.

Thế là cô rời khỏi phòng, muốn ra ngoài đi dạo một lúc. Đi gần đến nhà nguyện nhỏ, cô dừng chân lại một lúc, tò mò nhìn vào trong. Đây là căn phòng nhỏ dùng để cầu nguyện, bên trên là tượng Chúa Giê-su bị đóng đinh trên cây Thập giá, lúc mới nhìn, Nguyễn Ân hơi sợ. Cô không theo tôn giáo nào, chỉ thấy hình ảnh này có chút ám ảnh.

Không nán lại lâu, cô tiếp tục rào bước, đến cửa thang máy, cô gặp lại Cao Thanh Nhã. Cô ta cũng mặc đồ bệnh nhân giống cô, có lẽ là đẹp hơn.

Hai người đều đi xuống. Cao Thanh Nhã tươi cười, tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy cô. “Cô cũng ở đây à? Trùng hợp thật!”

Nguyễn Ân không trả lời. Đúng lúc cửa thang máy mở ra, trùng hợp là bên trong chẳng có ai. Cô nghĩ, nếu ngoan ngoãn ở trong phòng chắc sẽ không buồn bức như vậy rồi.

Cô ta bấm chọn tầng trệt, hỏi cô xuống tầng mấy. Cô nói xuống tầng trệt luôn, vậy là Cao Thanh Nhã mời cô uống nước. Nguyễn Ân không từ chối.

Cao Thanh Nhã chọn vị trí gần cửa sổ, nói đứng ra thì cửa ở đây được ốp kính, cô ta chỉ chọn nơi có tầm nhìn thoáng. Sau khi kêu hai ly latte, cô ta bắt đầu tán công Nguyễn Ân.

“Tôi nghe nói có người uống thuốc tự tử vì tình, thiệt đại dột. Người ta đã không yêu mình, hà tất gì phải hại bản thân như vậy. Cô nghĩ đúng không?”

Nguyễn Ân gật gù, cô không dám nhìn vào mắt cô ta, chỉ nhìn hai bàn tay nghịch lấy nhau.

“Chuyện tôi nói với cô mấy hôm trước, còn nhớ chứ?” Cao Thanh Nhã khoanh tay, quan sát biểu cảm trên mặt cô.

Lúc này Nguyễn Ân mới ngược nhìn cô ta, cô thấy cực kì khó chịu với gương mặt xinh đẹp trước mắt mình.

“Nghe nói Trần Tông ở bên cạnh cô mấy ngày qua.” Cô ta dừng lại một giây. “Tôi không trách anh ấy. Bác sĩ nói thể trạng tôi còn yếu, không thể làm những động tác mạnh được. Anh ấy có tìm đến cô tôi cũng thông cảm. Chỉ hi vọng cô đừng tự huỷ hoại bản thân rằng anh ấy yêu cô. . .”

Phục vụ bùng nước ra, Cao Thanh Nhã không muốn bị người khác nghe thấy nên dừng lại, còn nờ nụ cười thân thiện cảm ơn anh chàng phục vụ. Đợi anh ta đi, cô ta mới nói tiếp. “. . . Có những chuyện phải biết tự lượng sức mình, kéo không được thì phải thả, dây dưa chỉ làm bản thân đau thêm thôi. Cô hiểu ý tôi chứ?”

Nguyễn Ân căng hết người, vết tím ở cổ trở nên đau nhức. “Sao cô dám chắc anh ấy không có tình cảm với tôi?”

Câu hỏi của cô khiến Cao Thanh Nhã thoáng ngẩn ngơ. “Đàn ông mà, chỉ ham vui nhất thời thôi. Đến cuối cùng họ vẫn quay về với người họ yêu!” Cô ta có phần mất tự tin hơn trước.

“Anh ấy nói trưa nay quay lại, cô có muốn cuộc xem anh ấy đến phòng ai trước không? Sau đó hỏi xem ai là bên đầu cuối cùng của anh ấy? Lúc đó sẽ biết ai mới là người tự huỷ hoại hoặc bản thân!” Khi nói câu này, cô không chần chừ lắm. Cô ta nói Trần Tông đêm qua chỉ muốn vui vẻ với cô vì cô ta không được khỏe, cô đã tin. Nói ra câu này vì cô không muốn mất mặt, không muốn để người đàn bà kia khinh thường mình.

Cao Thanh Nhã nhanh chóng gạt đầu đồng ý. Nguyễn Ân nốc cạn ly latte lạnh trong một hơi, đặt cái cạch xuống bàn rồi đứng dậy bỏ đi.

Trở về phòng bệnh, cô nằm dài trên giường, muốn gọi điện nhõng nhẽo vài câu với Trần Tông, khiến anh mềm lòng đến tìm cô ngay. Nhưng cái tôi quá lớn, cô không cho phép bản thân làm điều đó.

Trái lại, Cao Thanh Nhã liên tục gọi cho Trần Tông. Anh nhận cuộc gọi của cô một cách bức tức. Cô ta nói cần gấp anh nói chuyện thực sự quan trọng, kêu anh khi nào xong việc thì đến gặp cô ta ngay.

Vậy mới nói, chỉ cần biết ăn nói, cộng thêm gương mặt xinh đẹp, tỏ ra yếu đuối một chút thì ai cũng phải xiêu lòng.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Những ngón tay đan

Quá trưa, Trần Tông lại nhận được cuộc gọi của Cao Thanh Nhã. Nhìn màn hình hiển thị số cô ta, anh chỉ muốn đập nát nó.

“Chuyện gì?” Anh tức giận trả lời.

“Anh đến chỗ em ngay nhé, em có chuyện thực sự quan trọng muốn nói.” Tuy bị anh tỏ ra gắt gỏng nhưng giọng cô ta vẫn nũng nịu đưa đẩy.

Trần Tông không trả lời, anh dập máy ngay sau đó. Từ sau khi xác định rõ tình cảm của mình với Nguyễn Ân, anh không còn dây dưa với Cao Thanh Nhã nữa. Lúc nói rõ với cô ta, cô ta đã khóc rất nhiều, còn kiên quyết đợi anh suy nghĩ kĩ lại. Anh nghĩ, không hiểu tại sao mình lại từng thích người đàn bà này.

Dưới cái nắng chói chang, Trần Tông kêu trợ lý lái xe đưa anh đến bệnh viện. Trên tay anh là bó hoa thủy tiên, anh thấy nó hợp với Nguyễn Ân nên đã mua nó. Nhưng trước khi đi gặp cô, anh muốn đến gặp Cao Thanh Nhã để dứt khoát mọi chuyện.

Khi anh mở cửa bước vào, cô ta đang gọt hoa quả, con dao sắc lẹm trên tay cô ta làm anh nhớ đến vết thương ở cổ tay mình. Và vết thương ấy dẫn đến Nguyễn Ân.

“Chuyện gì?” Anh cầm bó hoa bên tay trái, dứt tay phải vào túi.

“Ăn chút trái cây em gọt đã.” Cô ta đưa nửa trái táo đã gọt sẵn cho anh nhưng anh không nhận.

“Nguyễn Ân đang chờ tôi. Có gì thì nói mau đi.”

Cao Thanh Nhã bỏ táo vào đĩa, ngược nhìn anh bằng đôi mắt ngây thơ. “Hoa đó tặng em sao?”

Cô ta đi tới, chạm vào bó hoa trên tay Trần Tông. Anh gạt tay cô ta ra, nghiêng người né tránh, vô tình làm lộ ra dải băng trắng ở cổ tay. Cao Thanh Nhã hốt hoảng giữ lấy cánh tay anh. “Anh bị thương sao? Để em xem vết thương thế nào!”

“Cô học y à?” Trần Tông mặt mày để mặc cô ta nắm tay mình xem xét.

“Anh đừng như vậy, không phải lúc trước chúng ta rất tốt đẹp sao? Anh không nhớ những ngày tháng đó à? Em thì nhớ rất kĩ đấy!”

“Sao tôi không nhớ được.” Cơ thể anh sát lại gần cô ta, bóng dáng cao lớn của anh như muốn nuốt chửng cô ta vậy. “Tôi nhớ rất rõ. Chúng ta cùng ăn, cùng đi dạo, cùng ngắm hoàng hôn, cùng làm bao nhiêu chuyện ngọt ngào. . . tôi thực sự rất nhớ những ngày tháng đó.”

“Vậy thì cùng làm lại, có được không?” Giọng cô ta cực kì quỵến rũ, ai nghe thấy cũng muốn đồng ý sống chết cùng cô ta.

Trần Tông đẩy cô ta ngã xuống giường, anh khom người xuống, thì thầm vào tai cô ta. “Tôi yêu Nguyễn Ân và cô ấy không bao giờ phản bội tôi. . .”

Đột nhiên Cao Thanh Nhã ôm chặt lấy anh, kéo anh nằm đè lên người cô ta. Trần Tông vùng vẫy một lúc, cuối cùng cũng thoát ra được. Anh đứng dậy, chùi khô môi rướm máu vì bị cô ta cắn, hùng hồn tuyên bố. “Nếu còn làm mấy trò như vậy thì đừng trách tôi vô tình.” Anh lầm bầm mấy câu chửi, quay lưng bỏ đi.

Đi được ba bước, Cao Thanh Nhã bỗng cười như người điên, cô ta nói, “Có biết tại sao em làm như vậy không? . . .” Trần Tông quay lại nhìn cô ta. “. . . vì em và cô ta đã cả cuộc, cả xem anh sẽ đến tìm ai trước. Em không tự tin cho lắm. Nhưng anh biết đó, ông trời không phụ lòng em. Cô ta đã đến đây, đứng ngoài cửa từ lúc em nắm tay anh. Và anh đoán xem, cô ta đã thấy gì?” Nụ cười của cô ta càng giòn giã hơn.

Trần Tông cuộn chặt hai tay, gân xanh nổi lên khắp cánh tay anh. Người đàn bà này quá nham hiểm!

Bên cạnh khung cửa sổ, Nguyễn Ân nhận ra Trần Tông khi anh vừa xuống xe. Cô hí hửng chạy ra khỏi phòng, đứng cạnh thang máy định hù anh. Đợi một lúc lâu, khi cửa thang máy kêu một tiếng, cô núp bên phải chờ anh xuất hiện nhưng mãi không thấy anh đâu. Cô lò dò ra nhìn thì thấy anh ôm bó hoa thủy tiên đi về phía bên trái. Đang ôm hi vọng anh nhớ nhớ nhầm số phòng, nhưng khi anh bước vào căn phòng đó, bước chân cô bỗng chậm lại.

Có lẽ Trần Tông không nhớ nhầm, chỉ là cô mong đợi quá nhiều.

Trong thâm tâm cô vẫn le lói một tia sáng, nếu anh với người trong căn phòng đó không làm gì quá đáng, cô sẽ bỏ qua tất cả và xem như họ chưa từng gặp nhau. Nhưng mà ước mơ chỉ là thứ viễn vông, không phải cứ ước là thực hiện được.

Cao Thanh Nhã nắm tay Trần Tông, anh không phản kháng. Cô không thể nghe họ nói gì, thế mà trong đầu cô lại mường tượng ra lời thoại ngọt ngào của cô ta. Và đỉnh điểm là khi anh nằm đè lên người cô ta, Nguyễn Ân thực sự không nhìn thêm được nữa. Cô bỏ chạy, lẽ ra nên xông vào, bắt tại trận để Trần Tông hết đường chối cãi, vậy mà cô lại bỏ trốn.

Hai chân cô vấp vào nhau, ngã sấp mặt xuống sàn nhà, nhìn rất đáng thương. Trán cô đập mạnh một cái, đầu óc liền trở nên choáng váng, tầm nhìn thì bị nhòe đi.

Nguyễn Ân ngồi dậy, ôm lấy trán, chớp mắt lắc đầu tiên lục để có thể thấy rõ ràng hơn.

Trong cơn mơ hồ, cô nhìn thấy bóng mờ của một người đàn ông mặc tây âu màu xám. Anh ta giữ lấy cơ thể cô, nói gì đó mà cô không thể nghe được.

Mất gần một phút sau, tầm nhìn của mới được cải thiện, hình ảnh Trần Tông hiện ra trước mắt cô.

Anh nhìn cô đầy quan tâm, đáy mắt có chút lo sợ. “Nhận ra anh không? Nguyễn Ân? Nhớ anh là ai không?”

Cô gạt đầu, cảm giác choáng váng vẫn chưa qua hết.

Trần Tông bế cô về phòng. Khi dựa vào lồng ngực anh, cô nghe được tiếng tim đập khá nhanh của anh. Trong khoảnh khắc nào đó, cô muốn moi trái tim ấy ra để theo dõi, xem nó có thực sự đập mạnh vì cô không.

Sau khi được bác sĩ kiểm tra, họ nói cô chỉ bị choáng một chút thôi, vài tiếng sau có triệu chứng bất thường phải báo với họ ngay. Trần Tông cảm ơn rồi tiễn họ ra ngoài. Lúc quay lại, anh thấy Nguyễn Ân nhìn trần trần lên trần nhà, lòng anh chột nặng trĩu, không biết nên giải thích thế nào để cô không hiểu lầm.

“Trần Tông. . .” Cô gọi anh bằng chất giọng rất nhẹ, lại còn hơi kéo dài âm cuối. “. . . Đừng gặp Cao Thanh Nhã nữa. . .”

Anh nhanh chóng bước lại gần, ngồi lên mép giường, nắm tay cô. “Ừ, anh nghe em. Anh nghe em hết, không gặp cô ta nữa, không bao giờ.”

Cô nhìn anh, hơi mỉm cười. “Trần Tông, em muốn về nhà.”

“Được, lát nữa về nhà anh kêu di Phương nấu vài món cho em. . .”

“Trần Tông, em muốn về gặp ba mẹ em. . .”

Anh mở miệng định từ chối, nhưng nhìn vào đôi mắt buồn rười rượi kia, anh không nỡ để nước mắt trào ra từ hốc mắt đó, nên đã đồng ý. “Được, em muốn gì cũng được. Nhưng phải hứa không được trốn tránh anh, được không?”

Cô “ừm” một tiếng, sau đó nhắm mắt, nhắm nhoeo đòi được anh ôm.

Quả thực Trần Tông giữ lời hứa.

Hôm xuất viện về lại căn nhà ven sông, anh đề cô gọi điện cho Nguyễn Đại Vỹ. Anh trai sau khi nghe em gái nói muốn về thăm ba mẹ liền dọn dẹp lại phòng sách cho em gái, còn ngờ ý muốn ra sân bay đón. Cô từ chối, nói là chuyến bay có thể bị hoãn, không muốn anh đợi lâu. Nguyễn Đại Vỹ và ông bà Nguyễn nghe vậy cũng đồng ý không ra sân bay đón nữa.

Đến chiều muộn ngày hôm sau, Trần Tông lấy xe đưa cô đến chung cư của Nguyễn Đại Vỹ. Anh mở cốp lấy rương hành lý của cô, sau đó theo cô vào thang máy.

Nói thật, anh có hơi lo sợ. Anh sợ cô trốn đi mất, bỏ lại anh một mình. Vì từ lúc xuất viện đến giờ, cô chẳng nói năng gì, cũng chẳng đả động đến chuyện của Cao Thanh Nhã. Đôi mắt cô lúc nào cũng mở to chứa đầy nỗi buồn phiền.

Đến tầng mười sáu, cô thở dài một hơi, đứng chân chừ một lúc trước cửa thang máy. Phía trước là căn hộ của Nguyễn Đại Vỹ. Trần Tông hơi khó chịu khi nghĩ đến chuyện gặp lại anh ta.

Bỗng Nguyễn Ân quay sang phía anh, hai tay cô nắm chặt lại. “Cho em một chút thời gian, khi mọi chuyện ổn thỏa, em sẽ liên lạc với anh. . .”

“ Bao lâu?” Trần Tông giữ cô lại.

“Em không biết.” Cô nói, không nhìn anh.

“Vậy em. . .” Trần Tông chưa nói hết câu đã bị người nào đó cắt ngang.

Nguyễn Đại Vỹ nghe lời bà Nguyễn, chạy ra xem thử cô đã đến chưa. Đến gần cửa thang máy thì bắt gặp cô, anh liền gọi lớn. “Nguyễn Ân!”

Nguyễn Ân và Trần Tông cùng quay đầu lại.

Ngay khi trông thấy Trần Tông, Nguyễn Đại Vỹ hơi ngập ngừng. Còn Trần Tông thấy anh liền quay lưng bỏ đi, bấm liên tục vào nút chờ thang máy.

“Anh đợi em!” Trần Tông bất ngờ lên tiếng, mặc dù không lớn lắm nhưng cũng đủ để lọt vào tai cô.

Nguyễn Ân quay lại, cô 'ừ' một tiếng rồi đi thẳng về phía anh trai đang đợi.

Bà Nguyễn từ trong bếp chạy ra, xuýt xoa chào đón con gái. “Lâu như vậy giờ mới chịu về! Thay quần áo rồi ra đây, mẹ có nấu chè mà con thích đấy!”

“Dạ, con cất đồ rồi ra ngay!” Cô mỉm cười với mẹ, rồi gật đầu chào ba.

Nguyễn Ân theo Nguyễn Đại Vỹ vào phòng làm việc của anh. Ở trong được kê thêm một cái ghế nằm, anh nói phòng của anh hơi bừa bộn, đợi anh dọn dẹp xong rồi cô vào đó ngủ. Cô không từ chối, ngược lại còn bắt anh phải nghe theo những gì cô muốn. Có lẽ mang ơn Nguyễn Ân đã cứu anh ra khỏi chôn lao tù, nên anh mới nhường cô. Chỉ có điều, anh thắc mắc, đó là tại sao Trần Tông lại đi cùng cô, và bằng cách nào cô đưa anh ra khỏi chỗ tạm tối kia được? Hai câu hỏi lớn cứ lẩn quẩn trong đầu anh khiến anh không thể không tìm hiểu câu trả lời là gì.

Sau bữa tối, bà Nguyễn ngồi trò chuyện với Nguyễn Ân. Nguyễn Đại Vỹ ngồi bên cạnh luôn quan sát cô, anh nhận ra cô đang chứa rất nhiều tâm sự trong lòng. Ngay cả bà Nguyễn cũng nhận ra điều đó. Tối hôm đó, bà nói với anh, “Con bé nó có chuyện gì mà nhìn buồn quá. Mẹ hỏi nó cả buổi mà nó không nói. Hôm nào con thử tâm sự hỏi han em nó xem thế nào!” Anh gật đầu, bảo bà đi ngủ sớm đi, chuyện của cô cứ để anh hỏi sau.

Đợi bà Nguyễn về phòng, anh mới gõ cửa phòng Nguyễn Ân. Một lúc lâu sau, cô mới mở cửa.

“Sao vậy?” Cô hỏi, núp mình sau cánh cửa, bên trong phòng lại không bật đèn.

“Em ngủ chưa? Anh có chuyện muốn nói!” Nguyễn Đại Vỹ nhìn đỉnh đầu của cô, trán hơi nhăn lại.

Nguyễn Ân hé cửa ra để anh trai bước vào. Khi bật điện lên, anh thấy hốc mắt cô đỏ hoe, trên má còn vết nước mờ mờ.

“Em với Trần Tông là sao?” Anh hỏi ngay khi ngồi xuống cái ghế thấp cạnh tủ sách.

Cô không trả lời, nằm trên ghế quay lưng lại với anh.

“Tại sao anh ta lại đi cùng em?” Nguyễn Đại Vỹ cố giữ bình tĩnh để không hét vào mặt cô.

Cuối cùng, sau một khoảng lặng dài, Nguyễn Ân cũng lên tiếng. “Em đang hẹn hò với anh ấy!”

Từng chữ của cô như cửa vào lòng anh. Anh đâm mạnh vào tường một cái, miệng chửi rủa vài câu. “Có phải em cầu xin anh ta tha cho anh?”

“Em không muốn nói về chuyện này!” Cô né tránh, kéo tấm chăn mỏng trùm qua đầu.

“Cứ xem như là em không cầu xin anh ta, thì tại sao lại hẹn hò với anh ta? Đàn ông trên đời này đâu thiếu, nhưng tại sao lại là anh ta? Tại sao?” Câu hỏi cuối cùng, Nguyễn Đại Vỹ như gầm lên. Anh không thể chấp nhận cái sự thật phũ phàng này được.

“Đại Vỹ. . .” Cô gọi, cánh môi hơi run rẩy. Mi mắt cô khẽ chớp một cái rồi quay lại nhìn anh trai. “Em nghĩ em yêu Trần Tông mất rồi!”

Lời thú nhận của Nguyễn Ân càng khiến Đại Vỹ tức giận hơn. Hai tay anh vò lấy đầu, đứng dậy đi qua đi lại trước mặt cô. Có mấy lần anh đứng lại, chỉ vào mặt cô nhưng không biết nên trách điều gì.

“Em thực sự yêu Trần Tông rồi!” Nguyễn Ân lặp lại câu nói.

Bấy giờ, Nguyễn Đại Vỹ mới bình tĩnh lại một chút. Anh bước lại ngồi cạnh Nguyễn Ân, tâm can cực kì khó chịu. Khi nhìn thấy Trần Tông đi cùng em gái, anh đã linh cảm có chuyện chẳng lành. Anh nghĩ cô nhất định đã làm chuyện ngu ngốc gì đó rồi, và chuyện ngu ngốc nhất chính là yêu Trần Tông.

“Anh không định kể chuyện này cho em nghe, nhưng . . . anh nghĩ dù sao em cũng nên biết.” Đại Vỹ vuốt mặt, anh hắng giọng, bắt đầu kể. “. . . Trần Tông và anh là bạn học Đại học, thân như anh em ruột. Bạn gái của cậu ta tên Cao Thanh Nhã, có thể xem là thành phần ưu tú của khoa. Hai người họ quen nhau. Anh vẫn đến nhà cậu ta chơi như mọi khi. Họ quen nhau gần một năm, Cao Thanh Nhã đột nhiên nói cô ta có tình cảm với anh. . .”

“Anh cướp cô ấy khỏi Trần Tông.” Nguyễn Ân chen vào, cô nói với tông giọng đều đều, như kiểu buộc tội anh trai.

Nguyễn Đại Vỹ nghe xong, bật cười hai tiếng. “Anh không hề cướp ai cả. Là cô ta chủ động đến tìm anh. . . Sau hơn hai tháng đeo bám không thành, cô ta bỏ đi nước ngoài. Trần Tông lại không cho anh cơ hội giải thích. . .”

“ . . . ”

“Đừng qua lại với cậu ta nữa. Anh không muốn em chịu thiệt thòi. . .”

“Nhưng em lỡ yêu anh ấy mất rồi!” Nguyễn Ân kéo mền xuống khỏi mặt, giương mắt nhìn anh trai.

Nguyễn Đại Vỹ thở dài, “. . . em yêu cậu ta, vậy cậu ta có yêu em không? . . . Em không nghĩ cậu ta tiếp cận em vì muốn trả thù anh à?”

Nguyễn Ân lắc đầu, môi cô mím lại rất chặt.

“Chắc em còn nhớ lý do tại sao anh vào tù. . . Thực ra anh không làm gì sai cả. Là Đinh Hương thích anh, con bé hẹn anh ở quán bar, bỏ thuốc vào đồ uống của anh khiến anh làm chuyện đó với con bé. . .” Anh cười nhạt, nhớ lại thân thể tươi non mơn mẫm của thiếu nữ mới lớn.

“Anh nói gì? Anh bị Đinh Hương chuốc thuốc?” Cô tròn mắt nhìn anh, đột ngột ngồi thẳng dậy.

“Đúng vậy! Sau mấy ngày xét xử, anh bị đưa vào tù, con bé có đến thăm anh nhưng bị anh cự tuyệt. Chắc nó buồn nên mới uống thuốc tự tử. . .”

Nguyễn Đại Vỹ không có lỗi, là cô gái kia bắt anh. Nếu chuyện đúng như những gì anh nói, thì những việc mà Trần Tông làm là vì muốn trả thù anh trai cô? Nguyễn Ân đờ người, cô cảm nhận được trái tim mình ngưng đập vài giây. “Thật sự là vậy sao? Trần Tông, anh ấy . . .” Cô ghen ứ nơi cổ họng, từ ngữ lúc này thật khó để phát ra.

“Chuyện em yêu ai anh không can thiệp vào, nhưng là Trần Tông thì anh phải ngăn cản. Anh hiểu cậu ấy, cậu ấy chỉ muốn thắng, không muốn thua. . . anh thắng cậu ta một lần, cậu ta nhất định sẽ tìm cách hạ anh xuống.” Anh đặt tay lên vai cô, bóp nhẹ. “Anh chỉ mong em đặt trái tim đúng chỗ. Đặt sai chỗ, sau này lấy về chỉ còn lại những mảnh vỡ thôi. . .”

Nguyễn Đại Vỹ kêu cô đi ngủ sớm, muốn nghĩ thì ngày mai hãy nghĩ tiếp. Cô nằm trần trọc cả đêm, nghĩ về đoạn tình cảm đầy toan tính giữa Trần Tông và cô mà thấy đau lòng.

Trưa ngày hôm sau cô mới ngủ dậy. Việc đầu tiên cô làm là mở điện thoại lên, quả nhiên màn hình hiển thị tin nhắn và cả cuộc gọi nhờ của Trần Tông.

Anh nhắn anh muốn gặp cô một lát. Cô lại bồn chồn một lúc, nghĩ thế nào mà lại gọi cho anh.

Trần Tông nghe máy sau bốn hồi chuông. “Nguyễn Ân!” Nghe giọng anh có vẻ vui mừng.

Cô vô thức cắn môi, bàn tay cuộn lại rất chặt. “Em rút lại lời hứa, em không muốn ở bên anh!”

Đầu bên kia im lặng rất lâu, cô nghe được tiếng thở ngắt quãng của anh.

“Lý do là gì?” Giọng anh đều đều, cổ kim nén cơn tức giận.

“Em không thoải mái, anh khiến em không thở nổi. . .”

“ . . . vì Nguyễn Đại Vỹ phải không?”

Cô không trả lời, sau gần một phút im lặng, anh lại lên tiếng. “Anh không chấp nhận để em rút lại lời hứa!”

Trần Tông dập máy. Cô thở dài hai lần rồi mới bước ra ngoài.

Ở phòng khách, Nguyễn Đại Vỹ đang dặn dò ông bà Nguyễn cái gì đó, bên dưới chân họ có hai túi hành lý lớn.

“Ba mẹ đi đâu vậy ạ?” Cô hỏi, nhảy lên bệ cửa sổ gần đó, hai chân đung đưa.

“Đi du lịch. Anh trai con đặt vé lúc nào không hay, sáng ra đã kêu ba mẹ thu dọn đồ đạc đi.” Ba nói, kiểm tra lại hành lý lần nữa.

“Mấy hôm trước mẹ khen hoa anh đào đẹp, hôm nay anh trai con đã đặt vé cho ba mẹ đi Nhật xem anh đào nở. Tốn kém thế không biết.” Nghe thì có vẻ như trách, nhưng gương mặt bà Nguyễn lại rất hào hứng.

“Con gọi xe rồi, ba mẹ xuống nhanh đi. Khi nào đến nơi gọi cho con biết!” Nguyễn Đại Vỹ xách hai túi hành lý lên, đi ra mở cửa.

Nguyễn Ân lèo đèo theo sau. “Nhớ chụp nhiều nhiều hình đem về cho con xem với nhé!”

“Hai đứa ở nhà coi cẩn thận, ăn uống đầy đủ. . .” Bà Nguyễn đang ca bài ca của bà mẹ thì bị ông Nguyễn kéo đi.

Nguyễn Đại Vỹ tiễn hai ông bà xuống dưới lầu. Nguyễn Ân đóng cửa quay vào trong, mở tủ lạnh kiểm gì bỏ vào bụng.

Hon nửa tiếng sau mà Nguyễn Đại Vỹ vẫn chưa quay lại. Cô sốt ruột chạy ra ngoài xem. Ở ngoài hành lang, người ta tập trung lại rất đông, có người còn gọi bảo vệ lên.

“Chuyện gì vậy cô?” Nguyễn Ân hỏi một thím đứng gần.

“Đánh nhau. Nhà 1618 đánh với người ta!” Thím đó nói, chỉ tay về căn hộ phía sau.

Nguyễn Ân không có ấn tượng với con số kia, nhưng khi quay lại nhìn, cô mới hốt hoảng phát hiện ra là số nhà Nguyễn Đại Vỹ.

Cô đẩy đám đông tản ra để chui vào. Đại Vỹ đang bị người ta túm cổ áo mà đánh. Cô vội lao vào, đẩy người đàn ông kia ra, đỡ anh trai bị đánh đến sưng mắt đứng cho vững.

Quay lại nhìn người đàn ông kia, gương mặt anh ta cũng bị bầm tím vài chỗ, nhưng cô vẫn nhận ra được người đó là ai.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thừng Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Khoảng cách giữa chúng ta

Cuộc đôi co giữa hai chàng trai kết thúc, mọi người tản đi gần hết. Trên hành lang chỉ còn lại ba người đối diện với nhau.

Nguyễn Ân đứng giữa, không biết nên làm thế nào. Một bên là người thân, một bên là người mình yêu. Cả hai đều bị thương, dường như họ không nể nang ai, không ai chịu nhường ai mới khiến gương mặt sưng vù lên như vậy.

“Cậu về đi! Sau này đừng tìm Nguyễn Ân nữa, mọi trách nhiệm cứ tính lên đầu tôi. Tôi làm, tôi chịu. . .” Nguyễn Đại Vỹ nói, anh kéo Nguyễn Ân đi ngang qua Trần Tông.

Tìm cô đập rất nhanh, bầu không khí như bị anh hút cạn khiến cô không thở nổi.

Đột nhiên cánh tay cô bị giữ lại, Trần Tông nắm chặt cổ tay cô.

“Trần Tông. . .” Cô gọi, giọng rất khê, mơ hồ như có như không.

Nguyễn Đại Vỹ đứng lại, anh thả tay Nguyễn Ân, đi tới đẩy Trần Tông ra.

“Tôi nói cậu cứ kiếm chuyện với tôi, để con bé yên!”

“Nguyễn Ân. . .” Trần Tông phớt lờ câu nói của Đại Vỹ, hai mắt anh dán chặt lên người Nguyễn Ân.

Cô cắn môi, từ từ ngược mặt lên nhìn anh, không né tránh nữa. “Đại Vỹ, em nói chuyện với anh ấy một lát, anh đừng đi theo.”

“Em không cần phải chịu đựng vì anh. Lỗi của anh, anh sẽ chịu. Hiểu không?” Đại Vỹ dằn dò, không quên liếc Trần Tông một cái.

Cô gật đầu, sau đó đi về phía cầu thang bộ. Đây là góc ít người đến nhất, hầu hết họ đều dùng thang máy, nên thang bộ trở thành nơi bị bỏ hoang, là thánh địa của các cặp đôi yêu nhau.

Dựa lưng vào tường, cô cúi đầu nhìn những ngón chân lòi ra ngoài đôi dép bông. Trần Tông ngồi xuống bậc thêm, đưa tay lên chùi khóe môi chảy máu.

Nói thật, Nguyễn Ân hơi xót. gương mặt điển trai của anh bị đánh đến thâm tím một bên mặt như vậy sao không xót cho được.

Cô không kiềm lòng nổi, hỏi dò anh. “Đau lắm không?”

Trần Trình cúi tay, kéo cô ngồi xuống cạnh mình. “Có một chỗ còn đau hơn. . .”

Bốn mắt nhìn nhau, mặt anh càng ngày càng sát lại gần mặt cô. Đến khi mũi họ chạm nhau, Nguyễn Ân mới quay đầu tránh né.

Cô cố tỏ ra mạnh mẽ, nhưng giọng nói lại đầy sự tuyệt vọng. “Đừng tìm em nữa, chúng ta không thể . . . đến với nhau! Mối hận của mấy người, đừng lôi em vào.”

“Anh không đến vì Nguyễn Đại Vỹ, anh đến là vì em. . .”

Nguyễn Ân cười nhàn nhạt, cô đứng dậy, giữ khoảng cách với anh. “Anh về đi. Giống như anh không thể tha thứ cho anh trai em, em cũng không thể tha thứ cho anh.”

Sau câu nói đó, Nguyễn Ân bỏ đi, Trần Tông không đuổi theo.

Vào trong nhà, Nguyễn Ân hít một hơi thật sâu, lấy lại nhịp thở bình thường. Chợt nhớ ra gì đó, cô lấy điện thoại gọi cho dì Phương.

Bỏ qua mấy câu chào hỏi theo thông lệ, cô trực tiếp đi vào vấn đề chính. “Dì Phương, lúc này Trần Tông có đánh nhau với người ta, phiền dì bồi thuốc cho anh ấy giúp con nhé!”

Dì Phương lâu ngày không nói chuyện với Nguyễn Ân, tận tình hỏi thăm sức khỏe của cô, cuối cùng còn kêu cô nhanh quay trở về. Cô vâng vâng dạ dạ rồi cúp máy.

Trần Tông chán nản lái xe tới quán bar thường ghé, uống rất nhiều rượu. Trong lúc mơ màng còn gọi điện cho Nguyễn Ân mấy lần. Cuối cùng cô cũng chịu nhận cuộc gọi.

“Nguyễn Ân, anh thua rồi. . .” Anh nói bằng giọng hết sức đau khổ, rượu vào chỉ khiến trái tim anh đau hơn.

“Anh đừng như vậy. Bây giờ Cao Thanh Nhã quay về rồi, anh với cô ấy trở lại như trước, không phải tốt lắm sao?” Thanh âm êm ái phát ra, chạy lướt khắp cơ thể anh, len lỏi vào từng ngõ ngách.

Ly rượu đắng chát trên tay, anh nốc một hơi hết cạn, cười khổ vài tiếng. “. . . Anh không cần cô ta. . . Nguyễn Ân, anh cần em. Anh cần em, em hiểu không?” Trần Tông hét vào điện thoại, một giọt nước mắt trào ra khỏi khóe mắt anh.

Bên kia im lặng rất lâu, anh chỉ có thể nghe thấy tiếng thở nặng nhọc của cô.

“. . . Anh không nhận ra rằng mình sai rồi sao? Người phản bội anh là Cao Thanh Nhã, anh trai em chỉ là người bị hại. Anh không cho anh ấy cơ hội giải thích, còn bắt em. . .” Cô dừng lại một lúc. “. . . bắt em trở thành đồ chơi của anh. Em hận anh, hận anh suốt phần đời còn lại của em. . .”

Anh lắng nghe từng lời trách mắng của cô, từng chữ như cắt vào lòng anh. “. . . Nếu anh chết đi, em có tha thứ cho anh không?” Khóe môi anh vẽ ra một nụ cười nửa vờ, bàn tay giữ điện thoại siết chặt lại.

Nghe thấy câu trả lời “có” đầy dứt khoát của cô, anh không luyến tiếc thêm gì nữa.

Sáng ngày mười một tháng chín, dì Phương gọi cho Nguyễn Ân, báo rằng Trần Tông bị tai nạn xe, tình trạng rất nguy kịch.

Trưa hôm đó, Nguyễn Đại Vỹ chở cô đến bệnh viện quốc tế nằm ở trung tâm thành phố. Dì Phương nói Trần Tông vừa được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, bác sĩ không cho ai vào thăm cả.

Đứng trước ô cửa sổ phòng bệnh, nhìn gương mặt tiều tụy nhợt nhạt đầy thương tích của Trần Tông, Nguyễn Ân bật khóc nức nở.

Cô chạm tay vào tấm kính dày, miệng lầm bầm “Đừng chết, Trần Tông. Anh phải sống để đền bù lỗi lầm của mình chứ. Anh phải sống để hận em nữa chứ. . . Đừng chết mà, xin anh. . .”

Chân cô đứng không vững, dần dần khuỵu xuống. Nguyễn Đại Vỹ đưa tay đỡ lấy cô, không biết an ủi làm sao.

Một lúc sau, cô thôi không khóc nữa, cũng là lúc Đinh Hương xuất hiện.

Cô gái với gương mặt hốt hoảng chạy đến níu tay dì Phương. “Anh con thế nào rồi?”

Dì Phương tường thuật lại lời của bác sĩ cho Đinh Hương nghe, cô bé vừa nghe vừa khóc. Đến khi phát hiện Nguyễn Ân và Nguyễn Đại Vỹ ở sau lưng, cô bé mới thôi sụt sùi.

“Anh Đại Vỹ. . .” Đinh Hương nhìn anh rồi liếc nhìn cô gái bên cạnh anh. “Chị ấy là. . .”

“Em gái tôi!” Nguyễn Đại Vỹ nhủ mảy, có vẻ như anh không thích Đinh Hương cho lắm!

Sáng nay, khi Nguyễn Ân báo Trần Tông bị tai nạn, anh đã thoáng vui mừng. Nhưng nhìn cô em gái ngu ngốc vì tình mà đau khổ của mình thì lòng anh chùng xuống. Nguyễn Ân không nói muốn đến thăm Trần Tông, chỉ dựa vào ánh mắt vô hồn khi tuôn ra tin tức đó, anh đã biết cô muốn gặp Trần Tông đến nhường nào.

Nhìn Trần Tông nằm thoi thóp bên cạnh mấy cái máy lạnh lều, anh không còn hận anh ta nữa. Anh nghĩ, nếu em gái mình đã thích cậu ta đến vậy thì cũng không nên cấm cản nó nữa. Và lại, có lẽ Trần Tông thực sự nghiêm túc với Nguyễn Ân.

Ngày hôm qua, anh vô tình gặp Trần Tông ở tầng nhà mình. Lúc đó anh ta đang hỏi thăm hàng xóm xem nhà anh ở đâu. Khoảnh khắc Trần Tông nhìn thấy anh, anh đã chạy đến túm cổ áo sơ mi của anh ta. Hai người đánh qua đánh lại. Ban đầu Trần Tông không phản kháng, nhưng sau khi anh nhắc đến Nguyễn Ân, anh ta đã đánh lại anh, còn nói bây giờ anh ta rất thật lòng với cô.

Nguyễn Đại Vỹ nhìn Nguyễn Ân đi qua đi lại trước cửa sổ phòng chăm sóc đặc biệt, anh nhủ mảy, hỏi Đinh Hương. “Ba cậu ấy định đưa Trần Tông ra nước ngoài thật à?”

“Vâng. Em nghe dì Phương nói vậy. . .” Cô ngồi khép nép bên cạnh Đại Vỹ, lâu lâu lại liếc nhìn anh một cái. “Anh Đại Vỹ, em xin lỗi. . .”

Anh thờ dài, dựa lưng vào ghế. “Bỏ đi, sau này đừng làm mấy chuyện như vậy nữa!”

Đinh Hương không trả lời, đầu cúi thấp hơn, giọng rất nhỏ. “Đáp lại tình cảm của em khó vậy sao?”

Mặc dù cô nói rất nhỏ nhưng anh vẫn nghe được. “Bây giờ không thích hợp để nói chuyện đó. . .”

Bỗng Đinh Hương gào lên. “Bây giờ không thích hợp thì khi nào mới thích hợp? Có bao giờ anh chịu gặp em đâu. Em chỉ muốn được anh quan tâm thì có gì sai? Em đã . . .”

Bị Nguyễn Đại Vỹ nhìn chằm chằm, cô không thể nói thêm được nữa, giọng cũng nhỏ dần.

Nguyễn Ân nhìn cô gái bé nhỏ bên cạnh anh trai, dì Phương đang quở trách con bé vì làm ồn trong bệnh viện, lại còn ngay trước phòng bệnh của anh trai. Đinh Hương xụ mặt xuống.

Cô lắc đầu nhìn anh trai, tỏ thái độ không đồng tình, muốn anh nhường nhịn cô gái kia.

Từ phía cánh cửa nặng nề, một vị bác sĩ đi ra, thu hút sự chú ý của mọi người. Nguyễn Ân vô thức bước lên vài bước.

Ông ta thông báo tình trạng hiện giờ của Trần Tông, nói rằng anh có khối máu bầm trong não. Phía cánh sát còn xác nhận là anh cố tình đâm vào cột điện, bị văng ra cách xe tám mét. Họ nói anh còn sống quả là một kì tích.

Cô nhìn anh nằm trên giường bệnh, sóng mũi cay cay. Kêu anh chết anh liền chết, có ai ngu ngốc hơn anh không?

Những ngày sau đó, tình trạng của anh có đỡ hơn nhưng vẫn trong trạng thái hôn mê. Đến ngày thứ mười, anh được chuyển qua phòng hồi sức cấp cứu, người thân có thể vào thăm. Đối với Nguyễn Ân mà nói, mỗi giây trôi qua là một nhát dao đâm vào lòng ngực cô. Cô cứ lẳng lặng ngồi bên giường Trần Tông, thủ thủ vào tai anh những lời cô muốn nói, những phút giây hạnh phúc của họ.

Đinh Hương không hỏi mối quan hệ giữa hai người là thế nào, cô chỉ lặng lẽ quan sát Nguyễn Ân. Có lần cô hỏi dì Phương, dì nói hai người họ thực sự là trời sinh một đôi.

Cô thầm đánh giá Nguyễn Ân, rồi lại tủi thân khi mình không chiếm được trái tim Nguyễn Đại Vỹ như Nguyễn Ân chiếm lấy Trần Tông. Cứ cho rằng dùng cơ thể sẽ khiến anh để ý đến mình, nhưng cô sai rồi, sai hoàn toàn. Cô nhận ra điều đó khi thấy ánh mắt Nguyễn Ân dành cho Trần Tông, và cả cái cách ngu ngốc mà anh trai cô đã làm để giữ cô gái này bên cạnh mình.

Đến ngày thứ hai mươi lăm. Khi cô nằm trên giường với trái tim vỡ vụn, không còn chút hi vọng nào về việc Trần Tông sẽ tỉnh lại. Thì Nguyễn Đại Vỹ gọi điện cho cô, báo Trần Tông tỉnh lại rồi.

Trong ánh nắng vàng ấm áp, Nguyễn Ân chạy vội vào bệnh viện. Bước chân cô thoăn thoắt trên hành lang đến phòng bệnh. Cô đẩy cửa vào trong, căn phòng chứa rất nhiều người, có người quen và có cả người lạ. Nhưng trong mắt cô lúc này chỉ có chàng trai ngồi trên giường bệnh.

Trần Tông đưa mắt nhìn Nguyễn Ân, anh đưa hai tay về phía cô, mặt mếu máo. Anh khóc đòi cô như đứa trẻ đòi mẹ.

Bầu không khí trong phòng trở nên nặng nề. Cô hỏi tại sao. Đinh Hương nói ý thức của Trần Tông bị mất rồi, bây giờ chẳng khác nào đứa trẻ to xác.

Anh vẫn đang mếu máo đòi cô, thậm chí vùng vằng đạp mền rớt xuống đất.

Mỗi bước tiến gần lại Trần Tông, cô càng bất an. Và hơi sợ.

Cánh tay anh vòng chặt lấy thắt lưng cô, khóc lóc nức nở. Nguyễn Ân ôm lấy đầu anh đang vui trong ngực mình, không dám tin người đàn ông lạnh nhạt kia lại biến thành như vậy.

Được cô đỡ dành, Trần Tông đang ngủ ngon lành trên giường. Ở bên ngoài phòng bệnh, ba của Trần Tông, ông Trần, đề nghị đưa Trần Tông sang nước ngoài chữa trị.

“... không ổn đâu. Ba cũng thấy chỉ có cô gái này mới khiến nó bình tĩnh. Bây giờ mà mang nó đi có khi nó điên luôn đấy!” Anh trai của Trần Tông, Trần Trạch, lên tiếng.

“Phải rồi. Cháu thấy để anh ấy ở lại đây vẫn tốt hơn!” Đinh Hương gật gù, đồng tình với Trần Trạch.

“Điều kiện ở đây không tốt. Với lại, không thể nhờ vả người ta như vậy được. . .” Tất cả đổ dồn ánh mắt về phía Nguyễn Ân.

Cô hít một hơi sâu, ngược lên nhìn ông Trần. “Cháu sẽ chăm sóc anh ấy. . .”

Người nhà Trần Tông có vẻ không ngạc nhiên, có thể họ cho rằng chỉ là ý kiến nhất thời của cô. Ngược lại, Nguyễn Đại Vỹ bật dậy khỏi ghế, chỉ vào mặt em gái, nói. “Em điên à? Em có rãnh thì về chăm sóc ba mẹ, tội tình gì mà lại đi chăm sóc cậu ta? Em đúng là điên thật rồi!”

Ông Trần vỗ vai Đại Vỹ trấn an, kêu anh bình tĩnh. “Cậu bình tĩnh đã, tôi cũng không bắt em gái cậu chịu thiệt đâu. Còn cô gái. . .” Ông ta đứng trước mặt Nguyễn Ân. “... con cứ suy nghĩ cho kĩ. Nếu con ở bên cạnh Trần Tông, đó là điều thiệt thòi cho con. Con không ở cạnh nó, ta cũng hiểu được. . . Hãy suy nghĩ thật kĩ!”

Nguyễn Đại Vỹ định làm ầm lên lần nữa thì bị Nguyễn Ân kéo đi. Đến một góc xa xa, cô nhìn anh, thờ dãi ba lần rồi mới mở lời. “Em muốn chăm sóc anh ấy suốt phần đời còn lại, dù anh ấy có khỏi hay không em vẫn muốn bên cạnh anh ấy. . .”

“Nhưng tại sao? Anh đã nói chúng ta không mắc nợ cậu ta, việc gì. . .” Anh siết chặt bàn tay, nổi bực bội không biết giải tỏa ở đâu.

“Đại Vỹ, em nợ anh ấy!” Giọng cô đều đều, ánh mắt kiên định. “... Tôi hôm trước ngày xảy ra tai nạn, anh ấy gọi điện cho em, . . .” Cổ họng cô nghẹn lại, nước mắt dâng đầy trong hốc mắt. “... anh ấy hỏi có phải anh ấy chết em sẽ tha thứ cho anh ấy không. . . Và em trả lời là phải. Em như vậy thì có khác gì giết anh ấy không. . .” Cô vỡ òa, nước mắt đua nhau lăn dài trên gương mặt hao gầy của cô.

Nguyễn Đại Vỹ lặng người khi nghe cô nói. Anh chưa từng yêu ai sâu đậm đến mức này, nên không thể hiểu được cảm giác của cô lúc này.

Anh ngồi bên cạnh cô, để cô khóc trên vai anh, lắng lắng nghe tiếng nước mắt rơi. “Nếu em đã quyết như vậy, thì cứ làm đi. Có ảm ức gì cũng phải nói với anh. Nín đi!”

Cô gạt đầu, lấy áo anh lau nước mắt. “Em xin lỗi. Để anh chăm sóc ba mẹ một mình!”

“Anh nuôi ba mẹ thì sau này tài sản của ba mẹ cho anh hết, có gì mà phải xin lỗi!” Anh dùng tay áo lau sạch nước mắt giúp cô.

Trần Trạch mang cháo ở nhà nấu lên cho Trần Tông. Nguyễn Ân cẩn thận đút cho anh ăn từng muỗng. Mọi sinh hoạt của anh đều là một tay cô lo hết. Anh không nói được, chỉ ậm ừ, rồi cười ngốc nghếch với cô.

Bác sĩ nói bây giờ anh phải tập lại từ đầu, từ ăn uống cho đến nói năng. Cứ như anh được sinh ra một lần nữa.

Có một điều rất thú vị, đó là mỗi lần Nguyễn Ân cử động hay làm bất cứ thứ gì Trần Tông cũng nhìn cô rồi cười hạnh phúc.

Ông Trần nói ngày mai họ phải lên máy bay, nhằm tránh sự bàn tán của đám đông. Công việc của anh đều được giao cho Trần Trạch giải quyết.

Theo lời của Nguyễn Đại Vỹ, hỏi học Đại học Trần Tông nói anh muốn sống ở Nhật. Đại Vỹ kể, Trần Tông thường đọc cuốn 'Totto-chan bên cửa sổ', anh muốn được đến Nhật để cảm nhận mọi cảnh đẹp trong cuốn sách nhắc tới. Thế là họ đến Nhật. Ông Trần không phản đối, chỉ yêu cầu cô nghe theo sự sắp xếp của ông. Ông ta không muốn Trần Tông thiếu thốn thứ gì, cũng như không muốn cô phải chịu thiệt.

Trước khi đi, Nguyễn Ân không có cơ hội gặp ông bà Nguyễn, vì họ đi du lịch chưa về, chỉ có thể gọi điện báo rằng cô phải đi công tác ở nước ngoài. Ông bà không hỏi nhiều do đường truyền bất ổn, dằn dỏ cô đôi câu rồi ngắt máy.

Ở trên máy bay, Trần Tông rất ngoan. Anh thích thú với con Masupilami bằng bông, cứ ôm ghì lấy nó không buông. Vừa đặt chân xuống máy bay, cô đã được một chàng trai người Nhật chờ sẵn. Anh ta đưa cô đến gặp bác sĩ điều trị cho Trần Tông.

Tiếng Nhật là ngoại ngữ thứ hai mà cô buộc phải học khi học Đại học, nhờ đó mà cô dễ dàng giao tiếp được mấy câu thường ngày với mọi người. Anh chàng lái xe - Yue - bắt ngờ vì cô nói được tiếng Nhật. Hai người trò chuyện qua lại thì Trần Tông bỗng phát cáu.

Anh kéo áo cô, hàng lông mày nhú vào nhau, phát ra mấy chữ không rõ ràng. “Mẹ. . . Không cho. . . nói”.

Cô hỏi lý do tại sao, anh càng bực bội hơn, ném con Masupilami đập vào ghế trước mặt.

Bất ngờ trước hành động xác xược của anh, cô chỉ biết im lặng nhặt con Masupilami lên giúp anh, sau đó quay mặt nhìn ra bên ngoài. Cô không biết rằng mọi chuyện sau này còn khó khăn hơn như vậy nữa.

Có nhiều lần Trần Tông trốn đi, cô phải chạy khắp nơi kiếm anh, đến nỗi hai chân sưng tấy vẫn phải lết đi tìm anh. Cuối cùng về nhà lại thấy anh ngồi

trước cửa đợi.

Có nhiều lần Trần Tông hát đồ cả tô canh nóng hổi vào người cô, mà cô không mắng anh dù chỉ một câu. Chỉ lẳng lặng đi thay đồ rồi bôi thuốc chống bỏng.

Có nhiều lần khi tắm cho Trần Tông, anh không biết sức đàn ông của mình mạnh hơn cô, thế là cứ nhán cô xuống bồn nước.

Có nhiều lần cô cạo râu giúp anh, vô tình cắt một vết xước vào da, anh cúi kính khiến lưỡi dao cứa một đường dài trên cánh tay cô.

Có nhiều lần cô bị vấp té vì mấy mẫu lego Trần Tông chơi xong không cất gọn lại.

Có nhiều lần cô đưa anh đi dạo. Anh muốn vào khu trò chơi của trẻ em mà cô không cho, thế là anh đẩy cô ngã. Tay chân cô có rất nhiều vết thương.

Mọi chuyện cô đều nhẫn nhịn. Nhưng nỗi ám ức dồn nén lâu ngày nhất định sẽ bùng nổ thành cơn thịnh nộ.

Đó là một buổi chiều, tuyết rơi cao gần một mét nên Yue không thể mang pizza đến được. Mà Trần Tông thì cứ nằng nặc đòi ăn pizza. Cô dỗ dành anh, bảo rằng tuyết nhiều quá, không thể ra ngoài ăn pizza được. Anh không chịu, la hét om sòm đòi cô dẫn đi ăn.

Bao buồn phiền mệt mỏi tích tụ cả tháng nay, cuối cùng cô không chịu đựng thêm được nữa.

Nguyễn Ân ngồi phịch xuống ghế sofa, cô ôm mặt mà khóc. “Sao anh cứ như vậy chứ? Anh có biết em mệt mỏi thế nào không? Em vẫn ôm hi vọng anh sẽ hết bệnh. Ngày nào anh cũng đòi hỏi đủ thứ, em đều chấp nhận hết. Vậy mà sao anh không nghe lời em? . . . Em thực sự mệt mỏi lắm rồi. . .”

Trần Tông thấy cô khóc, anh từ từ ngồi xuống dưới chân cô, bày ra vẻ mặt đáng thương.

“Mẹ. . .” Anh gọi, đặt tay lên đầu gối cô.

Nguyễn Ân vẫn chưa hết tức giận. Cô lấy cái ví nhỏ màu xám ra, ném cho anh. “Tiền đó, muốn làm gì thì làm đi. Đừng làm phiền em. . .”

Tiếng gọi “mẹ” lại phát ra một lần nữa. Trần Tông gục đầu lên đùi cô, cảm thấy hơi sợ. Chứng kiến hành động ngây dại đó của anh, Nguyễn Ân càng bức bối hơn. Cô dùng sức đẩy anh ra, sau đó đứng dậy chạy vào phòng, khóa chặt cửa lại rồi ôm gối ngồi khóc.

Tiếng đập cửa cùng tiếng khóc lóc thảm thương từ bên ngoài truyền đến, cô mặc kệ mấy lời kêu van của anh, cứ ngồi lì trong phòng.

“Mẹ, con sai rồi, con không đòi pizza nữa đâu. Con chỉ muốn mẹ thôi! Con chỉ muốn mẹ thôi mà!” Tiếng khóc của anh khiến mình cô dịu xuống.

Cô cho rằng mình sẽ bên cạnh và chăm sóc anh cả đời, nhưng khi nhìn thấy vài cặp vợ chồng hạnh phúc, cô lại thấy tủi thân vô cùng. Có vài lần cô nghĩ đến chuyện mang trả anh lại cho nhà họ Trần, lúc đó cô thực sự tuyệt vọng với tình trạng của anh. Cứ ngây dại suốt cả đời như vậy, liệu tình yêu của cô có đủ lớn để đánh bại nỗi yếu đuối kia không?

Cánh cửa mở ra, Nguyễn Ân bước ra ngoài với khuôn mặt lạnh tanh, còn Trần Tông thì khóc đến sưng cả mắt.

“Con muốn mẹ thôi!” Trần Tông vòng tay trước ngực, đầu cúi xuống. Anh lặp lại câu đó nhiều lần như đang niệm chú.

Nguyễn Ân ôm anh, vỗ nhẹ vào vai anh vì thấy có lỗi khi để anh khóc thê thảm như vậy.

Từ đó về sau, anh không còn đòi cô bất cứ thứ gì, khi thích món đồ nào đó, anh sẽ nhớ kĩ cửa hàng bán, rồi chờ đến lúc được nói chuyện với ông Trần kêu ông mua cho anh món đồ anh thích. Cái tên chú Nhiều Tiền cũng từ đó mà ra.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nơi cất giấu nỗi buồn.

Giữa tháng tư, Trần Trạch đột nhiên gọi điện cho Nguyễn Ân. Anh thông báo Trần Trình - đứa em út của họ Trần - sắp kết hôn, muốn cô đưa Trần Tông về nhà một chuyến để họp mặt gia đình. Cô biết mình không thể từ chối, chỉ có thể nghe theo sự sắp đặt của Trần Trạch.

Trần Tông nghe tin được đi máy bay thì vui mừng ra mặt, lúc nào cũng hỏi Nguyễn Ân bao giờ thì được đi. Cô bảo hai ngày nữa. Được một lúc Trần Tông lại hỏi tiếp. Chỉ đến khi ngồi trên máy bay, anh mới thôi không hỏi nữa.

Lần đầu tiên gặp mặt Trần Trình, cô hơi bất ngờ vì anh em họ chả giống nhau chút nào. May ra thì phong thái còn giống nhau một chút.

Vợ của Trần Trình khá xinh, phải nói là có sức thu hút, tính cách cũng hoạt bát thân thiện.

Nguyễn Ân đan tay mình vào tay Trần Tông, dẫn anh đến chào hỏi từng người một.

Lương Phi Yến, người vợ hiện tại của ông Trần, nhìn rất trẻ trung. Cô ta yêu kiều đứng trước mặt cô, hỏi han đầy quan tâm. “Thời gian qua khổ cho con quá!”

Cô cười cười, nghĩ thầm trong bụng, người phụ nữ này phải mềm mết nhanh nhẹn cỡ nào mới có thể bước chân vào căn nhà này, lại còn được làm nữ chủ nhân của căn biệt thự nguy nga như vậy.

“Mẹ, Trần Tông đói!” Bỗng dưng Trần Tông kêu lên. Cô nhớ trước giờ anh đâu có đòi ăn bất chợt, có đói cỡ nào cũng ngoan ngoãn đợi cô mang com đến dứt cho từng miếng.

“Đói sao? Hôm nay lại đỡ chừng gì đây?” Cô lăm bắm, lại kéo anh vào bếp.

Trần Tông gặm hai miếng bánh mì rồi bỏ lại đĩa, gương mặt buồn rười rượi.

“Sao thế?” Nguyễn Ân hỏi, phúi vụn bánh mì dính trên áo của anh.

Anh thu người lại, không dám nhìn cô. “Yue nói, con phải để mẹ đi, cho mẹ kết hôn rồi sinh em bé, con không thể làm phiền mẹ được!”

Nụ cười nở rộ trên môi, cô xoa đầu Trần Tông. “Vớ vẩn!” Cô chỉ nói vồn vện hai từ, không giải thích gì thêm.

Suốt đường trên máy bay về lại Nhật, Trần Tông chỉ đòi cô mua cho con gấu bông mới, sau đó không nói thêm gì nữa. Nhìn thấy vẻ mặt đăm chiêu suy nghĩ của anh, Nguyễn Ân không khỏi bật cười, nhưng chỉ có thể cười lên, vì anh không thích cô cười một cách ngốc nghếch không nói lý do như vậy.

Về phần mẹ ruột của Trần Tông, ông Trần đã giấu chuyện anh bị tai nạn, chỉ báo rằng anh đang làm ăn lớn, ông không muốn anh phải vất vả bay tới bay lui thăm bà. Thành thạo ông gửi vài tấm hình cũ của anh cho bà xem, để bà yên tâm phần nào.

Vài ngày sau đó, Nguyễn Ân được chẩn đoán bị sốt siêu vi, phải cách ly vì bệnh này rất dễ lây.

Thực ra thì sau khi về lại Nhật, cô đã thấy khó chịu trong người. Nằm ở nhà hai ngày mà bệnh tình không thuyên giảm, thế là cô nhờ Yue chở đến bệnh viện, tiện thể xem xét tình trạng của Trần Tông có khá hơn không.

Khi nhận được thông báo nhập viện, Trần Tông khóc rất lớn. Anh nói anh sợ cô chết, anh không muốn ở nhà một mình. . . Cô an ủi mấy tiếng đồng hồ mới dụ được anh theo Yue về, còn hứa ngày mai sẽ kêu Yue chở anh vào thăm cô. Người đàn ông cao lớn của cô vừa đi vừa quay lại nhìn cô nằm trên giường, đến khi rẽ ra cầu thang mới thôi.

Nguyễn Ân ho liên tục, nhiều lúc ho không ra hơi là lúc cô mệt tưởng chết đi. Y tá chăm sóc cô hai bốn trên hai bốn. Cách vài tiếng lại vào đo nhiệt độ, chườm khăn lạnh giúp cô. Đúng là nhà giàu có khác, luôn nhận được sự quan tâm đặc biệt.

Hai ngày sau đó, cô không thể mở mắt ra nổi. Bệnh tình có vẻ nghiêm trọng, chỉ cần nhiệt độ cơ thể tăng lên một chút thì nguy cơ bị viêm màng não là rất lớn. Đến chiều ngày thứ ba, cô mới đủ tỉnh táo để mở mắt quan sát xung quanh. Và cô không thấy Trần Tông ở đâu. Ban đầu cô hơi lo, nhưng nghĩ lại nếu anh vào đây cũng chẳng tốt lành gì nên cô không muốn bận tâm nữa. Bây giờ chỉ mong mau khỏi bệnh để được về nhà.

Sáng ngày thứ tư kể từ khi nhập viện, Nguyễn Ân mở mắt và thấy Trần Tông ngồi bên cạnh giường. Cô cố nặn ra một nụ cười thật tươi, chợt nhận ra bàn tay dưới cằm của anh nắm rất chặt. Trong lúc đầu óc không tỉnh táo, cô thoáng thấy ánh mắt lạnh lùng trước đây của Trần Tông, chứ không phải đôi mắt ngây ngô như bây giờ.

Cô chớp mắt vài cái một cách chậm rãi, rồi nghiêng người đưa cánh tay kia lên xoa đầu anh. “Ở nhà một mình có ngoan không?”

Trần Tông không trả lời, anh quay mặt đi nơi khác.

Cô cho rằng anh đã làm sai gì đó, nên lo lắng. “Trần Tông. . .”

Tiếng gọi da diết của cô lọt vào tai anh, trôi tuột xuống trái tim, len lỏi qua từng vách ngăn.

Ngay sau đó Trần Tông chạy ù đi. Nguyễn Ân không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cô gắng sức bước xuống giường, chạy đi tìm Trần Tông.

Mu bàn tay cô đang rỉ máu, nhỏ từng giọt đỏ tươi xuống nền gạch màu trắng. Lúc này đi vội quá, cô chỉ kịp bứt ống truyền ra, không kịp mang theo giá.

Y tá nhìn vết máu dài trên nền nhà, rồi lại nhìn cô gái tất tưởi tìm kiếm gì đó ở hành lang. Cô ta không nhìn được, chạy đến kéo Nguyễn Ân về lại phòng.

Ngày hôm sau, bệnh tình của cô khá hơn nhiều. Sau khi bị y tá cần nhả, cô không dám tự ý rút ống truyền ra nữa, ngoan ngoãn nằm yên trên giường. Bác sĩ đến thăm bệnh, xem kết quả xét nghiệm máu, nói rằng cô uống thuốc thêm hai hôm nữa là có thể về nhà. Nguyễn Ân chỉ chờ câu nói đó của bác sĩ.

Cô tò mò không biết Trần Tông thế nào, nên gọi về cho Yue. Chuông đồ rất lâu sau đó anh ta mới nghe máy.

“Trần Tông thế nào rồi?” Cô hỏi bằng tiếng Nhật ngay khi nhận được tín hiệu.

Bên kia ngập ngừng vài giây rồi mới nói. “Như mọi ngày thôi!”

“Hôm qua anh ấy lạ lắm, tôi không an tâm. Hai hôm nữa tôi được về rồi, anh đừng đưa Trần Tông vào, bây giờ đang là thời điểm virus tìm vật chủ mới, tôi không muốn anh ấy bị lây.”

“... Tôi có thấy lạ gì đâu!”

“Anh liên lạc với bác sĩ điều trị của Trần Tông giúp tôi. Khi nào ra viện tôi đưa anh ấy đến khám lại.” Nguyễn Ân thở dài.

Vừa được ra viện, Nguyễn Ân lập tức bắt xe về nhà ngay. Cô không thể đợi thêm một giây nào nữa để gặp lại Trần Tông, đặc biệt là khi biết tình trạng của anh đang bất ổn.

Cô đẩy cửa bước vào, mọi thứ vẫn y như cũ, có phần sạch sẽ hơn so với cô tưởng tượng. Trần Tông đang ngồi trên ghế sofa, thấy cô về anh cũng chẳng thèm chạy ra đón hay liếc nhìn một cái.

Nguyễn Ân tiến lại gần, ngồi trước mặt anh. Đầu óc cô cực kì căng thẳng.

Bàn tay cô áp lên má Trần Tông, giọng rất nhỏ nhẹ. “Anh sao vậy? Giận em hả?”

Anh không trả lời cô, chỉ quay mặt sang nơi khác.

Cô hỏi thêm ba lần nữa nhưng anh vẫn giữ thái độ thờ ơ như vậy. Cô quyết định đưa anh tới gặp bác sĩ.

Một tay cô chuẩn bị mọi thứ cho anh, chọn quần áo, thay đồ, chải tóc, mang giày. Cả quá trình đó anh vẫn không thèm nhìn cô lấy một cái.

Nỗi lo lắng càng tăng thêm khi bác sĩ điều trị cho anh nói rằng, kết quả đo điện não của anh không tốt, hỏi cô có làm gì để anh căng thẳng không, cô lắc đầu. Sau đó bác sĩ kê cho anh đơn thuốc giúp an thần, bổ não.

Suốt quãng đường về nhà, Nguyễn Ân rơi vào trạng thái trầm mặc. Yue bắt chuyện cô cũng không buồn trả lời, chỉ lắc đầu hoặc cười trừ. Về đến nhà, cô nắm chặt lấy tay anh, mặc cho lòng bàn tay ra nhiều mồ hôi, cô vẫn nắm rất chặt không muốn buông.

Cô vẫn mong anh sẽ khá hơn, hoặc chí ít cô đã chấp nhận sống với tính trẻ con kia của anh. Còn bây giờ, tình trạng lại xấu hơn, liệu cô có chịu đựng nổi con gió lớn này không?

Đêm nay Trần Tông không ngủ chung với cô. Cô nằm trên giường mà khóc nức nở. Trái tim nơi lồng ngực trở nên đau nhói hơn cả lúc bị anh phản bội.

Trăng tròn, sao sáng, mà sao anh không ngắm cùng em?

Trong cơn mộng mị, cô mơ thấy mình được Trần Tông ôm ấp, anh nhẹ nhàng vuốt ve món cơ thể cô kiệt như lúc trước. Cô gọi tên anh, anh đáp lại bằng một nụ hôn lên môi. Viễn cảnh mới đẹp biết bao!

Tỉnh giấc, thứ đập vào mắt cô đầu tiên chính là đôi con ngươi sắc bén của Trần Tông. Cô chớp mắt vài cái liên tục, sau đó cũng nhìn chằm chằm lại anh.

“Ngủ ngon không?” Cô đưa tay vuốt tóc anh.

Trần Tông giữ im lặng. Sự im lặng của anh khiến nỗi bất an trong cô ngày một lớn. Cô hỏi gì anh cũng không trả lời, cứ giương mắt nhìn cô.

Chỉ đến khi cô sụp mắt xuống, hàng lông mi khẽ run, anh mới lên tiếng.

“Nguyễn Ân. . .”

Sau hơn hai năm, lần đầu tiên cô nghe được anh gọi tên mình bằng tông giọng đều đều.

Cô đang ngồi bên mép giường, quay lưng lại với anh, chuẩn bị bước xuống giường. Nghe được tiếng gọi kia, cô ngẩng người ra, rất lâu, như muốn xác định lại tiếng gọi đó là anh gọi chứ không phải vì cô hoang tưởng.

Lúc đó cô đã nghĩ, nếu anh không nói ra hai từ 'Nguyễn Ân' ấy nữa, cô cho rằng mình sẽ buông xuôi mọi thứ. Cô không phải vĩ nhân, cô không thể hi sinh bản thân một cách cao cả để ở bên cạnh anh như vậy được.

Thế nhưng, tiếng gọi ấy lại vang lên một lần nữa, nó truyền đến từ sau lưng cô.

Trần Tông gọi tên cô rất nhiều lần bằng giọng khá yếu ớt và ngập trong nước mắt.

Nguyễn Ân xoay người, cô nằm đè lên người anh, khóc không ra hơi.

Bầu trời xanh một màu xanh ngắt, từng tia nắng ấm áp phủ khắp chòm hoa hé nở, mang lại sức sống tràn trề cho thân cây. Nguyễn Ân nằm trên ngực

Trần Tông, vẽ từng vòng tròn nối tiếp nhau ở bụng anh. Họ không nói gì với nhau, chỉ nằm yên như thế, lắng nghe hơi thở và nhịp đập con tim.

“Nguyễn Ân. . .” Anh gọi, kéo cô lên để ngắm gương mặt kiều diễm của cô.

“Ừm. . .” Cô đáp, nụ cười hạnh phúc thường trực trên môi.

Anh gọi tên cô lần nữa, cô vẫn đáp lại anh, họ gọi tên nhau không biết bao nhiêu lần.

Chỉ đến khi bụng cô sôi lên vì đói, họ mới chịu rời khỏi giường kiểm chút đồ ăn. Trần Tông không cho cô vào bếp, anh nói, cô làm nhiều rồi, từ nay việc làm bữa sáng cứ để anh lo.

Bữa sáng chỉ có trứng và bánh mì, anh đặc biệt pha thêm cho cô một ly ngũ cốc, bảo rằng tuy đơn giản nhưng chứa cả tấm lòng của anh, cô không được phép chê. Cô gật đầu, tùm tùm cười.

Chuyện Trần Tông lấy lại được kí ức cũng rất ngẫu nhiên. Hôm Nguyễn Ân nhập viện, anh theo Yue về nhà. Hai người họ chẳng ai hiểu ai nói gì, chỉ có thể dùng ngôn ngữ cơ thể để giao tiếp. Buổi chiều, vì quá chán, anh đòi Yue chở đi chơi, cơ thể ngộ ngộ cả buổi trời mới khiến Yue hiểu được ý anh. Khi thay đồ xong chạy xuống cầu thang, anh bị hụt chân ở bậc thang thứ hai, lăn từ trên cao xuống rồi đập đầu vào bức tường.

Yue vội vàng đưa Trần Tông vào bệnh viện rồi thông báo cho ông Trần. Ông Trần dặn anh khi nào Trần Tông tỉnh dậy thì báo lại với ông.

Gần bốn tiếng sau, Trần Tông mới tỉnh dậy. Sau một loạt các xét nghiệm, bác sĩ nói anh không sao cả, não chỉ chấn động một chút thôi, khối máu bầm trong não cũng tan hết rồi. Trần Tông vừa mở mắt, một loạt các hình ảnh mơ hồ hiện ra, chạy như một thước phim trong đầu anh.

Anh không chắc chắn đó có phải là hiện thực hay chỉ là một giấc mộng chưa tỉnh.

Yue chạy vào phòng xem tình hình của anh, thấy anh đã tỉnh, anh ta thốt lên vài câu cảm ơn trời đất bằng tiếng Nhật. Trần Tông chau mày, ánh mắt lạnh lùng lướt qua người anh ta. Ngay sau đó, anh ta bấm điện thoại gọi cho ông Trần, rồi đưa máy cho anh nghe.

“Trần Tông!”

“Con đây!”

Nghe được giọng nói lạnh nhạt như trước của con trai, ông không khỏi cảm thán. “Tạ ơn trời! Con nhớ lại rồi!”

“Con có quên chuyện gì sao?” Hàng lông mày của anh nhíu vào nhau.

“Con bị tai nạn giao thông, mất trí nhớ. Thôi để từ từ, cho ba gặp Nguyễn Ân trước đã!”

“Nguyễn Ân? Ba biết cô ấy à?”

“Con bé ở bên cạnh chăm sóc con suốt, cũng hơn hai năm rồi, mà nó không có ý định từ bỏ. . .”

“Hai năm?” Anh ngắt lời ông.

“Con khỏe rồi thì mau về đây, gọi một cú cho mẹ con nữa!”

“Ba nói rõ xem, rốt cuộc trong suốt quá trình con bị mất trí nhớ đã xảy ra những gì?”

Ông Trần kể mọi chuyện cho anh nghe, từ lúc gặp Nguyễn Ân ở bệnh viện, cho đến lúc đưa hai người họ sang Nhật. “Cuộc sống ở Nhật, nếu con muốn biết ba có thể gửi đoạn phim an ninh lắp trong nhà cho con xem. . . Nguyễn Ân, con bé thực sự là người tốt đấy!”

Tâm trạng anh cực kì tồi tệ, vì anh biết mình đang nợ cô, món nợ rất khó để trả. Anh bần thần một hồi lâu, cố sắp xếp lại vài hình ảnh rời rạc trong đầu trong khi đợi ông Trần gửi dữ liệu an ninh cho anh.

Thú thật, anh có hơi sợ. Anh sợ nhìn thấy hình ảnh xấu hổ của mình, sợ nhìn thấy gương mặt lo lắng của cô.

Ngón tay trên phím cách của anh run run, mất rất nhiều thời gian và sự giằng xé trong nội tâm, cuối cùng anh cũng hạ ngón tay xuống. Từng thước phim cứ chạy mãi trên màn hình, mỗi giây phút nhìn cô gái trong đoạn phim chăm lo cho anh, lòng anh liên tục thất lại. Anh không rõ mình đã khóc trong bao lâu và không biết hàng nước mắt đã khô tự bao giờ.

Suốt gần ba ngày đêm, anh thức trắng để xem hết đoạn phim ghi lại hai năm qua. Thứ duy nhất tồn đọng trong tâm trí anh là cô gái đó, là Nguyễn Ân của anh. Trong một giây, anh đã quyết tâm dùng phần đời còn lại của mình để phục vụ cô, chấp nhận mọi yêu cầu dù đúng dù sai của cô. Cái quyết tâm ấy thôi thúc anh đến gặp cô ngay lập tức.

Trần Tông nói tiếng Anh bằng giọng chuẩn, kêu Yue đưa anh tới gặp Nguyễn Ân. Lúc đó mới năm giờ sáng.

Những tia nắng đầu tiên chưa kịp sưởi ấm mặt đất, Trần Tông đã vội vàng chạy vào bệnh viện. Đứng trước giường bệnh của Nguyễn Ân, anh cảm nhận trái tim mình đau nhói từng cơn. Nhìn gương mặt ốm yếu nhợt nhạt của cô, anh không kìm lòng nổi mà đưa tay lên vuốt ve.

Anh ngồi đó, chờ đợi. Đến khi cô mở mắt nhìn anh, anh lại hoảng sợ mà bỏ chạy trước khi những giọt nước mắt nóng hổi tuôn trào.

**

Trong bữa ăn, hai người họ không hề nhắc lại quá khứ. Mặc dù Nguyễn Ân rất tò mò nhưng không dám mở lời trước. Cô nhìn đôi mắt chứa đầy nỗi u sầu của Trần Tông, muốn mở lời hỏi lại không nổi.

Anh nói anh muốn quay về, anh muốn trả cuộc sống tự do lại cho cô. Nguyễn Ân lo sợ tốt độ.

Cô không hỏi anh tại sao lại nói như vậy, chỉ lặng lẽ đi bên cạnh anh. Tối ngày hôm sau, họ đến sân bay. Sau khi ôm chào tạm biệt Yue, Nguyễn Ân theo anh vào phòng chờ. Không ai nói với ai lời nào.

Máy bay hạ cánh, Nguyễn Ân cực kì căng thẳng. Cô liếc trộm anh mấy lần, chỉ thấy gương mặt lạnh tanh.

“Anh đưa em về nhà!”

Câu nói của Trần Tông khiến cô đông cứng vài giây. “Sao lại . . . về nhà em?” Cô kéo tay anh, hỏi.

“Anh quên. Là nhà Nguyễn Đại Vỹ!”

Câu nói của anh càng làm cô khó chịu hơn. “Em hỏi tại sao?”

“Chứ em muốn đi đâu?” Anh nhìn cô, không cảm xúc.

Khi sắp xếp đồ đạc vào cốp xe xong xuôi, tài xế vừa định khởi động xe thì Nguyễn Ân ngăn lại. “Anh cho chúng tôi nói chuyện riêng một chút được không?” Kèm theo một nụ cười ngọt ngào.

Tài xế vừa bước xuống xe, cô đã chất vấn anh. “Anh có ý gì?”

Trần Tông nhướn một bên chân mày tỏ ý không hiểu.

“Tại sao lại đưa em về nhà?”

“Vì em muốn!” Trần Tông quay hẳn người qua để nhìn cô.

“Anh. . .” Cô nuốt khan, cố giữ bình tĩnh. “. . . không giữ em lại sao?”

“Anh. . . không biết. . .” Anh đáp ứng.

“Sau tất cả mọi chuyện thì. . .” Cô ghen ngào. “. . . anh không muốn giữ em lại sao?” Đến giờ phút này, cô không thể cầm cự nổi nữa, để mặc nước mắt rơi xuống.

Giọt nước mắt của cô thu hút sự chú ý của anh. Anh dùng bàn tay to lớn chạm vào giọt nước mắt, giọng nỉ non. “Không, không. Đừng khóc! . . .” Anh ôm cô vào lòng.

“Em làm. . . nhiều chuyện như vậy mà anh. . . không cảm động sao? Sao có thể đuổi em đi. . .”

“Không, Nguyễn Ân, anh chỉ muốn em làm những việc em thích, trước đây em từng nói muốn có nhiều thời gian bên gia đình. Anh mong em làm được điều em muốn! Đừng khóc. . .”

Cô càng khóc lớn hơn. Và con nức nở chỉ dừng lại khi anh ép môi mình lên môi cô. “Em muốn gì? Nói anh nghe!”

Cô trả lời không do dự. “Em muốn có một đám cưới, anh là chú rể của em!”

Trần Tông cười hạnh phúc, ghì chặt lấy cơ thể ấm áp của cô.

Họ quấn lấy nhau khi vừa vào cửa. Anh quàng đồng hành lý bừa ra sàn, hai tay vội vàng cởi bỏ lớp quần áo cản trở. Hai cơ thể trần trụi ép sát nhau, động tác kịch liệt.

“Nguyễn Ân. . .” Giọng anh mơ màng, cánh tay giữ chặt lấy eo cô.

Cô nắm chặt mép gối, cực kì khó chịu. Cô càng nài nỉ, anh càng trêu đùa lâu hơn. Đến khi cô giận dữ không muốn nữa, anh mới dỗ dành, nói ngọt vài câu rồi lại động thân.

Sau vài lần như thế, họ nằm vật ra ôm nhau. Anh hôn khắp mặt cô, thì thầm mấy câu khiến gương mặt phỉếm hồng của cô đỏ lựng lên.

“Em không có. Anh. . . sao anh lại nói như vậy!”

“Anh thấy sao thì nói vậy thôi! Chỗ đó thực sự rất tuyệt. Em mà không kêu đau thì còn lâu anh mới dừng lại!”

Cô xấu hổ vùi mặt vào ngực anh.

“Ngay cả ngực hình như cũng lớn lên. Em . . không đi sửa đấy chứ?” Tay anh lại mò mẫm khắp người cô.

“Anh . . bỏ tay ra. . .”

“Không!”

“Này, tránh ra, nặng quá!”

“Không!”

“ . . .”

Thời gian có thể thay đổi được nhiều thứ, nhưng có một thứ không thể thay đổi được, đó là ký ức.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Cô ấy

Lần thứ ba trong vòng sáu tháng sau khi kết hôn, Bạch Mộng Kỳ muốn xé nát tờ giấy chứng nhận kết hôn.

Cô dẫn lòng xuống, kiểm chế con tức giận. Cô nghĩ, chịu đựng thêm một lần nữa thôi, anh ta cũng không hẳn là quá đáng, chỉ là cô gái kia đã ăn sâu vào trong trái tim anh.

Bức ảnh cưới trên tường bị nghiêng sang một bên, Mộng Kỳ đứng dậy, chạm tay vào gương mặt người đàn ông đứng cạnh mình trong bức ảnh. Chàng trai không cười, chỉ nghiêm nghị nhìn vào ống kính, còn cô gái lại cười toe, hằn cả vết nhăn ở khóe mắt.

Cắt lại tờ giấy chứng nhận kết hôn vào đáy tủ, Bạch Mộng Kỳ tự nhủ, nếu người đàn ông kia còn bệnh vực cô ta một lần nữa, cô không chỉ xé nát tờ giấy kia, mà còn kí luôn đơn ly hôn.

Nghĩ thế, nhưng cô không ngờ ngày mình đặt bút kí tên lại nhanh đến thế.

Con trai trưởng của ông Trần, Trần Trạch, nổi tiếng là người liệt cơ mặt. Mọi cảm xúc đều chỉ có một biểu cảm trên gương mặt.

Anh luôn nghe lời ông Trần, chưa bao giờ dám cãi lại. Ngay cả chuyện kết hôn.

Hôn nhân thương mại không còn là điều lạ lẫm với anh. Anh từng đi xem mắt với nhiều cô con gái của tỷ phú. Chỉ cần ông Trần nói, anh đều nghe theo. Những lần gặp trước đó, con gái người ta đều tỏ thái độ với anh, đa phần họ đều bỏ về giữa chừng vì anh quá lạnh nhạt với họ.

Năm nay anh đã gần bốn mươi, số lần xem mắt phải đếm suốt mấy lần bàn tay. Đến lần thứ bàn tay cộng một nào đó, anh xem mắt với cô con gái của Tập đoàn M, và cô gái đó đã đồng ý kết hôn với anh.

**

Bạch Mộng Kỳ là đứa con chính thức của Bạch Thanh Uy. Cô con gái lớn của nhà họ Bạch kết duyên cùng con trai trưởng nhà họ Trần. Có thể xem là một hôn lễ lớn, hoặc là một phi vụ làm ăn sinh lời mà lợi nhuận là không đếm xuể.

Từ năm tám tuổi đã sống ở Anh nên con người cô rất thoáng, chưa từng yêu ai nhưng lại rung động trước Trần Trạch. Lần gặp mặt đầu tiên, cô nhìn ra được rằng anh đang gồng mình chống lại thế giới để che giấu một điều gì đó. Và điều đó lại thu hút cô. Thế là cô đồng ý kết hôn với anh sau hai mươi phút gặp mặt.

Hai tháng sau đó, hôn lễ diễn ra rất lớn như để khoe khoang sự giàu có của hai bên. Ông Trần tặng con dâu căn biệt thự ở Úc, ông Bạch tặng con rể khu nghỉ dưỡng ở đảo Hawaii. Quan khách chỉ biết há hốc mồm ghen tị với sự khoe mẽ của hai nhà.

Ngày hôm sau cầm tờ giấy xác nhận đăng ký kết hôn trên tay, Bạch Mộng Kỳ đã muốn xé nó. Đó là lần đầu tiên cô có ý nghĩ xé tờ giấy đó.

Những ngày sống chung thực sự không có gì là không thoải mái. Cô dọn đến sống trong biệt thự của Trần Trạch nằm cách xa trung tâm thành phố, rất yên tĩnh.

Hai người nằm chung giường nhưng anh chẳng đụng đến cô. Mặc dù cô muốn làm gì đó nhưng không thể bắt đầu trước được, lỡ bị người ta từ chối thì còn mặt mũi đâu mà nhìn người ta.

Buổi sáng, cô cố tình dậy sớm, nấu bữa sáng cho anh, chỉ là trứng và bánh mì nhưng cũng xem như có lòng. Ban đầu Trần Trạch không thèm đụng đến, sau này thấy cô vẫn kiên trì làm mỗi ngày, anh mới hạ mình ngồi ăn cùng cô.

Bạch Mộng Kỳ nói rất nhiều, lại rất bữa bãi, ăn đồ ăn vặt thì rơi rớt đầy nhà. Trần Trạch tức giận mắng cô vài tiếng. Cô giận dỗi chạy vào phòng, và đây là lần thứ hai cô có ý nghĩ muốn xé nát tờ giấy kia.

Khóc một trận, cô mới nhận ra lỗi sai của mình, bước xuống xin lỗi Trần Trạch, còn làm trò nũng nịu với anh.

“Em xin lỗi mà. Ở nhà chán quá nên em mới làm vậy!”

Trần Trạch nhìn bàn tay cô đang bám lấy tay mình, miễn cưỡng nói một câu. “Chán thì kiếm gì làm đi, bộ em không phải làm việc à?”

“Không. Anh xem, ba em giàu như vậy thì tại sao em phải đi làm, hơn nữa chồng em lại kiếm được rất nhiều tiền, em không tin anh không nuôi nổi em.” Vừa nói cô vừa chu môi, giọng điệu đura đẩy.

“Vớ vẩn!” Trần Trạch bật cười trước câu trả lời của cô. Nụ cười trên môi anh rất nhạt nhưng lại khiến trái tim Bạch Mộng Kỳ tan chảy.

Cô hít sâu hai lần, chớp mắt ba cái. “Trời ạ! Anh thích nghe mấy lời xu nịnh như vậy à?” Rồi cô ôm bụng cười lớn.

Trần Trạch bị nắm thóp, anh quay người bỏ đi, không thèm đôi co với cô.

Hai ngày sau đó, họ đi hưởng tuần trăng mật ở một đảo nhỏ thuộc vùng biển Thái Bình Dương. Bằng vốn liếng tiếng Anh có sẵn, Bạch Mộng Kỳ chạy tung tăng khắp nơi, hỏi thăm đủ thứ mà không sợ lạc đường.

Nhìn cô gái năng động chạy qua chạy lại kia, anh không khỏi chán nản. Anh nghĩ thầm, sao anh có thể cưới cô gái này làm vợ, không hợp với tính cách trầm lặng của anh, cô ta quá ồn ào.

Đến lúc không thể chịu đựng nổi, anh bắt cánh tay cô, lôi về khách sạn. Cô vùng vằng suốt dọc đường, bị anh ném cho ánh mắt hình viên đạn liên im bất, không dám quạy nữa.

Thế nhưng cả buổi chiều bị nhốt trong phòng, cô buộc phải lên tiếng đòi tự do. “Chúng ta đi hưởng tuần trăng mật mà cứ ru rú trong phòng, có khác gì ở nhà đâu?”

Trần Trạch vẫn chăm chú vào cuốn sách trên tay, không thèm nhìn cô.

“Này, em đang nói chuyện với anh đó! Cho em ra ngoài chơi!” Cô hét lên, giằng cuốn sách khỏi tay anh.

Bấy giờ anh mới chịu nhìn cô, lại còn nhìn rất chăm chú. “Người ta đi hưởng tuần trăng mật để sản xuất em bé. Em có muốn thử không?”

Bạch Mộng Kỳ đông cứng vài giây, sau đó cuống lên. “Anh. . . em bé gì chứ. . . chúng ta. . . anh không thể. . .”

“Anh không thể làm gì?” Anh bước lại gần cô, gần đến nỗi cô ngửi được mùi bạc hà từ nước cạo râu của anh. “. . . chúng ta thử xem anh có thể không nhé?”

Cô gái bị chàng trai lôi vào phòng, ấn xuống giường, chuyện gì nên xảy ra nhất định sẽ xảy ra.

Khi bị Trần Trạch cởi quần áo, Bạch Mộng Kỳ cực kì căng thẳng. Tay cô giữ chặt quần áo trên người, hàm răng cắn chặt bờ môi dưới, gương mặt nhăn nhúm rất đau đớn. Cô vùng vẫy đẩy anh ra, định cho anh một cái tát nhưng khi nhìn rõ người đàn ông trước mặt là Trần Trạch, cô mới nằm im.

Trần Trạch cho rằng cô đang lo lắng nên mới hành động như vậy, anh không biết rằng cô đang lo sợ điều gì đó, điều mà chẳng ai hay biết.

Ba ngày sau đó, cô không đòi ra ngoài chơi nữa, vì căn bản không thể đi nổi. Bị anh dày vò cả đêm hôm đó, xương cốt cô rã rời, chỉ muốn nằm im trên giường.

Ngược lại, Trần Trạch lại có vẻ thích thú với chuyện này. Nụ cười trên môi anh xuất hiện ngày càng nhiều. Đôi lần cô còn phát hiện anh hay cười một mình nữa.

“Anh thích SM à?” Cô hỏi khi hai người đang dùng bữa.

Anh liếc cô, hừ lạnh. “Nếu em muốn anh có thể học.”

Câu trả lời không ngoài dự đoán của cô. “Vậy em hỏi một câu nữa nhé?”

Cô nhìn anh, chờ đợi cái gật đầu.

“Hồi đi!”

“Anh có yêu em không? Em không biết anh thế nào chứ em là em yêu anh rồi đấy!” Bạch Mộng Kỳ cười toe toét.

Sau lần trải lòng đó, quan hệ của hai người tốt hơn hẳn. Cô phát hiện Trần Trạch không liệt cơ mặt như người ta đồn, chỉ là anh không thể hiện ra thôi, chứ trước mặt cô, biểu cảm của anh rất phong phú.

Mỗi sáng trước khi đi làm, anh thường trêu chọc cô vài ba câu. Khi đi làm về, anh thường chạy vào bếp ném thử món cô nấu. Năm tháng cứ trôi đều, thói quen cũng từ đó mà hình thành.

Cứ dăm bữa họ lại đi du lịch vài ngày. Lúc trước có lẽ cô sẽ rất vui khi nghe được đi chơi, nhưng qua vài lần, cô không còn hứng thú nữa, trái lại còn xụ mặt xuống. Vì cô biết thế nào anh cũng làm cho cô nằm lì trên giường hai ba ngày không muốn xuống.

“Em không đi đâu. Lần nào cũng thế, anh không thấy mệt à?” Cô giận dỗi.

“Vợ chồng mới cưới, em nghĩ anh yêu vậy à?” Anh ôm cô từ phía sau, xuống giọng nài nỉ.

“Đừng năn nỉ, vô ích thôi. Em đã quyết rồi!”

“Em nghĩ em ở nhà thì có thể thoát à? Anh cho em cơ hội đi du lịch, em không biết nắm bắt thời cơ, đừng có đổ thừa anh keo kiệt.”

“...”

Bạch Mộng Kỳ không có nhiều bạn bè. Ở Anh, cô chơi thân với một cô bạn người Singapore, nhưng sau khi về đây, hai người mất liên lạc. Máy lần cô đòi Trần Trạch đưa cô đi gặp bạn bè, anh nằng nặc từ chối, nói rằng bọn họ rất nhiều chuyện, anh không muốn cô lấy tính xấu của họ. Cô chỉ bĩu môi.

Cho đến một hôm, khi chuẩn bị đi ngủ, cô thấy màn hình điện thoại anh sáng lên báo có tin nhắn. Cô vô tình liếc nhìn, thấy dòng tin hẹn đi họp lớp, lòng cô thầm mừng rỡ.

Nhìn thấy anh bước ra từ phòng tắm, cô cười gian xảo. “Hết trốn được rồi nhé! Anh có cuộc họp lớp, cho em theo với!”

Trần Trạch nhận điện thoại từ tay cô, mở ra xem. Anh không định tham gia mấy bữa tiệc ồn ào này, mà cô năm lần bảy lượt đòi đi, anh đành phải gật đầu đồng ý. Một phần cũng vì anh muốn khoe cô vợ xinh xắn của mình, mấy lần họp lớp trước, anh chỉ đi một mình rồi về một mình, trong khi bạn anh đã có hai đứa con lớn.

Trước khi đến điểm hẹn, anh dặn cô. “Họp lớp toàn nói mấy chuyện cũ, em đừng để ý. Chán thì nói anh, anh đưa em về!”

Cô còn vặn lại. “Sao? Anh sợ người ta nhắc đến người yêu cũ, đau lòng à?” Anh cười trừ, không muốn nói về chuyện đó.

Quả nhiên, bạn bè của anh lăm chuyện thật. Lúc cô mới vào, họ nhìn cô hết sức ngạc nhiên. Họ hỏi han thân thế ba đời nhà cô, còn trách không mời họ đến tham dự hôn lễ. Tổ tiên ơi, họ có biết rằng hai người kết hôn vì lợi ích thương mại không? Ai còn tâm trí đâu mà nghĩ đến chuyện đưa thiệp đỏ cho mấy người.

Họ nói về chuyện cũ, vô tình nhắc đến người con gái kia. Lúc đó sắc mặt anh không tự nhiên cho lắm. Và khi nghe ai đó nói cô gái đó hôm nay cũng đến, bàn tay anh đã cuộn chặt lại.

Cô nhìn thấy bộ dạng mặt tự nhiên của anh, càng muốn tìm hiểu về cô gái kia hơn.

“Ôi, chị ấy tuyệt vời đến vậy à? Trần Trạch nhà em chẳng kể gì với em, chị có thể kể cho em nghe không?” Cô nghiêng người hỏi một bạn học ngồi bên cạnh.

Bạn học nữ kia nhìn cô đầy kinh ngạc. “Em không ghen à?”

Cô phát tay. “Không sao cả. Em muốn biết mọi thứ về Trần Trạch nhà em.”

Bạn học nữ lưỡng lự vài giây, đang định kể cho cô nghe thì bất gặp ánh mắt hung tợn của Trần Trạch.

“Đừng có nhiều chuyện.” Anh hăm dọa.

Bạch Mộng Kỳ bĩu môi. “Anh có gì khó nói à?”

Anh chau mày nhìn cô, quai hàm đánh lại, quăng cho cô hai chữ rồi bỏ đi. “Tùy em!”

Cô chẳng thèm để ý đến anh, vẫn cố gắng hỏi về người con gái kia thông qua những người bạn của anh.

“Ngày đó được mệnh danh là tiền đồng ngọc nữ đấy!” Bạn A nói.

“Ôi, đẹp đôi lắm! Ai cũng phải ghen tị!” Bạn B khen.

“... có thể viết được một chuyện tình lịch sử đấy, không đùa đâu.” Bạn C phụ họa.

“Vậy sao lại chia tay?” Cô thắc mắc.

“Nghe nói vì gia đình cấm cản.” Bạn B đáp.

“Không đúng, vì Đan Thanh có người khác.” Bạn A thừa.

“Mấy người không biết gì cả. Năm đó Trần Trạch của chúng ta cầu hôn Đan Thanh, cô ấy từ chối vì muốn sang nước ngoài học. Trần Trạch nói sẽ đi cùng cô ấy, vậy mà cô ấy lại từ chối lần nữa, kêu Trần Trạch đợi mình quay về. Cậu ta không đồng ý, thế là chia tay. . .” Bạn C đồng dạng trình bày.

“Vừa nhắc đã hiện hình rồi kìa!” Bạn A nhìn về phía cửa ra vào.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô gái mới bước vào. Dáng người thanh mảnh được bao bọc trong lớp áo lụa cách điệu màu đen sang trọng.

“Đúng là từ nước ngoài về có khác!” Bạn B nói.

Bạch Mộng Kỳ chột dạ, cúi nhìn bộ trang phục ngày hôm nay của mình, cô cũng từ nước ngoài về mà, sao không ai nhận ra điều đó?!

“Gần bốn mươi rồi mà vẫn xinh đẹp như vậy!” Bạn nào đó phát biểu.

Tô Đan Thanh thu hút mọi sự chú ý, cô ta sai từng bước dài đến bàn những người bạn thân của cô ta, cười nói nhả nhặn. Nụ cười của cô ta khiến cô hơi bất an, vì nó rất quen mắt.

“Ghen tị thật!” Lời vừa thốt ra, mấy người xung quanh nhìn cô, ban đầu là ngạc nhiên, sau đó là thương hại. Cô chỉ ghen tị với thần thái của cô ấy thôi mà, sao mọi người lại nhìn cô như vậy?

Vài phút sau, một bạn học nam choàng vai Trần Trạch đẩy cửa vào. Sự khó chịu hiện rõ trên gương mặt anh.

“Trần Trạch, tôi mang Đan Thanh về cho cậu rồi này!” Một bạn học ngồi kế Đan Thanh vẫy gọi anh.

Khoảng khắc hai người họ đối diện với nhau, cái cảm giác thua cuộc liên bám lấy Bạch Mộng Kỳ.

Trong cuộc đời này, cô đã thất bại rất nhiều lần rồi. Bị đẩy sang Anh là thất bại thứ nhất. Bị con gái của mẹ kế si và là thất bại thứ hai. Không kịp gấp lại mẹ lần cuối là thất bại thứ tư. Bị khinh thường vì là con gái là thất bại thứ năm. Bị dồn vào đường cùng đến nỗi bị làm nhục là thất bại thứ sáu. Bị đem ra trao đổi mua bán như hàng hóa cho mục đích thương mại là thất bại thứ bảy. Những lần đó cô đều không dám đứng dậy chống đối. Nhưng lần này, nếu lại thất bại khi để người đàn ông mình yêu vào tay người phụ nữ khác, thì lòng tự tôn cuối cùng của cô sẽ biến mất, sẽ chẳng còn lại gì nữa. . .

Bạch Mộng Kỳ đứng dậy, cô sai từng bước tự tin trên đôi giày cao gót và đứng chắn trước mặt anh.

“Chào chị, em nghe mọi người nói về chị rất nhiều. Hôm nay lại có vinh hạnh được gặp chị. Đúng là may mắn thật!” Cô cười cái điệu cười giả tạo mà chính cô cũng không biết mình lại có thể làm được.

“Em là. . .” Cô ta nhìn cô, sau đó nhìn người bạn kế bên.

Khi cô bạn kia định giới thiệu thì cô đã nhanh hơn một bước. “À, em là vợ của Trần Trạch. Nghe kể ngày xưa anh chị thân nhau lắm nên em muốn qua chào hỏi. . .”

Trần Trạch không thể chịu thêm được nữa, anh kéo tay cô, nói. “Chơi đủ rồi, về thôi!”

“Thật ngại quá. Vợ chồng mới cưới, chị cũng biết đó. Anh ấy. . .” Bạch Mộng Kỳ chưa kịp nói hết câu đã bị Trần Trạch lôi đi.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Vết chàm trong tim.

Trên đoạn đường về nhà, suốt gần hai mươi phút, Trần Trạch chẳng nói gì với cô. Ngược lại, Bạch Mộng Kỳ lại riu rít không ngừng. Cô luyên thuyên bình luận về những người bạn của anh, tuyệt nhiên không đã động gì đến Tô Đan Thanh.

Sau một hồi độc thoại không ngừng, cô tui thân không nói nổi nữa, sóng mũi bỗng cay cay. Người có khả năng khiến cô im lặng như bây giờ cũng chỉ có anh.

Vào trong nhà, Trần Trạch đột nhiên khó chịu khi cô không xếp giày vào tủ. “Cất giày gọn vào!”

Cô không chịu thua, cãi lại anh. “Sao anh lại khó chịu với em? Cũng có phải lần đầu tiên em vứt bừa bãi như vậy đâu?”

“Đúng là phiền phức!” Anh lầm bầm, thả áo vest xuống sàn.

Cô nghiêng răng, kiềm nén cơn tức giận. “Phiền?” Cô hừ lạnh. “Gặp lại tình cũ nên thấy em phiền chứ gì?”

Trần Trạch quay ngoắt lại nhìn cô. “Em làm nhầm cái gì vậy?”

“Em nói sai à? Mọi người nói về cô ấy, anh trừng mắt nhìn họ. Hôm nay gặp lại người ta, anh lại khó chịu với em? Nếu luyến tiếc như vậy thì theo người ta luôn đi!” Cô lớn tiếng, chỉ vào mặt anh.

Anh nói lỏng cà vạt, tháo hai nút áo đầu. “Nếu em không đòi đi thì đâu có chuyện gì? Bây giờ lại đổ cho tôi?”

“Không phải sao?” Cô trừng mắt nhìn anh.

Trần Trạch không trả lời, anh nhặt áo khoác dưới sàn lên, đóng sầm cánh cửa lại như dằn mặt cô.

Đêm đó anh không quay về.

Cả đêm Bạch Mộng Kỳ nằm thao thức mãi, cuối cùng bật dậy tìm lọ thuốc an thần. Lục lọi trong ngăn tủ, cô nhìn thấy tờ giấy chứng nhận kết hôn. Đây là lần thứ ba cô muốn xé nát tờ giấy này ra.

Sáng sớm hôm sau, Trần Trạch quay về. Anh mò mẫm leo lên giường, người đầy mùi rượu.

Ngay lúc anh mở cửa bước vào, Bạch Mộng Kỳ đã bị đánh thức. Anh nằm sát vào cô, vòng tay quăn quanh cô, siết chặt. Cô nằm im không nhúc nhích, tâm tình cũng không còn bất ổn như ngày hôm qua.

“Anh xin lỗi, tối qua có hơi lớn tiếng.” Anh thì thầm vào tai cô.

Cô không chấp nhất, bảo rằng mình cũng có lỗi.

Thấy chưa, cô rất dễ dỗ dành, chỉ cần xin lỗi rồi nói ngọt vài câu là cô tha thứ ngay.

Vài ngày sau đó, cái tên Tô Đan Thanh trở thành điều cấm kỵ của họ. Anh không nói, cô không hỏi, cố giữ hòa khí cho căn nhà.

“Em thấy trên tivi giới thiệu một bộ phim siêu anh hùng hay lắm, tối nay đi xem nhé?” Cô nằm trong lòng anh, nũng nịu.

“Ừ, mai anh về sớm đi cùng em.” Anh vuốt tóc cô.

“Vậy em đặt vé trước!” Cô hí hửng bật dậy, chạy đi mở laptop đặt vé trước. “Phim này ăn khách lắm, phải đặt trước mới có chỗ ngồi đẹp.”

Anh ậm ự không quan tâm lắm.

Sáng hôm sau, sau khi anh đi làm, cô cũng bắt xe đi mua sắm. Lúc đi ngang cửa hàng bán đồ ngủ, cô còn nghiêm túc ghé vào, lựa hai bộ đồ mới. Trong lòng thầm nghĩ, lâu lâu phải thay đổi khẩu vị cho anh, hâm nóng tình cảm vợ chồng.

Cô sửa soạn tươm tất, mặc bộ trang phục mới mua lúc sáng, còn cố tình để hở vài chỗ nhìn bắt mắt. Trước giờ chiếu phim khoảng ba mươi phút, cô đón xe đến rạp chờ anh, mua sẵn bắp và nước.

Gần đến giờ chiếu phim, cô vẫn chưa thấy bóng dáng anh đâu. Sốt ruột quá đành gọi cho anh. “Anh đến chưa?”

“Anh có chút chuyện, em vào trước đi, khi nào xong việc anh mua vé vào sau.” Anh trả lời.

“Ồ, vậy anh cứ từ từ. Em còn lo anh xảy ra chuyện gì.” Cô cười gượng.

“Ừ!”

“Hôm nay không được thì hôm khác, anh không cần thấy áy náy đâu!”

“Anh sẽ cố xong việc sớm!”

“Vậy anh làm việc đi, em không làm phiền nữa! Chào anh!”

Trần Trạch cúp máy ngay lập tức, không giống như mọi khi, đợi cô cúp máy trước.

Quả nhiên, Trần Trạch không đến được. Cô ngồi chờ anh suốt ba tiếng đồng hồ, cuối cùng đành phải bỏ cuộc. Cô không thể trách anh, vì anh đã nói có thể anh sẽ không đến được, chỉ là cô cố chấp thôi.

Vì từ nhỏ cô đã sống ở phương Tây nên cách ăn mặc cũng có hơi thoáng. Chẳng hạn như bộ đồ ngày hôm nay của cô, phần cổ khoét hơi sâu, cô thấy bình thường, vậy mà có mấy người đi ngang lại nhìn cô chăm chăm, có người còn nói lời thô lỗ với cô.

Đang loay hoay đón taxi thì có một chiếc xe Bugatti màu đen dừng trước mặt cô. Trong lòng còn hi vọng là anh Trần nào đó đến đón.

Đúng thật là anh Trần nào đó, nhưng là Trần Trình chứ không phải Trần Trạch.

“Chị dâu, về à?” Cậu Trần hạ cửa xuống, chào cô. Bên cạnh ghế lái còn có một cô gái xinh xắn, cô ấy gật đầu chào cô.

“Ừ, bắt xe khó quá!” Cô thật thà.

“Chị lên đi, em đưa chị về.”

“Thôi, nhà cậu phía Bắc, nhà tôi phía Nam, có tiện đâu. Cậu về đi, không sao đâu!” Cô từ chối.

“Chị cứ lên đi, chị đi một mình em không yên tâm!” Trần Trình tháo dây an toàn, định xuống mở cửa cho cô.

“Thôi được rồi, nhờ cậu vậy!” Bạch Mộng Kỳ mở cửa, vội vàng chui vào ghế sau.

Trên xe, cô lại luyên thuyên nữa, hỏi đủ thứ chuyện của Trần Trình và Hạ Tuyết Duyên, còn hỏi khi nào họ kết hôn.

Trần Trình đáp một câu khiến cô ngượng ngùng không hỏi nữa. “Khi nào chị có em bé bọn em mới kết hôn!”

Hạ Tuyết Duyên bật cười khúc khích.

“Làm phiền hai người rồi, về cẩn thận nhé! Hẹn gặp lại em gái!” Bạch Mộng Kỳ cười với Hạ Tuyết Duyên, có thêm chị em dâu thì vui còn gì bằng.

Ở trên xe, Hạ Tuyết Duyên quay sang quan sát Trần Trình.

Anh vẫn đang tập trung nhìn đường, nói. “Em nhìn anh như vậy khiến anh mất tập trung đấy!”

Cô khoanh hai tay trước ngực, làm vẻ giận dỗi. “Sao anh quan tâm cô ấy thế? Còn nói là khi nào cô ấy sinh con mới chịu kết hôn. . . hừ!”

“Em ghen à? . . . Trần Trạch nhờ anh đưa chị ấy về, dù sao cũng là người nhà, chị ấy lại về đây chưa được bao lâu. Lỡ mà có chuyện gì thì anh biết ăn nói thế nào với anh trai đấy?” Anh nhìn cô, cười thích thú.

“Chị ấy nói nhiều thật đấy! Mà tại sao anh Trần Trạch lại không đi cùng chị ấy. Để người con gái đi xem phim một mình là trọng tội, anh biết không?”

Trần Trình không trả lời. Chuyện anh trai mình đang ở cạnh người con gái khác, bỏ rơi cô vợ mới cưới một mình thì chẳng mấy tốt đẹp, không cần thiết phải khoe khoang.

Nhìn căn nhà không có chút ánh sáng nào, lòng Bạch Mộng Kỳ chùng xuống. Cô rút điện thoại ra, gọi cho anh. Anh không nghe máy khiến cô hơi lo.

Cô vẫn tiếp tục gọi cho anh hai cuộc sau đó. Đến khi đồng hồ điểm một giờ, cô lại gọi thêm một cuộc nữa. Cuối cùng cũng có người nhận cuộc gọi, nhưng không phải là Trần Trạch. Cô hoài nghi bản thân gọi nhầm số, còn đưa điện thoại ra xem lại lần nữa.

Cô không hỏi, đầu bên kia đã tự xưng. “Trần Trạch ngủ rồi, ngày mai rồi gọi lại. . .”

“Phiền cô gọi anh ấy dậy giúp tôi!” Bạch Mộng Kỳ cố giữ bình tĩnh. Cô hi vọng người bên cạnh anh không phải là Tô Đan Thanh.

“Cô đừng hiểu lầm. Anh ấy chỉ ngủ ở chỗ tôi thôi, không làm gì hết.”

“Tô Đan Thanh, là cô đúng không?” Cô ngắt lời đối phương, con giận dâng trào trong lồng ngực.

“Phải, là tôi. . .”

Nghe được câu trả lời, cô cúp máy ngay lập tức. Đêm đó cô đã khóc. Lần đầu tiên sau tang lễ của mẹ, cô đã khóc vì bị người khác làm tổn thương.

Trước đây, cô từng bị sỉ vả rất nhiều, toàn những lời lẽ cay độc nhưng chưa bao giờ rơi lệ. Vậy mà bây giờ người ta chẳng chửi mắng đánh đập gì cũng khiến cô bật khóc, lại còn khóc rất thương tâm.

Sáng sớm hôm sau, Trần Trạch trở về. Anh vào phòng, mở tủ thay quần áo. Động tác rất nhẹ, như sợ đánh thức cô.

Thực ra cô không hề ngủ, khóc sung hết mắt mệt rã người, cô vừa chợp mắt thì anh trở về. Lúc anh đến bên giường, hôn nhẹ lên trán cô một cái, mắt cô mở lớn ra.

“Anh đánh thức em à?” Anh lại hôn thêm cái nữa lên mắt cô.

Bạch Mộng Kỳ ngồi dậy, cô hất mái tóc dài của mình sang một bên, cười khẩy. “Anh về sớm vậy? Không ở lại chăm người ta à?”

Trần Trạch chau mày, anh ngồi xuống giường, nhìn cô. “Em nói gì?”

“Anh không nhớ mình từ đâu về à? Có cần em nhắc lại không?” Khi nói, hai hàm răng cô nghiến chặt vào nhau.

“...” Anh cúi đầu, không dám nhìn vào mắt cô. Mất một lúc sau, anh mới mở miệng nói được. “Cô ấy không khỏe, anh chi...”

“Đừng giải thích với em. Làm hay không thì cũng thế thôi. Anh qua đêm ở nhà người con gái khác cũng khiến trái tim em chết nghẹn rồi. . . Anh đi làm đi, em mệt rồi!” Cô nằm xuống, kéo chăn trùm kín đầu.

Trần Trạch gọi cô hai tiếng, thấy cô nằm im anh không làm phiền thêm nữa.

Anh đi rồi. Không thêm năn nỉ cô.

Tối đó anh về sớm. Vào bếp thấy trống trơn mới quay ra hỏi cô đang nằm trên sofa xem tivi. “Em không nấu gì ăn à? Hay muốn ra ngoài ăn?”

Bạch Mộng Kỳ không trả lời, mắt cô chăm chăm vào cái tivi.

“Bạch Mộng Kỳ!” Anh gọi tên cô, gần từng chữ.

Cô tắt tivi, đứng dậy bỏ lên phòng.

Anh lại gọi tên cô một lần nữa.

Cô quay ngoắt lại, trừng mắt với anh. “Trong tủ có mì gói, ngoài đường có mì sợi. Còn muốn ăn cơm nóng canh ấm thì đến nhà người nào đó kêu cô ta làm cho mà ăn. . .”

Thái độ xác xược của cô khiến anh bức bối không muốn ăn gì nữa. Đi làm về đã mệt rồi, gặp cô nói chuyện kiểu đó làm anh càng mệt thêm.

Mấy ngày liền đó, cô không thèm nói chuyện với anh.

Anh vừa về đến nhà, cô liền về phòng đóng sầm cửa lại.

Anh tắm rửa sạch sẽ rồi leo lên giường nằm thì cô ôm gối sang phòng khách.

Anh cứ đến gần là cô chạy trốn.

Trần Trạch rất bức, cảm giác như bị người ta cướp miếng mồi ngon béo bở trước mặt, mình có đuổi thế nào cũng không bắt kịp.

“Em muốn chiến tranh lạnh đến bao giờ đây?” Anh hỏi khi cô đang lấy nước trong phòng bếp.

Cô vẫn giữ im lặng, liếc mắt nhìn anh một cái.

Mặc dù đã cố tình né tránh nhưng khi đi ngang qua, cô vẫn bị anh giữ lại.

“Anh đang nói chuyện với em đấy!”

Cô thờ ra một hơi. “Bỏ ra rồi nói!”

Không như anh tưởng, khi anh vừa bỏ tay thì cô liền nhấc chân bỏ đi ngay lập tức. Trần Trạch chỉ biết nhìn theo bóng lưng cô, không thốt nên lời.

Hôm sau anh không đi làm, quyết tâm phải nói chuyện đàng hoàng với cô.

Đến một buổi tối. Anh nhận được cuộc gọi từ Tô Đan Thanh. Cô ta nói cô ta đang ở sân thượng của bệnh viện, nếu anh không đến cô ta sẽ nhảy xuống. Sau đó còn gửi tấm hình chụp từ trên cao xuống cho anh.

Trần Trạch vội vành thay quần áo, gọi điện kêu nhân viên ở bệnh viện lên xem chừng cô ta.

Bạch Mộng Kỳ thấy anh lục đục gọi điện sắp xếp, lòng cô đau đớn từng cơn kéo dài.

“Anh lại đi gặp cô ta à?” Cô hỏi.

“Anh đi một lát rồi về ngay. . .”

“Đừng đi!” Cô tròn mắt nhìn anh, đôi mắt lấp lánh sóng nước.

“Cô ấy có ý định nhảy lầu. . . anh không thể. . .” Trần Trạch bối rối nhìn cô.

“Vì anh cứ quan tâm nên cô ta mới làm tới. Em không muốn anh đi.” Cô trừng mắt nhìn anh, vẻ mặt cương quyết.

“Em đừng nghĩ quá. Bọn anh thực sự không có gì.”

“Chỉ cần biết anh ở cạnh cô ta là em đã phát điên lên rồi. . . nếu đã không có gì. . . thì. . . xin anh. . . đừng đi. . .” Giọng cô nài nỉ, rất đáng thương.

“Anh xin lỗi. . .” Anh mặc áo khoác vào, lấy chùm chìa khóa trong cái rổ nhỏ trên tủ đựng giày.

“Anh mà đi thì xem như chúng ta ly hôn. . .” Cô quát lên.

Tay anh khựng lại một lúc, sau đó quay lại nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm thăm. “Chuyện này không đùa được đâu!” Rồi anh đi thật, bỏ đi thật sự.

Lần thứ tư trong vòng sáu tháng sau khi kết hôn, Bạch Mộng Kỳ muốn xé nát tờ giấy chứng nhận kết hôn.

Cô dẫn lòng xuống, kiểm chế cơn tức giận. Cô nghĩ, chịu đựng thêm một lần nữa thôi, anh ta cũng không hẳn là quá đáng, chỉ là cô gái kia đã ăn sâu vào trong trái tim anh.

Bức ảnh cưới trên tường bị nghiêng sang một bên, Mộng Kỳ đứng dậy, chạm tay vào gương mặt người đàn ông đứng cạnh mình trong bức ảnh. Chàng trai không cười, chỉ nghiêm nghị nhìn vào ống kính, còn cô gái lại cười toe, hằn cả vết nhăn ở khóe mắt.

Cắt lại tờ giấy chứng nhận kết hôn vào đáy tủ, Bạch Mộng Kỳ tự nhủ, nếu người đàn ông kia còn bệnh vực cô ta một lần nữa, cô không chỉ xé nát tờ giấy kia, mà còn kí luôn đơn ly hôn.

Nghĩ thế, nhưng cô không ngờ ngày mình đặt bút kí tên lại nhanh đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Mây đen thì cũng là mây.

Mang theo gương mặt mệt mỏi trở về nhà vào sáng hôm sau, Trần Trạch thề mình sẽ không để Bạch Mộng Kỳ phải buồn lòng vì cái tên Tô Đan Thanh một lần nào nữa.

Anh đã nghĩ trăm ngàn cách để xin lỗi cô, nhưng mọi thứ dường như đã quá muộn rồi!

Vừa vào cửa, cái vali nằm giữa lối đi khiến anh tỉnh táo hẳn. Anh nhìn cái vali lớn rồi lại nhìn cô gái ngồi trên ghế sofa quay lưng lại với anh.

Nghe có tiếng động, Bạch Mộng Kỳ quay lại. Cô bước về phía anh, nói mấy câu lạnh lùng: “Cần thêm chữ ký của anh nữa là hoàn tất thủ tục ly hôn. Nếu anh bận em có thể mang đơn ra tòa giúp anh. Anh yên tâm, em không đòi bồi thường gì cả. Đơn em để trên bàn, anh xem kỹ đi, có thắc mắc gì thì liên lạc với luật sư của em, em có ghi số ông ấy phía trên.”

Trần Trạch nhăn mày, anh giữ tay cô lại khi cô lướt qua người anh. “Ý gì đây? Anh đã nói chuyện này không mang ra đùa được đâu!”

“Nếu anh sợ em lừa gạt thì hẹn ngày ra tòa đi, em không bận gì cả.” Cô bình thản nói ra mấy lời đó.

“Em không nể mặt ba mình mà suy nghĩ lại à?” Anh giật cô lại, để cô đối diện với anh.

“Chúng ta có thể chia tay trong im lặng. Nếu anh sợ bị thua lỗ gì đó thì yên tâm, em không nói với ba chuyện chúng ta ly hôn đâu. Chỉ là về mặt pháp lý chúng ta không là gì của nhau. Anh quen ai, em hẹn hò với ai, là chuyện của cá nhân người đó.”

“Em thực sự muốn vậy sao?” Anh nhìn thẳng vào mắt cô, cô tìm một chút yếu đuối trong đó.

“Là anh ép em phải làm vậy!” Nói xong, cô kéo vali bước ra khỏi cửa, không quay đầu lại.

Trần Trạch đứng ngây ra đó một lúc, anh lại gần cái bàn thấp, cầm tờ giấy trên bàn lên. Ba chữ 'Đơn ly hôn' in đậm trên trang giấy khiến trái tim anh thất lại. Anh vò tờ giấy, ném nó vào một góc.

Bạch Mộng Kỳ bắt taxi đến ngoại ô thành phố. Cô thuê một phòng lớn ở khu nghỉ dưỡng sang trọng. Số tiền hàng tháng ông Bạch gửi cho cô đủ cho cô tiêu xài thoải mái không lo nghĩ.

Quyết định ly hôn đến rất nhanh. Ngay khi luật sư gửi cho cô bản soạn đầy đủ, cô đọc sơ, in ra rồi ký tên ngay lập tức. Đến bây giờ cô vẫn không hối hận với quyết định đó. Chỉ là nhìn thấy người ta có đôi có cặp, cô lại nhớ Trần Trạch da diết. . .

Cô biến mất suốt mấy ngày liền nhưng chẳng ai hay biết, bạn bè không, người thân lại càng không.

Từ ngày ông Bạch có tình nhân mới, ông không còn quan tâm đến mẹ con cô nữa. Thậm chí khi mẹ cô mất, ông còn chẳng cho cô tiền để mua vé máy bay về dự tang lễ của mẹ. Chỉ đến khi họ trao hũ tro cốt cho cô, cô mới dám bật khóc trước phần còn lại của mẹ mình. Năm đó cô mười sáu tuổi.

Khoảng thời gian sau, dường như cảm thấy cần rút lương tâm nên ông đã gửi rất nhiều tiền vào tài khoản cho cô, chỉ là cô không thiết tha gì món tiền đó nữa.

Về phần cô tình nhân bé nhỏ của ông Bạch, bà ta cùng con gái riêng chỉ chăm chăm vào khối tài sản của ông Bạch. Suốt ngày xu nịnh ông Bạch, sau lưng ông thì hắt hủi Bạch Mộng Kỳ, còn nói mẹ cô vô dụng, một người đàn ông mà cũng không giữ được. Cô yếu đuối, không thể nói lại gì.

Sau gần hai tuần ở nơi xa lạ, cô quyết định quay về thành phố. Cô lại thuê phòng ở khách sạn cao cấp. Ở đây, cô quen được một anh chàng khá điển trai.

Sau vài lần bắt gặp nhau ở hành lang khách sạn, anh ta mới bắt chuyện với cô, trùng hợp là anh ta lại ở cách cô một phòng.

“Em không có người thân ở đây à?” Anh chàng đẹp trai hỏi.

“Không. Em chỉ có một mình!”

Qua tìm hiểu, anh ta giới thiệu mình tên Dương Lạc, là đạo diễn trẻ mới nổi gần đây được cánh báo chí viết bao nhiêu bài ca tụng. Một ngày sau đó, anh ta luôn đi cùng cô, và hình ảnh họ đi cùng nhau được đăng lên báo, kèm dòng tiêu đề rất lớn 'Bạn gái đạo diễn trẻ hay vợ của CEO?'

Và lần đầu tiên trong nhiều năm, điện thoại của cô nhận được rất nhiều cuộc gọi từ ông Bạch và mẹ kế. Cô nhận cuộc gọi đầu tiên từ ông Bạch.

“Con đang làm gì vậy hả? Đã có chồng rồi còn cặp kè với người khác. Con không cần danh dự thì cũng phải nghĩ đến bộ mặt của ba chứ? Con làm vậy thì ba biết ăn nói với bên thông gia thế nào đây?” Ông thờ dài, tiếng thờ nặng nề truyền đến đầu bên này.

“Vậy thì đừng nói. . .” Cô nói lạnh nhạt.

“Con phải biết con người ta không thể đập lên dư luận mà sống được! Con. . . đúng thật là. . . haizz. . .”

Ông Bạch cúp máy, cô nhìn những bình luận ác ý trên mạng. Chỉ biết cười khỏ.

Tối đó, trên mạng lại xuất hiện một đoạn phỏng vấn Trần Trạch về việc vợ mình qua lại với chàng đạo diễn mới nổi, anh trả lời đầy tự tin và hết sức thuyết phục. “Công ty chúng tôi đang đầu tư vào một bộ phim của đạo diễn Dương Lạc, vợ tôi chịu trách nhiệm phía sản xuất nên thường xuyên gặp gỡ cậu Dương. Vợ chồng chúng tôi vẫn rất tốt. Mong mọi người đừng hiểu lầm cô ấy.”

Nữ phóng viên lại hỏi tiếp. “Anh không thấy ghen khi cô ấy gặp đạo diễn Dương à?”

Trần Trạch cười dịu dàng, nụ cười xóa bỏ mọi nghi hoặc. “Cô ấy sống ở nước ngoài từ nhỏ nên tính cách hơi thoáng, chưa thể quen với phong tục gò bó của chúng ta. Tôi chỉ muốn cô ấy làm những điều cô ấy cảm thấy thoải mái. Còn chuyện ghen tuông thì đương nhiên phải ghen rồi. Tôi luôn đợi cô ấy mỗi lần cô ấy bàn chuyện xong để cùng về nhà, như vậy mới yên tâm.”

Lời lấp liếm thật sự quá xuất sắc. Cô vỗ tay tán thành, thiếu điều đứng dậy khen thưởng thôi.

Lúc đó cô đang ở trong quán gà chiên, nghe đoạn phỏng vấn mà rung hết cả mình. Khi lên hình Trần Trạch vẫn đẹp trai oai phong như thế.

Quay lại khách sạn. Dương Lạc ở sảnh chờ đợi cô. Vừa thấy cô, anh ta đã vội xin lỗi.

“Xin lỗi cô, tôi không biết chồng cô là Trần Trạch. . .”

Anh ta nói 'chồng cô là Trần Trạch', tức là anh ta biết Trần Trạch, hay là anh ta sợ mình đụng phải Trần Trạch?

Cô cười nhạt. “Có phải lỗi của anh đâu. Vì tôi không nói mình đã có chồng đấy thôi!”

“Tôi thành thật xin lỗi!”

Đến tầng hai mươi sáu, hai người cùng bước ra ngoài.

“Dù sao nhờ có anh mà tôi đã rất vui trong mấy ngày qua!” Cô cười cười.

“Đừng nói vậy!” Anh ta vẫn lơ đãng theo cô. “Quen biết cô thực sự. . .”

Dương Lạc đang nói bỗng dừng giọng nhỏ dần rồi im hẳn. Cô quay sang nhìn anh ta, thấy ánh mắt anh ta hướng về phía trước, nhìn có vẻ sợ sệt.

Cô tò mò nhìn theo ánh mắt của Dương Lạc thì thấy một người đàn ông đứng dựa vào tường phía cuối hàng lang. Vì bị cận nên cô không nhìn rõ người kia là ai nhưng đã lơ mơ đoán được.

“Người quen của anh à?” Cô hỏi, nheo mắt để nhìn rõ hơn.

“Không. . . Là Trần Trạch. Tôi. . . tôi đi trước đây!” Bước chân anh ta trở nên vội vã.

Nghe thấy cái tên đó, cô không ngạc nhiên lắm, vì đã chuẩn bị tinh thần từ trước. Mỗi một bước tiến lại gần, lòng cô lại càng rối rắm hơn.

Cô cúi đầu, để cái mũ lưỡi trai màu đen che hết mặt. Khi đi ngang qua người anh, cô nghe tiếng thở dài rất khẽ. Cô không để ý đến anh, thò tay rút thẻ từ ở túi quần phía sau, mở cửa vào trong. Trần Trạch theo cô vào nhà, anh vẫn giữ im lặng.

Cảm thấy sự tồn tại của anh quá ngột ngạt, cô đành phải mở lời trước để phá vỡ cái không khí kỳ quặc này. “Có chuyện gì không?”

“Giải thích!” Anh đứng sau lưng cô, nói một cách lạnh lùng.

“Anh nghĩ thế nào thì là thế ấy! Nghĩa mặt chữ, không có nội hàm gì cả!” Cô rót cho mình một ly nước, tu ừng ực. Sau đó ra ghế sofa ngồi.

Anh đến ngồi bên phải cô, vẫn chưa chịu buông tha. “Nói rõ ràng ra xem.”

“Anh không đọc mấy bình luận ác ý trên mạng à? Người ta đâu có biết rằng anh có lỗi trước, rằng chúng ta đã ly hôn và điều tôi làm là hoàn toàn hợp pháp. . .” Cô cười tự giễu.

“Ai nói chúng ta đã ly hôn?” Anh nhíu mày, cảm thấy hai từ này phát ra từ miệng cô thật chói tai.

“Anh không nhìn thấy lá đơn tôi để trên bàn à? Hay anh còn tiếc khối tài sản của ba tôi?”

Trần Trạch siết chặt nắm tay, anh kiềm chế hơi thở tức giận của mình. Rồi anh đột nhiên kéo phăng cái mũ lưỡi trai của cô ra, nhìn chăm chăm vào mặt cô. “Em nói với vấn đề gì vậy?”

“Xin anh cẩn thận hành động của mình, đừng có tùy tiện chạm vào người khác! Tôi có thể kiện anh tội xâm phạm cơ thể đấy!” Cô liếc anh một cái, ngồi dịch sang trái một chút.

“Tôi chạm vào vợ mình mà cũng bị kiện? Hử?” Bàn tay anh siết lấy cánh tay cô, ánh mắt nhìn rất hung tợn.

“Thì ra là anh tiếc khối tài sản của ba tôi. Thôi được rồi, tôi sẽ kêu ông ấy lấy phần thừa kế của tôi cho anh, anh vừa lòng chưa?” Bạch Mộng Kỳ nhếch một bên khóe môi lên.

“Tôi không thiếu tiền.” Anh gằn từng chữ, đôi mắt đỏ rực vì giận. “Tôi muốn em giải thích.”

Cô phát bực, giơ tay mình khỏi tay anh. “Giải thích chuyện gì? Chuyện ly hôn hay chuyện tôi cặp kè với Dương Lạc?”

Anh nhấn mặt, không trả lời.

“Rõ ràng anh biết câu trả lời, sao còn hỏi làm gì? Nhìn thấy tôi bị người ta chửi mắng anh vui lắm phải không? Hay muốn đến để xem tôi thê thảm đến mức nào?” Hốc mắt cô chứa đầy nước. Về mặt này của cô, anh chưa thấy bao giờ.

Anh tránh ánh mắt của cô vì cảm giác tội lỗi. “Chơi đủ rồi thì về đi. . .” Giọng anh dịu xuống mấy phần.

Cô không trả lời, họ lại rơi vào khoảng lặng.

Một lúc lâu sau, anh bỗng lên tiếng trước. “Anh chưa kí đơn ly hôn. Giữa anh và Tô Đan Thanh chẳng có gì cả. . .”

Đôi mắt cô không hiện ra bất kì cảm xúc nào. “Kể từ lúc anh đi tìm cô ấy thì đối với tôi mà nói, cho dù có hay không. . . tôi cũng đã buông xuôi rồi! . . . Nếu đã nói xong thì anh về đi.”

“Sao em cứ cố chấp như vậy? Anh đã nói là không có gì, em muốn làm quá lên vậy à?” Trần Trạch siết chặt bàn tay, con ngươi của anh đầy những tia máu đỏ.

Bạch Mộng Kỳ thở ra một hơi, cô vẫn giữ vẻ dửng dưng như vậy. “Mẹ kế của em nói thế này, 'Thế giới này không có gì thuộc về mày cả, bị người ta cướp mất thì ngoan ngoãn thả tay ra. Mày có gan muốn dành lại thì chỉ bị đứt tay mà thôi, chưa biết chừng còn bị người ta đâm cho chết!' Em vẫn luôn ghi nhớ lời dạy đó, cho nên bây giờ em buông bỏ. . .”

Tâm trạng của Trần Trạch mỗi lúc một tệ hơn. Anh sợ rằng nếu mình còn ở đây thêm một lúc nữa thì không biết còn kiềm chế nổi không.

Khi chuẩn bị mở cửa ra về, Trần Trạch chợt nhớ ra gì đó, anh quay lại nói với cô. “Ba em muốn chúng ta về nhà một chuyến. Cho dù có muốn ly hôn cũng phải nói rõ ràng. . . Mai tôi cho người đến đón em.”

Sau khi cánh cửa được đóng lại, cô thở gấp mấy cái. Có anh ở cạnh làm cô không thở nổi, dùng hết sức mới khiến bản thân cứng rắn được như vậy.

Bốn giờ chiều hôm sau, Bạch Mộng Kỳ lên chiếc xe mà Trần Trạch chuẩn bị cho. Tài xế lái xe đưa cô và nhà ông Bạch. Lúc bước xuống xe, chân cô hơi run rẩy.

Trở lại căn nhà với bao nhiêu cảm xúc, mà phần lớn là kinh sợ.

Quả nhiên, người làm trong nhà đã được đổi, chỉ còn lại mỗi bác Phúc thợ làm vườn.

“Kỳ đây à cháu?” Bác Phúc để cây kéo vào túi đeo bên hông, tò mò nhìn cô.

Cô kéo cặp kính mát cho vào túi xách, cười thân thiện với chú. “Con chào bác!”

Bác Phúc hớn hờ tháo cả găng tay làm vườn ra. “Hơn cả chục năm rồi mới gặp lại con. Con lớn quá, lại còn xinh đẹp như vậy!”

“Dạ, con không thể về thăm bác thường xuyên được, thật ngại quá! Cô và mấy em vẫn khỏe chứ ạ?”

“Vẫn khỏe. Tụi nhóc bây giờ lớn cả rồi. Hôm nào con ghé nhà chú chơi, hai hôm trước vợ bác ngâm đào ngon lắm. Bác nhớ ngày bé con thích ăn đào nhất, để bác đem cho con một ít!”

Cô gật đầu lấy lệ, vì từ ngày mẹ mất, cô không còn thích món đào ngâm nữa! Trò chuyện được vài câu, cô xin phép vào nhà gặp ông Bạch. Bác Phúc đưa vào tay cô vài quả lê nhỏ, bảo rằng cây lê trồng bao nhiêu năm, bây giờ mới có quả, còn là đợt quả đầu tiên, kêu cô ăn lấy vị. Cô bỏ chúng vào túi xách, cảm ơn hai tiếng rồi bước vào nhà.

Khi bàn tay chạm vào nắm cửa, cô khẽ rung mình, không biết bản thân phải chịu những gì và gì nữa.

Đứng trong căn nhà cao lớn, những kí ức như thước phim quay chậm, hiện ra khi cô nhìn từng góc ngách của căn nhà.

Đột nhiên có một giọng nữ vang lên, rất lớn. “Mẹ, ra xem cô dâu mới về kia!”

Đó là Trương Ngân Giai, con riêng của bà Phùng Hải, tức mẹ kế của cô. “Mẹ xem, đúng là người có chồng có khác, ăn mặc lại có thể xuê xòa đến vậy!”

Bà Phùng Hải từ trên cầu thang bước xuống, liếc nhìn cô một lượt rồi nói đầy khinh thường. “Nó không giữ được chồng lâu đâu, chẳng mấy hôm nữa lại bị người khác cướp mất thôi. Con xem, cả thế giới này đều ruồng bỏ nó, mẹ không hiểu sao nó còn sống được nữa!”

Cô từng khóc rất nhiều lần trước mặt mẹ con bà ta, lúc đó họ đã nói những lời lẽ rất cay nghiệt, và khi nhìn cô khóc, họ càng hả hê hơn.

“Ba tôi đâu?” Cô hỏi một cách lạnh nhạt.

“Sao? Muốn chạy về làm nũng với ba à? Cô nghĩ mình qua mặt được mẹ con tôi à?” Trương Ngân Giai bước đến bên cạnh, dùng ngón tay đẩy mấy cái vào vai Bạch Mộng Kỳ.

Cô lùi về sau vài bước, tránh né. “Đừng chạm vào tôi!”

Cô càng nhịn, cô ta càng làm tới, vẫn tiếp tục đẩy cô.

Bạch Mộng Kỳ bị đẩy đến không còn đường lui, cô quơ tay chống lại, vô tình khiến Trương Ngân Giai bước loạng choạng trên đôi giày cao gót.

Cô đưa tay ra định đỡ thì nhận được một cái bạt tai đau điếng. Bà Phùng Hải lại tuôn ra một tràng những lời thô tục dành cho cô. Cũng nhờ cái bạt tai đó mà thính giác của cô ù đi, cô không thể nghe rõ những lời mắng nhiếc ấy.

Má bên phải nóng rát, sau đó truyền đến tai, cả một bên mặt dường như sưng tấy lên.

Bạch Mộng Kỳ chạy đi, lần nào cũng thế, cô chỉ biết trốn tránh. Ra khỏi cửa gặp lại bác Phúc, cô không có tâm trạng đứng lại chào hỏi, cứ thế bước thẳng. Nhưng khi gần đến cổng, cô đụng phải Trần Trạch.

“Em đi đâu?” Anh giữ cô lại, nhìn giọt nước khế rơi trên cổ tay áo của anh, hàng lông mày chợt nhíu lại.

Cô nuốt khan, cố làm cho giọng được tự nhiên. “Không có ba em ở nhà đâu, ngày mai quay lại.” Sau đó cô lôi cái kính râm trong túi xách ra, mang vào.

Trần Trạch muốn hỏi gì đó nhưng không biết nên hỏi thế nào. Anh nhìn cô cố che gương mặt sưng vù của mình bằng cặp kính và mái tóc dài mà trong lòng rất khó chịu. “Anh đưa em về.”

Trái với dự đoán của anh, cô lại gật đầu đồng ý.

Nhìn cô một mình bước vào khách sạn, Trần Trạch chỉ muốn giữ cô lại, nhốt cô trong phòng anh, nơi mà anh cảm thấy an toàn nhất.

Ngày hôm sau, anh trực tiếp đón cô về nhà ông Bạch. Khi xe lăn bánh vào khuôn viên nhà họ Bạch, anh để ý thấy bàn tay cô vô thức đưa lên chạm vào má phải, bờ vai khẽ rụt lại.

Trần Trạch đi trước giữ cửa cho cô, cô nhìn vào trong, xác nhận ông Bạch đang ngồi trên ghế sofa rồi mới bước vào. Bên cạnh ông ta dĩ nhiên là Phùng Hải và Trương Ngân Giai.

“Hai đứa đến rồi à?” Bà Phùng Hải cười ngọt ngào, giọng bà ta thật sự rất hay.

Anh vâng dạ một tiếng, ngồi đối diện với hai người họ. Bạch Mộng Kỳ vẫn cúi mặt không dám ngước lên.

“Con trai, chuyện của Mộng Kỳ quả thật xin lỗi con, là ta dạy dỗ không tốt con bé mới hư hỏng như vậy. . .” Ông Bạch mở lời.

“Không sao, con hiểu tính vợ con. Cô ấy chỉ vui nhất thời thôi!” Anh trả lời.

“Chị ấy vốn trầm tính như vậy, em không nghĩ là vui nhất thời đâu. . .” Trương Ngân Giai nói.

Con gái vừa nói xong, bà Phùng Hải đã quở trách con gái, làm như một bà mẹ kể hết mực yêu thương con chồng. “Đừng nói vậy! Mộng Kỳ không phải vậy đâu. À đúng rồi, hôm trước mẹ đi Ý, thấy có mấy món hợp với con, lên phòng mẹ xem nhé!”

“Không cần. . .” Giọng cô rất nhỏ, dường như đang sợ hãi.

Ông Bạch kêu bà Phùng đã có ý tốt, cô không nhận thì kỳ lắm, nên cô phải theo họ lên tầng trên.

Ngồi nói chuyện một lúc, Trần Trạch cảm thấy bất an. Anh nói muốn đưa cô về nhà họ Trần một chuyến, viện cớ để lên xem cô thế nào. Ông Bạch đồng ý, còn chỉ phòng của bà Phùng cho anh.

Anh định gõ cửa theo phép lịch sự, nhưng muốn biết rốt cuộc là ai làm cô bị thương, nên chỉ đứng ở ngoài nghe ngóng. Bên trong chỉ toàn lời mắng nhiếc của hai người phụ nữ kia, đến khi nghe được tiếng 'bốp', anh không thể đứng yên được nữa.

Cánh cửa bật mở, hai người phụ nữ kia giật mình quay lại nhìn, vẻ mặt cực kì bối rối.

“Vợ con làm gì có lỗi với mẹ à?” Anh hỏi một cách lạnh lùng, bước đến bên cạnh Bạch Mộng Kỳ.

“Tôi chỉ đang dạy dỗ con bé một chút thôi.” Bà ta khép nép, không dám đối diện với ánh mắt của anh.

Trần Trạch đặt tay lên vai Bạch Mộng Kỳ, bóp nhẹ. “Cách dạy dỗ của nhà họ Bạch thú vị thật, dùng nhiều lực như vậy chắc mệt lắm!”

Bà Phùng cười gượng.

Anh ôm vai kéo cô đi. May mắn thế nào mà lần này cô lại không khóc, mặt chỉ đỏ ửng ra thôi.

Dẫn Bạch Mộng Kỳ đến trước mặt ông Bạch, anh cố ý vuốt ve một bên má in rõ năm dấu tay của bà Phùng Hải. “Ông Bạch, chúng ta đều là những người hiện đại, không ngờ rằng gia đình ông vẫn dùng cách đánh đập để giáo dục con cái.”

Ông Bạch khó hiểu nhìn anh, rồi lại nhìn con gái. Thấy vết đỏ đỏ bên má con gái thì lo lắng vô cùng. “Chuyện gì vậy? Mặt con sao thế?”

“Bà Phùng chỉ quệt nhẹ một cái thôi, không ngờ lại sưng to đến vậy!” Anh nói mà không nhìn ông Bạch. “Nếu đã không dạy được thì cứ giao cho con, vợ con hư cũng do con chiều mà hư, có muốn dạy thì dạy con này, đừng có động tay chân với cô ấy.” Ánh mắt của anh ghim vào hai người đàn bà đứng ở chân cầu thang.

Sau khi Trần Trạch đưa Bạch Mộng Kỳ đi, ông Bạch rất tức giận. Ông ra lệnh cấm cửa hai mẹ con bà Phùng Hải, còn nói họ phải đi xin lỗi vợ chồng người ta, không những thế ông còn nói sẽ lập lại di chúc nếu hai người không thay đổi thái độ với Bạch Mộng Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thương Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Long lạnh sóng nước.

Trần Trạch không đưa cô về khách sạn, anh đưa cô đến bên bờ sông, phía dưới chân cầu.

Anh hạ kính xuống, để gió lùa vào thổi bay mái tóc cô.

“Cảm ơn anh.” Cô thì thầm, bên mặt vẫn còn đau.

“Hử?” Anh không nghe rõ, hỏi lại.

“Cảm ơn. . .” Cô nói lớn hơn, quay sang nhìn anh.

“Chuyện gì?” Anh cố tình hỏi lại, vì muốn nghe giọng cô nhiều hơn.

“Chuyện lúc nãy, anh nói đỡ giúp em. . .” Đầu cô cúi thấp xuống, nhìn chằm chằm hai bàn tay đặt trên đùi.

Anh cười nhạt một tiếng, “Có muốn về nhà chưa?”

Bạch Mộng Kỳ cắn môi, cô gật đầu, nước mắt bỗng trào ra. Bao nhiêu uất ức như vỡ òa, theo hàng nước mắt rơi xối xả trên gương mặt đỏ ửng đau nhức. Trần Trạch xót xa chồm sang ôm lấy đôi vai run bần bật của cô, dỗ dành rất lâu.

“Anh không để ai bắt nạt em nữa đâu, anh hứa!”

“Sau này đừng về đó một mình, muốn thì hãy đi cùng anh!”

“Đừng khóc, anh xót. . .”

“Ở cạnh anh, anh sẽ chăm sóc em. . .”

Từng lời dỗ dành của anh xoa dịu trái tim yếu đuối của cô. Chỉ cần anh mở lời, cô sẽ nghe theo. Anh bảo cô ngừng khóc, cô không khóc nữa. Anh bảo cô về với anh, cô thu dọn đồ đạc theo anh về. . .

Cô nghĩ rằng mình quá dễ dãi, nhưng có lẽ trên đời này ngoài anh ra cô sẽ chẳng tìm được chỗ dựa nào khác.

Thói quen sinh hoạt của anh vẫn như thế, gọn gàng ngăn nắp đâu ra đấy. Bạch Mộng Kỳ thì chưa thể học theo lối sống chuẩn mực ấy của anh.

Từ dạo đó, anh không la rầy cô nữa, chỉ âm thầm dọn dẹp đồng bừa bộn cô gây ra. Tắm xong, cô thường vứt bừa quần áo ra sàn, anh tắm sau, gom đồ vào giỏ giúp cô. Cô đá giày lung tung, anh xếp gọn vào tủ. Cô lười biếng không chịu sấy tóc, anh làm giúp cô. . . Và tí ti thứ nhỏ nhặt khác.

Lâu dần tạo thành thói quen, cô luôn ý vào anh.

Chuyện chăn gối Trần Trạch không vội vàng. Anh biết Bạch Mộng Kỳ còn ngần ngại với mình, nên phải tiếp cận từ từ. Ngủ chung, anh luôn ôm cô, thỉnh thoảng đợi cô ngủ say lại luồn tay vào trong áo cô, mân mê trân trọng.

Bạch Mộng Kỳ khi ngủ rất ngoan, có thể nói là ngủ như chết. Đôi lần anh nằm mơ, vung tay đánh cô một cái rồ đau, vậy mà cô vẫn nằm yên. Sáng hôm sau anh nhìn thấy vết tím tím ở cánh tay cô, hỏi cô bị làm sao, cô chỉ lắc đầu xua tay.

Vì muốn tình cảm trở nên bền chặt hơn, Trần Trạch đưa cô đến quán bar uống rượu.

“Thôi, mấy chỗ đó ồn ào, em không thích.” Cô lười nhác nằm dài trên ghế sofa.

“Vậy anh đi một mình?” Anh nhướn mày hỏi cô.

Quả nhiên cô bị anh bắt thóp. Nghe anh nói xong, cô liền nhảy dựng lên. “Không. Em đi với anh!”

Hành động của cô khiến anh bật cười thành tiếng, nghe rất hay.

Ở quán bar, anh hẹn Trần Trình và bạn gái cậu ta đến chơi, sau đó còn gọi cho vài người bạn.

Khi nhìn thấy mấy người bạn của anh, cô chỉ biết ngây người ra ngắm. “Bạn em từng nói thế này. ‘Nếu cậu cảm thấy một anh chàng đẹp trai, đừng vội quen anh ta. Trước tiên phải tiếp cận, để anh ta trình diện đám bạn thân của anh ta với cậu. Sau đó tự do chọn lựa. Yên tâm đi, người đẹp trai nhất định có đứa bạn thân đẹp trai hơn.’ Ngắm nghĩ thì. . . cô ấy nói đúng thật. . .” Cô xuýt xoa.

Anh lờm cô một cái thật sắc, ngất mũi cô. “Muốn vượt tường à?”

“Đúng vậy, anh xem, bạn anh ai cũng hấp dẫn như thế, muốn vượt tường là điều đương nhiên!” Cô khịt mũi, né tránh cánh tay anh.

Anh nhếch môi, cười sâu xa. “Vậy vợ người ta cũng nghĩ thế với anh, em đồng ý không?”

Cô giật mình liếc nhìn xung quanh, quan sát tỉ mỉ từng người phụ nữ trong căn phòng. Bỗng nhiên cô nhảy lên che mặt anh lại khi có bất cứ ai nhìn anh.

“Em không cho phép.”

Tiếng cười của anh chạy vào tim cô, rất ngọt ngào. Anh kéo tay cô xuống, bất ngờ hôn lên trán cô một cái kêu rõ to. Bạch Mộng Kỳ bị anh hôn mà trở nên rụt rè như cô gái mới lớn cảm thấy thích thú với tình yêu.

Hôm đó họ chơi rất vui, đặc biệt là cô còn làm thân được với Hạ Tuyết Duyên. Cô nghĩ, dù sao cũng xem như là chị em dâu, làm thân trước để kiếm đồng minh. Lỡ mai này Trần Trạch có lỗi với cô, cô còn có chỗ mà nương nhờ.

Đến khuya, Trần Trạch nhận điện thoại của ai đó. Kể từ khi nhận cuộc điện thoại đó, anh cứ thấp thỏm không yên.

“Ai thế?” Cô dựa vào người anh, hỏi.

“Hả? À, không có gì!” Anh trả lời một cách thiếu tự tin.

Cô không nhìn anh, bàn tay đan vào tay anh, nắm rất chặt. “Tô Đan Thanh à?”

Cảm nhận được cơ thể anh cứng lại trong vài giây, lòng cô hơi chùng xuống. Và sự im lặng của anh càng làm cô chắc chắn điều đó hơn.

“Kể em nghe đi!” Lúc này cô mới nhìn anh, cười gượng gạo.

Trần Trạch nhìn gương mặt xinh xắn của Bạch Mộng Kỳ, trái tim anh thắt lại, như bị bóp nghẹn. Lần đầu tiên sau khoảng thời gian chia xa, cô nói ra cái tên đó. “Bệnh viện gọi đến, họ nói Tô Đan Thanh bị xuất huyết dạ dày, cần người chăm sóc. . .” Anh thở dài thườn thượt.

Cánh tay đan vào tay anh càng siết chặt hơn. Anh vòng tay ôm hẳn cô vào lòng, mon trón.

“Anh nhiều tiền như vậy, có thể thuê người chăm sóc cô ấy mà! Với lại còn có người nhà, sao cô ấy cứ gọi anh mãi thế?” Cô dụi mặt vào ngực anh.

“Gia đình cô ấy đang ở nước ngoài, chỉ có mình cô ấy về đây thôi!” Anh hôn lên tóc cô, vỗ nhẹ vào lưng cô vài cái.

Họ không bàn về chủ đề ấy nữa, nhưng cô biết anh vẫn còn tình cảm với cô gái kia. Cả đêm, anh trở mình rất nhiều lần, cả tiếng thở dài cũng thật náo lòng. Anh không ngủ được, cô nằm bên cạnh cũng chẳng thể yên.

Ngày hôm sau, Bạch Mộng Kỳ dậy sớm hơn Trần Trạch một chút. Lúc anh ngồi vào bàn, cô đã dọn sẵn thức ăn ra đĩa rồi đẩy cho anh.

Anh cầm muỗng, xúc một thìa súp mà như xúc cả một ngôi nhà, rất nặng nề. Nhìn thấy anh như vậy, Bạch Mộng Kỳ hơi xót, cô nghĩ, mình không thể cứ ích kỷ như vậy được.

Cô rót cho anh ly nước cam, đặt cái ly trên bàn rồi quay vào bếp. Cô nói. “Anh đến thăm cô ấy đi!”

Trần Trạch ngạc nhiên tột độ. “Em nói gì?”

“Anh đến thăm cô ấy đi, em không sao!” Cô cất hộp nước cam vào tủ lạnh, đứng đó rất lâu nhưng không biết nên đặt nó ở đâu mới phải.

Anh ngáp ngừng vài giây, cứ âm ỉ mãi, cuối cùng cũng mở miệng. “Có thể. . . để cô ấy ở nhà chúng ta. . . vài hôm không?” Thấy cô im lặng, giọng anh vội vã hơn. “Khi nào tìm được người chăm sóc anh sẽ đưa cô ấy đi ngay!” Anh đứng sau lưng cô, chờ đợi.

Sau vài giây im lặng, cô thốt ra mấy chữ. “Em không có ý kiến.”

Trần Trạch cảm ơn cô rồi đi làm ngay, tâm trạng của anh có vẻ khá hơn nhiều.

Thực ra cô không tốt đến thế. Cô chỉ muốn để anh đến thăm cô gái kia một lúc, không ngờ anh lại muốn mang cô ta về nhà. Ngay khi nói câu 'không có ý kiến', trong thâm tâm cô đã tự vả vào mặt mình rất nhiều lần. Cô chẳng kịp phản ứng lại bởi vì thái độ vui vẻ của anh. Anh đã vui.

Còn Trần Trạch. Anh cũng biết cô đang khó chịu, nhưng anh nghĩ, nếu anh không làm gì quá giới hạn, chắc cô không khó chịu mấy. Với lại bây giờ tìm người chăm sóc luôn thường trực bên cạnh không phải dễ. Dù sao để Tô Đan Thanh về nhà mình vài hôm, cho cô ta thấy vợ chồng anh mặn nồng thế nào, để cô ta thôi nuôi hi vọng với anh, sau này không làm phiền nữa.

Chiều đó, Bạch Mộng Kỳ dọn sẵn phòng khách cho Tô Đan Thanh. Cô ta cười thân thiện với cô, nụ cười rất nhạt.

“Em vừa phẫu thuật, đừng cử động nhiều, cần gì thì gọi anh.” Trần Trạch xách hành lý của cô ta bỏ vào tủ, đỡ cô ta ngồi xuống giường.

Sắc mặt cô ta khá nhợt nhạt, nước da vốn trắng nay lại càng tái hơn. “Làm phiền hai người quá!” Cô ta nói, giọng rất nhỏ.

Bạch Mộng Kỳ nhìn cô ta, nặn ra một nụ cười. “Không sao đâu! Chị đừng ngại!”

Nói thì nói thế, nhưng có mấy người phụ nữ lại không để tâm khi nhìn người mình yêu đi chăm sóc người phụ nữ khác. Lố bịch, đúng là lố bịch!

Phòng của hai vợ chồng họ ở cuối hành lang, còn phòng của Tô Đan Thanh lại nằm gần cầu thang, để cho tiện đi lại. Bởi vậy, muốn về phòng, Bạch

Mộng Kỳ phải đi ngang qua phòng của Tô Đan Thanh.

Từ khi cô ta về nhà, Trần Trạch ít trò chuyện cùng cô hơn. Anh luôn túc trực bên cạnh cô ta phòng khi cô ta cần gì. Buổi tối nằm trên giường, anh ngủ không yên, cứ lẩn qua lẩn lại. Cô biết anh lo cho Tô Đan Thanh, nhưng chỉ nằm im không lên tiếng. Cô sợ, một khi anh ở quá gần cô ta, chuyện quái quỷ gì cũng có thể xảy ra.

Ngày hôm sau, Trần Trạch nghỉ hẳn ở nhà để chăm sóc Tô Đan Thanh. Việc mà trước giờ anh chưa từng làm. Bạch Mộng Kỳ cảm thấy mình như người thừa trong ngôi nhà này. Cô viện cớ đi siêu thị mua ít đồ để trốn ra ngoài.

Vốn dĩ muốn tìm một chỗ uống vài chai bia cho khuây khỏa, nhưng lại chẳng biết đi đâu. Chợt nhớ đến nơi anh từng đưa cô đến, quán bar tụ tập lần trước.

Vào đến cửa, nhân viên quản lý đã vội vàng chạy ra tiếp đón cô. Thấy cô đi một mình, anh ta hỏi. “Chị đi một mình ạ? Anh Trần không đi cùng chị sao?”

Cô phát tay. “Không, anh ấy bận, kêu tôi đến đây chơi cho thư thả.”

“Vậy em kiếm cho chị một phòng nhé?” Chàng quản lý khom người, đưa tay dẫn đường mời cô.

“Đương nhiên rồi. Cho tôi mấy chai rượu ngon ngon luôn đây! Hóa đơn. . .”

Cô chưa kịp nói, cậu ta đã tiếp lời. “. . . tính vào anh Trần phải không ạ? Em biết rồi! Chị yên tâm!”

“Không, hôm nay tôi tự trả!” Cô móc thẻ ngân hàng ra đưa cho anh ta.

Cậu chàng kia rất biết điều, cho cô hẳn một phòng lớn, còn nhiều lần vào hỏi cô có cần thêm gì không. Cô bảo đem thêm cho cô mấy chai rượu rồi đừng làm phiền cô nữa. Anh chàng mang đến ba chai Martini loại mạnh rồi lui ra, sau đó không vào làm phiền nữa.

Bạch Mộng Kỳ ngồi uống một mình, miệng lầm bầm mắng Trần Trạch vô tâm, để cô phải uống rượu say xỉn thế này, trời trăng không biết nằm ở đâu. Cô gào tên anh, cô hét tên Tô Đan Thanh, đứng dậy múa may quay cuồng, rồi ngã sấp trên ghế, bất tỉnh không biết gì.

Đến giờ com tối mà Bạch Mộng Kỳ vẫn chưa về, Trần Trạch vào bếp nấu món cháo đơn giản cho Tô Đan Thanh lót dạ, chờ cô về nấu cho đàn hoàng. Anh gọi mấy lần mà cô không nghe máy. Cứ sợ cô xảy ra chuyện, muốn đi tìm lại chẳng biết đi đâu. Gọi điện hỏi tài xế thì anh ta bảo cô vào siêu thị đến giờ vẫn chưa thấy ra. Lúc đó anh rất giận. Còn lớn tiếng quát Tô Đan Thanh một tiếng khi cô ta cứ hỏi mãi.

“Anh xin lỗi. . .” Anh vò đầu, cứ đi qua đi lại.

“Có phải cô ấy giận em. . .” Cô ta ngồi trên ghế, đứng dậy đi về phía anh.

“Đừng nghĩ lung tung! Cô ấy ham chơi thôi!” Anh trả lời qua loa, tay nắm chặt cái điện thoại.

Mãi đến hơn chín giờ tối, điện thoại của anh mới đổ chuông, màn hình hiển thị số của cô. Anh lập tức nhận cuộc gọi. “Em đi đâu còn chưa chịu về?”

“Anh. . . Trần. . .” “Thay vì giọng của cô, lại là một giọng nam, có vẻ rất kính sợ anh.

“Cậu là ai?” Anh nhăn mặt, hai bên thái dương co giật.

“Em. . . nhân viên quán bar anh hay đến. Chị Trần, chị ấy uống say quá. . .”

Nghe cậu phục vụ nói mấy chữ đó, bàn tay giữ điện thoại của anh siết chặt lại, gân xanh nổi lên khắp cánh tay. “Giữ cho cô ấy an toàn, tôi đến ngay.”

Trần Trạch cúp máy, anh túm lấy áo khoác treo trên giá, gọi điện cho tài xế rồi chạy vội đi. Tô Đan Thanh đứng như trời trồng giữa căn phòng, cô ngoác nhìn vào cánh cửa gỗ nặng nề đã đóng chặt lại. Anh đi mà không nhìn lại cô lấy một cái.

Có lẽ cô đã ích kỷ khi chỉ biết giữ lấy Trần Trạch cho riêng mình. Sau từng ấy năm, cô vẫn không buông bỏ được đoạn tình yêu nồng nhiệt kia. Ở nước ngoài, cô gặp và kết hôn bừa với một người đàn ông ngoại quốc, có với nhau một đứa con gái, nhưng cô vẫn nhớ anh. Nhớ mọi thứ thuộc về anh, từng chi tiết rất nhỏ. Nghe tin anh kết hôn, cô đã muốn quay về ngay lập tức. Cô muốn đến trước mặt, hỏi anh tại sao lại kết hôn? Nghĩ xong, cô tự cười bản thân mình ngu ngốc, chuyện anh kết hôn đâu liên can gì đến cô.

Gặp lại anh sau bao nhiêu năm xa cách, trái tim cô vỡ vụn khi nhìn người phụ nữ bên cạnh anh. Cô nhận ra mình đã bỏ lỡ điều tốt đẹp nhất trong cuộc đời này. Chỉ đến hôm nay, cô cứ ngỡ mình đã dành lại được anh, nhưng không, cô chẳng thể thắng nổi cô gái kia. Cô không biết mình phải tốn bao nhiêu sức lực mới có thể đưa anh quay lại với mình. Trò chơi này, vốn dĩ cô đã thua khi bắn phát súng bắt đầu cuộc đua. Thế nhưng cô vẫn muốn thử, thử thêm một lần sau cuối, rồi cô sẽ buông tay, hoàn toàn.

Tài xế dừng xe trước quán bar, Trần Trạch vội vàng xông vào. Lần đầu tiên anh ra ngoài mà mặc đồ không thơm tạt như vậy, quần thể thao tối màu cùng áo thun trắng, kèm áo khoác dài bên ngoài, nhìn chẳng ăn nhập gì với nhau, còn chưa kể đôi dép mang trong nhà mà anh chưa kịp thay.

Anh chàng quản lý khom người đi trước chỉ phòng Bạch Mộng Kỳ thuê. “Chị ấy. . . ở trong này. . .”

“Được rồi!” Anh nói bằng giọng lạnh lùng.

Anh mở cửa phòng, hơi lạnh từ bên trong ủa đến khiến bàn tay anh hơi run. Ánh mắt anh lướt khắp phòng, khi thấy cô nằm bẹp trên ghế sofa, tâm trạng của anh hơi phức tạp. Đột nhiên cô bật dậy, lắc lư cái đầu bù xù nhìn rất đáng sợ. Cánh tay cô vươn ra, với lấy chai rượu trước mặt, nốc một hơi.

“Bạch Mộng Kỳ!” Anh gọi tên cô, giọng nói như đang kiềm nén hết mức ý nghĩ muốn bắt cô về nhà ngay.

Cô nghiêng mắt nhìn về phía anh, cười ngẩn ngơ. “Hơ hơ. . . ai kia? Sao anh cứ lắc qua lắc lại thế, đứng yên tôi xem mặt nào!”

Trần Trạch nhăn mặt, anh bước đến ngồi kế bên, đỡ cô ngồi lại cho ngay ngắn.

Cô vùng vằng đẩy tay anh ra khỏi người mình. “Này. . . tôi có chồng rồi đấy, đừng có làm bậy. . .”

Anh bỗng muốn trêu ghẹo cô. “Anh ta để em đi một mình, có đáng gọi là chồng không?”

“Anh đừng có làm bậy. . . tôi. . . tôi kêu chồng tôi. . . đến đón đây!” Cô tìm điện thoại trong túi áo khoác, áp nó lên tai. Vài giây sau, cô lầm lẫm vài chữ. “Anh ấy bận rồi!” Cô thả điện thoại xuống đất, gục vào lòng anh.

“Vậy anh đưa em về?” Anh ôm cô, cảm thấy trò chơi này dần trở nên thú vị.

“Ha ha. . . ha ha. . . ý kiến hay. Hay anh về nhà tôi ở luôn đi, để tôi không còn là người thừa trong. . . căn nhà. . . đó. . . nữa!” Cô nắc từng tiếng. “Chồng tôi đang. . . chăm sóc tình cũ đấy. . . ngay trong căn nhà của. . . chúng tôi.”

“ . . . ”

“Anh ấy. . . chắc mệt mỏi lắm. . . tôi thì. . . buồn lắm. . .” Cô lăn ra ngủ ngay trong lòng anh, vừa nói vừa ngủ.

“Anh cũng buồn lắm! Bạch Mộng Kỳ, anh xin lỗi!”

Trần Trạch bế cô ra khỏi quán bar, đặt cô vào xe rồi kêu tài xế quay về nhà. Trên xe, cô nôn hai lần, một lần ra sàn và một lần lên người anh.

Vốn là một người ưa sạch sẽ, vậy mà lần này anh mặc kệ, vẫn ôm khư khư cô trong lòng.

Khi mở cửa vào nhà, Tô Đan Thanh đang ngồi ở ghế đợi anh. Thấy anh, cô ta hỏi. “Anh về rồi à? Cô ấy bị sao thế?”

Cô ta chạy đến tò mò muốn giúp đỡ thì bị anh gạt tay ra. “Em về nghỉ đi, anh lo cho cô ấy được rồi!”

Trần Trạch bế Bạch Mộng Kỳ nồng nặc mùi rượu lướt qua người cô, đi thẳng lên lầu. Tô Đan Thanh cắn môi, cô cảm thấy ảm ức, anh càng quan tâm cô gái kia, cô càng không muốn từ bỏ.

Trần Trạch đặt Bạch Mộng Kỳ lên giường, anh lay cô dậy thay quần áo. Cô ậm ừ lật sấp người lại, không chịu tỉnh. Anh hết cách, đành lấy khăn ẩm lau người cho cô rồi thay giúp cô bộ đồ thoải mái. Khi chạm vào làn da mềm mướt của cô, anh nín thở, hít sâu vài hơi, kìm nén ham muốn.

Bạch Mộng Kỳ mơ màng tỉnh dậy giữa đêm. Cô lò mò vào phòng tắm, nhìn gương mặt nhăm nhừ của mình trong gương. Đầu óc cô trống rỗng không nghĩ được gì nên hôn. Sau khi định thần lại, cô ngồi trên bồn cầu ngẫm nghĩ. Cô không biết mình về nhà bằng cách nào, và thái độ của anh ra sao. Nghĩ đến anh, cô lại nhớ đến Tô Đan Thanh.

Ánh điện trong phòng tắm đánh thức Trần Trạch. Anh mở mắt quay sang tìm người bên cạnh, nhưng không có ai. Một lúc sau, anh nghe tiếng sụt sùi phát ra từ phòng vệ sinh. Tiếng khóc càng lúc càng lớn. Trái tim anh quặn thắt lại, đau đớn chẳng kém gì cô.

Khi cô quay lại giường, anh giả vờ ngủ, vòng tay kéo cô vào lòng. Cô không phản kháng, hành động ấy khiến anh muốn đắm vào mặt mình hơn. Anh biết mình đã làm tổn thương cô lần nữa rồi!

Trần Trạch dậy từ sớm, anh lại liên lạc với trung tâm giới thiệu việc làm để tìm người chăm sóc cho Tô Đan Thanh, nhưng chẳng ai chịu nhận. anh quyết định tăng mức lương lên, quả nhiên có người đồng ý. Biết thế anh đã nâng lên từ đầu, con người đúng là tham lam!

Sau khi liên lạc với người chăm sóc Tô Đan Thanh, anh tìm cơ hội nói chuyện với cô ta.

Anh gõ hai cái vào cửa phòng Tô Đan Thanh. “Anh vào được không?”

“Anh vào đi.” Giọng nói ngọt ngào dụ hoặc của cô truyền ra bên ngoài.

Anh vào bên trong, đứng tựa lưng vào cái bàn gần cửa, nói. “Anh tìm được người chăm sóc cho em rồi! Lát nữa anh đưa em về khách sạn!”

Cô biết ngày này thế nào cũng đến nên đã chuẩn bị sẵn sàng. Kế hoạch cuối cùng.

Sáng nay cô cố tình mặc cái áo ngủ gợi cảm, ngồi trên giường trông rất cuốn hút. Thấy anh tránh ánh mắt của mình, cô cảm thấy mình đang chiếm ưu thế, nếu không tận dụng ưu thế này triệt để, cô sẽ mất anh mãi mãi.

Cô đứng dậy, bước từng bước tự tin trên đôi chân trần tiến về phía anh, dùng đôi mắt mờ màng nhìn anh. “Trần Trạch, anh nhớ sao?” Cả cơ thể cô áp sát vào người anh, cọ qua cọ lại.

“Tránh ra!” Anh gầm gừ. Không dám động vào cơ thể cô vì sợ chạm vào vết mổ. “Em thu dọn đồ đi. Lát anh đưa về!” Anh thở dài một hơi. “Vấn đề ở đây là chúng ta đã có gia đình. . . Em có con của em, anh có vợ của anh. . . và anh phải có trách nhiệm với cô ấy. Cô ấy bị tổn thương vì chúng ta, anh không muốn chuyện đó xảy ra thêm lần nào nữa. Anh đã hết lòng với em, nên sau này đừng tìm anh nữa. Nghỉ ngơi cho tốt rồi quay về Mĩ, em còn con em. . .” Anh lách sang một bên, ra khỏi căn phòng kia.

Tô Đan Thanh chết đứng tại chỗ. Cô thấy xấu hổ vì hành động khiêu khích của mình không những không mang lại kết quả tốt đẹp, mà còn khiến anh ghét mình hơn. Bây giờ thì cô thực sự hết cơ hội rồi, không thể níu kéo nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra.

Hơn chín giờ Bạch Mộng Kỳ mới tỉnh dậy. Cô nhắm mắt nhìn cái đồng hồ điện tử trên tủ đầu giường, rồi lại quay sang nhìn chỗ bên cạnh. Đương nhiên anh đã dậy, và có lẽ bây giờ đang chăm sóc cô người yêu cũ.

Nhưng đó không thành vấn đề, điều đáng nói là phải giải thích thế nào với anh về chuyện cô uống rượu say xin đến mức không biết đường về nhà. Không thể nói rằng cô ghen khi anh chăm sóc Tô Đan Thanh, vì chính cô đã đồng ý để cô ta về nhà mà. . .

Càng nghĩ lòng cô càng rối bời, cứ lẩn qua lẩn lại trên giường mấy vòng. Cô nghĩ, bây giờ mà xuất hiện thì phiền lắm, phải đợi đến khi anh đưa cô gái kia ra ngoài hóng mát, cô sẽ nhân cơ hội đó mà chạy ra ngoài. Tạm thời phải tránh mặt anh đã, đợi anh quên chuyện này đi, cô nhất định sẽ lại thường xuyên xuất hiện trước mặt anh.

Đang mải mơ màng nghĩ kế sách thì cô nghe tiếng bước chân ngoài cửa phòng. Cô lập tức nằm ngay ngắn trong chăn, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Tiếng cánh cửa bị mở ra rồi đóng lại ngay sau đó, Trần Trạch bước vào. Anh vừa đưa Tô Đan Thanh về khách sạn và sắp xếp người chăm sóc cho cô ta, xong việc liền về nhà ngay. Nhìn bờ vai lên xuống theo hơi thở của cô, anh biết cô tỉnh rồi. Cái ý nghĩ muốn trêu chọc cô trôi dạt trong anh.

Anh gọi cô một tiếng, quả nhiên cô hơi giật mình, bờ vai không nhúc nhích trong một lúc. Gọi thêm một tiếng nữa, cô vẫn nằm im. Anh bước đến, chui vào trong chăn, nằm vào vị trí của mình. Cánh tay anh vòng qua eo cô, bóp nhẹ. “Chưa dậy nữa hả?”

Cô vẫn cố chấp nằm im, hơi thở có phần gấp gáp.

“Chưa dậy thật à?” Anh hỏi lại. Bàn tay không chịu yên, bắt đầu di chuyển khắp nơi. “Mềm thật đấy!” Anh sờ ngực cô, bình luận.

Cơ thể cô trở nên ngứa ngáy, không thể cứ nằm yên chịu đựng như vậy được. Cô giả vờ ậm ừ mấy tiếng, kéo tay anh ra khỏi người mình.

Trần Trạch nín cười. Anh ngoan ngoãn để cô đẩy tay mình ra, nhưng không ngoan đến thế. Lần này, anh đưa tay vào giữa hai chân cô, vuốt ve đầy khiêu khích.

Bị đụng chạm bất ngờ, Bạch Mộng Kỳ run rẩy. Cô bật dậy, mở to hai mắt nhìn anh, môi mím lại. “Anh lưu manh!”

“Em chịu dậy rồi à?” Anh nhin cười, nghiêng người, dùng một tay chống đầu nhìn cô.

Biết mình bị lộ, Bạch Mộng Kỳ đỏ mặt không dám nhìn anh, cô lại rúc vào trong chăn. Trần Trạch ôm cô qua lớp chăn dày, anh hỏi. “Hôm qua em đi đâu?”

Trái tim cô đập nhanh mấy nhịp, cô cắn môi, lòng bàn tay chảy mồ hôi. “Hả?”

“Sao lại đi uống rượu?” Anh hỏi lần nữa.

Cô im thin thít, nếu nói mình ghen chắc chắn sẽ bị anh cười. Cô đảo mắt một vòng. “À, em muốn thử cảm giác khi say!” Nói xong, cô cười khan ba tiếng, rồi tự cảm thấy câu trả lời của mình rất ngu ngốc, nên im bật, không nói thêm gì.

“Giờ thì biết chưa?” Anh nhìn cô, hỏi.

Cô úp mặt vào gối, cố lờ anh đi. Nhưng anh đâu chịu buông tha, anh bắt cô phải nói ra rằng cô đang ghen, có như vậy anh mới hài lòng.

Bị anh cù không có ý định buông tha, cô mới hét lên. “Là do em ghen, em ghen đó, được chưa?”

Ngược lại với suy nghĩ của Bạch Mộng Kỳ, thay vì nghiêm mặt bối rối, Trần Trạch lại cười toe. Anh cúi đầu hôn chụt một cái lên môi cô.

“Ghen cỡ nào?” Anh hỏi, miệng vẫn ngoác ra.

Biết mình bị anh lừa, cô giận dỗi. “Đến mức muốn ly hôn!”

Nghe hai từ 'ly hôn', mặt anh sa sầm xuống. Anh cắn môi cô một cái thật đau, đến nỗi máu chảy trào vào trong khoang miệng cô. “Không được nói hai từ này. Nghe không?” Về mặt anh rất nghiêm túc, bộ dạng này của anh khiến cô có hơi sợ hãi.

Cô bặm môi, ra sức gật đầu, nhìn khá đáng thương.

Khi Trần Trạch thông báo Tô Đan Thanh đã về khách sạn, lúc đó cô đang chải tóc, nghe thấy thế, cô liền nhảy chồm lên, ôm chặt lấy cổ anh đầy vui sướng.

Tối đó, họ hẹn nhau ra phố Tây chơi, nơi chỉ toàn người ngoại quốc sinh sống. Trần Trạch nắm tay cô, hai bàn tay đan vào nhau. Họ đi qua vài con phố, cười nói vui vẻ như đôi tình nhân mới yêu nhau. Thế nhưng, cô chẳng mấy may để ý có một người đàn ông đang quan sát mình, người mà cả đời này cô không mong gặp lại.

Bốn ngày sau đó, Trần Trạch đi làm, Bạch Mộng Kỳ vẫn ở nhà làm mấy việc vặt vãnh. Cô chuẩn bị nấu cơm từ sớm vì Trần Trạch nói hôm nay anh về sớm, muốn 'tâm sự' với cô lâu lâu một chút. Nghe anh nói câu nói đầy ám muội đó, cô đã đến thăm nữ viện chăm sóc cơ thể tỉ mỉ.

Trần Trạch về đến nhà liền đi tắm ngay. Cô dọn sẵn thức ăn ra bàn, ngồi chờ đợi. Đột nhiên điện thoại cô vang lên, số máy lạ gọi đến. Đang nghĩ trong đầu chắc là gọi nhầm số, định tắt nhưng cô lại chần chừ, và vài giây chần chừ đó đã gây ra chuỗi bất hạnh sau đó.

Cô nhận cuộc gọi, bên kia im lặng rất lâu. Đến khi cô sắp tắt máy, đầu dây bên kia mới lên tiếng, thứ tiếng Anh bản xứ phát ra khiến đầu óc cô muốn nổ tung.

Người đàn ông nói ra mấy câu chào xã giao, thấy cô im lặng, anh ta mới nói. “Cửa sổ nhà em đẹp thật đấy!” Sau đó miêu tả vài chi tiết khung cửa sổ nhà cho cô nghe.

“Anh đang ở đâu? Sao biết nhà tôi?” Họ nói chuyện với nhau bằng tiếng Anh rất rành rọt.

“Em ở cùng chàng trai kia hạnh phúc quá nhỉ? Có thể cho anh vào chào hỏi vài câu không?”

“Tristan! Đừng làm phiền tôi nữa!” Bạch Mộng Kỳ gọi cái tên sau bao nhiêu năm cô không dám nghĩ đến. Những ngày tháng đáng sợ kia lại xuất hiện lớn vồn trong đầu cô. Cô vô thức khép chặt hai chân mình, bàn tay cuộn chặt đến nỗi móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay.

“Nếu em về Anh, tôi chắc chắn sẽ buông tha em. Còn ở đây. . .” Anh ta cười mấy tiếng giòn giã. “Em nói xem, nếu tôi lại làm chuyện giống trước kia, bỏ ra chút tiền mọi chuyện sẽ được lấp liếm. Em nghĩ tôi dám làm không!”

Cô cảm giác như mình đang rơi vào khoảng không trong vũ trụ, nơi chỉ có mình cô lạc lõng trong bóng tối, nằm im ở đó chờ chết. Sau khi ngắt cuộc gọi, cô ngồi thừ trên giường, trái tim không rõ có đang đập hay không.

Cả bữa ăn tối, cô chỉ gắp vài đũa rồi không ăn thêm gì nữa. Trần Trạch dọn dẹp rửa chén giúp cô. Khi xong xuôi hết mọi chuyện, anh thấy cô nằm sấn trên giường đợi, căn phòng tối om chỉ còn độc ánh đèn mờ ảo từ ngọn đèn ngủ.

Anh vừa chạm vào vai cô, cô liền kêu anh tắt đèn. Anh thấy hơi lạ nhưng vẫn làm theo lời cô. Sau đó hai cơ thể quấn lấy nhau.

Sáng hôm sau Bạch Mộng Kỳ dậy rất sớm, cô không tài nào ngủ nổi. Chuẩn bị xong xuôi bữa sáng, cô vào phòng chọn quần áo đi làm giúp anh. Cô cố làm cho bản thân không nghĩ đến cuộc gọi ngày hôm qua bằng cách vận động tay chân.

Trần Trạch phát hiện cô ít nói hơn ngày thường, hỏi cô tại sao, cô nói tại anh hành cô cả đêm nên cô hơi mệt. Anh cười cười, hôn lên trán cô một cái rồi đi làm.

Đến gần trưa, Trần Trạch gọi cho cô, anh hỏi cô có quen người nào tên Tristan không. Cô nói không, nổi bất an càng lúc càng nhiều.

“Anh ta nói là bạn của em, muốn mời anh đi ăn bữa cơm.”

Đến lúc này, cô không thể giữ bình tĩnh được nữa, thế nhưng miệng lưỡi cô lại cứng đờ không thốt ra lời nào. Trần Trạch gọi cô hai tiếng, cô mới “ừ” được một tiếng.

“Nếu em không thân với anh ta thì anh không đến gặp anh ta. Tối nay anh về sớm, ba muốn làm một bữa cơm gia đình, chúng ta qua đó nhé!” Giọng anh vẫn trầm ấm như thế, nhưng không đủ để xoa dịu trái tim lạnh buốt của cô vào lúc này.

Cô 'ừ' một tiếng rồi tắt máy, lại ngồi thẩn thờ trên ghế sofa.

Buổi tối, Trần Trạch lái xe đưa Bạch Mộng Kỳ về nhà họ Trần. Bữa tiệc được tổ chức nhân dịp Trần Tông - em trai Trần Trạch - vừa khỏi bệnh. Ông

Trần vừa nghe tin anh ta lành bệnh liền kêu anh ta về nhà ngay, rồi tổ chức bữa tiệc này, nhân tiện chào hỏi con dâu mới là Nguyễn Ân.

Tính tình Bạch Mộng Kỳ không quá trầm, cô nhanh chóng bắt chuyện rồi làm thân với mọi người trong nhà. Nhờ có cô mà không khí tươi vui hơn hẳn.

Đến gần chín giờ, Trần Trạch đột nhiên nhận được cuộc gọi từ số máy lạ. Sau khi nghe máy, anh ghé vào tai Bạch Mộng Kỳ thì thầm vài câu rồi bỏ đi. Cô nghĩ anh bận chút việc nên không hỏi nhiều, cũng chẳng thức đợi anh về. Vì đã muộn lắm rồi, nên ông Trần cho người sắp xếp chỗ ở cho mọi người. Cả cái biệt thự lớn này dĩ nhiên không thiếu phòng cho vài người ở được.

Cô đi theo cô gái giúp việc về phòng của Trần Trạch. Căn phòng khá lớn và rất sạch sẽ, tông màu chủ đạo là xám tro, chỉ có rèm cửa và giường là màu trắng.

Bạch Mộng Kỳ ngắm nghía khắp một lượt, rồi đá giày bừa ra sàn, sau đó vào phòng tắm tắm sơ qua. Cô lười mặc lại quần áo cũ, chỉ choàng áo bông tắm của anh, nằm lăn lộn trên giường hai vòng rồi ngủ khi. Trong giấc mơ đêm đó, cô mơ thấy khoảng thời gian đen tối của cuộc đời mình, từ cái chết của mẹ cho đến bị người đàn ông kia chạm vào cơ thể mình. Mồ hôi chảy từ hai bên thái dương của cô xuống gối, cơ thể cô gồng lên chống chọi lại bóng tối. Lúc đó, cô chỉ mong có ai đó có thể lên tiếng cứu giúp cô, chỉ cần một tiếng thở thôi cũng được, nhưng cuối cùng vẫn chỉ có một mình cô cắn răng chịu đựng.

Bạch Mộng Kỳ ngủ không được sâu, bốn tiếng sau cô đã tỉnh, khi đó khoảng chừng ba giờ rưỡi. Cô nhìn chỗ bên cạnh, rồi nhìn khắp phòng, sau cùng dừng lại ở tấm rèm trắng bay phấp phới cùng mùi thuốc lá nồng nặc.

Trần Trạch đứng ở ban công hút thuốc, đốm sáng ở đầu điếu thuốc bị gió thổi bùng lên đỏ rực. Anh không rít một hơi nào, chỉ để khói thuốc lá vẩn vút lượn quanh tâm trí anh. Khi Bạch Mộng Kỳ tiến lại gần, hàng lông mày của anh bỗng nhăn lại.

Cánh tay nhỏ bé của cô vòng quanh eo anh, cơ thể ấm áp áp chặt vào lưng anh.

“Anh chưa ngủ à?” Cô hỏi với giọng ngái ngủ.

“Ừ.” Anh trả lời cộc lốc, ném điếu thuốc xuống lầu.

Anh quay người để cô dựa vào ngực mình, hơi thở đều đặn. Suy nghĩ một lúc lâu, anh quyết định mở miệng hỏi cô. “Người đàn ông tên Tristan, em có quen không?”

Câu hỏi của Trần Trạch khiến Bạch Mộng Kỳ bừng tỉnh ngay tức khắc. Vòng tay quanh eo anh cứng đờ lại. Cô không thể trả lời câu hỏi của anh.

“Chuyện hai người từng sống chung, có thật không?” Anh hỏi cô, nhịp đập nơi lồng ngực vẫn ổn định.

Cô thả lỏng hai tay, bước lùi về sau một bước, ngược mắt nhìn anh. “Là thật!”

Cách trả lời quá sức bình thường của cô càng khiến anh tức giận hơn, môi anh mím lại thành một đường mỏng, máp máy vài lần.

Bạch Mộng Kỳ quan sát biểu cảm của anh, cô đoán lúc này anh đã đi gặp Tristan, và anh ta đã nói hết mọi chuyện cho anh nghe. Đến nước này, cô không muốn che giấu anh nữa.

“Năm mẹ em mất, em không thể về tham gia tang lễ của bà. Em rất hận ba. Vài năm sau em tiêu hết số tiền ba em gửi cho em, rồi túng thiếu. Lúc đó Tristan xuất hiện và hứa sẽ chăm sóc em. Anh ta nhốt em trong phòng, em đã khóc và cầu xin anh ta rất nhiều. Nhưng anh ta không thả em đi. Ngày nào anh ta cũng vào phòng em, sờ mó khắp cơ thể em, bắt em mặc những bộ quần áo anh ta mua, bắt em . . .”

Không biết từ lúc nào, nước mắt đã chảy khắp khuôn mặt cô, ướt cả một mảng áo phía trước.

“Em không nói với anh vì em thực sự không thể sống với kí ức kinh tởm ấy. Nếu như anh thấy em . . . bần . . . thì ly hôn đi. Em không có quyền oán trách anh. Có lẽ em hơi tham lam khi bám víu vào tình yêu của anh. Là em sai, em xin lỗi. . .”

Cô chùi nước mắt, quay mặt sang một bên.

Từ đầu đến cuối anh chỉ đứng đó lắng nghe, không nói không rằng hay phản ứng lại gì. Điều đó càng khiến cô củng cố thêm cái ý nghĩ khinh thường anh dành cho cô.

Cô quay lưng bỏ đi. Đến khi cánh cửa khép lại, anh vẫn chưa thể tỉnh táo nổi.

Trong phòng bếp tối om, tiếng khóc của người con gái thu hút sự quan tâm của Hạ Tuyết Duyên. Vì không ngủ được nên cô đi loay quanh cho đầu óc thanh tịnh, không ngờ lại gặp Bạch Mộng Kỳ ngồi đây khóc.

Tiếng khóc của cô rất khế, gần như chỉ là tiếng thút thít, âm thanh này phát ra và lúc ba giờ sáng thì quả thật có hơi đáng sợ.

Khi đến gần Bạch Mộng Kỳ, Hạ Tuyết Duyên hơi bối rối, cô không giỏi an ủi người khác. Cô chần chừ vài giây rồi quyết định đi đến bên cạnh Bạch Mộng Kỳ. “Chị sao thế? Cãi nhau với anh Trần Trạch hả?” Bàn tay cô đặt hờ lên lưng Bạch Mộng Kỳ.

Bạch Mộng Kỳ không trả lời, thay vào đó tiếng khóc dường như lớn hơn.

“Thôi đừng khóc, em đòi lại công bằng cho chị!” Hạ Tuyết Duyên nói. Cô kéo tay Bạch Mộng Kỳ về phòng mình, đánh thức Trần Trình đang ngủ say rồi để cô gái kia ngồi trên giường.

Trần Trình bị đánh thức thì mặt mày cau có. “Mấy người bị sao vậy hả? Nửa đêm nửa hôm không ngủ lại chạy đi lung tung!”

“Hai người đó cãi nhau rồi. Chị Mộng Kỳ khóc. Em không biết thế nào nhưng chị ấy mà khóc chắc chắn chuyện không hề nhỏ. Anh qua xem Trần Trạch thế nào, tiện thể nói anh ấy vài câu.”

“Em định để chị ấy ngủ trên giường chúng ta à?” Anh nhướn mày, hỏi.

“Ừ.”

“Hôm qua chúng ta vừa làm tình trên chiếc giường ấy!”

Hạ Tuyết Duyên sực tỉnh, cô bối rối hết nhìn anh rồi lại nhìn vào bên trong phòng.

Trần Trình day day hai bên thái dương, anh vỗ vai cô trấn an. “Anh kêu người giúp việc dọn một phòng khác cho cô ấy, còn Trần Trạch. . .” Anh thở dài thườn thượt. “Anh nghĩ chuyện này thực sự nghiêm trọng, chúng ta là người ngoài cuộc không hiểu chuyện, không thể nói bừa được. Anh ấy chắc đã có giải pháp, chúng ta đừng xen vào chuyện của họ. Nếu muốn em có thể đi chơi cùng cô ấy, chỉ cần đừng hỏi chuyện này!”

Cô gật đầu. Anh hôn lên trán cô một cái rồi quay đi.

Khi Hạ Tuyết Duyên quay về phòng thì thấy Bạch Mộng Kỳ ngồi bên mép giường. Cô ái ngại kéo Bạch Mộng Kỳ ngồi vào ghế sofa, nói mấy chuyện vu vơ. Sau đó Trần Trình báo phòng đã được dọn dẹp, Hạ Tuyết Duyên mới đưa Bạch Mộng Kỳ sang đó.

Trước khi rời đi, Bạch Mộng Kỳ bỗng lên tiếng. “Em đừng lo, bọn chị chỉ cãi nhau chút thôi. Không có gì lớn cả.” Câu nói của Bạch Mộng Kỳ không khiến cô yên tâm hơn, nhưng cô không dám hỏi lại.

Ngày hôm sau ông Trần vẫn giữ mọi người ở lại. Ông muốn anh em họ khấn khít với nhau hơn.

Trần Trạch rời nhà từ sớm, không ai biết anh đi đâu. Trần Tông và Trần Trình ngồi ở mái đình nhỏ trong sân nói chuyện uống trà với nhau. Còn ba người phụ nữ thì ra ngoài làm đẹp. Nhìn tâm trạng Bạch Mộng Kỳ khá hơn tối qua, cô không biết còn cho rằng hai người họ chẳng có chuyện gì.

Ba người phụ nữ đi cùng nhau đến tận tối mới chịu quay về. Đứng từ xa đã trông thấy bóng dáng Trần Tông và Trần Trình đứng ở cửa đợi. Nguyễn Ân và Hạ Tuyết Duyên vô thức quay sang nhìn Bạch Mộng Kỳ. Cô cười trừ, hươ hươ cánh tay rồi chào hai người họ mà đi trước.

Hai người phụ nữ bị hai người đàn ông lôi về phòng riêng. Họ hôn nhau ngay khi cánh cửa phòng vừa khép lại.

Bạch Mộng Kỳ nằm lười nhác trên giường, cô nhìn trần trần lên trần nhà, cảm nhận hàng nước mắt nóng hổi trào ra từ hốc mắt rồi lăn xuống hai bên thái dương. Nằm một lúc cô quyết định đi tắm, thay bộ đồ ngủ vừa mua lúc này, leo lên giường nằm mà chẳng chớp mắt nổi.

Nằm thần thờ hồi lâu, khi nhìn đồng hồ điểm hai giờ mười sáu phút, cô lại thay bộ đồ thơm mát. Cô bỗng có ý nghĩ muốn rời xa anh, vì cô cảm thấy mình không xứng. Có lẽ cô sẽ về Anh, sống cuộc đời tẻ nhạt như trước đây, và Tristan sẽ không bao giờ làm phiền cô được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Mắt xanh mắt vàng

Chiếc ghế xe chở đầy hoa thủy tiên. Cô gái nhỏ mặc đồng phục của trường đang đạp xe về nhà.

Lúc ra về, Thái Quốc Bảo đã chặn xe Võ Chiêu Dương và bỏ đóa hoa này vào giỏ xe cô trước sự ngỡ ngàng ghen tị của nhiều bạn học.

Võ Chiêu Dương không ghét nhưng cũng không thích Thái Quốc Bảo. Vì là học sinh năm cuối nên cô không dám bày trò yêu đương qua lại. Nói đúng ra là vì Thái Quốc Bảo học rất tệ, cô sợ cậu ta gây ảnh hưởng xấu đến mình nên không muốn quen.

Trước đó cô đã từng thích một đàn anh khóa trên. Chuyện này đã trở thành một đoạn tình cảm vương vấn mãi trong lòng cô.

Đầu năm lớp mười, Võ Chiêu Dương và Lý Huyền may mắn được xếp chung một lớp. Hai người họ chơi với nhau từ khi còn học mẫu giáo. Lý Huyền là cô nàng khá xinh xắn. Hồi mới nhập học, bọn con trai lớp cô đã quyết chiến với đám con trai lớp khác để ngăn tụi nó không đến gần Lý Huyền. Lý Huyền không chỉ nhận được sự yêu mến của đám con trai, mà ngay cả đám con gái cũng rất thích cậu ấy. Gia cảnh nhà cô ấy rất khá, nên ngày nào đi học cũng có xe đưa xe đón, cô ấy còn thường xuyên mang quà bánh và đồ trang sức trang điểm đến lớp chia sẻ cùng các bạn học, vì thế mà được mọi

người yêu mến.

Nhà Lý Huyền cách nhà Võ Chiêu Dương hơn một cây số. Lý Huyền từng nghĩ muốn cùng cô đi học, nhưng cô từ chối, bảo rằng đạp xe sẽ giảm được vài kí.

Vào học chưa được bao lâu thì trường tổ chức giải đấu bóng rổ các khối lớp. Nữ sinh rủ nhau đi mua nước để đưa cho người mình thích. Võ Chiêu Dương và Lý Huyền cũng không ngoại lệ.

Nhưng vì Lý Huyền được xem là công chúa của lớp mười bốn, nên rất được cung phụng. Dưới trời nắng có người đứng che ô, nước cũng có người cầm giúp, cơ bản là cô ấy không cần phải động chân động tay, và vì xung quanh có rất nhiều người đi theo cung phụng nên cô ấy không có cơ hội đưa nước cho người cô ấy thích.

Còn Võ Chiêu Dương thì rảnh rang, cô không bị ai đeo bám làm phiền. Vấn đề là cô không thích ai trong số nam sinh chạy nhảy trên sân bóng rổ cả.

Quá nhàm chán, cô chạy lui sau sân thể dục, ngồi lên bậc thang thứ hai, sau lưng là sân tập bóng rổ, hai khoảng sân được ngăn cách bởi một hàng rào lưới cao tầm bốn mét.

Cô lôi bài tập toán ra, học thuộc cách giải ở đằng sau rồi chép lại vào vở cho thuộc. Đây là cách cô đối phó với mấy môn tự nhiên, đặc biệt hay được áp dụng cho môn toán.

Chỉ vài phút sau cô nghe tiếng đập bóng cùng tiếng nói chuyện ồn ào phát ra từ phía sân tập phía sau. Nghĩ là lớp nào đó đang tập dượt nên cô chẳng thèm quay lại tò mò.

Chỉ còn thêm một bài nữa là cô thuộc hết cách giải bài tập ngày mai. Đột nhiên lưng cô bị thứ gì đó đập trúng. Cô tức giận quay đầu lại, thấy quả bóng rổ nằm lăn dưới bậc thang, rồi lại nhìn đám nam sinh rồi rít xin lỗi. Ngay sau đó bên cạnh cô có một giọng nam trầm rất dễ nghe phát ra.

Khoảng khắc cô nhìn vào mắt chàng trai đó, trái tim cô đánh thụp một cái.

“Xin lỗi!” Anh ta gãi gãi đầu, cười với cô.

Võ Chiêu Dương ngẩn ra vài giây, cô ngược đầu nhìn chòng chọc vào anh ta không chút kiêng dè.

“Anh có thể xin lại quả bóng không?” Anh ta chìa tay ra, chỉ vào sau lưng cô.

Cô như bừng tỉnh, cảm thấy ánh nhìn của mình hơi thô lỗ. “À. . . Đây, trả anh.”

Anh ta nhận lại quả bóng, nhìn vào cuốn sách trên đùi cô. “Học sinh mới à?”

Cô ái ngại nhìn anh ta, lấy tay che cuốn vở chép thuộc lòng môn toán lại.

Giọt mồ hôi trên gương mặt anh ta rớt xuống hàng ghế phía trước, cô chợt nhớ ra gì đó, vội mở cặp đưa cho anh lon nước ngọt còn chút hơi lạnh. “Cho anh.”

Anh ta đón lấy, lại cười với cô, để lộ hàm răng sáng bóng.

Từ phía bên kia, đồng đội của anh ta liên tục kêu gào anh ta quay về đội hình. Anh ta giơ tay ra hiệu chờ anh ta một lát, sau đó cúi xuống nói với cô. “Anh tên Phùng Hải Chính, lớp mười hai hai, nếu em cần, anh có thể chỉ em làm toán. Ngày mai, ừm. . . ngày mai được đấy, tan học ở đây nhé!”

Cô chưa kịp trả lời thì anh đã chào tạm biệt rồi chạy đi. Nghĩ lại giây phút ấy, trái tim cô vẫn bồi hồi.

Quả thực cách học thuộc lòng giải của cô không phải là biện pháp có thể áp dụng lâu dài. Như ngày hôm nay, mặc dù đã học thuộc lòng giải, nhưng khi giáo viên cho đề bài tương tự, cô chẳng thể nào giải nổi.

Giờ ra chơi, Võ Chiêu Dương ngồi trong lớp cố hiểu bài tập cô giáo vừa giải xong, nhưng chẳng thể nào nuốt nổi. Cô loay hoay một lúc, chợt nghĩ đến anh chàng ngày hôm qua gặp ở sân thể dục, có lẽ cô nên gặp anh ta xin chút ý kiến học tập.

Tan học, Võ Chiêu Dương chậm chậm cất đồ vào cặp, đợi tất cả về hết rồi mới xách cặp ra sau sân thể dục. Hôm nay không có trận đấu nào nên sân tập vắng hoe.

Và quả nhiên Phùng Hải Chính vẫn nhớ lời hứa ngày hôm qua với cô. Anh ngồi trên băng ghế đầu tiên của khán đài, vẫy tay kịch liệt khi thấy cô.

Lúc đó trái tim bé bỏng của Võ Chiêu Dương đập thành thịch, lần đầu tiên trong đời cô biết trái tim mình có thể đập nhanh đến thế.

Bước lên khán đài, cô chào anh một tiếng. Lần này, anh lấy từ trong cặp ra một lon nước ngọt đưa cho cô. “Hôm qua em cho anh, hôm nay anh cho em!”

Cô cười ngốc nghếch nhận lấy lon nước ngọt.

“Đưa sách đây, anh dạy em mấy cái cơ bản.” Phùng Hải Chính chìa tay ra trước mặt cô, hai bên khóe môi rướn lên, trông rất đẹp mắt.

Cô lật đặt mở sách vở ra, chăm chú nghe anh giảng bài. Giọng của anh không ồm ồm như của giáo viên trên lớp, càng không dùng lời lẽ nặng nề trách móc khi có ai đó không làm được bài. Nhờ đó, cô tiếp thu được các công thức và cách giải bài tập khá nhanh.

Mãi đến khi mặt trời gần tắt nắng, họ mới chịu dừng lại.

“Hôm nay đến đây thôi. Ngày mai, à không, ngày mai lớp anh có trận đấu, ngày nghỉ nhé!” Phùng Hải Chính đứng dậy, che đi vài tia nắng cuối cùng.

“Vâng ạ. Nhờ anh mà em hiểu bài hơn.” Cô bẽn lẽn, cười cười nhét sách vở vào cặp.

“À, mai lại mang nước cho anh nữa nhé!” Anh dùng một ngón tay ấn vào má cô. “Chào, mai gặp lại.”

Khi anh đi rồi, cô mới choàng tỉnh khỏi cơn mê, bàn tay cô vô thức đưa lên mặt, cảm nhận cái chạm bất ngờ của anh. “Mai gặp lại. . .” Cô thì thầm.

Buổi chiều kết thúc sớm, cả trường nháo nhào chạy ra sân thi đấu trước trường xem trận bán kết giữa lớp mười hai hai và lớp mười một năm. Nữ sinh chen chúc nhau để giành được vị trí thuận tiện nhất.

Võ Chiêu Dương không chen nổi, cô chỉ đứng xa xa nhìn Phùng Hải Chính chạy qua chạy lại trên sân bóng.

Lý Huyền vỗ vai cô cái bộp. “Ngắm được anh nào chưa?”

Cô quay đầu sang, mặt dừng đọng. “Phùng Hải Chính. Mười hai hai. Số ba mươi sáu.” Vừa nói cô vừa lắc lắc chai nước suối trong tay đưa lên trước mặt Lý Huyền làm bằng chứng.

“Thích rồi à?” Lý Huyền ghẹo cô, ánh mắt nhấp nháy đầy mong đợi.

“Không. Người ta giúp mình học bài, hôm nay muốn trả ơn!”

“Cái gì? Cậu quen với anh ấy mà mình không biết sao?” Lý Huyền hét lên với cô.

Võ Chiêu Dương liếc mắt một vòng, hơi nghiêng đầu. “Bà cô của tôi. Cậu suốt ngày bị đám người kia bao quanh, còn có thời gian dành cho mình sao?”

Lý Huyền cười xòa, cảm thấy Chiêu Dương nói đúng. “Xin lỗi mà!”

“Thôi, sắp nghỉ giữa giờ rồi, mình đi đưa nước đây!” Cô bước đi trước hai bước.

“Đợi mình!” Lý Huyền đuổi theo, bám lấy cánh tay cô.

Khi tiếng còi của trọng tài vừa vang lên, nữ sinh các lớp ủa vào sân bóng, tranh thủ nhét chai nước vào tay anh chàng mình thích. Võ Chiêu Dương chen trong đám đông cũng không thể đến gần Phùng Hải Chính được, xung quanh anh có rất nhiều nữ sinh.

Cô buồn bã lùi về sau mấy bước. Bỗng Phùng Hải Chính liếc mắt về phía cô, anh giơ tay chào rồi cười với cô một cái. Cô vẫy tay chào lại, đưa chai nước lên cao, chỉ vào đám đông rồi làm động tác nhún vai, tỏ ý mình không thể chen qua được. Ngoài dự đoán của cô, Phùng Hải Chính nói mấy câu xin lỗi, sau đó lách qua đám đông để tiến về phía cô. Trước sự chứng kiến của ngàn con mắt ghen tị, Phùng Hải Chính đến lấy chai nước trong tay Võ Chiêu Dương, mở nắp tu ừng ực.

“Hôm qua về có ôn bài không?” Anh hỏi, uống hết chai nước.

Cô gật đầu, lấy chai nước trong cặp đưa thêm cho anh.

“Bạn em à?” Anh hỏi, đánh mắt về Lý Huyền bên cạnh cô.

Cô mới nhớ ra, vội vàng giới thiệu. “À, Lý Huyền, bọn em học chung lớp.” Rồi cô quay sang nói với Lý Huyền. “Anh Phùng Hải Nam. . .”

Lời còn chưa nói xong, Lý Huyền đã ngắt ngang. “Em biết anh, anh nổi tiếng như vậy, cả trường có ai mà không biết.”

“Vậy à?” Phùng Hải Chính cười cười.

Mãi sau này Võ Chiêu Dương mới biết, hóa ra ngay tại khoảnh khắc đó, anh đã bị Lý Huyền thu hút. Anh nói lúc đó gương mặt Lý Huyền sáng bừng, rất rạng rỡ, tất cả nét đẹp ngây thơ trong sáng của cô gái mới lớn đều hội tụ trên gương mặt cô gái ấy. Khi đó cô mới tin câu nói, đúng người đúng thời điểm. Còn cô, sai người, sai luôn cả thời điểm.

“Hôm nào hẹn hai đứa đi chơi được không?” Phùng Hải Chính hỏi, mặt đầy mờ hời nhưng vẫn rất cuốn hút.

Lý Huyền vội vàng gật đầu.

“Thứ bảy này nhé?” Anh đề nghị.

“Được ạ!” Lý Huyền tiếp lời.

Võ Chiêu Dương còn chưa kịp lên tiếng thì anh đã quay đi.

Vừa quay lại sân bóng anh vừa nói. “Sáng thứ bảy ở công viên đường số tám. Nhớ đấy!”

Cô gái bên cạnh cười toe, cô chỉ biết vẫy tay chào lại.

Nghĩ ra gì đó, Võ Chiêu Dương vội nói. “Làm sao đây? Thứ bảy này mình phải đi thăm ông bà nội!”

“Hả, thật sao? Sao lúc nãy cậu không nói, để anh ấy hẹn ngày khác?” Cô nhìn thấy vẻ thất vọng trên mặt Lý Huyền.

Không muốn để bạn buồn, cô nói. “Hai người cứ đi đi, anh ấy từ té lắm, cậu không phải lo.”

“Được không?” Lý Huyền nhướn chân mày, hỏi cô.

Võ Chiêu Dương gật đầu, Lý Huyền lấy lại vẻ tươi tắn ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Người cũ người mới.

Thực ra Võ Chiêu Dương không hẳn là đi thăm ông bà nội. Vì ông bà nội của cô ở ngay bên cạnh nhà, đi mấy bước là tới. Mục đích chính là vì Hạ Tuyết Duyên - chị gái cùng mẹ khác cha của cô - về thăm mẹ.

Từ bé cô đã rất hâm mộ Hạ Tuyết Duyên. Trong khi các bé gái mong muốn trở thành công chúa thì cô chỉ mong được thành chị Hạ Tuyết Duyên.

Ngày bé, khi cô sáu tuổi, lần đầu tiên trong đời bị bạn học bắt nạt, đúng lúc Hạ Tuyết Duyên thay mẹ đến trường đón cô, nhìn thấy cảnh cô bị một đứa con trai nắm tóc, Hạ Tuyết Duyên đã chạy đến đánh cậu nhóc kia một trận. Ba mẹ cậu nhóc ấy đến hỏi tội, Hạ Tuyết Duyên không những không sợ hãi mà còn cãi lý khiến hai vợ chồng chỉ biết ôm con về nhà.

Từ đó Hạ Tuyết Duyên trở thành nữ anh hùng trong lòng Võ Chiêu Dương.

Càng lớn, số lần họ gặp nhau càng ít. Một năm cùng lắm gặp nhau được một lần vào ngày tết và một lần vào ngày giỗ ông bà ngoại. Thế nên cô luôn tranh thủ thời gian này để được gặp chị gái.

Qua lời kể của mẹ, Hạ Tuyết Duyên khi còn bé đã rất sáng dạ, lớn lên học hành rất tốt, toàn xếp thứ hạng cao trong lớp. Hạ Tuyết Duyên trong tưởng tượng của cô là một người chị tuyệt vời, chỉ có điều gương mặt chị ấy lúc nào cũng lạnh tanh. Nhiều lần cô muốn đến hỏi thăm lại bị ánh nhìn của chị hù cho sợ.

Ban đầu cô còn tưởng mình bị ám ảnh với chị gái nên mới nhìn thấy vậy. Không ngờ đến cả Hạ Đông Vũ, em trai ruột của Hạ Tuyết Duyên cũng sợ ánh nhìn sắc bén của chị ấy.

Võ Chiêu Dương thân với Hạ Đông Vũ hơn một chút. Cậu ta thường về nhà cô ở chơi mấy ngày, còn thường xuyên trêu chọc cô.

Khi nghe mẹ nói thứ bảy này Hạ Tuyết Duyên về nhà ăn bữa cơm, Võ Chiêu Dương hồi hộp còn hơn gặp được chàng trai mình thích. Cô muốn tạo ấn tượng tốt với Hạ Tuyết Duyên.

“Sao chị ấy lại về thế ạ?” Cô hỏi vu vơ.

“Mày đoán xem?” Hạ Đông Vũ nằm ườn trên ghế sofa, chân gác trên thành ghế.

“Em không biết.” Cô thật thà thú nhận.

“Nhà tao đang sửa, tao quên báo với chị ấy, thế là mẹ kêu chị qua đây!”

“Anh có biết chị ấy thích gì không?” Chiêu Dương ngồi ở ghế đối diện, nhìn chăm chú Hạ Đông Vũ.

Cậu ta vờ suy nghĩ gì đó sâu sắc, ngay sau đó bật ra chữ 'tiền'. “Mày cho chị ấy nhiều tiền vào, chị ấy sẽ theo mày. Không có tiền thì chịu thôi, giống tao vậy nè, bị chị ấy đánh hoài!”

Cô cười mấy tiếng, bị Hạ Đông Vũ liếc một cái mới chịu ngậm miệng.

Về nhà, Hạ Tuyết Duyên không mang gì nhiều, mấy món đồ tắm bỏ cho mẹ, bộ quần áo mới cho ông Võ, và đôi giày thể thao mới tinh cho Võ Chiêu Dương.

Cô ngồi đối diện chị gái, mấy lần cứ lén nhìn chị xong ngồi cười tủm tỉm.

Hạ Tuyết Duyên biết con bé thích mình, nhưng cô mặc kệ, thái độ vẫn cứ hờ hững như bấy lâu nay vẫn thế.

Ăn tối xong Hạ Tuyết Duyên đi ngay. Vậy là Võ Chiêu Dương lại mất đi cơ hội được nói chuyện cùng chị gái.

Sáng thứ hai đầu tuần. Võ Chiêu Dương vẫn đến lớp như mọi khi, tiết học buổi sáng ngày hôm đó diễn ra rất suôn sẻ.

Đến giờ ra chơi, cô ngồi trong lớp chuẩn bị cho môn học tiếp theo. Đột nhiên lớp trưởng đến gần nói bên ngoài có người tìm.

Võ Chiêu Dương nhìn ra bên ngoài nhưng người đó núp sau bức tường, cô không thể đoán ra được ai.

Vừa bước ra khỏi cửa lớp, cô bị Phùng Hải Chính hù cho giật mình.

“Quà của em đây!” Anh đưa cho cô lon Coca vẫn còn lạnh, lại đưa mắt nhìn vào trong. “Có Lý Huyền trong lớp không?”

Câu hỏi của anh khiến cô dừng lại vài giây. “Anh tìm Lý Huyền à?”

Anh cười với cô, nụ cười của chàng trai không thể che giấu tình cảm chớm nở của mình. Cô định nói gì đó thì Lý Huyền đã chạy ra.

Khoảnh khắc Phùng Hải Chính đưa tay ra nắm lấy tay Lý Huyền, cô biết không chỉ có cô, mà còn rất nhiều nữ sinh và nam sinh cảm thấy tức tưởi.

Hai người họ chính thức quen nhau sau một lần hẹn hò và hai lần gặp mặt.

Tin tức ấy được truyền đi rất nhanh.

Mối tình đơn phương chưa kịp nói thành lời đã bị chặn đứng. Võ Chiêu Dương nhìn chằm chằm lon nước ngọt trong tay, hơi lạnh từ lon nước truyền đến trái tim cô, lạnh buốt.

Võ Chiêu Dương chỉ cảm thấy tiếc nuối, vì cô chưa kịp chắc chắn tình cảm của mình thì người ta đã đi mất.

Mặt khác, Lý Huyền là cô bạn thân nhất của cô, nói thế nào thì hai người họ không có lỗi, lỗi tại cô không chịu nói rõ.

Những lần gặp mặt sau đó, mỗi lần đến lớp tìm Lý Huyền, Phùng Hải Chính đều mang cho cô một lon Coca.

Rõ ràng cô không thích nước ngọt, vậy mà lần nào anh đưa cô cũng nhận. Cho đến một hôm cô không muốn nhận thứ quà vật nhỏ bé đầy thương hại ấy nữa.

Cô nhớ đó là khoảng thời gian cuối lớp mười, hội nữ sinh các lớp đang thất vọng tràn trề vì Phùng Hải Chính và Lý Huyền vẫn yêu nhau thắm thiết. Thành tích học tập của Lý Huyền giảm sút đáng kể, các bạn học trong lớp cũng không còn thân thiết với cô ấy nữa, khi đó cũng chỉ có mình Võ Chiêu Dương chơi với cô ấy.

Hai ngày trước buổi lễ tổng kết. Buổi chiều sau khi tan học, Võ Chiêu Dương lững thững ra phía sau sân thể dục, ngồi trên khán đài, đứng vị trí lần đầu tiên cô gặp Phùng Hải Chính.

Hôm nay có vài lớp hẹn nhau thi đấu bóng rổ, họ đang khởi động trên sân bóng.

Ánh tà dương chiếu trên cô, in thành hình cái bóng dài nằm im trên mặt đất lạnh lẽo.

Từ ngày Phùng Hải Chính và Lý Huyền xác định quan hệ yêu đương, cứ đến cuối tuần cô lại ra đây ngồi, nhằm tránh làm bóng đèn của người ta. Cả chuyện học hành cô cũng phải tự lực cánh sinh, không có ai giúp đỡ kèm cặp cho. Vì thế kết quả năm học này không được khá cho lắm.

Đang mãi miết suy nghĩ, cô bị giật mình bởi quả bóng đánh trúng mình. Cú đập rất nhẹ, chỉ đủ để cô bừng tỉnh.

Cô quay đầu, nhìn chàng trai ôm bóng ném về lại cho người bên trong sân bóng thì hơi ngạc nhiên. “Anh Hải Chính?”

“Sao lại ngồi đây?” Phùng Hải Chính ngồi bên cạnh cô, dáng người cao lớn của anh che hết ánh nắng chiều ấm áp.

“Bãi đỗ xe đông người quá, em chen không nổi.” Cô trả lời, rút vai lại khi áo sơ mi của anh chạm vào tay cô.

“Cho em.” Anh lại đưa cho cô một lon nước ngọt.

Lần này cô từ chối nhận. “Em không thích uống nước ngọt.” Cô trả lời cho anh.

Sân bóng sau lưng càng lúc càng ồn ào.

Anh quay sang nhìn cô, vẻ khó hiểu. “Mấy lần trước em vẫn uống mà?”

“Em không uống.” Cô thành thật.

“Không thích sao em vẫn nhận?” Anh dựa người ra sau, ánh nhìn xa xăm.

Cô ngập ngừng vài giây rồi mới nói ra. “Em không muốn anh buồn.”

“Vậy sao bây giờ lại từ chối. Có thể đây là lần cuối cùng anh cho em thì sao?”

Khi anh nói ra câu này, gương mặt anh mang theo nỗi buồn man mác, cô rất muốn hỏi, nhưng nghĩ rằng mình không có quyền nên đành giữ im lặng.

“Sớm hay muộn thì cũng phải nói thôi.” Cô thì thầm.

Hai người im lặng rất lâu, cho đến lúc mặt trời tắt nắng, anh vẫn chưa có ý định rời đi.

“Anh không có hẹn với Lý Huyền à?” Cô nhắc nhở.

Anh vẫn lặng im.

Thấy không còn sớm, Võ Chiêu Dương liền đứng dậy, đeo cặp lại ngay ngắn rồi chào tạm biệt Phùng Hải Chính.

Đi được vài bước, cô bị anh gọi lại.

“Chiêu Dương. . .”

Cô quay đầu nhưng anh không nói gì, chỉ có đôi mắt buồn thăm thẳm.

“Thôi, không có gì, em về đi.”

Cô không nghĩ nhiều, cứ thế quay lưng bỏ đi.

Ngày tổng kết, Võ Chiêu Dương bị sốt, nằm li bì trên giường hai hôm liền. Kì lạ là Lý Huyền chẳng hề qua thăm cô.

Kì nghỉ hè năm đó hết như mọi năm, có một điều đặc biệt hơn chính là cô lại gặp được Hạ Tuyết Duyên.

Lần này, Hạ Tuyết Duyên chủ động nói chuyện với cô. Cô ấy hỏi cô đôi giày mang có vừa chân không, cô vui đến nỗi không thể trả lời, chỉ biết gật đầu mấy cái.

Ba tuần sau đó, Lý Huyền đến tìm Võ Chiêu Dương. Gương mặt tươi tắn của cô gái trẻ không được tốt cho lắm.

Võ Chiêu Dương dẫn bạn lên phòng, cô rót nước mời cô ấy uống.

Lý Huyền ngồi trên giường, nhận lấy cốc nước nhưng không uống.

“Cậu sao thế?” Võ Chiêu Dương tò mò hỏi.

Cô ấy bắt đầu sụt sùi, nước mắt lăn dài trên mặt. “Phùng Hải Chính đi Anh rồi!” Tiếng khóc của Lý Huyền mỗi lúc một lớn.

Tin tức ấy cũng khiến Võ Chiêu Dương bất ngờ, và có chút thất vọng. Cô đã nghĩ họ thân thiết với nhau lắm, vậy mà khi ra đi anh chẳng thềm nói với cô lời nào.

Cô kéo Lý Huyền dựa vào vai mình, vỗ về cô gái yếu đuối, vỗ về trái tim hụt hẫng của mình.

“Một tuần trước anh ấy đăng ảnh lên Instagram, bạn bè anh ấy vào hỏi thăm, lúc đó mình mới biết anh ấy sang Anh định cư.” Lý Huyền vừa nói vừa khóc. “Dù sao mình cũng là bạn gái của anh ấy, nói với mình một câu thì có mất gì đâu, một câu chia tay cũng không chịu nói ra. . .”

“Anh ấy không nói vì không muốn cậu buồn thôi!” Cô an ủi.

“Không dám đâu. Mình gửi rất nhiều tin nhắn, còn gửi cả mail, vậy mà anh ấy chẳng thềm trả lời cái nào.” Cô ấy dần bình tĩnh, lau sạch nước mắt nước mũi. “Mình không cần. Anh ta chỉ là đồ khốn nạn, mình sẽ lại là Lý Huyền được săn đón như trước đây. May mà còn có cậu bên cạnh.”

Lần đầu tiên Võ Chiêu Dương nghe Lý Huyền dùng từ ngữ không mấy tốt đẹp để nói về người khác. Cô chẳng biết nói lại gì, vì bây giờ cô vẫn chưa thể tiếp nhận được tin tức kia.

Tối hôm đó, Võ Chiêu Dương đánh liều gửi mail cho Phùng Hải Chính. Vì anh là nam thần của hội nữ sinh nên mọi thông tin của anh đều được cập nhật trên trang web của hội.

Cô đánh dòng chữ 'Chào anh, em là Chiêu Dương đây. Anh dạo này thế nào?' vào ô tin nhắn, nhập địa chỉ mail của anh rồi bấm nút gửi.

Khi thông báo thư đã được gửi hiện ra, cô không mong đợi gì nhiều, vì có thể anh không còn dùng hòm thư này nữa.

Nhưng chưa đầy năm phút sau, cô nhận được thư hồi âm của Phùng Hải Chính, từ một địa chỉ mail khác. Trong thư, anh chỉ viết gọn gọn mấy chữ, 'Đang thích ứng với khí hậu!' kèm theo icon chảy nước mũi. Ở phía dưới bức thư là chữ kí của anh, đề tên và cách thức liên lạc.

Cô nhập vào ô tin nhắn vài câu hỏi muốn hỏi, ngẫm nghĩ một hồi rồi lại xóa đi, sau đó đánh mấy chữ, 'Anh giữ gìn sức khỏe.' Rất lâu sau đó anh không hồi âm lại.

Cô không biết mình có nên nói chuyện này cho Lý Huyền nghe không, vì Lý Huyền từng nói cô ấy đã gửi rất nhiều thư cho Phùng Hải Chính nhưng anh không trả lời.

Suy nghĩ một lúc, cô lại mở hộp thư lên, nhập vào ô nội dung, 'Anh có thể nói gì đó với Lý Huyền không? Cậu ấy đang buồn lắm!'

Nhìn chằm chằm hộp thư đến một hồi, cô quyết định tắt máy tính đi ngủ. Trong một khoảnh khắc, khi màn hình hiển thị thư hồi âm của anh, cô đã tự huyễn hoặc bản thân rằng mình quan trọng với anh, nên mới được anh dùng email riêng để gửi thư lại. Cô chỉ hi vọng nhỏ nhoi rằng anh nhớ đến mình, thế là đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Mùa hạ mùa đông

Suốt gần một tháng, ngày nào Võ Chiêu Dương cũng kiên trì gửi thư đều đặn cho Phùng Hải Chính nhưng không còn nhận được thư hồi âm nữa.

Cho đến khi năm học mới bắt đầu, cô cũng từ bỏ việc viết những lá thư không biết có được đọc hay không.

Tin tức về Phùng Hải Chính càng lúc càng hiếm hoi. Lâu thật lâu mới có một tấm ảnh của anh trên diễn đàn nữ sinh.

Bắt đầu năm học mới, chuyện Lý Huyền và Phùng Hải Chính kết thúc yêu đương lại là tin vui với nhiều chàng trai. Họ bắt đầu công cuộc theo đuổi còn đang dang dở lúc trước. Quả nhiên, Lý Huyền lại trở thành công chúa được cung phụng.

Võ Chiêu Dương nghĩ cuộc sống trung học của mình sẽ trôi qua bình lặng như thế, cho đến một ngày người con trai kia xuất hiện. Không chỉ cuộc sống của cô mà còn của rất nhiều nữ sinh khác bị đảo lộn. Trang web của hội nữ sinh được dịp sống dậy những ngày tháng huy hoàng.

Giữa năm lớp mười hai, giáo viên thông báo có một học sinh mới chuyển vào lớp, tên là Thái Quốc Bảo.

Học sinh mới thì luôn gây tò mò. Chẳng bao lâu sau, thân thế gia cảnh của cậu ta được khai thác triệt để.

Trên trang web của hội nữ sinh, đầu trang là tiêu đề nổi bật được in đậm, 'Bạn học mới Thái Quốc Bảo là con trai tỷ phú?'

Phía dưới là một loạt ảnh chụp nhà cậu ta cùng những nơi xa hoa cậu ta hay đến, kèm theo đó là vô số bình luận bóc mẽ, mà đa phần đều là bình luận của thiếu nữ mộng mơ mong muốn được ở trong vòng tay của thiếu gia Thái Quốc Bảo.

Võ Chiêu Dương lên trang web chỉ để tìm kiếm chút tin tức ít ỏi của Phùng Hải Chính, cô vô tình nhìn thấy dòng tiêu đề nổi bật mới bấm vào xem. Thú thật thì cậu học sinh mới ấy rất đẹp trai, da trắng mắt to mũi cao môi đỏ, nhìn cậu ta cô lại nghĩ đến mấy chàng công tử bột ngày xưa, thân thể yếu đuối không thể ra ngoài trời nắng lớn.

Sáng ngày thứ tư, Thái Quốc Bảo theo thầy quản sinh vào lớp mười hai bốn. Khác với tưởng tượng của cô, cậu ta xuất hiện không hề ồn ào, không có đoàn rước từ cổng vào, không có xe lớn đưa đi đón về.

Sự xuất hiện đã được tiên đoán trước của cậu ta vẫn khiến hàng loạt nữ sinh trong lớp ngất ngây, Võ Chiêu Dương cũng có chút dao động trước chàng trai đẹp như thế, nếu cô không dao động thì chắc chắn có vấn đề về giới tính.

Võ Chiêu Dương ngồi một mình một bàn sát cửa sổ, lại còn là vị trí cuối lớp, vị trí thuận lợi để quan sát mọi chuyện xảy ra trong lớp.

Thái Quốc Bảo được xếp ngồi bàn thứ tư dãy giữa, bên cạnh cậu ta là lớp trưởng.

Khỏi nói cũng biết, mấy tiết học sau đó không có ai chịu nghe giảng, kể cả Lý Huyền.

Giáo viên nữ cũng vì sự xuất hiện của cậu ta mà trở nên nữ tính hơn mọi ngày.

Lý Huyền ngồi bàn thứ năm, sau lưng Thái Quốc Bảo, cô ấy liên tục quay đầu dùng khẩu hình miệng khen cậu ta đẹp trai, rồi thơm, rồi trắng với Võ Chiêu Dương. Cô gật đầu cười cười với bạn.

Không phải cô không có hứng thú với cậu bạn mới, mà vì mấy hôm trước giáo viên vừa gọi cô lên văn phòng, thông báo kết quả học tập của cô khá tốt, nếu cứ duy trì như vậy chắc sẽ đạt được kết quả cao, có khả năng đậu vào trường đại học K. Vì lý do đó, cô không cho phép bản thân chênh lệch việc học, nhất là khi chỉ còn hơn bốn tháng nữa là đến kì thi.

Cô muốn giống Hạ Tuyết Duyên nên luôn cố gắng hết sức mình để được như chị, điều đầu tiên là đậu đại học K. Năm đó Hạ Tuyết Duyên thi đạt điểm rất cao, nhưng vì lý do gì đó lại chỉ đăng kí vào đại học K, rất nhiều người tiếc cho chị ấy.

Còn với đứa tối dạ như Võ Chiêu Dương, phải rất chặt vật mới mong đậu vào được đại học K.

Giờ ra chơi, Thái Quốc Bảo nhanh chóng hòa nhập được với đám con trai trong lớp, họ rủ nhau ra sân sau chơi, đám con gái ngồi trong lớp bàn tán về cậu học sinh mới.

Lý Huyền chạy đến, ngồi trước mặt cô. “Đẹp trai không?”

Cô tỏ vẻ như fan hâm mộ thực sự, ôm mặt thốt lên. “Quá mức đẹp trai!” Nói xong liền quay về trạng thái dửng dưng.

“Cậu không quan tâm thế sự gì cả!” Cô ấy giành lấy cây bút chì trong tay Võ Chiêu Dương, bắt cô phải thảo luận chủ đề này.

Cô thờ dãi, nhìn cây bút chì của mình. “Trả cho mình!”

“Cậu cho cái não nhỏ của cậu nghỉ ngơi một lát được không?”

“Không được, sắp thi rồi.” Cô nhún mày.

“Còn tận bốn tháng nữa cơ mà! Chơi với mình chút thôi!” Lý Huyền nắm tay cô, giọng nũng nịu, hai má cô ấy phính ra, làm ra vẻ đáng yêu.

“Chiều cậu lần này thôi đấy!” Cô hạ giọng, cười với cô bạn.

Hai cô gái đứng bên khung cửa sổ, nhìn ra sân thể dục phía xa xa. Trên sân là đám con trai lớp cô và Thái Quốc Bảo.

“Cậu đoán Thái Quốc Bảo cao bao nhiêu?” Lý Huyền huých vào tay cô, mắt không rời khỏi chàng trai chạy trên sân bóng.

“Không biết.” Cô hờ hững, mắt chăm chăm vào vị trí khán đài, trái tim chợt nhói một lúc.

“Thì vậy mới bảo cậu đoán.”

“Một mét sáu. . .”

Cô vừa nói xong, Lý Huyền liền phụt cười. Cô ấy đánh vào vai cô mấy cái. “Cậu hài hước thật, cậu ấy chắc phải hơn mình cả cái đầu. Giờ thì mình đã hiểu tại sao môn Toán của cậu lại nát bét đến vậy rồi!”

“Cảm ơn.” Cô lờ mắt nhìn bạn, quay lại chỗ ngồi.

Mỗi ngày trên trang web của nữ sinh xuất hiện nhiều tấm ảnh chụp lên Thái Quốc Bảo, quả thật dù chụp thế nào cậu ta vẫn đẹp xuất sắc, đúng là chàng trai 'không góc chết'.

Vào giờ sinh hoạt cuối tuần, khi thầy giáo hỏi có ai có ý kiến gì không, thì Thái Quốc Bảo đưa tay lên.

Võ Chiêu Dương nghĩ, cậu ta mới học có mấy hôm đã muốn tranh chức cán bộ lớp rồi, con người này không đơn giản.

Nhưng cậu ta đứng lên và chỉ đề nghị được chuyển chỗ ngồi.

Giáo viên hỏi cậu ta không vừa lòng điều gì, cậu ta liền nói do anh chàng lớp trưởng mập quá, hút hết gió của cậu ta.

Cả lớp được một trận cười no bụng.

Ấy vậy mà giáo viên vẫn đồng ý đổi chỗ cho cậu ta, còn cho cậu ta chọn chỗ ngồi.

Cả lớp im lặng chờ đợi. Nãy giờ Võ Chiêu Dương vẫn đang cố giải bài toán lúc sáng, không để ý gì xung quanh. Đến khi xung quanh im lặng cô mới ngẩng đầu lên, phát hiện mấy chục con mắt đều đang nhìn mình, và kẻ đầu sỏ gây ra chuyện này chính là Thái Quốc Bảo. Cậu ta muốn ngồi chỗ của cô.

Cậu ta bung bàn ghế xuống chỗ cô, đồng dục nói. “Tôi muốn ngồi sát cửa sổ, cậu dịch ra ngoài đi.”

Cô ngồi ở vị trí này gần ba năm, đương nhiên không đồng ý đổi với cho cậu ta. “Không được, tôi quen nhìn bảng ở góc này rồi, cậu ngồi ở đó đi.” Tôi ra hiệu cho cậu ta ngồi kế bên.

Thái Quốc Bảo không nói thêm gì, ngoan ngoãn xếp bàn ghế bên cạnh bàn cô rồi ngồi xuống.

Cô biết, thái độ hờ hững lúc này của mình sẽ khiến đám con gái trong lớp nói rằng mình giả tạo, thích chết đi được mà còn tỏ ra thanh cao. Đúng là cô có chút rung động khi cậu ta ngồi cạnh mình, chỉ là nhịp tim dao động một chút thôi, vì dù sao cậu ta cũng đẹp trai như vậy mà!

“Cậu tên gì?” Thái Quốc Bảo đột nhiên quay qua hỏi cô, mặt hơi nghiêng về phía cô.

Cô gấp vở bài tập lại, trả lời lầy lẹ. “Võ Chiêu Dương.”

“Đang làm bài tập à?” Cậu ta nhìn cuốn vở trên bàn cô.

Võ Chiêu Dương cảm thấy không thoải mái, có phần khó chịu. Cô 'ừ' một tiếng rồi cất vở vào cặp.

Hai bạn nữ bàn trên quay xuống trò chuyện với Thái Quốc Bảo. Nhìn họ, cô thấy cực kì buồn cười. Mọi ngày thi hần học với cô, vậy mà hôm nay lại tỏ ra e thẹn trước mặt anh chàng đẹp trai này. Cô khẽ lắc đầu rồi thở dài.

Trong bãi đỗ xe, Võ Chiêu Dương đang loay hoay dắt xe ra ngoài thì bị Thái Quốc Bảo dùng xe của cậu ta tông vào đuôi xe cô, về mặt đây khiêu khích. Cô quay đầu, chân mày hơi nhíu lại, không muốn chấp nhứt hành động trẻ con của cậu ta.

* * *

Thứ hai đầu tuần, Thái Quốc Bảo vừa đến đã nằm dài trên bàn, khắp người dán đầy miếng cao giảm đau.

Lý Huyền quay xuống hỏi thăm, cậu ta xua tay không muốn trả lời.

Khi Võ Chiêu Dương tới, các bạn nữ đang tập trung quanh bàn Thái Quốc Bảo, trên tay cầm đồ ăn sáng 'dâng lên' cho cậu ta. Cô đẩy vài cô bạn ra để ngồi vào chỗ của mình.

Một lúc sau Thái Quốc Bảo đuổi đám con gái đi.

Võ Chiêu Dương vừa lòi bình nước trong cặp ra đã bị cậu ta chụp lấy, uống mấy ngụm rất tự nhiên.

Cô há hốc mồm nhìn cậu ta, rồi lại nhìn Lý Huyền đã chứng kiến được hết mọi chuyện. Cô bạn cười trừ, nói bằng khẩu hình miệng sẽ mua lại bình khác đền cho cô, lúc đó cô mới chịu bỏ qua.

Vào tiết, cậu ta cũng chẳng chịu học hành gì, cô thậm chí còn nghi ngờ cậu ta chẳng có chút kiến thức nào của lớp mười, lết được lên tới lớp mười hai đều nhờ tiền của ba mẹ cậu ta.

Thái Quốc Bảo không nghe giảng, cậu ta viết thuật toán gì đó vào đây vờ, Võ Chiêu Dương nhìn mà không hiểu sự gì.

Thấy cô tò mò, cậu ta quay sang hỏi. “Hiểu không?”

Cô lắc đầu, không tò mò thêm nữa.

Cậu ta cười cười, mở cặp lòi ra một chai nước hoa quả, ném lên bàn cho cô. “Trà cậu.”

Võ Chiêu Dương hết nhìn chai nước lại nhìn Thái Quốc Bảo, trong đầu đang nghĩ không biết cậu ta có ý gì.

“Đồ khuyến mãi đấy, nhà tôi không dùng, đem cho cậu!” Khoe môi cậu ta vẽ nên một đường đẹp mắt, mặc dù đang trêu chọc người khác nhưng vẫn khiến người ta tha thứ được.

Cô nghiêng răng tròng mắt nhìn cậu ta, chỉ hận không thể cào nát bản mặt ấy ra.

Sau vài ngày ngồi cùng bàn, Võ Chiêu Dương phát hiện Thái Quốc Bảo học rất tệ. Thay vào đó, cậu ta lập trình phần mềm rất giỏi.

Có vài lần, cô nghe cậu ta nói chuyện điện thoại với ai đó, bảo rằng không bán với mức giá đó, phải trả cao hơn, rồi vài thuật ngữ chuyên ngành mà cô không hiểu và cũng không muốn hiểu.

Hôm đó phát bài kiểm tra Toán, cô được trên trung bình một chút. Bài kiểm tra chưa kịp giấu đi thì bị Thái Quốc Bảo nhìn thấy. Cậu ta cười lớn, tiếng cười rất trong trẻo. “Thấy cậu học hành chăm chỉ lắm, ai ngờ không hơn tôi được bao nhiêu điểm.”

Võ Chiêu Dương nhét bài kiểm tra vào ngăn bàn, cô liếc mắt nhìn cậu ta, không thêm đôi co.

“Này!” Thái Quốc Bảo tiến sát lại gần cô, khuỷu tay cậu ta chạm vào tay cô. “Tôi mới kiếm được chút tiền, lát nữa bao cậu ăn. Thấy sao?”

“Tôi không rảnh!” Cô lôi sách ra, mở phần bài tập hôm qua chưa làm xong.

“Tôi mời cả Lý Huyền nữa. Tan học cậu cứ đến quán Lạc trước, tôi chờ Lý Huyền đến sau.” Cậu ta nháy mắt với cô.

Nghĩ rằng có Lý Huyền đi cùng, cô không muốn từ chối.

Lý Huyền thì vẫn vậy, bị đám con trai bu quanh, cô căn bản không có cách lại gần hỏi chuyện.

Theo lời của Thái Quốc Bảo, cô đến Lạc chờ. Gần mười phút sau, cậu ta đến, một mình.

“Lý Huyền đâu?” Cô hỏi, đầu mày nhướn lại với nhau.

“Tôi không mời cậu ta.” Thái Quốc Bảo chống xe, đi đến bên cạnh Võ Chiêu Dương.

Cô không nghĩ nhiều, lập tức đạp chống xe, định leo lên yên xe chạy đi thì bị cậu ta giữ lại. “Lỡ rồi thì vào một lát rồi về, đừng để tôi mất mặt vậy chứ!”

Cô chưa đồng ý, cậu ta đã gác chống xe cô xuống, kéo cô vào trong quán.

Không gian bên trong quán rất giản dị, không màu mè bắt mắt như quán khác. Hai người ngồi đợi vào một bàn.

Thái Quốc Bảo không xem thực đơn, gọi liền hai phần phá lẩu.

“Tôi không ăn món đó được.” Cô nhún mày, quay sang nói với chị phục vụ. “Cho em một ly trà hoa quế.”

Cậu ta cũng gọi một ly trà hoa quế, thêm một đĩa đồ ăn vặt.

Võ Chiêu Dương thấy khó hiểu, cô muốn hỏi cậu ta tại sao lại mời mình đi ăn, nhưng không biết mở lời thế nào. Cuối cùng đành hỏi. “Cậu hay đến đây à?”

Như chỉ đợi cô lên tiếng, cậu ta liền tuôn một tràng những nơi cậu ta thường đến, còn nơi này là do mấy anh chàng trong lớp chỉ nên ghé vào thử.

Sau này cô mới biết, hóa ra vào lúc ấy cậu ta đã bắt đầu kế hoạch theo đuổi mình, hỏi hết người này người kia chỗ hẹn hò đạt hiệu quả tình cảm cao nhất. Chỉ có một điều cậu ta không biết, cho dù có cố gắng nhiều đi chăng nữa thì trong trái tim cô vẫn có Phùng Hải Chính, người con trai cô không thể quên được.

Giữa bầu không khí có phần ngưng đọng, có lẽ chỉ có mình Thái Quốc Bảo cảm thấy như vậy; Võ Chiêu Dương hỏi một câu khiến cậu giật mình. “Sao lại mời tôi đi ăn?”

Cậu không dám nhìn thẳng vào mắt cô, liếc qua liếc lại rồi trả lời ấp úng. “À thì . . vì cậu ngồi chung bàn. . . nên muốn làm thân.”

Cô nhìn cậu ta một lúc, đến khi đồ ăn thức uống được đem ra.

“Lần sau nhớ rủ thêm Lý Huyền nữa, cậu ấy thích cậu hơn tôi. Mấy năm nay tôi toàn ngồi một mình nên chưa quen với việc cậu ngồi cạnh, sau này tôi sẽ cố gắng để cả hai thoải mái hơn.” Cô nói, ngậm ống hút rít một hơi.

Đồng tử Thái Quốc Bảo giãn ra một chút, cậu nhìn chằm chằm mái đầu Võ Chiêu Dương, cảm xúc lơ lửng bồng bềnh. “Ừm. . .”

* * *

Sức hút của Thái Quốc Bảo dần hạ nhiệt, một phần là vì mọi người biết cậu ấy học hành rất tẹt nên không còn muốn chơi chung nữa, chỉ có đám con trai vẫn đu theo cậu ta.

Hai tháng trước kì thi Đại học, hành động theo đuổi Võ Chiêu Dương của Thái Quốc Bảo ngày một rõ ràng. Hôm nào tan học cũng thế, cậu ta luôn chặn đầu xe cô rồi bỏ vào giỏ xe vài món quà nhỏ.

Cậu ta chưa tỏ tình chính thức với Võ Chiêu Dương, chỉ làm những hành động mà cậu ta cho rằng cô sẽ bị cuốn hút. Cô không ngốc, vì thế biết rõ cậu ta đang theo đuổi mình, nhưng vì họ còn trẻ, còn đang trong độ tuổi tươi mon mơn, họ không biết trân trọng điều trước mắt, nên khi nó vụt mất, họ mới nhận ra điều mình đã bỏ lỡ.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Phía Đông phía Tây.

Một ngày cuối tháng tư, Võ Chiêu Dương được thông báo rằng mẹ cô gặp tai nạn giao thông.

Ông Võ đang ở chỗ làm, nghe tin dữ vội vàng chạy vào bệnh viện, tiện đường ghé vào trường học báo cho Võ Chiêu Dương biết.

Bác sĩ nói kho dữ trữ máu của bệnh viện không còn bao nhiêu, kêu người nhà đến hiến máu gấp.

Kết quả xét nghiệm máu của Võ Chiêu Dương không thể truyền cho mẹ. Ông Võ vội vàng liên lạc với ông Hạ - chồng cũ của vợ mình - nhờ ông ấy liên lạc với hai đứa con.

Gần một tiếng sau đó, Hạ Tuyết Duyên chạy đến, chỉ kịp chào hỏi qua loa rồi theo y tá đi xét nghiệm máu.

Kết quả nhóm máu của cô cho được. Thế là Hạ Tuyết Duyên vào phòng phẫu thuật truyền máu trực tiếp.

Suốt hai tiếng chờ đợi trước phòng phẫu thuật, không ai nói với ai câu nào. Ngay cả Hạ Đông Vũ thường ngày hay trêu chọc mọi người hôm nay cũng im lặng đến lạ lùng.

Khi bác sĩ thông báo ca phẫu thuật thành công, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Bà Lưu Thành Ngọc được đưa vào phòng hồi sức, Hạ Tuyết Duyên nằm ở phòng bên cạnh.

Cả Hạ Đông Vũ và Võ Chiêu Dương đều ở bên cạnh chị gái chờ chị tỉnh lại.

Khi Hạ Tuyết Duyên tỉnh lại, Võ Chiêu Dương rất mừng, nhưng cô chỉ đứng xa xa nhìn chị đầy rụt rè.

Ngày hôm đó gặp được Hạ Tuyết Duyên, nói chuyện được hai câu với chị gái mà Võ Chiêu Dương vui ra mặt.

Hôm sau cô vẫn đến trường như bình thường. Thái Quốc Bảo vẫn lười biếng và làm mấy trò trẻ con với cô. Chẳng hạn như vẽ bậy vào vở cô, dùng bút vẽ lên tay cô mấy đường, thậm chí còn nằm gục trên bàn rồi nhìn cô chăm chăm.

Rất nhiều lần cô tỏ thái độ khó chịu, nhưng hình như cậu ta không hiểu, hoặc là cứ cố chấp làm những chuyện khó ưa như thế.

Tan học, cô lại vào bệnh viện thăm mẹ. Khi bác sĩ thăm khám cho bà Lưu Thành Ngọc, mọi người đứng lùi ra sau. Cô nhìn chỗ trống bên cạnh Hạ Tuyết Duyên, đấu tranh tư tưởng hồi lâu rồi mới đủ can đảm bước đến ngồi cạnh chị gái.

Chỉ cần một bước dừng cảm, cô đã có được điều mình mong ước bấy lâu. Đó là trò chuyện cởi mở với Hạ Tuyết Duyên.

Lần đầu tiên trong đời hai chị em nói chuyện với nhau lâu đến thế, Hạ Tuyết Duyên còn chia sẻ chuyện tình cảm ngày xưa của chị ấy cho cô nghe.

Từ lần đó trở đi, hôm nào Võ Chiêu Dương cũng nhắn tin hỏi chuyện Hạ Tuyết Duyên, dù chị gái trả lời lại chỉ một câu cộc lốc, cô cũng cảm thấy rất vui.

Mười ngày sau đó mẹ cô được xuất viện, đồng thời mẹ cô thông báo chị Tuyết Duyên của cô sắp lấy chồng.

Cô từng gặp qua người đàn ông yêu chị Hạ Tuyết Duyên. Anh ấy rất đẹp trai, lại còn thương yêu chị gái hết mực, nhìn anh ấy, cô chợt nhớ đến Phùng Hải Chính, vì anh cũng có nét trường thành như anh Trần Trình của chị Tuyết Duyên.

Một tháng trước kì thi tốt nghiệp. Thái Quốc Bảo đột ngột nói thích Võ Chiêu Dương, muốn cô làm bạn gái cậu ta.

Chiều hôm ấy, Thái Quốc Bảo lại chặn xe Võ Chiêu Dương. Cô đã cố tỉnh ra trẻ hơn bình thường, vậy mà cậu ta vẫn đứng đợi.

“Này, cậu biết tôi thích cậu phải không?” Thái Quốc Bảo nhìn thẳng vào mắt cô, hỏi thẳng thừng.

Võ Chiêu Dương không trả lời, cô chỉ thờ dài một tiếng.

“Vậy thì chúng ta quen nhau đi!”

Cô vẫn cho rằng cậu ta đùa cợt với mình, nên tảng lờ tất cả, rẽ xe sang phải để tránh cậu ta.

“Này, trả lời cái gì đi chứ?” Rõ ràng cậu ta không có ý định buông tha cho cô khi chưa nghe được câu trả lời. “Gia đình tôi sắp sang Anh định cư, tôi không muốn bỏ lỡ cậu, nên hãy làm bạn gái tôi nhé!”

Trong đôi mắt sáng rực của cậu ta, cô không tìm thấy chút sự bông đùa nào. Cô chợt nhớ đến lời Hạ Tuyết Duyên từng nói, 'Nếu cậu ta yêu em, nhất định sẽ đợi được em'. Và thế là, cô đã từ chối Thái Quốc Bảo.

“Không!” Chỉ một từ, phủ bỏ tất cả nỗ lực bấy lâu nay của cậu ta.

Thái Quốc Bảo nghe xong lời từ chối rồi chết đứng tại chỗ. Cô cảm thấy áy náy. Cô không biết Thái Quốc Bảo nghiêm túc đến thế. Cho đến ngày hôm sau, khi Thái Quốc Bảo không đến lớp, cô nhận ra hôm qua mình thực sự quá nhẫn tâm với cậu ta.

Không ai biết chuyện cậu ta tỏ tình với cô, và không ai biết cô đang hối hận đến thế nào.

Giờ ra chơi ngày hôm sau, Thái Quốc Bảo mới xuất hiện. Vừa vào lớp cậu ta đã nhìn Võ Chiêu Dương bằng đôi mắt chứa đầy tia giận dữ.

Ngày hôm đó, không ai dám lại gần hỏi chuyện cậu ta, vì ở gần thôi cũng bị luồng khí lạnh của cậu ta làm cho chết khiếp.

Việc cậu ta trở nên cộc cằn như vậy khiến Võ Chiêu Dương rất khó chịu, một phần khác là vì cậu ta đã tỏ tình với cô và bị cô từ chối.

Trải qua mấy tiết học nặng nề, cuối cùng Võ Chiêu Dương quyết định mở lời trước. “Cậu giận tôi à?”

Thái Quốc Bảo chỉ liếc cô một cái. “Tôi không dám!”

Cậu ta không nói thêm gì nữa. Đó cũng là câu nói cuối cùng mà cậu ta nói với Chiêu Dương.

Thứ sáu tuần đó, gia đình cậu ta chuyển sang nước ngoài định cư. Trước khi đi qua cửa an ninh, cậu ta nhờ cậu bạn lớp trưởng nhắn lại với Võ Chiêu Dương, rằng cậu ta sẽ ghi hận tới suốt đời.

Cô chẳng hiểu nổi mình đã phạm tội gì nghiêm trọng để Thái Quốc Bảo hận đến thế. Và càng không hiểu ở Anh có gì hay ho mà cả Phùng Hải Chính và Thái Quốc Bảo đua nhau sang đó.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tay trái tay phải.

Một ngày đầu tháng bảy, sau mấy tháng chật vật với bộ đề luyện thi, cuối cùng Võ Chiêu Dương và mấy người bạn học có thể ném chúng đi. Và khi cầm được tờ giấy báo trúng tuyển Đại học K, cô mừng đến run rẩy cả người.

Còn một điều vui mừng hơn là Lý Huyền cũng được nhận vào Đại học K. Cô biết ba của Lý Huyền phải nhờ vả nhiều người mới có thể đưa Lý Huyền vào Đại học K. Võ Chiêu Dương đã cảm thấy ganh tị với điều đó, vì trong khi cô phải vật lộn để ôn thi thì Lý Huyền chỉ cần vui vịnh với ba mẹ, thế là mọi chuyện được giải quyết dù lớn dù nhỏ.

Tối hôm đó, có lẽ do muốn chia sẻ niềm vui mừng với người khác, nên cô đã gửi một bức thư khoe khoang thành tích của mình cho Phùng Hải Chính. Đến khi cô trấn tĩnh lại thì bức thư đã được gửi đi từ bao giờ.

Đến khoảng một tiếng sau, cô nhận được thư hồi âm của anh. Trong thư anh chỉ viết vồn vện ba chữ 'Chúc mừng em!'.

Cô liền nhắn lại. 'Xin lỗi đã làm phiền anh!'

Gửi xong, cô tắt máy leo lên giường nằm ngay. Mấy chữ của anh đã khiến tâm trạng vui vẻ của cô tụt xuống không phanh kịp.

Từ ngày Thái Quốc Bảo sang Anh định cư, cô cũng ít khi vào trang web của hội nữ sinh để thăm dò tình hình của Phùng Hải Chính. Cô sợ khi mình nhìn thấy ảnh của cậu ta, cảm giác áy náy lại trỗi dậy.

* * *

Vì đại học K cách nhà không bao xa, nên Võ Chiêu Dương không thuê trọ hay ở ký túc xá. Ông Võ sắm cho cô một chiếc xe máy cỡ nhỏ để tiện đi học. Mặc dù Lý Huyền vẫn luôn gọi cô đi chung xe, nhưng cô cứ một mực từ chối. Có lẽ thế giới của Lý Huyền không thích hợp với cô.

Những kí ức tuổi học trò chẳng còn lại bao nhiêu. Bốn năm đại học của cô trôi qua khá bình lặng. Cô không yêu ai, cũng không ai đến tỏ tình với cô. Tương chừng như trái tim cô không thể rung động lần nào nữa, thì chàng trai năm nào lại xuất hiện với vẻ chừng chạc trưởng thành.

Vào một ngày mùa xuân ấm áp của tháng hai, khi mọi người tất bật chuẩn bị luận án tốt nghiệp, Lý Huyền bất ngờ chạy đến trước mặt Võ Chiêu Dương hét lên rằng. “Phùng Hải Chính về rồi!”

Trái tim cô đập lệch một nhịp.

Một cơn gió thổi đến, làm bay mái tóc cô. Phùng Hải Chính về. Và anh không hề thông báo với cô. Hệt như lúc anh ra đi, cô chỉ biết được mọi thứ qua

lời kể của Lý Huyền.

Bây năm Họ quen biết nhau chỉ vài tháng, liệu có đủ để anh nhớ về cô sau từng ấy năm ở đất khách quê người. Khi mà họ còn chẳng liên lạc thường xuyên.

“Anh ấy liên lạc với cậu à?” Sau vài giây ngập ngừng, cô hỏi.

Lý Huyền nhìn vào gương chiếu hậu trước xe cô, sửa lại mái tóc. “Không, là đám con gái trên diễn đàn nói cho mình biết. Mình chả bận mà gì với anh ấy cho lắm. Nếu có gặp lại cũng chỉ oán trách chút thôi!”

“Ừm” Cô lấy nón bảo hiểm trong giỏ xe, đội lên đầu. “Mình về trước đây, hôm nay chị Tuyết Duyên đến!”

“Này, không đi ăn với mình à?” Lý Huyền gọi với theo, đứng bơ vơ trong nhà giữ xe.

Thực ra Hạ Tuyết Duyên không về, cô chỉ mượn cớ để mau chóng về nhà, để nhắn tin hỏi xem có thực là Phùng Hải Chính đã về nhà rồi không?

Nhưng khi bật máy tính lên, nhìn hộp thư đến trống rỗng, cô bỗng không muốn hỏi nữa.

Nhiều lúc cô thấy mình thật ngốc. Đã biết không thể mà vẫn ôm hi vọng, không chỉ một mà rất nhiều lần.

Đang lúc cô định từ bỏ, thì Phùng Hải Chính xuất hiện. Anh gửi cho cô một bức thư, báo rằng anh đã về nước. Chỉ vồn vện một câu như vậy.

Võ Chiêu Dương trả lời một tiếng “Ừm”, không nói thêm gì.

Cô tắt máy tính, lục lọi tìm bộ quần áo thoải mái rồi vào phòng tắm.

Sau bữa cơm tối, cô ngồi xem ti vi một lát rồi trở về phòng chơi game. Được một lúc thì mẹ cô gọi cô ra, nói có bạn tìm.

Cô nghĩ thầm, bạn nào mà đến vào giờ này.

Chắc chắn không phải là Lý Huyền, vì nếu là cô ấy, cô ấy đã xông vào phòng cô từ lâu rồi.

Cô xô đại một đôi dép, mở cửa ra ngoài xem là ai.

Người đó đứng dưới bóng đèn đường, không thể nhìn rõ mặt, chỉ nhìn thấy bóng dáng cao lớn. Khi cô còn đang đoán già đoán non thì người đó đã bước lên trước hai bước, ánh đèn bao trùm anh ta, các đường nét trên gương mặt anh ta dần rõ ràng.

Cô bị giật mình, hơi lùi về sau một bước nhỏ.

“Chào em!” Phùng Hải Chính cười với cô.

Gò má cô đỏ bừng lên. Cô cảm thấy xấu hổ bởi bộ quần áo xuề xòa và đôi dép to quá mức của ba.

Võ Chiêu Dương năm hai mươi hai tuổi gặp lại Phùng Hải Chính năm hai mươi lăm tuổi. Cuộc gặp gỡ không mấy tốt đẹp, Võ Chiêu Dương nghĩ thế.

Sau vài giây bối rối, cuối cùng cô cũng chào lại anh. “Chào anh!”

“Còn nhận ra anh không đấy?” Phùng Hải Chính nghi hoặc.

Cô gật đầu. “Tất nhiên rồi!”

Hai người họ im lặng. Bầu không khí gượng gạo bao trùm lấy họ.

“Sao anh biết nhà em mà đến?” Cô hỏi, cố tìm chủ đề để nói.

“Lý Huyền cho anh!” Anh trả lời.

Sau khi nhìn thấy nỗi thất vọng trên gương mặt cô, anh bật cười hai tiếng, rồi thú thật. “Phần chữ kí trong mail của em có ghi cách thức liên lạc và cả địa chỉ.”

“Ồ!” Cô cảm thán, không nhớ rằng mình có để thông tin trên chữ kí.

Đột nhiên Phùng Hải Chính lấy điện thoại di động từ trong túi áo, chìa ra trước mặt cô. “Lưu số của em vào đây!”

Cô mở to hai mắt ngược lên nhìn anh. Theo những gì cô nhớ thì hình như anh cao hơn lúc trước rồi, gương mặt cũng góc cạnh hơn hẳn.

Thấy cô ngây người ra nhìn mình, đầu anh hơi nghiêng sang một bên, khóe môi mím lại như đang nén cười.

Võ Chiêu Dương giật mình, nhận lấy điện thoại anh đưa rồi nhập số của mình vào.

“Anh đến giờ này không phiền em chứ?”

“Không đâu! Em cũng đang rảnh mà!”

“Vậy kiếm chỗ nào ngồi nói chuyện một lát được không?” Phùng Hải Chính ngó quanh, nhưng quanh đó không có quán cà phê nào cả.

Võ Chiêu Dương nhìn bộ quần áo mình đang mặc, rồi lại nhìn đôi giày tây của anh. Hai phong cách hoàn toàn trái ngược nhau.

“Hay là vào nhà em?” Cô quay đầu chỉ vào căn nhà phía sau.

Anh cười cười, nụ cười rất nhạt. “Anh không muốn làm phiền gia đình em. Để mai anh quay lại vậy!”

Phùng Hải Chính chào tạm biệt cô rồi quay người đi về.

Võ Chiêu Dương nhìn theo cái bóng xa dần, tâm trạng của cô cực kỳ rối loạn.

* * *

Hơn chín giờ sáng ngày hôm sau Phùng Hải Chính gọi điện cho Võ Chiêu Dương, lúc ấy cô phải lên trường nộp báo cáo thực tập, điện thoại bỏ trong ba lô nên không nhận được cuộc gọi của anh.

Đến khi về nhà, cô mới mở điện thoại lên và phát hiện ba cuộc gọi nhỡ của Phùng Hải Chính. Cô bấm gọi lại.

Sau năm hồi chuông, anh nhấc máy.

“Anh gọi em cả sáng!”

“Ừm, em bỏ trong cặp, không mở ra xem.”

“Tôi nay rảnh không?”

“Có ạ!”

“Anh qua đón em đi ăn.”

Cô dạ một tiếng ngọt ngào, lòng tràn ngập niềm hạnh phúc.

Phùng Hải Chính đưa cô đến một nhà hàng có tiếng gần đó, lãng mạn và khá riêng tư.

Anh gọi hai phần cơm risotto và một chai rượu vang trắng. Nhìn phong thái nam tính của anh, Võ Chiêu Dương thấy anh thật lịch lãm, chẳng còn chút ngây ngô nào của ngày xưa.

“Anh về đây định cư luôn à?” Cô hỏi, nhìn anh đầy tò mò.

“Ừ. Anh muốn về sớm hơn nhưng xảy ra chút chuyện, thế là bây giờ mới về được!” Anh trả lời, mắt cứ nhìn thẳng vào cô.

Đôi mắt dài hẹp của anh chứa đầy sự thâm trầm khó đoán, có lẽ chính điều ấy lại thu hút cô muốn gần anh hơn.

Họ dùng bữa, vừa nếm món ăn tuyệt hảo vừa trò chuyện. Đột nhiên chuông điện thoại anh vang liên tục.

Phùng Hải Chính xòe bàn tay thon dài đưa điện thoại lên, nhìn cô ý bảo đợi anh một lúc, cô cười mím gật đầu một cái.

Cuộc trò chuyện kéo dài chỉ vài giây, anh chần chừ một lúc rồi nói với cô. “Chiêu Dương, em trai anh vừa đáp chuyến bay về nước, anh phải đi đón nó, em không phiền chứ?”

“Ừm, anh đi đi, hôm khác mình gặp nhau.” Cô cười trừ, cảm thấy khá thất vọng.

Phùng Hải Chính nhìn ra sắc mặt của cô, anh nghĩ một lát, sau đó đề nghị. “Em cùng anh ra sân bay, anh đưa em trai anh về rồi chúng mình đi xem phim? Được không?”

“Anh không cần phải làm thế đâu, để hôm khác đi cũng được mà!” Cô xua tay, một mực từ chối.

Anh chẳng nói gì thêm, kêu nhân viên thanh toán rồi kéo cô ra ngoài, nhét cô ngồi vào ghế lái phụ.

“Em muốn xem phim gì?” Anh vừa khởi động xe, vừa hỏi.

Cô nhìn đồng hồ điện tử trên xe anh, mới chỉ hơn bảy giờ rưỡi một chút, chạy ra sân bay mất gần bốn lăm phút, sau đó chạy về nhà anh rồi quay lại rạp chiếu phim tổng cộng cũng mất gần một tiếng rưỡi đồng hồ, vị chi lúc ấy là gần chín giờ rưỡi, tương đối muộn. “Để lần sau cũng được mà!”

Phùng Hải Chính vờ như không nghe thấy. “Vậy phim tình cảm nhé!”

Võ Chiêu Dương nhìn sự cố chấp của anh, trong lòng thầm vui mừng.

Hai người đứng trước cửa chờ, lúc ấy Lưu Thành Ngọc gọi cho Võ Chiêu Dương, hỏi cô để dụng cụ làm bánh của bà ở chỗ nào, họ nói chuyện một lúc nhưng bà Lưu vẫn không thể tìm được đồ cần tìm. Võ Chiêu Dương bảo lát nữa cô về tìm cho bà, lúc ấy bà mới chịu tắt máy.

Khi cô quay lại chỗ Phùng Hải Chính đứng, anh đang nói chuyện với ai đó, có vẻ như là em trai anh. Thấy cô quay lại, anh vội gọi cô đến cạnh, giới thiệu cô với anh chàng đối diện. “Bạn anh, Võ Chiêu Dương!”

Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, Võ Chiêu Dương hơi ngạc nhiên vì sự trùng hợp này, còn Thái Quốc Bảo thì hoàn toàn giật mình, gương mặt cậu ta cực kì kinh ngạc.

“Thái Quốc Bảo!” Cô thốt lên.

Không rõ Thái Quốc Bảo đã nghĩ gì trong đầu, cậu ta nhanh chóng lấy lại vẻ mặt tươi cười, cười cười với cô. “Cô biết tôi à?”

Câu nói của cậu ta khiến cô hơi bị tổn thương, cậu ta nói như không quen biết cô, đã thế cô cũng nên phối hợp với cậu ta. “À, ngày ấy cậu khá nổi tiếng ở trường, có ai mà không biết cơ chứ!”

Phùng Hải Chính chen vào. “Đúng rồi nhĩ, anh quên là chúng ta cùng học chung trường... Mà về thôi, muộn rồi!”

Anh quay người đi trước, Võ Chiêu Dương vội đi theo, sau cùng là Thái Quốc Bảo. Cậu ta nhìn bóng cô gái đi bên cạnh Phùng Hải Chính, đột nhiên có một cảm giác mãnh liệt dâng trào trong cơ thể cậu, có lẽ đó là cảm giác hiếu thắng của một người đàn ông, hay chỉ là cảm giác xao xuyến khi gặp lại cô gái mình từng rung động?

Nhìn Võ Chiêu Dương nói chuyện một cách thoải mái với Phùng Hải Chính, Thái Quốc Bảo hơi ghen tị. Ngày xưa khi còn học chung với nhau, cô ấy chưa bao giờ dùng ngữ điệu như thế để nói với cậu.

Cậu đứng là đồ ngốc, lúc này không hiểu sao lại bảo không quen người ta, bây giờ tức muốn nhảy khỏi xe vì không có được cách liên lạc với cô, để hỏi xem tại sao cô lại thân với anh họ của cậu đến vậy?

Khi xe dừng lại trước một tòa nhà lớn, Phùng Hải Chính lục lọi trong ngăn nhỏ bên tay lái, lấy ra một cái thẻ từ đưa cho Thái Quốc Bảo, nói. “Tầng mười sáu, phòng 1608!”

“Anh không lên à?” Cậu ta hỏi, khẽ liếc nhìn Võ Chiêu Dương.

“Anh phải đưa Chiêu Dương về!” Anh trả lời.

Thái Quốc Bảo không thể nói được gì, cậu ta mở cửa xuống xe, đứng lạng nhìn chiếc xe chạy đi.

“Đã chọn được bộ phim nào chưa?” Phùng Hải Chính hỏi khi lái xe vào giao lộ.

“Hôm nay trễ rồi, để hôm khác đi ạ!” Cô nhìn đồng hồ điện tử trên xe, đã gần mười giờ rồi.

“Vậy mai nhé?” Anh quay sang nhìn cô, đầy mong đợi. Cô không hiểu tại sao anh lại thân thiết với cô đến vậy, sau từng ấy năm không liên lạc.

“Được ạ!” Cô không thể từ chối, vì mặc kệ anh quay lại tìm cô với mục đích gì, cô vẫn mong được ở bên cạnh anh.

* * *

Đúng như lời hẹn, tối hôm sau Phùng Hải Chính đến đón Võ Chiêu Dương đi xem phim. Khi anh đi mua vé, mọi cặp mắt đều đổ dồn về anh. Nếu cô là người lạ, cô cũng sẽ nhìn anh như vậy, bởi cái khí chất của anh không giống với bất kì ai cô từng gặp qua, hơn nữa anh còn sống ở nước ngoài một thời gian, nên cái phong thái cực kì cuốn hút ở cái vùng tỉnh lẻ này. Có chút lạnh lùng, lại có chút ấm áp.

Phùng Hải Chính mua một cặp vé phim tình cảm, trước đó anh có hỏi cô thích xem phim gì, cô bảo phim nào người ta hay xem là được, anh đến quầy hỏi thì người ta giới thiệu cho bộ phim này.

Cô theo anh vào rạp, ổn định chỗ ngồi thì phim vừa bắt đầu. Ừm, khúc đầu khá ổn, mô-típ yêu đương cũ rích. Đó là suy nghĩ của cô trong mấy chục phút đầu của bộ phim, cho đến phần sau, cô đã hoàn toàn sai.

Cả rạp đầy tiếng xì xầm, cô thậm chí còn nghe được cả tiếng môi lưỡi quần lấy nhau. Khi nhìn tên bộ phim trên tờ vé, mặt cô đỏ bừng lên, cơ thể trở nên rạo rực. 50 sắc thái. Bộ tiểu thuyết nổi tiếng được chuyển thể thành phim và cô đang xem nó với người cô thích...

Không chỉ dừng lại ở những nụ hôn căng vẻ sau, không khí trong rạp cũng nóng bỏng hết như cảnh trên màn ảnh lớn. Tiếng rên khe khẽ phát ra sau lưng cô, họ thực sự làm rồi sao?

Võ Chiêu Dương liếc sang Phùng Hải Chính, anh xem phim một cách chăm chú mà biểu cảm chẳng thay đổi là mấy, chỉ đôi lần anh hơi chau mày lại.

Sau hơn một tiếng rưỡi đồng hồ chịu đựng, cuối cùng Võ Chiêu Dương cũng được giải thoát. Thay vì bàn luận về bộ phim như việc vốn dĩ phải làm, cô lại hỏi về kế hoạch trong tương lai của anh. Nhưng anh lại hỏi cảm nghĩ của cô về bộ phim. Võ Chiêu Dương cứng họng, cô không biết phải bình luận về cái gì!

“À thì... diễn viên đẹp, chất lượng hình ảnh tốt...”

“Anh lại thấy nữ chính quá già so với độ tuổi trong nguyên tác!”

Võ Chiêu Dương há hốc mồm, anh đọc cả bản nguyên tác rồi sao? Chẳng lẽ chỉ có mỗi mình cô thấy chuyện này quá mức kì cục?

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Mặt trước mặt sau.

Thái Quốc Bảo hỏi thăm Lý Huyền cách liên lạc với Võ Chiêu Dương, Lý Huyền cung cấp một cách nhiệt tình.

Cậu cầm điện thoại trên tay, mở rồi lại khóa, cứ lặp lại chuỗi hành động vô nghĩa ấy một lúc lâu. Sau vài lần lấy quyết tâm, cuối cùng cậu cũng nhấn tin cho Võ Chiêu Dương.

Về nước là một quyết định ngẫu nhiên của Thái Quốc Bảo. Cậu biết tin anh họ Phùng Hải Chính về nước, thế là cậu cũng đòi đi theo. Không ngờ lại gặp lại cô gái cậu từng theo đuổi nhưng bất thành, bây giờ nhìn thấy cô ấy đi cùng anh họ, cậu rất bức bối và ghen tức.

Ở Anh, cậu từng gặp với một cô gái người Nga cực kì gợi cảm nhưng được vài hôm lại đổi người yêu, vậy mà khi về đây, nhìn thấy cô gái tầm thường như Võ Chiêu Dương, cậu ta lại bị rung động.

* * *

Thái độ của Võ Chiêu Dương khá rõ ràng, cô tỏ rõ tình cảm của mình với Phùng Hải Chính. Phùng Hải Chính cũng dành sự quan tâm đặc biệt cho cô, nhưng anh chưa bao giờ chính thức ngỏ lời hẹn hò với cô, hay đề nghị cô làm bạn gái anh. Cô không nghĩ đến vấn đề này, cho đến khi bị Lý Huyền giật hỏi.

Hôm đó đi xem phim với Phùng Hải Chính về, cô lên lên tumblr - trang nhật kí bí mật của cô - viết một đoạn trạng thái như sau. 'Cảm xúc của em vẫn như những ngày quen biết anh, hạnh phúc chỉ là một nụ cười của anh.'

Ngay ngày hôm sau, Lý Huyền thấy cô ở bãi đỗ xe đã vội kéo lại, tra hỏi. “Anh nào đấy?”

Võ Chiêu Dương ngơ ngác, cô không biết Lý Huyền đang nói đến ai. “Ai cơ?”

“Này, đừng có giấu mình. Nụ cười của anh? Anh nào? Khai mau!”

Cô chột dạ, ngạc nhiên vì Lý Huyền biết trang nhật kí bí mật của mình. “Mình. . .”

“Ai hả?” Lý Huyền tra hỏi, quyết tìm cho được chàng trai mà cô bạn của mình đang thương là ai.

Nghĩ đi nghĩ lại, Võ Chiêu Dương không muốn nói dối Lý Huyền, cô cắn môi rồi bật ra ba chữ. “Phùng Hải Chính.”

Lý Huyền hoàn toàn bị sốc, cô ấy ngây ra một lúc, rồi nhăn mày, rồi ngẫm nghĩ một lúc. “Sao lại là anh ấy?”

Mặt Võ Chiêu Dương xụ xuống đầy tội lỗi, cô thì thào, giọng rất nhẹ. “Mình biết, mình xin lỗi, lẽ ra mình không nên dính vào anh ấy, nhưng mà mình. . .”

“Không không.” Lý Huyền ngắt lời, xua tay phủ nhận. “Mình không có cảm xúc gì với anh ta đâu, hồi đó thấy anh ấy đẹp trai nên hẹn hò cho nở mày nở mặt thôi. Mình chỉ đang nghĩ tại sao anh ta lại tìm cậu, cả Thái Quốc Bảo nữa!”

Thái Quốc Bảo? Sao cậu ta lại tìm cô? Hôm qua còn bảo không quen nhau cơ mà!

“Cậu đừng để họ đem ra đùa bỡn đấy!”

Câu nói vô tình của Lý Huyền lại khiến Võ Chiêu Dương để tâm đến tận mấy ngày.

Chiều đó cô nhận được tin nhắn từ số máy lạ, nhưng cô cũng phần nào đoán được chủ nhân của nó là ai.

Gặp nhau một lát đi, tôi có chuyện muốn nói.

Cô nhắn lại ba chữ hồ hững. Ở đâu?

Số máy lạ gửi đến một địa chỉ, đúng là con nhà giàu, ngay cả chỗ hẹn để nói chuyện mà cũng là chỗ người bình thường không thể đến.

Sau khi gửi một bản báo cáo bổ sung cho giáo viên cố vấn, cô chạy chiếc xe máy rẻ tiền của mình vào nơi sang trọng kia. Thấy cô đi cùng chiếc xe của mình, bảo vệ thậm chí còn không thèm dắt xe giúp cô. Cô rút điện thoại ra gọi cho Thái Quốc Bảo, cậu ta bảo cô lên tầng bốn.

Võ Chiêu Dương xưa nay chưa từng quan tâm đến vẻ bề ngoài của mình, cô ăn mặc rất giản dị, không đua đòi xa hoa, những chỗ như thế này cũng chưa từng đặt chân đến.

Nhưng lần này thì khác, khi cô vừa bước vào, ai cũng nhìn cô bằng ánh mắt quái dị. Cô mặc kệ tất cả, vào thang máy bấm lên tầng bốn. Thang máy vừa mở ra đã có người đưa cô đi gặp Thái Quốc Bảo.

Người con gái vô cảm như Võ Chiêu Dương cũng cảm nhận được trò đùa mà Thái Quốc Bảo bày ra, lẽ ra cô nên nghe lời Lý Huyền khuyên, nên cẩn thận với con người này.

Thái Quốc Bảo ngồi chễm chệ ở giữa hàng ghế trong căn phòng với ánh đèn mập mờ, xung quanh cậu ta có rất nhiều người, trai có, gái có, nhìn cũng biết là con nhà có tiền. Võ Chiêu Dương lại lấy điện thoại gọi cho Thái Quốc Bảo lần nữa, cậu ta cầm lên rồi nhìn nhanh ra cửa, sau đó bảo mọi người xung quanh im lặng.

Cô bước vào căn phòng, đứng đối diện với Thái Quốc Bảo. “Có chuyện gì?”

“Gọi cậu đến chơi, không thích à?” Cậu ta nói bằng giọng mỉa mai.

Cô nhún mày, không muốn đôi co với cậu ta. “Tôi không rảnh!”

“Sao? Tôi mời đi chơi thì kêu bận, còn anh Phùng Hải Chính hẹn thì theo liền hả?” Cách nói chuyện của Thái Quốc Bảo không hề kiêng dè, cậu ta nói như thể cô là kẻ giả vờ thanh cao.

Võ Chiêu Dương quay ngoắt lại nhìn cậu ta, cô định mở miệng phản bác thì một anh chàng ngồi gần Thái Quốc Bảo lên tiếng trước. “Chà, không ngờ bạn học Võ của chúng ta lại làm thợ đào mỏ giỏi đến vậy, nhưng mà cậu nhìn nhầm mỏ rồi đấy...”

Một cô gái khác chen vào. “Đúng đấy, tính ra thì tài sản của đại gia Thái Quốc Bảo hơn Phùng Hải Chính, cậu nên tận dụng cái mỏ này mới phải...”

Cả đám người cười rộ lên, sau đó họ bình phẩm về trang phục, về mọi thứ của cô, kể cả chiếc xe mà ba cô đã mua cho cô với số tiền dành dụm ít ỏi. Võ Chiêu Dương đã nghĩ, sao cô cứ đứng đó để cho người ta sỉ vả chỉ vì cô nghèo, sao cô không bỏ đi, và cô chợt nhận ra, vì họ là người có tiền nên họ có cái quyền đó, bởi cái xã hội này chưa bao giờ công bằng với người nghèo.

Mặc kệ đám đông vẫn đang cười mình, Võ Chiêu Dương cứ mở lớn đôi mắt nhìn Thái Quốc Bảo, cô không rõ cậu ta có nhìn thấy sự khinh bỉ trong mắt cô hay không, nhưng cô vẫn cứ nhìn cậu ta như thế. Cho đến khi đám đông nguội dãn, cô chỉ nhếch môi cười ním một cái, rồi quay người bỏ đi.

Đứng trước cửa thang máy, Thái Quốc Bảo đã đuổi kịp theo cô, cậu ta giữ cô lại. Võ Chiêu Dương quay sang liếc cậu ta một cái, nhả ra mấy chữ. “Tôi không nói với ai chuyện trẻ con của cậu đâu!”

“Cậu nói gì?” Thái Quốc Bảo tức giận, siết chặt bả vai cô.

Cô bước lùi về sau một bước, nhưng cậu ta lại cô lại gần, cúi đầu ép môi cậu ta lên môi cô. Cái chạm môi kéo dài đúng hai giây, và kết thúc bằng một cái tát của Võ Chiêu Dương.

Má phải Thái Quốc Bảo hằn rõ dấu tay của cô, và cô biết chắc cậu ta sẽ còn chơi cái trò trẻ con này với cô thêm vài lần nữa.

* * *

Phùng Hải Chính và Võ Chiêu Dương càng ngày càng trở nên thân thiết, cô không kể chuyện của Thái Quốc Bảo cho anh nghe, cũng chẳng muốn anh biết cô quen cậu ta.

Công việc làm ăn của anh ngày một phát triển vững chắc, ban đầu chỉ có vài mối quen, sau này đã kí được hợp đồng quảng cáo độc quyền với tập đoàn C.est. Phùng Hải Chính nhiều lần đề nghị đưa cô đi du lịch, nhưng cô luôn từ chối, viện đủ lý do để không đi cùng anh.

Một lần nọ, Phùng Hải Chính đưa Võ Chiêu Dương đến một thư viện lớn trong thành phố, anh mãi mê đọc sách, không để ý cô ngồi chán nản bên cạnh.

Cô gấp cuốn sách đang xem, ghé vào tai anh thì thầm. “Anh xem sắp xong chưa?”

Anh tập trung vào cuốn sách, trả lời ậm ừ.

Được một lúc thì cô không thể chịu thêm được nữa, đành ra ngoài hít thở khí trời. Cô ngồi trên cái ghế dài dưới tán cây lớn mát mẻ, tự nhiên cô lại nghĩ đến chuyện đòi anh tỏ tình với mình, như một lời mời đi dự đêm hội khiêu vũ ở trường trung học. Bên cạnh nhau gần ba tháng mà không có bất kì một lời hứa hẹn nào, cô không muốn để ý, nhưng mấy hôm nay trong đầu cứ lẩn quẩn tưởng tượng cảnh anh ngỏ lời yêu đương với mình.

Bỗng tiếng chuông điện thoại ngắt dòng suy nghĩ của cô, một số máy lạ.

“Alo.” Cô nhận cuộc gọi.

“Võ Chiêu Dương!” Giọng nói trầm trầm phát ra từ đầu bên kia, có chút men say.

“...”

“Cậu thích tôi khó đến thế sao? Tôi theo đuổi cậu mà cậu không cảm động chút nào à? Sao cậu lại theo Phùng Hải Chính. . .”

“Nói năng cho đàng hoàng, anh ấy là anh họ của cậu đấy!” Cô cực kì khó chịu khi cậu ta nói chuyện vô lễ như vậy.

“Chưa gì đã muốn làm chị dâu của tôi rồi à?”

Cô cũng biết con người ta có nhiều mặt, cô chỉ không ngờ Thái Quốc Bảo lại bày nhiều vẻ mặt với cô đến như vậy. Khi lớn lên, con người thường từ chối hay phủ nhận tính cách trẻ con của họ, Thái Quốc Bảo của bây giờ chẳng khác Thái Quốc Bảo của ngày xưa là bao, cô cứ tưởng cậu ta ra nước ngoài sẽ học được tính cách trưởng thành của họ. Bây giờ không những không trưởng thành hơn, mà còn xấu tính và thô lỗ hơn.

“Sao? Không nói lại được à?” Giọng cậu ta lại vang lên từ đầu bên kia, lần này chất giọng có phần đắc thắng hơn.

Võ Chiêu Dương thở dài. “Tôi không hiểu mình đã làm gì để cậu ghét đến vậy!”

Bên kia truyền đến tiếng cười nhạt, rất rất nhạt, có thể nghe thành tiếng cười khinh thường. “Cảm giác bị xem thường thế nào hả?”

Cô im lặng, lắng nghe cậu ta nói.

“... như cái cách cậu xem thường tình cảm của tôi ấy, bây giờ bị xem thường ngược lại, có phải khó chịu lắm không?”

Chân mày cô nhíu chặt lại, hít một hơi sâu. “Thái Quốc Bảo, tôi chưa bao giờ xem thường tình cảm của cậu!”

“Vậy tại sao không chấp nhận nó?” Thái Quốc Bảo hét lên như buột lời cô.

Võ Chiêu Dương im lặng, cô không biết nói gì để cậu ta bớt ghét mình.

“Hừ, hay là vì thấy anh họ tôi giàu hơn, nếu để đào mỏ thì tìm tôi này, anh ấy không có nhiều tiền như tôi đâu!” Thái độ của cậu ta càng lúc càng thô lỗ, cứ liên tục gán cái mác đào mỏ cho cô.

“Đúng đấy, tôi đào mỏ, xin lỗi vì nghĩ rằng cậu nghèo, đợi tôi đào hết cái mỏ này rồi đến tìm cậu. Hoặc là bây giờ cậu cho tôi tiền đi, không biết chừng tôi sẽ theo cậu đấy!” Chỉ một câu nói đùa của Võ Chiêu Dương, một câu nói trong lúc tức giận của cô, đã khiến một vài chuyện thay đổi.

Chẳng biết Phùng Hải Chính đứng sau gốc cây từ lúc nào. Anh quay sang không thấy Võ Chiêu Dương đâu thì đi tìm cô, thấy cô ngồi dưới gốc cây đang nói chuyện điện thoại, vì không muốn làm phiền nên anh đứng nấp đằng sau, và vô tình nghe lọt tai câu nói ấy.

Khi Võ Chiêu Dương cắt điện thoại vào túi xách, Phùng Hải Chính vẫn không ra mặt, đến khi cô quay lại vào trong thư viện, anh mới bước ra. Anh nghĩ về câu nói ấy, anh không cho rằng cô là loại người đó, nhưng anh lại nghi ngờ cô, điều không nên có với cô gái mà anh luôn mơ về.

Hỏi Phùng Hải Chính thích Võ Chiêu Dương từ bao giờ, có lẽ vào một buổi chiều trời âm u không có nắng. Đạo đó thời tiết đột ngột trở lạnh mặc dù đã đầu tháng năm. Khi ấy tình cảm của anh và Lý Huyền đã nhạt dần. Phùng Hải Chính hẹn hò với Lý Huyền vì lúc đó cô ấy được đám con trai tôn lên hàng nữ thần, anh cũng vì tính hiếu thắng nên mở lời yêu đương với cô ấy, nói là yêu thì không hẳn, chỉ là có cảm tình đặc biệt tốt mà thôi.

Ngày hôm đó, anh cùng Lý Huyền đi về chung, khi đi ra bãi đỗ xe, mắt anh đột nhiên nhìn thấy Võ Chiêu Dương ngồi một góc trên khán đài trong sân vận động. Suy nghĩ của anh bỗng rối loạn, rồi trái tim anh đập một cách rộn ràng lạ thường. Anh lấy lí do phải ở lại tập cho trận bóng giao hữu sắp tới, bảo Lý Huyền về trước.

Mọi chuyện đều do số phận sắp xếp cả, nếu hôm ấy anh không nhìn thấy Võ Chiêu Dương, thì chắc chắn bây giờ anh vẫn ở Anh, và tiếc nuối về một mối tình ngây dại bị chôn giấu.

Võ Chiêu Dương chỉ mặc mỗi cái áo khoác mỏng, vì thời tiết thất thường như vậy chả ai biết trước mà mang theo áo ấm. Sau mỗi giờ học cô đều ra đây

ngồi để làm lại bài tập ngày hôm đó, những hôm có tiết toán cô đặc biệt ngồi lâu hơn. Có rất nhiều lý do để cô chọn nơi này là nơi tự học của mình. Thứ nhất, nếu cô ở trong lớp, Lý Huyền nhất định sẽ lôi cô đi chơi với cô ấy và Phùng Hải Chính, cô lại không muốn gồng mình giả vờ vui vẻ bên cạnh họ, thế là mỗi khi chuông reo hết giờ, cô chạy vội ra đây. Thứ hai, nếu lúc ấy cô chạy ra bãi lấy xe thì kiểu gì cũng bị Lý Huyền bắt gặp, cô ấy lại lôi cô đi chơi... Nên đây là địa điểm lý tưởng để cô học bài.

Chỉ là cô không ngờ, Phùng Hải Chính lại tìm mình.

Phùng Hải Chính bước từng bước dài đến bên cạnh Võ Chiêu Dương, anh gọi cô một tiếng. Cô gái nhỏ bị giật mình, ngược lên nhìn anh rồi nhanh tay thu dọn đồng bài vở nham nhở của mình. Ngay chính khoảnh khắc ấy, Phùng Hải Chính chính thức yêu Võ Chiêu Dương.

“Làm em giật mình à?” Anh nhặt cây bút chì dưới chân lên giúp cô.

“À, có một chút.” Cô thật thà trả lời, bỏ hết đồ vào cặp.

Anh ngồi xuống cạnh cô, dựa lưng ra sau, duỗi đôi chân dài một cách thoải mái. Cô ngồi ngay ngắn, ôm cái cặp trước ngực, chỉ ngồi im như thế. Anh quay sang nhìn cô, góc nhìn nghiêng vừa vặn đẹp mắt, cô gái này không xinh như Lý Huyền, nhưng càng tiếp xúc lại càng bị cuốn vào dù cô chẳng làm gì. Võ Chiêu Dương có sức hút bí ẩn, ai mà dính vào thì khó thoát ra được. Phùng Hải Chính đã tự nhủ như thế vào giây phút ấy.

Họ nói chuyện một lúc lâu, giọng nói của Võ Chiêu Dương rất nhẹ và chậm, anh thích nghe cô nói, những lúc cô nói anh cứ tưởng mình đang được tắm trong dòng nước mát êm ả, thả trôi cơ thể theo mạch chảy êm đềm.

Từ ngày ấy, anh luôn nghĩ về Võ Chiêu Dương, anh vô thức tìm kiếm cô trong đám đông, vô thức cười khi thấy cô cười.

Vậy mà hiện tại anh lại không tin tưởng cô, anh nghi ngờ cô là kẻ lừa đảo, nhưng chính miệng cô đã nói như thế, anh không thể không nghĩ về chúng.

Trên đường đưa cô về, anh cố tỏ ra bình thường, anh lại nghĩ ý muốn đưa cô đi du lịch. Cô một mực từ chối.

“Không muốn đi cùng anh à?” Anh gắng hỏi.

“Không hẳn, nếu anh có lòng như thế thì tặng em cây Guerlain Kisskiss (1) hay cây L'oreal by Chopard (2) cũng được.” Cô cười cười, trêu chọc anh.

(1) Guerlain KissKiss Gold and Diamonds Lipstick - 1 tỷ 282 triệu đồng. Dòng son này gồm 15 màu độc đáo bọc trong lớp vỏ sang trọng mà hiếm cây son nào có được. Vỏ son được làm từ 110gr vàng 18 carat đính 199 hạt kim cương lấp lánh nặng 2.2 carat. Cây son này rất thích hợp để làm quà tặng cho một nửa xinh đẹp của thế giới.

(2) L'Oreal by Chopard Lipstick - 312 tỷ 130 triệu đồng. Công ty L'Oreal nhân dịp kỷ niệm 30 năm ngày ra đời dòng son Color Riche đặc trưng của mình đã bắt tay với Chopard, một công ty sản xuất đồng hồ và trang sức đắt tiền, để sáng tạo ra thời son đắt nhất nhì thế giới này.

Anh không rõ những thứ cô nói là gì, cho đến khi về nhà, Thái Quốc Bảo đột nhiên hỏi mượn tiền anh vì thẻ của cậu ta vượt mức chi tiêu.

“Cậu mượn nhiều thế làm gì?” Phùng Hải Chính nhìn Thái Quốc Bảo, chất vấn.

“Mua son tặng bạn gái.” Cậu ta nằm trên ghế, lười nhác trả lời.

“Son gì mà lại mắc bằng cả căn nhà như thế?”

Khi Thái Quốc Bảo đọc ra cái tên ấy, lòng Phùng Hải Chính trở nên nặng nề, chẳng phải lúc này Võ Chiêu Dương cũng bảo anh mua cho cô cây son đó sao? Không thể nào lại trùng hợp đến vậy được, lẽ nào người mà cô nói chuyện vào chiều nay là Thái Quốc Bảo?

Cô gái của anh không còn đơn thuần như ngày xưa nữa rồi, cô cũng thực dụng như bao cô gái khác, anh đúng là ngốc khi tin rằng Võ Chiêu Dương sẽ khác những người anh quen trước đây. Anh sai rồi!

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Vì để chia ly nên mới có gặp gỡ.

Đó thực sự chỉ là một sự trùng hợp đến khó tin, vì dạo gần đây trên các trang mạng xã hội đều nhắc đến hai cây son đó, Võ Chiêu Dương chỉ buột miệng nói ra, còn Thái Quốc Bảo thì thực sự muốn mua tặng cô bạn gái mới quen được mấy ngày của cậu ta.

Phùng Hải Chính muốn bỏ qua chuyện này, anh định ngày mai sẽ hỏi thẳng cô mối quan hệ giữa cô và Thái Quốc Bảo, nếu cô nói dối, anh chắc chắn sẽ kết thúc đoạn tình cảm giữa cô và anh.

Chưa đợi đến ngày hôm sau, khuya ngày hôm đó anh nhận được một tấm ảnh chụp Võ Chiêu Dương hôn Thái Quốc Bảo trong một khách sạn, từ một số máy lạ. Niềm tin của anh hoàn toàn vỡ vụn, thế giới của anh sụp đổ chỉ vì một bức ảnh.

Thái Quốc Bảo là đứa em họ của anh, máu mủ luôn được đặt lên trước, nên anh đổ mọi lỗi lầm lên đầu Võ Chiêu Dương.

Anh không phải là người hấp tấp, nhưng lần này anh lại phán đoán mọi việc quá bùng bột, anh vội kết tội Võ Chiêu Dương mà không cho cô cơ hội thanh minh.

* * *

Vừa mở mắt ra, Võ Chiêu Dương nhìn vào điện thoại và nhận được tin nhắn của Phùng Hải Chính. Anh hẹn gặp cô ở công viên nhỏ gần nhà cô.

Khi cô đến, anh đang ngồi trên cái ghế gỗ đã cũ, mặc bộ tây phục chẳng hề hợp với khung cảnh xung quanh. Cô mỉm cười chạy đến đứng trước mặt anh.

Phùng Hải Chính ngược nhìn cô mà không cười đáp lại, vẻ mặt anh không hề tốt.

Cô vẫn đứng trước mặt anh, hỏi. “Có chuyện gì hả anh?”

Anh nhìn cô một lúc, khẽ chau nhẹ đôi chân mày. “Em không quen Thái Quốc Bảo à?”

Cô hơi chột dạ, rồi gật đầu.

Lẽ ra anh không nên hỏi mới phải, anh đã nói nếu cô thừa nhận, anh sẽ mở lòng với cô một lần nữa, nhưng cô lại nói dối. Và anh đã làm một việc khiến anh phải hối hận. Anh mở điện thoại đưa bức ảnh hôm qua anh nhận được cho cô xem, anh biết mình ích kỉ trong tình yêu, anh biết mình đòi hỏi một cô gái hoàn hảo, chỉ vì anh quá tin tưởng cô, để bây giờ anh phải chịu đau đớn như thế này. Anh từng nghĩ, chia tay sớm sẽ bớt đau khổ, nhưng mà chia tay khi tình cảm đang mặn nồng lại là một tình huống khác.

Võ Chiêu Dương nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại, chửi thầm Thái Quốc Bảo khốn nạn, khen ngợi cái người đã chụp bức ảnh này, vì nụ hôn chỉ kéo dài đúng hai giây mà người ta lại chụp được khoảnh khắc này đẹp đến vậy. “Em có cần phải giải thích không? Vì hình như anh không tin em!” Cô quỳ xuống trước mặt anh, nhìn sâu vào mắt anh.

Anh không dám nhìn vào mắt cô, lòng anh đau kinh khủng, đến giờ phút này cô vẫn không thừa nhận bất cứ chuyện gì. “Không cần, anh biết hết rồi!”

“Vậy giờ chúng ta sẽ thế nào?” Cô hỏi, nước mắt lưng tròng.

Phùng Hải Chính đứng bật dậy, anh đi quanh mấy vòng, cực kì bối rối.

Cô đứng dậy theo anh, không để ý bộ dạng nhếch nhác của mình, cô kéo tay anh. “Sao không chịu tin em?”

“Tin cái gì?” Phùng Hải Chính đột ngột quay lại, giọng anh trở nên giận dữ. “Tin em là kẻ đào mỏ, hay tin em lợi dụng anh và lén lút với em trai anh. . .”

Ánh mắt Võ Chiêu Dương trở nên đờ đẫn. Thái Quốc Bảo vu khống cô cũng không sao, đến cả Phùng Hải Chính cũng không tin tưởng cô, muốn cô thế nào đây? “Em không có” Cô hét lên, muốn phân trần tất cả nhưng không biết nên nói thế nào.

“Anh có nên tin không?” Anh hỏi ngược lại cô.

Lần này Võ Chiêu Dương không thể nhịn được nữa, cô gào lên với anh. “Em chẳng làm gì sai cả, em nói em không quen Thái Quốc Bảo vì ban đầu cậu ta đã nói không quen em trước, em với cậu ta chẳng có gì. . .”

“Vậy sao cậu ta lại mua cây son trị giá gần bằng cả căn nhà cho em?”

Cô cứng họng, cô không hề biết chuyện này.

Phùng Hải Chính không nói thêm gì, anh bỏ đi một cách tuyệt tình. Còn cô đứng chết lặng nhìn theo bóng anh xa dần.

* * *

Trên đường về nhà, Võ Chiêu Dương không thể kiềm được nước mắt, cứ thế vừa đi vừa khóc, trông cực kì thảm. Cũng may mà không có bao nhiêu người đi đường, nếu có chắc cô mất mặt chẳng dám nhìn ai.

Nghĩ lại thấy bản thân mình cũng may mắn, anh chưa từng chính thức ngỏ lời hẹn hò với cô, nên chia tay cũng chẳng cần lý do hay một lời từ biệt. Cô chỉ tiếc vì đoạn tình cảm mặn nồng đột ngột bị cắt đứt.

Về đến nhà, Võ Chiêu Dương gọi điện cho Lý Huyền khóc lóc. Cô bạn an ủi hết lời không được, đành vội vã chạy sang nhà cô. Lý Huyền vừa gặp đã ôm lấy bạn vỗ về, cô gái vô tư như Lý Huyền chưa bị thất tình bao giờ, nên không biết phải khuyên nhủ thế nào, cứ mặc cho bạn khóc tức tưởi trên vai mình.

Đợi Võ Chiêu Dương nguôi ngoai một chút, Lý Huyền bức tức chạy ra ngoài gọi điện cho Thái Quốc Bảo, hỏi lý do tại sao Phùng Hải Chính lại làm Võ

Chiều Dương khóc như vậy. Cậu ta không biết gì, thế nhưng nghe thấy chuyện hai người họ có xích mích, cậu lại thầm vui mừng.

“Làm sao tôi biết được?”

“Không phải hai người là anh em à? Nói với anh ta, làm Võ Chiều Dương nhà chúng tôi bị tổn thương thì không yên với tôi đâu!” Lý Huyền gần từng chữ, đẩy nghiêng lỗ tai Thái Quốc Bảo. “Nhấn lại với anh ta, đừng xuất hiện trước mặt Võ Chiều Dương nữa, uống công cô ấy dành nhiều năm để yêu anh ta như vậy! Đúng là loại đàn ông không hiểu chuyện, còn từ nước ngoài về cơ đấy!”

“Này!” Thái Quốc Bảo ngắt lời. “Cậu chưa biết chuyện gì mà đã vội nói anh trai tôi như vậy rồi, có quá đáng không đấy?”

“Tôi không quan tâm, mặc dù Chiều Dương không nói gì nhưng tôi dám chắc Phùng Hải Chính là người sai. Chiều Dương chưa bao giờ làm buồn lòng người khác cả, đặc biệt là người cậu ấy yêu thương.” Nói xong, Lý Huyền cúp máy. Cô cứ tưởng Phùng Hải Chính đã chín chắn trưởng thành rồi, không ngờ lại làm Chiều Dương đau lòng thế thảm như vậy.

Lý Huyền cố hỏi lý do khiến Võ Chiều Dương buồn, nhưng cô ấy không nói, cô cũng hết cách, ngồi an ủi cô ấy cả buổi, cho đến lúc ông bà Võ về, cô mới yên tâm ra về.

* * *

Ở trong một căn phòng trên tầng mười sáu của một tòa nhà, Phùng Hải Chính không khá hơn Võ Chiều Dương bao nhiêu. Anh tưởng chừng mình sẽ không day dứt đoạn tình cảm đầy lừa dối ấy, vậy mà niềm đau vẫn giăng kín căn phòng anh.

Anh nằm trong phòng mình, hi vọng thời gian sẽ làm phai nhòa chuyện tình này.

Thái Quốc Bảo thấy tình trạng buồn thảm của anh họ, cậu như mở cờ trong bụng. Giả vờ làm một người em trai tốt bụng, đi vào an ủi anh họ.

“Anh đừng buồn quá! Không có người này thì tìm người khác, việc gì hành hạ bản thân như vậy!”

“Cậu đi ra ngoài đi, tôi không muốn nói chuyện.” Phùng Hải Chính nói bằng giọng lạnh lùng.

“Con gái còn đầy ra đó, ở Anh thiếu gì người theo đuổi anh, anh cần gì. . .”

“Cậu cũng có thiếu gì người theo đuổi, sao lại cứ bám lấy cô ấy?” Chất giọng của anh càng lạnh hơn câu nói trước.

“Em chỉ muốn thử lòng cô ấy thôi, không ngờ. . .” Thái Quốc Bảo bỏ dở câu nói để tăng thêm phần kịch tích cho câu chuyện.

Phùng Hải Chính bật dậy ngay lập tức, anh với lấy áo khoác, bỏ đi không nói một lời nào.

Anh lái xe trên con đường cao tốc với cái đầu trống rỗng, những lời nói của Thái Quốc Bảo và cả hình ảnh Võ Chiều Dương hôn cậu ta cứ lộn vộn trong đầu anh. Anh chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng đến như vậy, kể cả lúc phải bỏ tất cả để sang Anh, anh cũng không tuyệt vọng đến mức này. Và trong vài giây ngắn ngủi, anh muốn buông xuôi tất cả, theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

Dưới ánh đèn đầy màu sắc, Phùng Hải Chính nốc rượu liên tục bên quầy bar. Anh muốn say thật say, muốn tạm thời rời khỏi cái thực tại đầy đau đớn này. Tiếng nhạc xập xình làm đầu óc trở nên trống rỗng, và trái tim thì tê dại, chỉ còn những cảm giác trần trụi.

Phùng Hải Chính liếc nhìn đám nhóc loi choi trong một góc tối, càng nhìn càng thấy giống Thái Quốc Bảo. Hơi men quanh quẩn tâm trí anh, thứ chất độc ấy sai khiến anh làm điều ngu xuẩn. Cơ thể anh lắc lư đi về phía đám thanh niên kia, rồi bất ngờ túm áo một cậu nhóc trong đó và. . . đánh.

Đám đông thấy xảy ra xô xát thì ngăn lại, nhưng người say thì càng đánh càng hung hăng. Bạn của chàng thanh niên bị đánh cũng đánh lại Phùng Hải Chính, anh đánh người ta một cái, cả đám người đánh anh đến mức nhập viện.

Vụ ẩu đã bắt nguồn từ Phùng Hải Chính, đám thanh niên chỉ bị phạt một ít tiền, còn Phùng Hải Chính được đưa vào bệnh viện. Người đầu tiên biết tin anh nhập viện chính là Thái Quốc Bảo. Cậu ta vô tình gọi điện cho Phùng Hải Chính để mượn tiền anh, nhân viên ở quán rượu ấy nhận cuộc gọi và báo sự tình cho cậu ta.

Thái Quốc Bảo hốt hải chạy đến bệnh viện, tìm giường bệnh của Phùng Hải Chính. Anh bị nứt hai cái xương sườn, gãy cổ tay, một vài vết rách trên người và vô số vết trầy trên mặt. Khi Thái Quốc Bảo tìm được giường của anh thì y tá đã sơ cứu vết thương xong xuôi, anh đang nằm trên giường nhìn vào khoảng vô định trên trần nhà.

Công tử như Thái Quốc Bảo chưa từng ghé đến những chỗ đầy vi khuẩn như chỗ này, cậu nhăn mặt cắn răng bước lại gần Phùng Hải Chính.

Cậu chưa kịp nói gì thì Phùng Hải Chính đã lên tiếng trước. “Anh muốn nằm phòng yên tĩnh một chút, cậu ra nói với y tá chuyển phòng giúp anh.”

Thái Quốc Bảo dạ một tiếng, đi tìm y tá chuyển anh vào phòng bệnh cao cấp.

Trước khi cậu rời đi, Phùng Hải Chính dặn cậu một câu. “Đừng nói với Võ Chiều Dương. . .”

Cậu không hỏi lý do, nhưng nhìn ánh mắt buồn rười rượi của anh họ, cậu thấy hơi tội lỗi vì vui mừng trên nỗi đau của người khác. Thật ra bức ảnh cậu

hôm Võ Chiêu Dương không phải do cậu gửi cho anh, mà là một người bạn của cậu làm, hôm đó cậu đã nói với người bạn chụp bức ảnh ấy rằng, nếu mấy hôm nữa cậu ta không nói gì thì gửi bức ảnh này đến số điện thoại của Phùng Hải Chính. Nhưng cậu lại quên mất chuyện đó, đến khi nhớ ra thì cậu bạn kia đã gửi đi. Cậu chỉ tức giận vì ngày xưa Võ Chiêu Dương không đồng ý làm bạn gái cậu, chỉ một phút suy nghĩ ấu trĩ mà cậu đã chia cắt một tình yêu vừa chớm nở.

Suy nghĩ của Thái Quốc Bảo gặp nhiều mâu thuẫn, cậu cứ chần chừ không biết mình có nên gọi điện cho Võ Chiêu Dương hay nói rõ sự tình với Phùng Hải Chính hay không? Và sau hai ngày nghĩ ngợi, cậu quyết định nói rõ mọi chuyện với Phùng Hải Chính.

Ngồi trong phòng bệnh của Phùng Hải Chính cả buổi sáng mà không mở lời được, Thái Quốc Bảo hết ngồi rồi lại đi loay quanh khắp phòng.

Phùng Hải Chính nhìn ra sự bồn chồn của cậu, anh lên tiếng hỏi mặc dù không muốn nói chuyện với cậu ta một chút nào. “Có chuyện gì?”

Thái Quốc Bảo bị hỏi đến thì hơi giật mình, đôi mắt cậu liếc ngang liếc dọc. “À, thì . . không có gì!”

“Không có gì thì về đi, đừng đứng đó cản tầm nhìn!”

Trước sự gắt gỏng của anh họ, Thái Quốc Bảo lấy hết can đảm nói với anh. “Thật ra Võ Chiêu Dương rất tốt. . .”

Không đợi cậu nói xong, Phùng Hải Chính đã quay mặt đi, còn bảo cậu im lặng.

Nhưng Thái Quốc Bảo vẫn tiếp tục nói. “. . lỗi của em hết, cậu ấy chả làm gì sai cả. . .”

Thấy Thái Quốc Bảo có vẻ không chịu im lặng, mà Phùng Hải Chính lại không muốn nghe. Cậu ta càng nói, anh càng tự làm mình bị thương. Anh hét tháo ống truyền trên tay ra, rồi đến tháo lớp băng trên người, còn có ý định xé lớp thạch cao cố định trên cổ tay.

Cuối cùng Thái Quốc Bảo cũng chịu thua, cậu không nói nữa, sau khi gọi y tá vào băng bó lại cho anh thì cậu đi về luôn. Nếu cậu không thể nói chuyện với Phùng Hải Chính thì chỉ còn cách để Võ Chiêu Dương nói chuyện với anh thôi.

Chiều đó, cậu nhắn tin cho Võ Chiêu Dương địa chỉ bệnh viện và bảo rằng Phùng Hải Chính đang nằm ở đó. Gần như ngay sau khi đọc được tin nhắn, Võ Chiêu Dương vùng dậy sau bao nhiêu ngày nằm ỉ trên giường để chạy đến bệnh viện, mà không nghĩ đến chuyện có thể anh sẽ chẳng muốn gặp mình.

Khi Võ Chiêu Dương đến bệnh viện, cô nhìn vào phòng, thấy anh đang ngồi trên giường và nhìn xa xăm ra bên ngoài cửa sổ. Cô chẳng biết anh đang nghĩ gì, đã hết giận cô hay chưa?

Cánh cửa bị mở ra mà anh chẳng thèm quay đầu lại nhìn. Cô đứng ở cửa, ngập ngừng một lúc rồi cũng gọi tên anh.

Phùng Hải Chính quay đầu lại, anh nhìn chăm chăm cô vài giây rồi quay mặt đi.

Võ Chiêu Dương cảm thấy cực kì tủi thân, ngay cả cái lúc Thái Quốc Bảo khinh miệt cô, cô cũng không tủi bằng lúc này. Cô cố gắng mở miệng gọi anh một lần nữa, nhưng anh vẫn ngồi yên lạnh lùng như vậy. Cô đánh liều tiến lại gần anh, đưa một ngón tay chọc vào tay anh.

Phùng Hải Chính thở dài, anh nói mà không nhìn cô. “Đi về đi!”

“Phùng Hải Chính. . .” Cô thì thầm, giọng nói run rẩy gần như bật khóc. “Chẳng lẽ nhìn em một cái cũng khó đến vậy sao?”

“Đi đi.” Thanh âm của anh lạnh lùng hơn cả câu nói trước.

Nỗi ám ức dâng trào trong lòng Võ Chiêu Dương, cô bỏ đi với hai hàng nước mắt chảy dài. Trước khi đến đây cô đã vứt bỏ cái tôi tự cao của mình, cứ nghĩ mình nhìn một chút thì đoạn tình cảm này sẽ nối lại được, hóa ra chỉ mình cô tự nhìn nhận như vậy, còn anh thì không.

Ngay khi cánh cửa vừa được đóng lại, Phùng Hải Chính vội vàng quay đầu nhìn, nhưng chỉ thấy bóng lưng mờ ảo của Võ Chiêu Dương. Giọt nước mắt long lanh trượt khỏi hốc mắt anh. . .

* * *

Thái Quốc Bảo bất ngờ khi Phùng Hải Chính gọi điện cho mình, đang đoán già đoán non xem có phải hai người họ đã làm lành hay không, thì Phùng Hải Chính khiến cậu thất kinh khi anh nhờ cậu tìm giúp anh một người phụ nữ.

Chuyện này đối với Thái Quốc Bảo không hề khó, anh gọi điện một cú là có ngay, anh chỉ không ngờ Phùng Hải Chính tuyệt tình đến vậy, có muốn chơi gái để quên đi thứ tình cảm sâu nặng cũng không nên tìm vào lúc này.

Theo như yêu cầu của Phùng Hải Chính, sáng hôm sau Thái Quốc Bảo mang một cô gái xinh đẹp kiểu diễm đến cho anh. Hoặc là anh điên, hoặc cậu không hề hiểu gì về Phùng Hải Chính. Dù về nào cũng nghe quá đau lòng.

Cô gái mà Thái Quốc Bảo đưa đến rất đẹp, đáng người lại chẳng chê vào đâu được, cô ta chỉ việc ngồi bên cạnh chăm sóc cho Phùng Hải Chính. Thái Quốc Bảo lắc đầu ngán ngẩm, muốn nói về chuyện của Võ Chiêu Dương nhưng biết chắc anh thế nào cũng tự làm mình tổn thương, nên cậu tránh đi, không muốn dây vào chuyện này nữa.

Cậu ta vừa ra khỏi bệnh viện thì Võ Chiêu Dương vừa bước vào, cô không muốn bỏ cuộc nhanh như vậy, huống hồ anh đang bị thương, ở đây lại không có người thân, chẳng ai ở bên chăm sóc. Nếu lúc này cô ở bên cạnh anh, chắc anh sẽ cảm động mà bình tĩnh suy nghĩ lại.

Chỉ là cuộc sống không toàn vẹn như mộng tưởng ta tự tạo ra.

Thì ra bên cạnh anh không chỉ có một mình cô, cô như là một người con gái trong cuộc đời anh, khi cần sẽ tìm đến, không cần thì bỏ đi. Lý Huyền nói đúng, người vừa có tiền vừa có sắc như anh thiếu gì người bên cạnh, đâu tự dưng chạy đến bên cô. Bây giờ thì cô sáng mắt ra rồi, đứa nhà nghèo quê mùa như cô chẳng thể nào chạm đến anh.

Nói thế nhưng Võ Chiêu Dương thực sự không từ bỏ được, Lý Huyền bảo cô lụy tình, cô không phản đối. Vì Phùng Hải Chính mang lại màu sắc tươi sáng cho cuộc sống của cô, từ bỏ anh, chẳng khác nào xóa đi đây màu rực rỡ trong cuộc đời cô.

Đứng nhìn cô gái với thân hình nóng bỏng đút từng thìa cháo cho Phùng Hải Chính, Võ Chiêu Dương cắn cánh môi mình đến bật máu. Sau vài phút dần lỏng, cô mới đủ can đảm đi vào, cô nặn ra một nụ cười với anh.

“Ai thế?” Cô gái nóng bỏng hỏi, nhưng chẳng ai trả lời cô ta.

Võ Chiêu Dương đặt cái lồng giữ nhiệt đựng canh xương hầm lên cái bàn cạnh giường, “Anh ăn thử đi, em mới làm sáng nay!”

“Vứt đi!” Phùng Hải Chính nói ngay khi cô vừa dứt lời.

Cô gái nóng bỏng tròn mắt nhìn anh, Võ Chiêu Dương chỉ nắm chặt bàn tay lại.

“Vứt đi!” Anh lặp lại một lần nữa. Cô gái nóng bỏng sau một lúc chần chừ cũng cầm cặp lồng của cô bỏ vào thùng rác.

Võ Chiêu Dương giả vờ bình tĩnh. “Ừm, hôm nay em nấu hơi quá lửa, mai em lại đến, anh nghỉ ngơi cho mau khỏe!”

Cô bước từng bước nặng nề ra khỏi căn phòng, nhưng được vài bước thì cô gục ngã, cô không thể chống cự nổi. Ngồi trên bậc thang, cô lấy điện thoại ra gọi cho Lý Huyền, chuông đổ liên tục mà chẳng ai nhận máy. Cô đành bấm bụng gọi cho Thái Quốc Bảo, cô biết mình không nên gọi cho cậu ta, nhưng ngoài cậu ta ra, cô chẳng biết nhờ ai đỡ cô về nhà.

Quả nhiên cậu ta nghe máy, còn chạy đến quá nhiệt tình.

Thái Quốc Bảo bắt taxi đưa cô về nhà, nhìn bờ vai run rẩy của cô, cậu hối hận vô cùng. Nếu có cơ hội, cậu nhất định sẽ nói rõ ràng để Phùng Hải Chính không có ác cảm với Võ Chiêu Dương nữa. . . chỉ là mọi chuyện dường như đã quá trễ.

Võ Chiêu Dương vẫn kiên trì cho đến ngày Phùng Hải Chính được xuất viện, mặc cho anh xấu tính với cô thế nào, mặc cho anh và cô gái nóng bỏng kia có thân mật thế nào, cô vẫn giữ niềm tin rằng anh chỉ đang tức giận mà thôi, qua một thời gian nữa anh lại nhớ cô cho mà xem.

Cô gái với trái tim luôn tin tưởng, cô tự đặt nó vào tay anh, để chính anh bóp nát nó, máu tươi chảy qua kẽ tay anh nhưng anh không thèm cúi xuống nhìn trái tim nát vụn ấy thế nào!

Lòng tự tôn của cô đã bị vứt bỏ, cô tìm đến bên anh, nhìn cô gái nóng bỏng kia mặc quần áo giúp anh, ánh mắt anh nhìn cô ta hết như sự tồn tại của cô chỉ là cát bụi. Võ Chiêu Dương cắn cánh môi dưới, đứng bật dậy đẩy cô gái kia tránh xa khỏi Phùng Hải Chính.

Đứng đối diện với anh, cô nói bằng giọng bình tĩnh nhất của mình. “Em cần nói chuyện với anh!”

Phùng Hải Chính nhăn mặt. “Nói đi!”

Cô quay lại nhìn cô nàng còn đang ngơ ngác vì bị cô đẩy. Phùng Hải Chính ngăn cản. “Nói luôn đi!”

Thái độ của anh khiến mọi nỗ lực của cô vỡ vụn, kéo theo cảm xúc bùng nổ. Cô gần như không thể kiềm nén cơn bức tức của mình nữa. “Em muốn biết, có phải vì em giấu chuyện em quen với Thái Quốc Bảo nên anh giận em không?”

Phùng Hải Chính không trả lời, anh cứ nhìn cô, xoáy sâu vào đáy mắt cô.

“Ít nhất thì anh cũng nghe em giải thích chứ, anh kết án em mà không nghe em bào chữa?”

Phùng Hải Chính nhếch môi, anh tự cài hai cúc áo còn đang dang dở. “Giải thích đi. Giải thích xong rồi đi đi.”

“Phùng Hải Chính.” Cô gào lên, cắm móng tay mình vào tay anh. “Anh quá đáng vừa thôi! Em chẳng làm gì có lỗi với anh cả! Nếu có thì là em chấp nhận anh quá nhanh. . . Lý Huyền nói chả sai gì cả. Tại em ngốc mới tin anh. Sáu năm trước anh bỏ sang Anh không hề chào em một tiếng, em gửi cho anh những bức thư dài, anh đáp lại một câu ngắn ngủn. Sáu năm sau anh đột ngột xuất hiện trước mặt em, Lý Huyền bảo em nên cẩn thận với anh, em không nghe cô ấy. Giờ thì em phải đi xin lỗi cô ấy thôi. . . em. . . không ngờ. . .” Cô quệt nước mắt trên mặt, không biết chúng chảy ra từ bao giờ. “. . . đâu thể trách anh được, anh đâu có hứa hẹn gì với em, thậm chí một lời đề nghị hẹn hò cũng không, tại em ngu muội quá, em xin lỗi vì cứ bám lấy anh nhiều năm như vậy, nhét anh vào một góc lớn trong trái tim em, chắc anh khó chịu lắm. . . Từ nay không còn nữa đâu, em mới hai mươi hai tuổi thôi mà, em không tin em sẽ thích anh mãi. . . Đồ khốn!” Lần đầu tiên Võ Chiêu Dương nói vậy, lại còn nói trước mặt người cô thích, có lẽ chửi như vậy vẫn còn nhẹ, nhưng cô đâu biết câu chửi nào khác. . .

Cô bỏ tay ra khỏi người anh, nhìn anh bằng tất cả sự tuyệt vọng và căm ghét mà mình có.

Phùng Hải Chính vẫn đứng lặng yên ở đó nghe cô nói, không mở miệng nói bất cứ điều gì.

Trước khi ra khỏi cửa, Võ Chiêu Dương quay đầu nói một câu cuối cùng, “Có biết Thái Quốc Bảo nhắn gì với em khi cậu ta sang Anh không?” Cô nhìn vào mắt anh, đôi mắt không rõ chất chứa cảm xúc gì. “Cậu ta bảo cậu ta sẽ hận em suốt đời, nhưng cậu ta lại không làm được. Còn em, em nghĩ mình làm được điều ấy. . . Phùng Hải Chính, em hận anh. . .”

Võ Chiêu Dương vừa đi, cô gái nóng bỏng cũng thờ dài rồi bỏ đi luôn. Cô ấy nói. “Anh sai thật rồi! Đồ khốn!”

Gương mặt của Võ Chiêu Dương ngày hôm ấy vẫn ám ảnh anh mãi. Hai người cắt đứt liên lạc, anh nhiều lần ghé qua nhà cô nhưng không bao giờ gặp được cô. Đúng vậy, Phùng Hải Chính chẳng hề biết những gì cô đã trải qua, lời cô nói khiến anh không kiềm được nước mắt. Mỗi khi nhắm mắt, từng lời nói và ánh mắt của cô lại hiện ra, vắng vắng bên tai anh, dầy xé trái tim anh, day nghiêng tâm hồn anh.

Anh tìm Thái Quốc Bảo, chịu ngồi nghe cậu ta phân trần mọi chuyện. Thái Quốc Bảo cũng nói anh cố chấp, chỉ có một tấm ảnh đã làm anh lung lay, anh không xứng với tình yêu Võ Chiêu Dương dành cho anh.

Ba tuần sau, Phùng Hải Chính và Thái Quốc Bảo quay về Anh, lại một lần nữa ra đi mà không từ biệt Võ Chiêu Dương.

Sau đó Võ Chiêu Dương có nghĩ thoáng hơn, nhưng vẫn rất hận Phùng Hải Chính. Cô xăm bên hông mình dòng chữ F* C (*). Nét chữ uốn lượn, như để nhắc nhở về đoạn tình cảm ngắn và đầy tuyệt vọng của cô.

(*) F* C: Fuck Chính. (Chú thích của tác giả.)

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Mâm non.

Sau gần hai ngày ngồi lì trước cửa nhà Cao Khắc, cuối cùng Cao Khắc cũng để Lý Quân vào nhà.

Đừng vội hiểu lầm. Lý Quân là một người con gái hoàn toàn xa lạ với Cao Khắc. Hai người họ hoàn toàn không quen biết nhau. Nên không thể trách anh là gã tồi được.

* * *

Tối hôm trước đi làm về muộn, anh nhìn thấy một cô gái khá luộm thuộm ngồi cạnh hàng rào nhà anh. Anh không để ý đến cô, cứ thế mở cổng vào nhà.

Đến ngày hôm nay vẫn thấy cô ngồi co ro ở đó, đôi mắt mở to nhìn anh như đang van nài điều gì đó.

Anh chạnh lòng, đành mời cô vào nhà.

Lý Quân theo sau anh. Cô mặc một bộ váy màu xanh nhạt, phần tay áo bên trái bị rách, cả người thì lem luốc nhìn hết kẻ vô gia cư.

Cao Khắc lấy cho cô ít bánh mì trong tủ lạnh. Nhìn cô gái đứng yên một chỗ, chân nọ đạp lên chân kia như ý thức được bản thân mình khá bẩn, không muốn làm bẩn luôn cả căn nhà.

Anh day day trán, đi vào phòng ngủ lấy ra một cái áo thun và quần đùi. Anh đưa cho cô. “Rẽ trái ở phòng bếp là thấy phòng tắm. Cô vào tắm sơ qua đi.”

Cô bước từng bước rụt rè vào phòng tắm theo sự hướng dẫn của anh.

Ở bên ngoài, Cao Khắc lục trong danh bạ điện thoại rồi dừng lại ở một số, anh bấm gọi.

Sau vài hồi chuông bên kia mới nghe máy.

“Lý Huyền!” Anh nói.

“Gi thế anh?” Lý Huyền hỏi lại, hơi ngạc nhiên khi nhận được cuộc gọi từ người anh họ này.

“Em có rảnh không? Anh nhờ chút chuyện.”

“Vâng ạ!”

Khi Lý Quân vừa tắm xong thì Cao Khắc cũng vừa chấm dứt cuộc trò chuyện.

Cô gái rút rè ngồi xuống ghế, gặm nhấm ổ bánh mì nhạt nhẽch.

Cao Khắc rót cho cô ly sữa, rồi ngồi xuống đối diện. Anh quan sát biểu cảm trên gương mặt cô gái nhỏ. Hỏi dò vài câu.

“Em đi lạc à?”

Cô khựng lại, không nhìn anh.

“Em có nhớ địa chỉ nhà mình ở đâu không?”

Cô vẫn không nhìn anh, nhưng lại đáp bằng cái lắc đầu.

“Số điện thoại người thân chắc còn nhớ chứ?”

Lý Quân bỏ khúc bánh mì xuống, cô lại lắc đầu lần nữa.

Cao Khắc cố giữ cho bản thân bình tĩnh. Anh cố giúp cô nhưng cô chẳng chịu hợp tác, còn chẳng thèm nói cảm ơn anh.

“Vậy chắc em còn nhớ tên mình chứ?”

Không nhận được câu trả lời, Cao Khắc thở dài một hơi. Anh đảo mắt một vòng rồi mở điện thoại lên. “Được rồi, tôi gọi cảnh sát giải quyết giúp vậy!”

Ngoài dự đoán của anh. Ngay khi anh vừa nhắc đến cảnh sát, Lý Quân đã chạy qua gạt điện thoại của anh đi. Cô thở rất gấp, lồng ngực cứ phập phồng, hai mắt thì mở to, chẳng mấy chốc đã đỏ hết cả lên. Có thể nhìn ra cô đang rất hoảng loạn.

Bị một cô gái xa lạ ném điện thoại xuống đất, chưa kể đến chuyện cô ta chịu ơn của mình, Cao Khắc tức giận quát cô mấy tiếng.

Cô gái đứng yên lắng nghe, đầu vẫn cúi gằm. Cô bắt đầu khóc, tiếng nức nở rất khẽ nhưng dòng nước mắt lại ào ạt.

Lý Quân không biết làm gì. Cô ngồi xồm xuống cầm chiếc điện thoại vỡ làm đôi lên, cố gắn nó lại như ban đầu.

Đang mãi loay hoay thì chuông cửa reo lên. Lý Quân ngay lập tức đứng phắt dậy, cô đưa mắt nhìn anh, rồi lần nữa thả cái điện thoại xuống sàn. Giờ thì cái điện thoại của anh đã hoàn toàn vô phương cứu chữa rồi.

Cao Khắc kiềm nén cơn giận, anh quay lưng đi về phía cửa chính.

Nhưng đi được vài bước thì cánh tay anh bị giữ lại. Bàn tay nhỏ nhắn của Lý Quân đang giữ lấy anh, ánh mắt cô tràn ngập sự sợ hãi. Anh cố gỡ tay cô ra, càng gỡ cô lại càng giữ chặt hơn.

Thế là anh từ bỏ, thở dài một hơi rồi nói vọng ra ngoài. “Cửa không khóa!”

Khi tiếng cánh cửa mở vang lên, Lý Quân hốt hoảng núp sau lưng Cao Khắc, bàn tay cô túm chặt một góc áo anh.

Anh hơi quay đầu nhìn cô, bóng dáng cô chìm hẳn sau cái bóng lớn của anh.

“Tối rồi à?” Anh nhìn Lý Huyền, hỏi.

Lý Huyền đặt mấy túi đồ lên cái bàn trà gần đó. “Người đâu?”

Cao Khắc bước sang phải một bước, Lý Quân cũng bước theo anh. Anh quay hẳn người lại, gỡ tay cô ra khỏi áo anh, nói bằng giọng kiềm chế. “Cô ấy không phải cảnh sát, là em họ tôi. Thả tay ra được chưa?”

Cô bặm môi, cánh mũi phập phồng, miễn cưỡng thả áo anh ra.

Lý Huyền chạy đến, ngắm nghía Lý Quân một cách thô lỗ. “Xinh quá nhỉ? Anh nhặt được mà cũng nhìn vừa mắt đấy chứ!”

“Nói nhiều. Mang đồ vào đi. Phòng cuối hành lang.” Cao Khắc chau mày, anh đút hai tay vào túi quần rồi đi ra ngoài.

Trong nhà chỉ còn lại hai cô gái. Lý Huyền mang theo mấy túi đồ, kéo Lý Quân vào căn phòng cuối hành lang theo lời hướng dẫn của Cao Khắc.

Cô lôi rất nhiều quần áo từ trong mấy túi giấy ra, đủ kiểu, kể cả đồ lót.

“Anh họ nhờ mình mua, không biết có hợp gu cậu không?” Lý Huyền nhìn Lý Quân.

Cô nhìn đồng quần áo, gật đầu một cái.

“Anh họ hơi cọc cằn, nhưng được cái tốt tính.” Lý Huyền vẫn loay hoay tìm một bộ đồ thoải mái trong đồng đồ cho Lý Quân. “Mà cậu tên gì nhỉ? Bao nhiêu tuổi? Để tiện xưng hô ấy mà!” Cô nháy mắt, cười thân thiện.

Lý Quân im lặng một lúc, tay cô chạm vào lớp vải lụa mềm mượt của bộ đồ ngủ. Cô suy nghĩ rất lâu, rồi mới quyết định nói ra tên mình. “Lý Quân. Mười chín tuổi.”

“Ồ, nhỏ thế à. Vậy gọi mình là chị nhé. Mình hai mươi ba rồi!” Cô đưa cho Lý Quân bộ quần áo mình lựa, kèm theo cả đồ lót. “Lý Quân. . . Lý Quân. .” Cô lẩm bẩm, cảm thấy cái tên này rất quen nhưng không nhớ đã nghe qua ở đâu.

Lý Quân mang đồ vào phòng tắm thay. Cô đứng trước gương, vết bầm ở đùi đã nhạt hẳn, vết cắt ở cánh tay cũng không còn đau nữa. Cô lắc đầu, cố rũ bỏ mọi thứ ra khỏi đầu.

* * *

Lý Huyền vốn là người hoạt bát, mọi người ai cũng quý mến cô ấy, thế nên khi bên cạnh cô, Lý Quân vui vẻ hơn hẳn.

“Sao em lại tên là Lý Quân nhỉ? Giống tên con trai quá!” Lý Huyền chải tóc cho cô. Tóc cô dài đến quá lưng, nhưng không được suôn mượt cho lắm.

“Em không biết!” Cô nói rất khê.

“Giọng em hay thật đấy! Ngọt đến tan chảy. Lúc gọi điện cho chị, anh Cao Khắc còn nói em bị câm nữa chứ!” Lý Huyền cười lớn vài tiếng, nhưng rồi lại cảm thấy câu nói của mình hơi vô duyên nên cô im bật, lảng sang chuyện khác. “Em bỏ nhà đi à?”

Ngoài dự đoán của Lý Huyền, cô nghĩ Lý Quân sẽ không trả lời, ai ngờ Lý Quân lại ‘vâng’ một tiếng.

Hai cô gái không nói thêm lời nào.

Đến chập tối Cao Khắc mới quay về. Công việc của anh là thiết kế đồ họa, không đòi hỏi phải đến công ty nhiều, chỉ hôm nào cần thảo luận về dự án mới, anh mới phải đến công ty.

Trên tay anh xách hai túi bóng, đựng toàn đồ ăn. Anh vào phòng gọi Lý Huyền và Lý Quân ra ăn.

Lý Huyền đưa cho Lý Quân một phần. “Lý Quân, ăn đi này, chắc em đói rồi phải không?”

“Lý Quân?” Cao Khắc nhướn một bên mày, tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Tên của em ấy!” Lý Huyền gấp một đũa mì cho vào miệng.

“Em?” Cao Khắc ngạc nhiên thêm lần nữa.

“Mười chín tuổi. Anh nhìn cô ấy lớn hay là nhìn em còn nhỏ, đừng làm vẻ ngạc nhiên vậy chứ!” Cô không để ý đến anh họ, tiếp tục ăn.

“Không phải là em tự đặt tên cho em ấy chứ? Làm gì trùng hợp đến mức cùng họ như vậy?”

“Không nói chuyện với anh nữa! Em đang đói lắm.” Cô xua tay.

Cao Khắc quay sang nhìn Lý Quân đang lựa hành bỏ sang một bên. Anh thờ dài, lấy phần của mình đổi cho cô.

Lý Huyền đột nhiên ngẩng đầu lên, vừa nói vừa nhai. “Thấy chưa! Định mệnh hết đấy! Làm gì trùng hợp đến mức hai người cùng ghét hành đến vậy!”

Anh cốc đầu Lý Huyền một cái. “Lo ăn đi! Nhiều chuyện!”

“Nể tình anh mua đồ ăn về nên em tha cho anh lần này!”

Nãy giờ Lý Quân vẫn im lặng ngồi cạnh Lý Huyền, cô không biết phải nói gì. Ăn xong, cô tự vào bếp rửa chén đĩa.

Tám giờ hơn, Lý Huyền phải về nhà. Cao Khắc tiễn cô ra xe rồi quay lại. Thấy Lý Quân đứng cạnh sofa, anh nghĩ gì đó rồi mở miệng nói. “Em định ở lại đây lâu dài à?”

Cô ngược nhìn anh hai giây rồi gật đầu một cái.

“Không sợ tôi bắt em đi bán à?”

Cô lắc đầu.

Anh thờ dài, quay lưng định về phòng.

Lý Quân lấy hết can đảm, gọi giật anh lại. “Anh Cao!”

Cao Khắc dừng bước, quay đầu nhìn cô.

“Em sẽ làm việc nhà giúp anh. Nếu anh cảm thấy phiền thì . . . thì sau hai tháng nữa hẵng đuổi em đi. Được không?”

Lần đầu tiên được nghe giọng cô, trái tim anh mềm nhũn ra, giọng của cô thực sự rất dễ nghe, rất ngọt ngào. Anh còn nghĩ, nếu cô dùng thêm vẻ mặt đáng thương với đôi mắt long lanh, anh dám chắc có cả khối đàn ông xếp hàng muốn được bao nuôi cô.

Sau vài giây lấy lại bình tĩnh, anh trả lời cô. “Thôi được rồi. Thêm một miếng ăn cũng chẳng bao nhiêu!”

Nói xong anh quay lưng đi về phòng mình.

Trước đây anh từng quen một cô gái, chắc khoảng ba năm trước. Họ quen nhau được bảy tháng thì chia tay. Anh cũng chẳng biết lý do tại sao, cô gái ấy chỉ nhắn tin báo chia tay, anh ừ một tiếng. Anh chưa từng suy nghĩ sẽ tìm một mối quan hệ nghiêm túc để gắn bó lâu dài, mặc dù năm nay đã hai mươi tám. Bạn bè anh lần lượt kết hôn rồi sinh con, còn anh đến cả một bóng hồng cũng không thấy đâu.

Bố mẹ anh thúc giục chuyện gia đình mãi. Mỗi lần về nhà là một lần nghe bố mẹ than thở, dần dần anh chẳng muốn về nhà nữa. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì họ cũng chỉ muốn được bông cháu thôi. Như chị gái anh, sinh được hai đứa một trai một gái, ngắt một nỗi gia đình chồng ở xa, một năm bông cháu được hai lần. Nên việc giục anh cưới vợ cũng là lẽ đương nhiên thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Đâm chôi.

Sự xuất hiện của Lý Quân đã ảnh hưởng khá nhiều đến cuộc sống và cả lối suy nghĩ tạm bợ của Cao Khắc.

Buổi sáng ngủ dậy, thấy cô đi qua đi lại trong bếp, làm đủ thứ trò mà thành quả thì chẳng ra làm sao. Ban đầu anh thấy hơi phiền, qua vài hôm thì quen dần.

Lúc trước ở một mình, anh thường ăn sáng lúc mười giờ, giờ ăn cực kì thất thường. Bây giờ có Lý Quân, anh thường giật mình dậy từ sớm, cố ngủ lại mà không thể.

“Em không thường xuyên nấu ăn à?” Cao Khắc nhìn đồng tap nham trên bàn, đầu mày nhíu lại.

Lý Quân xụ mặt xuống. Quả thực là cô không hay nấu ăn. Khi ở cùng người đàn ông đó, cô chẳng phải làm gì cả, mọi thứ đều có người giúp việc phụ trách. Có thể nói đây là lần đầu tiên cô vào bếp.

Cao Khắc nhìn Lý Quân buồn rầu thì cảm thấy hơi tội lỗi. Anh muốn nói gì đó để an ủi cô, nhưng lại không biết bày tỏ thế nào. “Tôi thích trứng ốp và bánh mì, bữa sáng không cần cầu kì quá đâu. Em cứ ngủ nướng một lúc cũng được!”

Anh thừa nhận, Lý Quân trông khá xinh. Có lẽ đang trong độ tuổi thanh xuân nên nhìn cô rất trong trẻo, chỉ có điều nhút nhát quá, đôi lúc khiến anh chán ngán.

* * *

Hai tuần sau đó công việc của anh càng lúc càng nhiều. Bản thiết kế phải sửa đi sửa lại nhiều lần, bên đối tác liên tục làm khó anh, đòi hỏi các chi tiết phức tạp. Có hôm anh phải thức nguyên đêm để kịp giao bản thảo.

Thấy anh thức khuya làm việc, Lý Quân muốn làm gì đó cho anh. Cứ đến khuya mà phòng làm việc của anh còn sáng, cô sẽ tự động đi pha cho anh cốc cà phê hoặc làm chút đồ ăn nhẹ. Lần đầu tiên, cô không biết khẩu vị của anh thế nào, thế là cho sửa nhiều hơn cà phê. Anh nhấp một ngụm liền phun ra lại. Anh bảo anh không thích sữa, lần sau pha cho anh cà phê thôi. Cô gật đầu nghe theo.

Ba tuần sau đó, Cao Khắc phải đi Nhật để nghiên cứu công trình gì đó. Trước khi đi, anh không thông báo cho Lý Quân biết, vì anh nghĩ rằng điều này không cần thiết.

Sáng sớm hôm đó anh xách vali ra khỏi nhà, đón xe ra thẳng sân bay.

Mọi chuyện ở Nhật diễn ra suôn sẻ. Khi về khách sạn nghỉ ngơi, anh không tự chủ được, mở camera an ninh ở nhà lên xem.

Camera ở phòng khách, ban công tầng hai, sân sau không có một bóng người. Cứ nghĩ là Lý Quân đi ngủ rồi, nhưng khi nhìn đến camera ở cửa chính,

anh hơi giật mình.

Lý Quân ngồi trước cửa, mười lăm phút sau cô vẫn ngồi ở đó và không có dấu hiệu định vào trong.

Bây giờ anh muốn liên lạc với cô, hỏi xem cô đang làm gì ngoài đó. Nhưng chợt nhận ra cô không có điện thoại, cũng chẳng biết làm thế nào để liên lạc với cô.

Anh nghĩ đến Lý Huyền, muốn nhờ con bé thì cũng phải đợi đến sáng mai. Anh bối rối không biết phải làm thế nào. Thế là anh cứ nhìn chăm chăm cái bóng nhỏ trên màn hình, cho đến khi cái bóng ấy quay về phòng ngủ, anh mới chịu tắt máy tính đi nằm nghỉ.

Cao Khắc nằm trên giường, anh nhận ra bản thân có quan tâm đặc biệt đến Lý Quân nhưng anh lại phủ định việc mình thích cô gái ấy. Anh cho rằng vì họ sống chung với nhau cũng được một thời gian, nên anh chỉ quan tâm cô như một người thân. Và lại bây giờ cô đang sống ở nhà anh, nếu lỡ xảy ra chuyện gì thì anh không tránh được liên lụy.

* * *

Đi tới đi lui mãi, khi không chống lại nổi cơn buồn ngủ, Lý Quân mới về phòng, leo lên giường nằm.

Tối hôm qua Cao Khắc không về nhà, đêm nay cũng thế. Cô đã cố gắng thức đợi anh về nhưng không thể đợi thêm được nữa.

Cô chỉ lo anh gặp chuyện, vậy thì cô chẳng biết phải nương dựa vào ai. Bố mẹ cô mất từ khi cô còn rất bé, sống ở viện mồ côi đến năm bảy tuổi thì được người đàn ông kia nhận nuôi. Cuộc sống của cô thay đổi từ đó, từ một đứa nhếch nhác bỗng biến thành công chúa.

Nghĩ đến người đàn ông ấy, cô vô thức cuộn người lại, những kí ức cứ ủa nhau về, khiến nước mắt cô trào ra.

* * *

Ngày hôm sau, Lý Huyền đến. Cô ấy mang theo rất nhiều đồ ăn cho Lý Quân.

“Anh Cao Khắc. . . anh ấy có chuyện gì sao?” Lý Quân hỏi.

“À, anh ấy đi công tác. Sáng nay gọi cho chị, kêu chị qua xem em thế nào! Con người này cũng lạ. Lúc đi thì không nói cho người ta biết, đến nơi thì lại sợ.” Lý Huyền vẫn mãi xếp đồ ăn vào tủ lạnh, không phát hiện vẻ mặt bối rối của Lý Quân.

Cao Khắc quan tâm mình. Cô nghĩ thầm, hóa ra anh ấy có quan tâm đến mình.

“Vậy bao giờ anh ấy mới về?”

“Chắc vài hôm nữa.” Lý Huyền quay đầu nhìn cô, cười mỉm. “Sao? Nhớ rồi à?”

Lý Quân khẽ giật mình vì bị nói trúng tim đen, mặt cô đỏ dần lên. Lý Huyền cười càng tươi hơn.

Trái tim bé nhỏ của thiếu nữ lần đầu tiên rung động. Lý Quân phát hiện mình thích được nhìn thấy Cao Khắc, thích ngắm anh làm việc gì đó.

“Anh ấy có bạn gái chưa ạ?”

Nghe thấy câu hỏi thẳng thừng của Lý Quân, Lý Huyền hơi ngạc nhiên, cô không ngờ cô bé này lại thẳng thắn như vậy. “Chưa. Em thích anh ấy à?”

Lý Quân không cố chối bỏ, cô khẽ gật đầu.

“Chị ủng hộ hai người!” Lý Huyền cười toe.

* * *

Tối thứ năm Cao Khắc mới về, vừa vào cổng anh đã thấy Lý Quân đứng trước cửa chính đợi như một cô vợ nhỏ.

“Ăn gì chưa?” Anh hỏi, nhấc vali đi lên mấy bậc thang.

“Chưa ạ!” Cô trả lời, bước đến phụ anh một tay.

“Thay đồ đi, anh đưa đi ăn!”

Lý Quân hơi ngạc nhiên, nhưng cũng nhanh chóng chạy về phòng thay vớ đồ tươm tất.

**

Cũng được một thời gian Lý Quân không ra ngoài, cộng thêm chuyện lần đầu tiên đặt chân đến thành phố này, nên cô hơi ngơ ngác.

Cao Khắc đi trước một đoạn, một lúc sau quay lại thì thấy Lý Quân bị tụt lại phía sau. Anh thì đói cào ruột mà cô gái kia cứ rề rà. Anh mất kiên nhẫn, quay lại nắm lấy tay áo khoác của cô mà lôi đi.

Họ vào một quán ăn lề đường, Cao Khắc gọi hai phần mì cay.

Lý Quân nhìn xung quanh rồi lại nhìn bộ muỗng đũa trên bàn. Cô biết mình không nên chê bai, có miếng ăn là tốt lắm rồi, nhưng thực sự cô chưa từng đến những chỗ thế này, quá bẩn.

“Anh hay đến đây lắm à?” Cô hỏi, nhìn Cao Khắc thuận thực lau muỗng đũa.

Anh gạt đầu, đưa cho cô một bộ.

Thức ăn được bung ra, sau khi anh chén sạch hai tô lớn thì Lý Quân vẫn chưa ăn xong phần nhỏ của mình.

“Không ngon à?” Anh nhìn cô.

Cô không biết nói dối, gạt đầu một cái.

“Vậy đừng cố ăn. Lúc này đói quá quên hỏi em muốn ăn gì. Lát về nhà anh làm cơm chiều cho em”

Cao Khắc thanh toán phần thức ăn rồi ra về. Anh khá cao, bước chân lại dài, Lý Quân vất vả lắm mới theo kịp anh. Cô chạy nhanh lên vài bước, chủ động nắm một góc áo bên hông anh. “Đợi em đi với!”

Cao Khắc giật mình, quay đầu nhìn cô gái nhỏ. “Có muốn nắm tay không?” Khi nói ra câu ấy anh không có ý gì khác, chỉ không muốn cô bị bỏ lại quá xa.

Chần chừ vài giây, Lý Quân bước đến, cánh tay cô chậm chạp đưa ra nắm lấy ngón tay út của Cao Khắc.

“Ngày mai có muốn đi dạo một vòng không?” Anh hỏi, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Lý Quân đỏ mặt, cảm giác hạnh phúc len lỏi vào trái tim cô. Cô 'dạ' một tiếng thật to, miệng cười toe toét.

* * *

Về đến nhà, Cao Khắc làm một ít há cảo cho Lý Quân. Cô ăn ngay khi chúng vừa được dọn ra.

Anh lắc đầu, miệng lẩm bầm. “Nhai rồi hã nuốt!”

Cô cười cười, đôi môi dính đầu mỡ trở nên bóng loáng lấp lánh, khiến anh chỉ muốn chồm qua chùi sạch.

Không thể phủ nhận, Cao Khắc là người thích sự ngăn nắp gọn gàng, lấy gì ở đâu phải để lại ở đó, sai lệch một chút cũng cảm thấy khó chịu. May mà Lý Quân không phải người bừa bộn. Cô gái nhỏ rất hiểu chuyện, ngoài phòng bếp ra thì cô không chạm vào bất cứ thứ gì khác, kể cả điều khiển ti vi. Anh tưởng cô ngại, không dám xem ti vi nên đã bảo cô cứ tự nhiên. Thế nhưng cô chẳng động đến chúng, có lẽ cô thực sự không thích xem ti vi.

“Sáng mai anh đến công ty một lát, em ở nhà ngoan, khi nào về anh đưa em ra ngoài chơi.” Anh duỗi thẳng tay, xoa đầu cô.

Trái tim Lý Quân lại bị lạc nhịp lần nữa. Cả tối nay cô không biết tim mình đã đập chệch bao nhiêu lần rồi. Nếu Cao Khắc cứ tiếp tục quan tâm và hành xử thân mật với cô như vậy, cô nghĩ mình sẽ đeo bám anh cả đời mất thôi.

“Đi ngủ sớm đi, em còn nhỏ, đừng thức khuya quá mà thành thói quen!” Anh dặn dò rồi đứng dậy đi về phòng.

Lý Quân cười mỉm, nụ cười càng lúc càng kéo dài ra tận mang tai.

Gần cuối năm, lượng công việc càng dồn dập. Phía công ty đẩy cho Cao Khắc thêm năm dự án nữa, bảo anh phải hoàn thiện trong tháng này.

Anh vui đầu vào làm, quên mất cuộc hẹn với Lý Quân. Đến tận khuya, anh mới nhớ ra, cầm điện thoại lên nhưng chợt nhận ra Lý Quân không có điện thoại đi động. Anh vội vàng thu dọn đồ đạc rồi chạy ngay về nhà.

Đèn trước sân vẫn sáng, cả phòng khách cũng chưa tắt đèn. Cao Khắc mở cửa bước vào trong, đưa mắt tìm Lý Quân.

Cô gái nhỏ nằm cuộn người ở một góc trên ghế sofa, có vẻ như vừa chợp mắt. Anh không muốn đánh thức cô, định sẽ bế cô về giường. Nhưng khi tay anh vừa luồn vào cổ và khuỷu chân cô, cô đột ngột mở mắt và gương mặt đầy sự sợ hãi.

Lý Quân đánh vào người Cao Khắc, cô bật dậy chạy trốn vào một góc, ánh mắt lộ rõ vẻ hoang mang tột độ.

“Lý Quân?” Anh gọi, chậm rãi bước về phía cô.

Cơ thể cô co rúm lại, hơi thở dồn dập, và anh nghe thấy tiếng cô van xin khi anh chạm vào người cô.

Anh hoàn toàn bối rối không biết phải làm gì, chỉ đứng cách xa cô một đoạn, đợi cô bình tĩnh lại.

Mất một lúc khá lâu sau đó, Lý Quân mới bình tĩnh lại được. Cô chủ động đi về phía Cao Khắc, muốn mở miệng nói gì đó để anh yên tâm.

Nhưng Cao Khắc lại nói trước. “Em về phòng nghỉ ngơi đi. Một lát phải không?” Anh xoa đầu cô, cười rất dịu dàng.

Cô gật đầu, tâm trạng không còn nặng nề như trước nữa.

“Anh xin lỗi!” Cao Khắc nói tiếp. “Anh không nghĩ rằng em sẽ giận mình. . .”

“Em. . .” Cô ngập ngừng, muốn nói lại thôi.

“Được rồi! Em về nghỉ đi.”

Nói xong, anh cũng về phòng mình.

* * *

Vài ngày sau đó, anh ở lì trong phòng, bận rộn với mấy bản thiết kế. Lý Quân không thể giúp gì cho anh, chỉ có thể pha cà phê hoặc làm chút gì đó cho anh đỡ đôi khi làm việc liên tục như vậy.

Nhìn cô gái cứ quanh quẩn bên cạnh mình mà không nói không rằng bất cứ điều gì, Cao Khắc cảm nhận được trái tim mình lỡ nhịp vì cô.

“Chán không?” Anh hỏi, nhấp một ngụm cà phê.

“Không ạ!” Cô lắc đầu, ngồi ngay ngắn trên cái ghế dài gần đó.

“Lý Huyền đạo này cũng bận ôn thi, không thể đến chơi cùng em được!”

Cô xua tay, không muốn làm phiền người khác. “Em không sao đâu, anh đừng bận tâm!”

Anh cười, bảo cô chán thì ra ngoài xem tivi hay làm gì đó đi, cô lại từ chối, bảo rằng muốn ở đây hơn.

Cao Khắc quay lại làm việc, anh muốn làm cho xong để có thể đưa cô đi dạo, tiện thể mua cho cô mấy bộ quần áo ấm.

Ba ngày sau đó, cuối cùng anh cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Nhìn đồng hồ lúc đó là gần ba giờ, anh định chọn mất một lát, trời sáng sẽ giao bản thiết kế rồi đưa cô đi dạo xung quanh. Nhưng anh lại ngủ một mạch đến tận trưa.

Khi anh còn đang mơ màng mở cửa bước ra thì bị Lý Quân làm cho tỉnh ngủ.

Cô ngồi ôm gối trước cửa phòng anh, mái tóc xõa dài.

Cao Khắc kêu lên một tiếng, tỉnh cả ngủ. “Sao em lại ngồi đây?”

Lý Quân ngược đầu lên nhìn anh, gương mặt vui vẻ hân ra. “Em đợi anh.”

“Sao lại đợi?” Anh vuốt tóc, đóng cánh cửa phòng mình lại.

Cô cúi đầu, giọng lí nhí. “Em không thấy anh đâu, sợ anh xảy ra chuyện nhưng không dám vào trong, đành phải ngồi đây chờ!”

Khóe môi anh vẽ ra một đường cong đẹp mắt. “Em thay đồ đi, anh đưa em ra ngoài chơi.”

Lý Quân đứng dậy, miệng cười toe, chạy về phòng thay đồ.

Hai người đến công ty của Cao Khắc để anh giao mấy bản thiết kế. Anh bảo Lý Quân ngồi ở ghế đợi anh.

Khi anh từ phòng làm việc đi ra, có một nhân viên nam kéo anh lại. “Cô gái của cậu à?”

Anh chẳng ngần ngại, gật đầu đồng ý.

“Nhỏ thế, cậu dụ người ta đấy à?”

“Vớ vẩn!” Anh lăm bằm, chân mày nhíu lại.

“Bây giờ tụi nhóc bỏ nhà đi nhiều lắm. Cậu cẩn thận bị bố mẹ người ta kiện đấy!”

Nhân viên kia bỏ đi. Cao Khắc đứng ở cửa nhìn Lý Quân, cảm thấy cô bé này được đùm bọc quá kĩ, chắc hẳn phải có lý do nghiêm trọng nào đó mới khiến cô bỏ nhà đi như vậy.

Trong trung tâm mua sắm, Cao Khắc lựa cho Lý Quân một cái điện thoại, mua thêm một cái SIM rồi lưu số anh vào. Sau đó họ đi dạo qua vài cửa hàng bán quần áo ấm.

Lý Quân đi phía sau, nhìn chăm chăm cánh tay Cao Khắc. Cô lấy hết can đảm, bước nhanh hai bước đến nắm một góc áo của anh.

Cao Khắc đột nhiên dừng bước, anh quay đầu nhìn cô gái nhỏ đang rụt rè nắm giữ áo anh. Anh cười, gỡ tay cô ra khỏi áo và thay thế bằng bàn tay anh. Cô đỏ mặt, ngước lên nhìn anh rồi vội vàng cúi đầu xuống, trái tim đập loạn nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Dây Thường Xuân Vãn Xanh Biếc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.